

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ZARAFETLE ÇİÇEK AÇ.

en
parlak
gün
ışığı

LISINA CONEY

LISINA CONEY

en parlak gün ışığı

Çeviri: Berke Kılıç

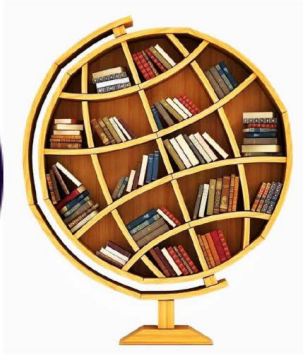

Dünya solmalarını
beklerken
ciçek açanlara

İÇERİK UYARISI

Bu hikâye cinsel saldırı teması (cinsel saldırıyı tasvir eden açık sahneler yoktur), küfür, açık cinsel içerik ve bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek konular barındırmaktadır.
Okurun dikkatli olması tavsiye edilir.

Kisim 1:

Tohum

Bölüm 1

GRACE

Genelde anlık kararlar veren biri değildim. Aksine, bu ya da diğer seçimin hayatımı mahvedecek feci sonuçlara yol açıp açmayacağı konusunda haftalarca kafa yorardım.

Mesela bir keresinde bir ayakkabıya gerçekten ihtiyacım olup olmadığını tam olarak beş gün boyunca düşünmüş, sonunda istediğime karar verdiğimdeyse sonsuza dek tükendiğini öğrenmiştim.

Ancak bu seferki farklıydı çünkü bunu istediğimi *biliyordum*. Biliyordum işte.

Aylardır bu konuyu düşünüyordum. Face-time'da babamlara konuyu anlattığımda beni onaylamışlardı, kuzenim Aaron ve en iyi arkadaşım Emily de öyle. Onlar, fikirlerine tamamen güvendiğim tek insanlardı. Bana deli dememişler ya da fikri aklımdan silmeye çalışmamışlardı; ben de bunu, mantıklı bir hareket olduğuna dair bir işaret olarak düşünmüştüm.

O halde şimdi niye tereddüt ediyordum? Hem de onca yer varken dövme salonunun tam önünde?

İçeride bir adam vardı. Dizüstü bilgisayarının ekranına dalmış gibi görünmeye çalışıyordu ama etrafta tuhaf bir şekilde dolandığımı fark ettiğini anlamıştım. Büyük ihtimalle neden dükkânının önünde durduğumu merak ediyordu.

Dürüst olmak gerekirse ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Birkaç saniye boyunca onu baştan aşağı incelemenin ve bu süreç-

te sınırlarımı yatıştırmanın zararı olmayacağına karar verdim; tabii tezgâh diğer kısımlarını sakladığı için ancak başından beline kadar inceleyebiliyordum.

Gizemli Dövmeci Adam'ın su katılmamış bir kötü çocuk görünüşü vardı ki sanırım bu, geçimini insanlara dövme yaparak sağlayan biri için uygundu. Ama ben ne bilirdim ki? Burası bana göre bir yer değildi ve belki de bu yüzden her yerim kaşınıyordu.

Siyah, üzerinde dükkânın logosu olan bir tişört adamın göğsünü sarmıştı ve ne kadar kaslı olduğunu belli ediyordu. Dövmeci Adam'ı incelemeye devam ederken zihnimde bir soru belirdi: Kolların insan kafasından büyük olması mümkün müydü?

Eh, cevabı tam karşımda olabilirdi.

Adamın kaslı kolları parmak eklemlerine kadar boydan boya dövmelerle kaplıydı. Boynunda da birkaç dövme olduğunu fark ettim. Kısa ve koyu renk saçları dalgalar halinde, öylesine arkaya doğru atılmıştı ama kaçan tutamlar alnına düşüyordu. Saçı kahverengi miydi? Siyah mıydı? Durduğum yerden göremiyordum.

Fakat gözbebeklerinin gece kadar kara olduğunu görebiliyordum çünkü birdenbire başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. *Harika*. Kendime düşünmek için başka zaman tanımadan cam kapıyı iterek açtım. Buna yeterince kafa yormuş ve kararımı vermiştim.

Sanırım. Umarım.

“Selam.” Ona küçük, gergin bir gülümsemeyle baktım.

“Merhaba.” Onun sırtışı çok daha rahattı, sanki ürkek ucubelerin her gün işyerine gelmelerine alışkındı. “Senin için ne yapabilirim?”

Boğazımı temizleyip çabucak etrafa bakındım. İçerisi hem temiz görünüyor hem de ferah kokuyordu; sanırım bir dövmecide arayabileceğim tek şey de buydu. Dükkân dışarıdan daha küçük görünüyordu ama şimdi arkadaki dar ve iyi aydınlatılmış koridorun, geniş perdelerle gözlerden gizlenmiş dövme malzemeleriyle dolu geniş bir alana açıldığını fark etmiştim. Dövme makinelerinin vızıltıları duvarlarda yankılanıyordu, demek ki içerisi boş değildi.

Yorumlarda kasabadaki en iyi dövmeci olduğu yazdığı için buraya geldiğimde uzun bir kuyruk görmeyi beklemiştim. Ama sanırım işler böyle yürümüyordu.

“Ee... Ben, şey...” Hayır. Şimdi tereddüt edemezdim. Zaten buradaydım, değil mi? “Bir dövme randevusu almak istiyorum, lütfen.”

“Tabii. Aklında bir tasarım var mı?”

Bakışları benimkilerden ayrılmadı. Gözlerini indirip yazlık elbiseimin kısa eteğine veya açıktaki kollarıma bakmadı. Hiçbir şey yapmadı. Ama yine de dikkatinin tamamen bende olması, hatta beni fark etmesi bile kanımın, vücudumun her köşesine hücum etmesine neden oluyordu.

Gerginliğin sıcak dalgaları her zamanki tepkilerine -hızlı kalp atışına, düzensiz nefes alış verişine ve ağız kuruluğuna- sebep olana dek içimden geçti.

Sakinleş. Tanrım. Adam son derece medeni davranıyor.

“Kısa bir alıntı sadece.” Dile getirmeye fazlasıyla utandığım bir alıntıydı. “Ve kaburgalarımın üzerine yazılması gerek.”

“Kaburgalarının üzerine yazılması *gerek* derken?” diye sordu keyifli bir sesle.

Yanaklarım kızardı, o anda domates salatasına benzediğimden şüphelendim ama kendi iyiliğim için bedenimin doğal tepkilerini görmezden geldim.

“Görünen bir yere yaptıramam. Balerinim de,” diye açıkladım.

“Anladım.” Gözlerindeki neşe kaybolmadı ve nedense bu durum gerilmeme sebep oldu. Fark etmeyeceğini umarak bir adım geri attım.

Ama fark etti.

“Cuma sabah onda boş bir yerim var. Sana uyar mı?” Hemen kendini toparladı, bakışlarını laptopun ekranından ayırmadı. Neredeyse kötü hissedecektim. Böyle diken üstünde olmamam gerekiyordu, kahretsin. Dört yıl olmuştu. Hatta dört yıl üç gün geçmişti; kendimi acı verici iğne ve silinmeyen mürekkep işkencesine maruz bırakmamın nedeni de buydu. Onun sert sesini ve karanlık gülüşünü kafamın içinde hâlâ duyabiliyor olsam da artık çok daha nadir hatırlıyordum.

Şimdi, bunun sistemime yeniden girmesine izin vermem için olabildiğince kötü bir zamandı.

Yıllarca aldığım yoğun terapi sayesinde, duvarların şu anda üzerime kapanmadığının farkındaydım. Zihnimin benimle oyun oynadığını, yakında tehlikeye düşmeyeceğimi biliyordum. Bunların

hepsinin bilincindeydim ancak ciğerlerim yine de sıkıştı, ter yine de tenime yapıştı ve nefesim yine de daraldı.

O anda beynimde her şey netleşti. Bu korkunç bir fikirdi.

"Affedersin." Boğazımdan yukarı yükselen, büyüyen paniğin içinde bir şekilde konuşabildim. "Ben... henüz hazır olduğumu sanmıyorum."

"Tamam." Yine de hakkını yiyemem, ne tekrar randevuyu almam için baskı yaptı ne de sandalyeye oturduğum anda gerginliğimin geçeceğini söyleyerek beni ikna etmeye çalıştı.

Hareket edemediğim ve konuşamadığım bir sessizlik anından sonra, "İyi misin?" diye sordu.

Sesindeki beklenmedik endişe, en karanlık denizin dibindeki çıpa misali içine çekildiğim o alandan beni dışarı çıkardı.

Gardımı bir kez daha böyle düşürdüğüme inanamıyordum. "Evet, gayet iyiyim." Gözlerime ulaşmayan, tuhaf bir gülümsemeyle ona baktım. "Peki. Tamam. Ben... Vaktinizi harcadığım için üzgünüm."

Bakışları merakla doldu ama üzerine düşmedi. "Endişelenme, gün ışığı."

Lakap için komik bir seçimdi. Çünkü şu an zihnimin içinde şiddetli bir fırtına varmış gibi hissediyordum.

Başka bir şey demeden döndüm ve dövmeciden dışarı çıktım. Ancak sokaktan ayrıldıktan sonra yeniden rahat bir nefes almayı başardım.

Evet, kesinlikle bir hataydı.

Dört yıl önce başıma gelenler, nelerin üstesinden geldiğim ya da bu durumun beni ne kadar güçlendirdiği umurumda değildi; o anıyı sonsuza dek zavallı tenime işlemek için oraya dönmeyecektim.

CAL

"Hey, Cal. Kimdi o?" Dükkândaki çalışanım ve liseden beri en yakın arkadaşım Trey, yüzünde somurtkan bir ifadeyle yanıma geldi. İki saattir durmaksızın arkadaşımız Oscar'ın dövmesini yapıyordu ve kafasını boşaltmak için bana bulaşmaktan daha iyi bir yol düşünemiyordu.

"Kızın biri dövme yaptırmak istedi ama son anda korkup vazgeçti." derken gözlerimi öndeki kocaman pencerelerden ayırmamıştım. Bu manasızdı, kızın geri dönmeyeceğini biliyordum.

Onu dışarıda yüzünde kararsız bir ifadeyle gördüğüm anda dövme-lerin ona göre olmadığını anlamıştım. Ama ben yeni şeyler denemek-ten yanaydım, özellikle de işim bundan kazanç sağlıyorsa.

"Ah, tipik." *Hipster* gözlüklerini burnunun üst kısmına itti. Göz-lüklerin normal görüldüğü konusunda ısrarcıydı ama ben buna kanmıyordum. Trey, fena halde trendleri takip eden bir tipti. "Kızı tanıyor muydun?"

"Çıkaramadım."

Trey omuzlarını silkti. "Tuhaf. Burası küçük bir yer."

Warlington kesinlikle küçük bir kasaba değildi ama neyi kastet-tiğini anlamıştım. Warlington Üniversitesi'nin kampüsü yalnızca on dakika uzaktaydı ve arkadaşlarımla buradan geçen herkesi tanıyor-duk. Tabii salonumuzun kasabadaki en popüler ve en iyi yorum alan dövme-ci olmasının yardımı oluyordu, bölgedeki en kalabalık bar olan Danny'nin Yeri'ni sık sık ziyaret etmek de öyle.

Üniversite öğrencisi olsun ya da olmasın, herkes cuma akşamı o barda takılırdı. Ve cumartesileri de. Ve pazarları da. Yani haftanın neredeyse her günü.

Belli ki "kaburgalarım dövmeye yaptıracam" diyen kız dışında herkes.

Aslında ondan böyle bahsetmemem gerekiyordu. On yıldır bu işte çalıştığım için insanların dövmeler hakkında farklı görüşleri olduğunu biliyordum. Asla yargılamazdım, tabii onlar beni yargılamadıkları sürece. Henüz, -belki de aşırı miktardaki- dövmelerimden dolayı yü-züme karşı suçlu ya da ona benzer haltlar diyen biri olmamıştı ama sanırım bir doksanlık kas kütlemin iki kere düşünmelerini sağlıyordu. Güzel.

"Monica beşte gelecek mi?" diye sordu Trey.

Laptoptan programı kontrol ettim. "Evet, iptal etmedi. Tamamen senindir. Bende sırada Aaron var..."

Kapı açılınca cümlem yarıda kaldı. *İti an çomağı hazırla.* Kasaya gelen Aaron ikimizi de yumruk çarpıştırarak selamladı.

“Hey.” Trey sırttı. “Sen daha geçen ay burada değil miydin?”

Aaron numaradan teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. “Suçlum, dostum. Cal’in geçen hafta paylaştığı, gözlerinden yılan çıkan kurukafayı gördüm ve bunu yaptırmam lazım dedim.”

Trey burnundan güldü, ben de hafifçe sırttım. “Hadi gel, Koca A. Halledelim şunu.”

Aaron peşimden dövme makinemin yanına geldi ve hemen tişörtünü çıkardı, o sırada kısa, kahverengi saçlarını karıştırdı. Buraya o kadar korkunç bir sıklıkta geliyordu ki artık ne yapılacağını çok iyi biliyordu.

Ben derisini hazırlarken dün spor salonunda neler olup bittiğiyle ilgili bir şeylerden bahsetti. Spor salonu arkadaşlarının herhangi birini tanımıyor ya da Maddox denen herifin yeni araba almasının neden bu kadar büyük bir olay olduğunu anlamıyordum ama Aaron yakın arkadaşlarımdan biri olduğu için kibarca dinledim.

Aaron Allen, Warlington Üniversitesi’nde okuduğu işletme bölümünden dört yıl önce onur belgesiyle mezun olmuştu. Şimdiyse kampüsün yakınındaki, her akşam tika basa dolan bir *tapas** restoranına sahipti. Orada *çalışmıyordu* bile, sadece iş stratejilerini toplayıp geliyor ve muhasebesiyle ilgileniyordu.

Ara sıra iş tavsiyeleri için ona danışıyordum; tüm dövmelerinde birazcık indirim yapmamın ve muhtemelen her ay buraya gelmesinin sebebi buydu. Buna *quid pro quo*** ya da ona benzer bir şey diyorlardı.

Dövmenin ilk yarısını tamamladıktan sonra konuyu değiştirdi. “Hey, sana bir şey soracağım. Benden önce dükkâna kısa, sarı saçlı bir kız geldi mi?”

Kolundan gözlerimi kaldırmadan konuştum. “Kasabadaki kadınları rahatsız etmeyi bırak.”

* İspanyol mutfağının en meşhur lezzetlerindendir. Tek ve özel bir tarifi yoktur, birçok farklı malzemeye hazırlanabilen atıştırma türünün genel ismidir. (e.n.)

** Latince “her şey karşılıklı” anlamına gelen bir söz öbeği. (ç.n.)

“İğrenç.” Onu göremesem de şu anda suratını ekşittiğine emindim. “Kuzenim olduğu için soruyorum, puşt herif.”

Bunun üzerine ona baktım. Bugün dükkâna tek bir kız uğramıştı ve gerçekten de omuzlarına değen kısa, sarı saçları vardı. “Neden soruyorsun?”

Sandalyede tekrar rahatladı. “Bana bugün randevu alacağını söylemişti. Aldı mı?”

Boğazımdan tarafsız bir ses çıktı. “Son anda vazgeçti.”

“Tahmin etmiştim.” İç çekti ve başını geriye doğru attı. “Yaptırmayacağını biliyordum. Bak, kızı ölümüne seviyorum ama her şeyi aşırı düşünme gibi sinir bozucu bir huyu var.”

Fazla mürekkebi Aaron’ın derisinden sildim. “Senin gibi her boka atlamayan, akli başında bir kadın mı yani?”

Homurdandı. “Aynen öyle. Onu yirmi iki yıldır tanımadığın için böyle söylüyorsun.”

Demek benden sekiz yaş küçüktü. Gerçi yaşı beni ilgilendirmezdi ama bu bilgi parçasını bilinçli olarak beynimin içine gömdüm. Ne için yaptığımdan emin değildim.

“Üniversiteye mi gidiyor?” diye sordum çünkü nedense ilgimi çekmişti. Muhtemelen içeri girdiğinde ve öyle aceleyle çıkıp gittiğinde çok korkmuş görüldüğü içindi.

“İngiliz dili.” Utanır gibi güldü. “Fena kız. Buraya dört yıl önce, üniversite için tek başına taşındı. Onu tanıdığını sanıyordum?”

Başımı iki yana salladım. “Adını bile bilmiyorum.”

“Doğru. Adı Grace.”

Grace. Onda Grace tipi vardı, evet.

“Cuma akşamı Paulson’ın partisine geliyor musun?” Onu tanımıyor olsaydım Aaron’ın böyle ani konu değiştirmelerine şaşırırdım. Ama tanıdığım için tepki dahi vermedim.

“Bilmem.” Üzerine çok düşünmemiştim. “Kız kardeşimle evde durmak zorunda kalabilirim.”

Annem zil zurna sarhoş olursa, diye eklemek istedim ama yapmadım.

“Siktir. Onu da getiremez misin?”

İğneyi durdurup ona tuhaf bir bakış attım. “Dört yaşında.”

Söylediğime gülerken Aaron'ın üst bedeni sallandı. "Siktir. Unuttuğuma inanamıyorum. Onunla tanışmıştım! Evet, kesinlikle *getirme* yoksa hayatı boyunca onunla birlikte olacak bir travmaya sahip olur."

"İki kere söylemene gerek yok," diye mırıldandım.

Sanki prensesimin, Paulson'la arkadaşlarına yarım metreden fazla yaklaşmasına izin verirmişim gibi. Onlarla bir sorunum yoktu ama ağızlarından beş saniyede bir "siktir", "bok", "sik" ve "am" kelimeleri çıkardı. Bunlar, Maddie'nin yeni yeni genişleyen kelime dağarcığına dahil etmesini istediğim en son kelimeler bile değildi.

Evet, doğru, ben de ağız bozuk piçin tekiydim (bazen) ama en azından masum kulakların yanında kendimi tutabiliyordum.

Aaron'ın dövmesini sessizce bitirdim, en azından ben sessiz kaldım. O kim bilir nelerden bahsetmeye devam etti ancak zihnim, daha fazla dikkat edemeyecek kadar dağınıktı.

Cuma günü Paulsonlara gitmek için can atmıyordum ama saçma sapan nedenlerden dolayı evde durmak zorunda kalmayı hiç istemiyordum. Annemin son ayıklık rekoru toplamda sekiz gün sürmüştü ve erkek kardeşinin ölüm yıldönümü yaklaştıkça her şey daha da kötüye gidiyordu.

On beş yıl geçmişti.

Dürüst olmak gerekirse dayım Rob vefat etmeden önce de annemin biraz alkol sorunu vardı ama Maddie doğduğundan beri iyice kötüleşmişti.

Başka bir şehirde kendi başıma yaşıyor olsam da kız kardeşim doğduğunda eve dönmem gerekmişti. Çünkü annem onunla doğru düzgün ilgilenmek için "fazla yorgundu" (gerçi bunu sesli bir şekilde dile getirmezdi) ve beceriksiz üvey babam, bakması gereken bir çocuğu olduğunu fark etmişe benzemiyordu. Yani ya geri dönecektim ya da sosyal hizmetlerin Maddie'yi almasına izin verecektim. Böyle bir şey kesinlikle olmayacaktı.

O zamandan beri annem, ebeveynliğini biraz daha iyileştirmişti. Kız kardeşimi her gün ziyaret etmeye devam ediyor, onu okula bırakıp okuldan alıyordum. Bazen de benim dairemde kalıyordu ancak bu, o doğduğunda yaşadığım cehennem gibi bir şey değildi.

Yalnız yaşamama rağmen iki kişiye yetecek, iki yatak odalı ve iki banyolu bir ev kiralamaya özen göstermişim çünkü böyle olacağını biliyordum. Kız kardeşimin annemden ve Pete'den uzakta, sığınacak bir limana ihtiyaç duyacağı vaktin geleceğinin farkındaydım.

Kız kardeşimi evinden uzaklaştırmayı gerçekten istemiyordum ama ben yapmasam bile birisi, bunu eninde sonunda yapacaktı. Sonra da her şey cehenneme dönecekti.

Maddie, annemizin yanında kesinlikle tehlikede değildi, aksi takdirde yıllar önce onu o evden alırdım. Annem istismar etmezdi, Maddie de onun yanında mutsuz hissetmiyordu. Hayır, yalnızca... ihmal ediliyordu.

Bir zamanlar benimle ilgilenen bir ağabeyim ya da ablam yoktu, ihmal edilen bir çocuktum ve iyi durumdaydım. Çoğunlukla. Fakat onun böyle yaşamasını istemiyordum. Annem sınırı geçtiği anda -ki yakında bunun olacağından şüpheleniyordum- küçük kardeşimi temelli yanıma alacaktım.

Prencesimin benim gibi acınası bir çocukluk geçirmesine izin vermem için cehennemin buz tutması gerekiyordu.

Bölüm 2

GRACE

Emily'ye, "Birle on arasında bir puan ver, şu anda bu ayakkabıyla suratına vurmamı ne kadar istiyorsun?" diye sordum. Çünkü en yakın arkadaşımın benimle paylaşmadığı bir ölüm isteği olduğuna bir hayli emindim.

Cevabımdan dolayı öfkelenmiş gibi kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Birle on arasında bir puan ver, istesen de istemesen de seni kampüsten sürükleyerek çıkar-mama iki saniye kaldı."

Ona ters ters baktım. O da bana ters ters baktı.

Ben de yenilgiye uğrayarak iç çektim.

Emily bu akşam ortalığı yıkıp geçecek kadar iyi giyinmişti. Her zamanki gibi muhteşemdi ve keşke o özgüveni ben de geri alabilseydim. Yıllar önce benden çalınan o özgüveni.

En yakın arkadaşım dışarısı hâlâ sıcak olduğu için dolgun kıvrımlarını saran kısa, zümrüt yeşili bir elbise giymiş ve gardırobundan bir ya da iki kere çaldığım ten rengi sandaletlerle kombinlemişti. Siyah saçını tepede atkuyruğu yapmıştı, manikürlü parmaklarını koluna sabırsızca vuruyordu.

"Hatırlatmama gerek var mı?"

"Hayır gerek yok." Ona üç yıl önce tam olarak ne söylediğimi biliyordum ve -bazen- acı çeken varlığımın her gününde o ana küfrediyordum.

Tamam, belki biraz abartmıştım.

Emily, saldırıdan haberdar olan çok az kişiden biriydi. Kanada'da-

ki doğup büyüdüğüm şehirden buraya taşınmadan önceki yaz gerçekleşmişti ve bu yüzden neredeyse Warlington'a gelemeyecektim. Neyse ki on beş yaşındayken İngiliz dili okumaya karar verdiğimden beri, buraya gelmeyi ne kadar çok istediğimi bana hatırlatan Aaron ve babalarım gibi sağlam bir destek ekibim vardı.

Warlington Üniversitesi, İngiliz Dili ve Edebiyatı konusunda öncüydü ve bir şekilde seçkin programlarına kabul edilecek kadar akıllıydım. Hayır kelimesinin hayır anlamına geldiğini bilmeyen şerefsizin teki yüzünden hayatta bir kez karşılaşılan fırsatı tepecek değildim.

Yıllarca süren terapi, beni bugün bulunduğum noktaya getirmişti. Gerçi daha çok idare eder durumdaydım. Başıma gelenlerden ötürü bir kere bile kendimi suçlamamış olmam, hayatıma daha hızlı devam etmeme yardımcı olmuştu... sanırım.

Aslında insan tam anlamıyla hayatına devam edemiyordu.

Her gün, onun özgürlüğümü ve seçimimi elimden alarak birkaç kısa, dehşet verici ana sıkıştırdığını hatırlayarak yaşıyordum. Yine de en azından bu meseleyi konuşabiliyordum ve buna minnettardım.

"O zaman aynı odaya çıktığımız yıl söz verdiğin şeyi tekrarla," derken olağanüstü gri gözlerini kısarak bana baktı. Açıkçası daha önce bu kadar hayranlık uyandırıcı bir göz rengi görmemiştim.

Hayal edilebilecek en gürültülü şekilde iç çekip gözlerimi yere indirdim çünkü onun gözlerindeki yoğunluğa katlanamıyordum. Üç yıl önce, öğrenci işleri Emily'yi yeni oda arkadaşım olarak ayarladığında ve farkında olmadan bana sahip olduğum en yakın arkadaşı hediye ettiğinde sözünü verdiğim şeyi kelimesi kelimesine tekrarladım.

"Ben, Grace Allan, yaşayan en cesur ve en güçlü kadın olarak en yakın arkadaşım ve geleceğin en seksi ve zeki öğretmeni Emily Laura Danes'e; her dönem en az bir partiye katılacağıma, her daim beni seven ve sırtımı kollayan insanlarla çevrili olduğum konfor alanımdan daha fazla çıkacağıma söz veriyorum."

İşte. Tek bir kelimesini bile unutmamıştım.

Başıyla onayladı, tatmin olduğunu gösteren bir ısıltı gözlerinde parladı. "Peki, geçen dönem kaç partiye gittin?"

Suratımı astım. "Sıfır."

"Peki ondan önceki dönem?"

"Sıfır."

“Ve bu ne?” Eliyle belli bir şeyi işaret etmiyordu ancak neyi kastettiğini biliyordum.

“Warlington’daki son yılımız.”

“Aynen öyle.” Önümde diz çöktü ve gözlerime bakarken destek almak için ellerini bacaklarımın üzerine koydu. Tam olarak ne aradığını bilmiyordum. “Sadece bir ev partisi, üstelik kampüsten yürüme mesafesi uzakta. Aaron orada olacak. *Ben* de daima sana yapışık halde orada olacağım. Ama en önemlisi, seni gelmen için zorluyorum çünkü içten içe istediğini biliyorum. Bu adımı atmana izin vermeyen o küçük, sorunlu beynin.”

Hâlâ ona bakamıyordum çünkü haklı olmasından nefret ediyordum. Hain beynimin, yüreğimin arzuladıklarıyla uğraşıp durmasından nefret ediyordum. Yıllarca hayatımı korkunun yönetmesine izin vermiştim ancak Emily haklıydı; ikimiz de derslerimizden kalmayı planlamıyorduk, yani bu *gerçekten de* Warlington Üniversitesi’ndeki son yılımızdı. Geçmişimin, geleceğimin hakkını vermemi engellemesine sahiden izin verecek miydim?

“Hem,” diyerek çok iyi tanıdığım muzip bir sesle ekledi. “Dax kartını ortaya koymayacaktım ama...”

Gözlerim açıldı. “Kapa...”

“Hı hı. Öyle bir şey olmayacak, hayatım. Ondan hoşlandığını biliyorum, o yüzden zahmet etme.” Sırlarımın hepsini biliyormuş gibi sırıttı. “Amber, onun da bu akşam Paulson’da olacağını söyledi. Yani... Bu bilgiyle ne yaparsan yap.”

Şimdi de sırf eğlencesine, zincirlenmiş bir hayvanın önünde bir parça sulu et sallıyordu.

“Haksızlık ediyorsun.” Ona ters ters baktım ama dudaklarımdaki küçük titreşimi saklayamadım.

Emily kasten bana gözlerini dikmişti. “Evet mi diyorsun o zaman? Giyinip benimle gelecek misin?”

Dürüst olmak gerekirse o, işe Dax’ı karıştırmadan önce de kabul edecektim. Partilere karşı falan değildim ama büyük kalabalıkların içinde geriliyordum. Özellikle de *sarhoş* kalabalığının içinde. Ayrıca herkes, ayık kalmak için partilerin pek de uygun yerler olmadığını bilirdi.

En son partiye gitmemin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve

süslenip birkaç saatliğine dans etme, kızlarla beraber eğlenme hissini biraz özlemiştim.

O kadar da kötü olamazdı herhalde.

Değil mi?

Yanlış.

Berbat bir şeydi bu.

Paulson'ın evine oldukça geç gitmiştik çünkü Emily, gitme fikriyle beni tuzağa düşürmeden önce duş bile almamıştım. İkimiz de süslenip hazırlandıktan ve Paulson'ın takım arkadaşlarıyla paylaştığı tuğla eve on dakika yürüdükten sonra çoktan evet dediğime pişman olmaya başlamıştım.

Herkes aklını yitirecek kadar sarhoştı. Profesyonel bir sporcu ve Warlington'da ünlü sayılabilecek birinin verdiği partide beklenecek bir şeydi ama yine de Tanrım. Aaron bile şimdiden dört bira içmişti, yani bir yardımcım eksilmişti.

Arkadaşlarımızın orada olduklarını söylediği oturma odasına geçerken Emily koluma girdi. Hızla odayı tarayarak birkaç Warlington mezununu, Paulson'ın bir şekilde tanıdığı diğer insanları inceledim.

Harika, uğraşacak bir sürü sarhoş daha.

Arkadaşımız Amber yıllardır Paulson'ın arkadaşıydı, bu sayede bütün partilerine davet ediliyordu. Bu, bizim de gidebildiğimiz anlamına geliyordu.

Ama Dax ortalarda yoktu.

“Em! Gracie! Gelmişsiniz!” Amber'ın neşeli sesi oturma odasına girer girmez bizi karşıladı. Dalgalı, sarı saçları geniş dalgalar halinde sırtına yayılıyordu ve üzerinde harika duran kırmızı bir bluz giymişti. “Céline de tam bu yaz Stella'yla yaptığı kaçamağı anlatacaktı. Hadi! Bunun bir anını bile kaçırsam çok fazla kelle gider.”

Ruh halim hemen değişti. Tüylerimi ürperten insanlarla çevrili olmamız önemli değildi; yanında olmak istediğim kalabalık *buydu*.

Céline ve Amber'la, Warlington Üniversitesi'ndeki ikinci yılımda, Emily aracılığıyla tanışmıştım ve onlarla Em kadar yakın olmasam da üniversite yıllarımı onlar olmadan hayal edemezdim.

Céline benim gibi Kanadalıydı ve Dilbilim Antropolojisi ile ilgilendiği için aynı dersleri alıyorduk. Aynı zamanda tanıdığım en uzun

boyu kızdı; etkileyici kızıl saçları ve çok fazla çili vardı. Nihayet Stella'ya açılmak için cesaretini toplamıştı. Stella'dan ne kadar zamandır hoşlanıyordu? Bir yıl mı? Harekete geçmesinin zamanı çoktan gelmişti.

Diğer yandan Amber, onun yanında küçük bir periyi andırıyordu. Tüm kıvrımlarını saran, aşırı derecede güzel kırmızı bir bluz giymişti. Tanıdığım en zeki insanlardan biriydi ve gelecek yıl hukuk fakültesine gidecekti. Amber tartışmaları neredeyse hiç konuşmadan kazanabildiği ve bu fıkirden tamamen nefret etseniz bile sizi istediğini yapmaya ikna edebildiği için ona son derece uygundu.

"Dinleyin bakın," diye başlayan Céline, kanepede bize de yer açmıştı. Diğer tarafta bir çift öpüşüyordu, o yüzden ben ayakta kaldım. "Yaz için ailemle Montreal'deydim, kız kardeşime mağazada yardım ediyordum falan filan. Biliyorsunuz işte. Ve bir gün..."

"Aman Tanrım!" diye cıyıkladı Amber, Céline tam olarak hiçbir şey açıklamamış olsa da.

"Kapa çeneni, kadın. Bırak bitireyim," diye susturdu onu Céline ancak gülümsüyordu. "Tamam, bir gün mağazayı kapatırken bilin bakalım ne oldu? Stella bana mesaj attı. Birkaç arkadaşıyla şehre geldiğini ve benimle takılmak istediğini söyledi." Bir duraksama oldu. "Baş başa."

Amber daha da yüksek sesle cıyaklayarak etrafımızdaki birkaç kişinin dikkatini çekti.

"Birlikte oldunuz mu?" diye sordum sabırsızca çünkü bir ömürdür bu geminin yelken açmasını bekliyordum.

"Oraya geliyorum." Céline sırtıttı. Bizi heyecanlandırıldığının farkındaydı. "Doğal olarak evet dedim ve akşam yemeği için beni aldı. Açıkçası *inanılmaz* vakit geçirdik. Daha önce konuşmuştuk ama aslında aşırı eğlenceli, zeki ve..."

"Dilini boğazından aşağı daldırdığın kısma gel, tatlım," dedi Emily.

"Ne sabırsızsınız." Céline bize gözlerini devirdi. "Beni kiraladığı eve götürdü ve odasında seviştik. Bütün gece orada kaldım. Hayatımın en iyi seksiydi. Son. Bu kadar özet sizin için yeterli mi?"

Şimdi *hepimiz* cıyaklıyorduk. "Bu akşam burada mı?" diye sordu Amber.

“Ee yani,” diye cevap verdi ukala bir gülümsemeyle. “Şurada Aaron, Brain ve Maxwell’le bira *pong*’ oynuyor.”

Gerçekten de döndüğümde Stella’yı kuzenimle ve tanımadığım iki çocukla birlikte gördüm. Aaron’la gözlerimiz buluştu ve eliyle yanına gelmemi işaret etti. Emily’nin kolunu tutup sıktım. “Bir süreliğine Aaron’ın yanına gidiyorum.”

“Tamam, canım. Biz buradayız,” diye beni temin etti. Ben de arkadaşlarımı bırakıp kuzenimin yanına neredeyse öğürmemeye sebep olacak on saniyelik bir yürüyüş yaparak vardım.

Sana hiçbir şey olmayacak. Aaron karşında. Emily arkanda, seni izliyor.

Mantıklı yanımla bunu bilse de zavallı küçük şey, zihnimin dönüp durmasını engelleyecek kadar güçlü değildi. Kuzenimin yanına ulaştığımda uzun, kaslı kolunu omzuma doladı ve beni terli göğsüne çekti.

“Of, nasıl şimdiden kokmuş olabilirsin?” Onu itmeye çalıştım ancak izin vermedi. Bunun yerine başımın tepesine gürültülü bir öpücük kondurdu.

“Gelmene sevindim, G,” derken itirazlarımı duymazdan gelmişti.

“Hı hı.” Onu seviyordum ama kokan koltuk altından başka her yerde olmayı tercih ederdim. 1.57 cm boyunda olmanın faydaları buydu işte. Yaşasın.

Onu tekrar itince canavar tutuşunu gevşetti. İşte o zaman yanındaki Stella’yı fark ettim. “Selam, Stella. Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

“Grace, selam.” Koyu teninde dikkat çeken, kendine özgü, beyaz dişlerinin görüldüğü gülümsemesini sundu. Uzun, kalın örgüleri, keskin çenesi ve burnuyla onun kadar güzel bir kadın gördüğümü sanmıyordum. Céline’in ona bu kadar düşkün olmasına şaşırma-lıydım. Aynı zamanda tanıdığım en nazik insanlardan biriydi. “Çok uzun zaman oldu. Biz de Aaron’la çocuklara kök söktürüyorduk.”

“Aynen öyle, bebeğim.” Aaron ona beşlik çaktı. Yirmi altı yaşında olabilirdi ama hâlâ üniversiteli gibi davranıyordu. Gerçi onu suçlamı-yordum, yetişkinlik başa belaydı. Bu hayat tarzına veda etmek istemi-yorsa onu bu yüzden yargılayacak değildim.

* Oyuncuların masanın başından diğer uçta bulunan rakip takımın kupalarına standart ölçülerdeki pinpon topunu atmaya çalıştıkları popüler bir oyundur. (c.n.)

Masanın karşı tarafında duran iki çocuk, Brain ve Maxwell; bu bira *pong* masasının tartışılmaz liderlerinin *kendileri* olduğunu söylerken başını keyifle salladım. Ancak doğru düzgün dinlemiyordum çünkü aniden gözüme beyaz bir ışık çarpmıştı.

Beyaz bir ışık değildi, Dax Wilson'dı.

Beynimin içinde alarmlar çalmaya başladı. Oturma odasına girerken birkaç arkadaşını selamladı; önünde durduğumuz yemek masasının tam karşısındaydı ve beni böyle görmesine hazır *değildim*.

Aslında çok kötü görünmüyordum; beni rahatsız etmeyecek kadar kısa, bol, bebek mavisi bir elbise giymiştim ve saçım iyi günündeydi. Fakat buradaki çoğu kızın aksine, topuklu ayakkabı giymemiştim (topukluları severdim ama onları ve bale ayakkabılarımı giydiğimde ayaklarım asla dinlenemezdi). Ayrıca makyajımı da abartmamıştım çünkü erkeklerin bana baktıklarında kibarca sohbet edebilecekleri bir kadın yerine et parçası görmeleri beni panikletiyordu.

Yani evet, azıcık uygunsuz giyinmiş olabilirdim ama en azından buradaydım ve bu benim için yeterince büyük bir gelişmeydi.

Ne var ki şimdi biraz daha süslenmediğime pişman olmuştum. Sadece birazcık daha.

Beklenildiği gibi Maxwell, Dax'ın adını söyledi, o da derme çatma bira *pong*'u masasının yanına geldi.

Aman Tanrım.

"Dostum." Dax arkadaşına yaklaşıırken başını salladı. "Az kalsın gelemiyordum. O Megan denen hatun kapıya çıktığım anda üzerime atladı. Sonraki maça geleceğine dair bir şeyler söyledi." Yüksek sesli müzikten ötürü duyamadığım bir şey daha söyledi ve gülüştüler.

Midem burkuldu ama bunu güzelce saklamayı başardım. Muhtemelen Dax kampüsteki en yakışıklı, en seksi, en çekici (anladınız işte) erkeklerden biriydi. Hem de yanlış hatırlamıyorsam hokey takımındaydı. Hangi akli başında kız üzerine atlamazdı ki? Bu kadar utangaç ve korkak olmasam ben de aynısını yapardım.

Dax de İngiliz dili okuyordu, yani aynı dersleri alıyorduk. Geçen yıl Boston'dan nakil olmuştu, çok fazla konuşmamış olmamızın sebebi de buydu. Ben nadiren dışarı çıkıyordum, o ise sürekli dışarıda takılıyordu; neden varlığımdan habersiz olduğunu sorarsanız, işte cevabı buydu.

Tabii bu yalandı; varlığımdan haberdardı çünkü sınıfta birkaç kere bana gülümsemiş, hatta bir keresinde benden kalem istemişti. Adımı hatırlama ihtimali sifıra yakın olsa da bu beni pek rahatsız etmiyordu.

Konuşmaları devam etti, Dax kuzenimin adını söyleyene dek dalıp gittim. “Hey, Aaron! Geçen gün senin *tapas* restoranına gittim. Oldukça iyiydi.”

“Sağ ol, dostum,” diye cevapladı kuzenim ama sesinde bir gerginlik vardı. Stella’ya dönerken kolunu omzuma doladı. “Bir dakikalığına dışarıya çıksam olur mu? Zaten çoktan kazandık sayılır.”

“Tabii,” diye temin etti onu Stella. “Yerine birini bulurum.”

“Hadî,” diye kulağıma fısıldadı Aaron ve beni Dax’ten uzaklaştırdı.

“Nereye gidiyoruz?” Gitmek isteyip istemediğimi sormadığı için biraz sinirlenmiştim. Oturma odasından geçerken bira *pong*’unda yerine geçen, o sırada da sırtı duran Céline’in yanından geçtik.

“Söyledim ya. Dışarı çıkıyoruz.” Birbirlerini dürtten sarhoş futbol oyuncularının yanından geçerken beni iyice kendine bastırdı. Aaron hâlâ gülümsemedi ve şaşırtıcı biçimde ayık görünmesi beni korkutuyordu.

“Birdenbire dışarı çıkmak mı istedin?” Göremiyor olsa da şüphelerle kaşımı kaldırdım.

“Evet.”

İnanmamıştım ama onunla tartışacak enerjim yoktu. Aaron kapalı bir kutuydu. Yakın olduğumuz bunca süre, yani sonsuzluk boyunca onun duygularıyla alakalı doğru düzgün bir sohbet etmemiştik. Lise-deki kız arkadaşı onu mezuniyet balosunun olduğu gece terk ettiğinde bile, son derece açık bir şekilde üzgün olmasına rağmen geçiştirip durmuş ve sarhoş olmuştu.

Ama her şeye rağmen yüzü tüm duygularını gösteriyordu, o yüzden gerçek hislerini saklayamazdı. Şimdiki gibi bir şeyin canını sık-tığını hissettiğimde içime atıp her şey yolundaymış gibi davranmak zorundaydım çünkü bana hiçbir şey anlatmıyordu. Sormak anlamsızdı. Aaron Allen tam olarak böyle biriydi işte.

Dışarı çıkınca kot pantolonunun arka cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Halam, bir yıl önce bırakacağına dair söz vermesine rağmen

Aaron'ın sigara içtiğini öğrenirse ona paketin tamamını tek lokmada yuttururdu. Ama ben harika bir kuzen, o da yetişkin bir erkek olduğundan bu konuda tek laf etmeyecektim.

"Bu akşam gelmeni beklemiyordum," dediği sırada dumanı üfledi.

Doğrudan yüzüme gelmesin diye Aaron'ın diğer yanına geçtim. "Planlarım arasında değildi," diye itiraf ettim. "Em ikna etti."

"Ah, şu kız." Dudakları, sigaranın üstünde sevecen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Senin başını hep belaya sokuyor."

Ona, Emily'ye üç yıl önce verdiğim sözden ya da Dax'ten bahsetmedim. Bunca yıl sonra tekrar bir erkekten hoşlandığımı itiraf etmeye hazır değildim çünkü o konuşmayı Aaron'la yapmak istemiyordum. Ne de olsa kardeşim sayılırdı.

"Hep başa çıkabildiğim belalar oluyor." Bunu biliyordu ama yine de hatırlatma ihtiyacı hissetmiştim.

Bir duman bulutu daha üfledi. "Emily sana iyi geliyor. Biraz çılgın olsa da çizgiyi geçip geçmediğini anlayacak kadar mantıklı."

Arkadaşlığımız da bu yüzden yürüyor zaten, diye düşündüm. O bana biraz yaşamam gerektiğini hatırlatırken ben de ona biraz gevşemesi gerektiğini hatırlatıyordum.

"Bale dersleri nasıl gidiyor? Çocuklar canını çok sıkıyorlar mı?" Sigarasını söndürmek için üzerine bastı ve dudaklarında rahat bir gülümseme belirdi.

Aaron'ın kendi işini benimkiyle anında değiştireceği sır falan değildi; belki bale kısmını istemezdi çünkü zerre dans edemezdi ama kuzenim çocuklara bayılıyordu. Bir gün çocuklardan oluşan bir ordusu olacağıyla ilgili şakalar yapsa da ben anlıyordum.

"Harikalar." Öğretmenlik yaptığımı küçük kızlardan bahsedince moralim hemen düzeldi. "Geçen salı dönemin ilk dersini yaptık. Ama Aaron, Noel resitalinde dans edeceklerini söylediğimde o minik yüzlerini görmem lazımdı. Çok heyecanlandılar."

"Ee yani, öğretmenleri sensin, tabii ki heyecanlanacaklar." Bana aynı babalarım gibi, dünyadaki en önemli insan benmişim gibi baktı. "Seninle inanılmaz gurur duyuyorum, G. Manyak ötesi gurur duyuyorum."

Sözleriyle kalbim eridi. "Biliyorum. Söyleyip duruyorsun."

“Ve söylemekten asla vazgeçmeyeceğim.” Sırıttı. Tam başka bir şey söyleyecekti ki telefonu çaldı. Arayana bakıp kaşlarını çatı. “Restorandan arıyorlar. Açmam lazım.”

“Aç sen,” dedim, bana özür dilercesine bakınca.

Aaron, partinin gürültüsünün o kadar da duyulmadığı boş yola doğru yürüdü; gözlerimi ona sabitlemişken kendime iyi olduğumu hatırlatıp duruyordum. Güvendeydim ve Aaron hemen karşımdaydı.

Bu akşam bunu gerçekten yapmıştım, değil mi? Baştaki şüphe-lerime ve güvensizliklerime rağmen korkularımı ölümüne boğmuş, kalbimin sesini dinleyip arkadaşlarımla peşine takılmıştım. Açıkçası, gece o kadar da kötü gitmiyordu. Kızlarla dedikodu yapmış, Aaron’ı görmüştüm (ikimiz de çok meşgul olduğumuzdan dolayı bu aralar zar zor görüşüyorduk) ve Dax’le ders dışında aynı ortamda yer almıştım. İlerleme diye buna denirdi.

İçimde ani bir gurur patlaması hissettim. Başarmıştım. Bu güzel elbiseyi giymiş, ardından bir partiye gitmişim. Hem bakın, sapasağlamdım. Sabah olduğunda bunları babalarımın anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Daha iki dakika bile geçmeden Aaron koşarak yanıma döndü, yüzü asıktı. “*The Spoon*”a gitmem lazım. Bir bok anlamadığım bir nedenden ötürü müşterinin teki ödeme yapmayı reddediyormuş.”

“Ödemeyi *ret* mi ediyormuş? Öyle bir şey yapılabiliyor mu?”

“Sorma bile. Cidden gaza gelmemem lazım yoksa suratını yumruklayacağım. Hadi, ben seni içeri götüreyim.”

“Ben iyiyim.” Onu durdurmak için kolunu tuttum. Başını eğerek bana baktı, yüz ifadesinden kafasının karıştığı belliydi. “Arkadaşlarımı nerede bulacağımı biliyorum. Hem senin acelen var. Bana bir şey olmaz.”

“Saçmalama, seni içeri geçirmem sadece beş saniyemi alır.”

“Aaron.” Onu bir kez daha durdurdum. Tekrar konuştuğumda sesim o kadar istikrarlı çıktı ki ben bile şaşırdım. “Bu akşam buraya geldim zaten. Bebek adımları, unuttun mu? Ayrıca içeri dönüp arkadaşlarımla bulmaya hazırım. *Tek başıma*. Onları beş dakika içinde bulamazsam söz veriyorum, bir Uber çağırıp gideceğim.”

* (İng.) Kaşık. (c.n.)

Aaron iç çekti. Bir anlığına itirazlarıma rağmen beni içeri sürükleyeceğini sandım ama sonra, "Onları bulsan da bulmasan da bana mesaj at, olur mu? Senin için asla çok meşgul değilim," dedi.

"Biliyorum." Ona küçük bir gülümseme sundum. "Şimdi git. Acele et. Ayrıca müşterilerinin suratlarına yumruk atma. Zekice bir iş hamlesi olmaz."

"Denerim." Bir saniyelğine dudaklarını alnıma dayadı, sonra da *tapas* bara doğru ilerlemeye başladı. Buradan yürüyerek sadece on dakika sürüyordu ama o atletik, uzun bacaklarıyla daha erken varacaktı. "Mesaj at!"

Elimi umursamazca sallayarak onu yolladım. Karanlık sokakta ortadan kaybolduğunda gerçek yüzüme çarptı. Tıpkı istediğim gibi tek başımaydım. Şimdi şikâyet etmeye hakkım yoktu, öyle değil mi?

Tamam Grace, nefes al.

Nefes almak mı? Bunu becerebilirdim. Hayatım boyunca yapmıştım.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Dönecektim. İçeri girecektim. Arkadaşlarımı bulacaktım. Onların yanında kalacaktım. Aaron'a mesaj atacaktım.

Gerçekten daha basit olamazdı.

Peki neden adım attığım anda her şey altüst oluyordu?

"Hey, Gina? Yok... Grace! Sen Grace'sin, değil mi?" diye seslendi tanımadığım bir erkek sesi arkamdan.

Onu duymamış gibi davranabilirdim ancak birden Paulson'ın verandasında yalnız kalmıştım, yani işe yarayacağını zannetmiyordum.

Gerçekten mi? İki saniye önce burada koca bir sürü vardı.

"Hey. Seni tanıyor muyum?" Dönerken zorla gülümsedim çünkü reddedilen bir erkeğin tehlikeli bir örnek olduğunu zor yoldan öğrenmişim. Ve bu akşam kendimi pek cesur hissetmiyordum.

Ona baktığımda yüzü tanıdık gelmedi. Uzun boylu, geniş omuzluydu; kısa, kahverengi saçları vardı ve gözleri gördüğüm en açık maviydi.

"İmm, bence tanıyorsun. Birlikte yaratıcı yazarlık dersi alıyoruz," dedi sıradan bir tonda, elleri kot pantolonunun cebindeydi. Başka bir kız olsam, farklı bir tür travma taşısam cana yakın görünebilirdi. Ama değildim.

"Affedersin." Yüzümü buruşturdum. "Seni hatırlayamadım."

“Ben Wes.” Sıkımam için elini uzattı ama karşılık vermedim. Tuhaf bir biçimde elini yeniden cebine koydu. “Ee, buraya biriyle mi geldin?”

“Birkaç arkadaşla.” Evi işaret ettim. “Ben de onları bulmaya gidiyordum aslında.”

“Ah, kötü oldu.” Bir adım ileri attı, ben de bir adım geriledim. Özellikle ürkütücü davranmıyordu; sıradan üniversiteli erkek hareketleriydi işte ama şu anda havamda değildim. “Acaba benimle bir içki içmek ister misin diye düşünüyordum.”

Kesinlikle olmazdı.

“Imm.” Beceriksizce ağırlığımı verdiğim ayağımı değiştirdim. “Aslında beni *cidden* bekliyorlar.”

“Hayır” demeyi mi unutmuştum? Tüm mesele bu muydu?

“Benimle güzel vakit geçirmek için onları ekmeni eminim umursamazlar.” Gülümsedi, işte şimdi korkuyordum.

Güzel vakit mi? Güzel vakit mi dedi o? Hayır, hayır, hayır...

“Üzgünüm ama benim gerçekten...”

Wes bir adım daha atınca nefesim kesildi. “Hadi ama, bebek. Tek bir içki sadece. Söz veriyorum yetişkin içeriğe girmeyeceğim.”

Başımı sallayarak geri doğru yürümeye başladım. “Üzgünüm ama hayır.”

Sesimin bu kadar az çıkmasından nefret ediyordum. Özür diliyor olmaktan nefret ediyordum. Kendime bu kadar güvenirken şimdi hepsinin mahvolmuş olmasından nefret ediyordum.

“Peki. En azından seni içeri götürüyüm ve...”

“Hayır, dedi.”

Keskin, kalın bir ses göğsümdeki kaygıyı kesip geçti. Bir anlığına Aaron geri döndü diye düşününce nefesim rahatladı. Ama sonra Wes biraz sola kaydı ve havayı delip geçen sesin tam olarak kime ait olduğunu gördüm.

Dövme salonundaki adamdı.

Bölüm 3

CAL

Cuma öğleden sonra kız kardeşimi bıraktığımda annem şaşırtıcı bir şekilde içmiyordu. Tek katlı evinin önüne park ettikten sonra Maddie arka koltukta emniyet kemerini çözüp ön kapıya koşana ve anneme mutlu bir sesle bağırana dek doğru düzgün tepki verecek vakit bulamadım.

Bencil olan yanımda, kız kardeşim burayı sevmese her şeyin çok daha kolay olacağını düşünmeden edemiyordu. Onu uzun vadede yanıma alma ihtimalini düşünmek bu kadar acı vermemeliydi. Ancak Maddie annemi seviyordu, -ki yanlış anlaşılmasın, buna minnettardım- komşu çocuklarıyla ve odasındaki sevdiği oyuncaklarla oynamaktan keyif alıyordu.

Burada bir hayatı vardı; keyif aldığı bir hayatı ve onu bu hayattan koparmak istemiyordum.

Maalesef, kız kardeşimin mutluluk balonunu yakında patlatmamak için annemin düzgün davranmasını ummaktan başka çarem yoktu.

“Anneciğim! Anneciğim!” Maddie’nin heyecanlı çığlıklarını takip ederek annemin akşam yemeği hazırladığı mutfığa gittim. Kokusuna bakılırsa peynirli omlet yapıyordu. “Sammy, beni dondurma yemeye götürdü!”

“Öyle mi?” Annem ona hoş bir gülümsemeyle baktıktan sonra başının tepesine sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Bunu düzgün bir

şekilde göstermeyi bilmese de annemiz bizi seviyordu. Aslında benim de tek istediğim buydu. Diğerlerinin durumu bizimkinden kötüydü. “Neyli dondurma seçtin?”

“Çilekli,” diye cevapladı Maddie yüzü sevinçle parlarken. “Çünkü pembe.”

“Ee yani,” dedim bilmiş bir gülümsemeyle. Kız kardeşim her şeyin pembesini severdi, o yüzden bir prensesti. Devasa lakaplar tarihinin en orijinal lakabı sayılmazdı ama o seviyordu çünkü en sevdiği prenses olan Rapunzel gibi hissetmesini sağlıyordu. Hatta ben bütün prenseslerden daha güzel olduğu konusunda ısrar etmeme rağmen ona daha fazla benzemek için saçını uzatmaya çalışıyordu.

Annem omzunun üzerinden bana bakıp omletine geri döndü. “Akşam yemeğine kalıyor musun, Samuel?”

“Kalamam. Müşteri randevum var.” Telefonumdan saati kontrol ettim. “Otuz dakika sonra.”

“Hayıır, Sammy,” diye mızızlanan kız kardeşim, etkileyici bir güçle bacaklarıma sarılmıştı. “Gitme. Seni özlerim.”

Büyük, kahverengi gözleriyle bana bakarak dudağını büzünce kalbim âdeta eridi. Of, bana bunu yapamazdı.

“Bak ne diyeceğim.” Göz göze gelelim diye önünde diz çöktüm. “Yarın öğleden sonra çalışmıyorum, seni alsam ve göl kenarında piknik yapsak nasıl olur?”

Gözleri heyecanla büyüdü. “Kum parkı olan göl mü?”

“Aynen o göl.” Minik vücudunu göğsüme bastırdım ve alnına gürültülü bir öpücük kondurdum. “Başka dondurma yok ama. Bu hafta iki kere yedin zaten.”

Onaylar gibi bir hareket yaptıktan sonra başını çenemin altına sıkıştırdı. “Tamam.”

Onu tekrar öptüm. “Yarın görüşürüz o zaman, prenses.”

Maddie odasına giderken koyu renk saçları arkasından uçuşuyordu. Daha tam olarak ayağa kalkamadan annemin sesiyle irkildim. “Ona iyi davranıyorsun.”

Keskin bir kızgınlık sancısı göğsümün ortasından vurdu.

“Öyle olmamı beklemiyor muydun?”

Cevap beklerken dikkatle ona baktım. Annem uzun boylu bir kadındı, babam da öyleydi; dolayısıyla ben de 1.90’dım. Eskiden daha

ince ve atletikti ama şimdi yarınlar yokmuşçasına içtiği içkilerden dolayı karnı şişti. Uzun, kahverengi saçları ıslak ve yağlıydı; yüzüyse yorgun görünüyordu.

Şimdi üstüne düşününce, annemin içeri girdiğinde öylece... mutluluktan parlıyormuş gibi görüldüğü zamanı hatırlayamıyordum.

"Sana söyledim, Sam. Küçük bir kız kardeşin olacağı haberini nasıl karşılayacağını bilemiyordum." Omleti bitirdi ve tabağa yerleştirdi. "Maddie! Yemek hazır!"

Yirmi altı yaşındayken annemin hamile olduğunu öğrenmek tabii ki çok etkisi yaratmıştı ancak bunun sebebi daha çok, siktiğimin fare kılıklı Pete Stevens'la ilişkilerinin bir haftadan uzun sürmeyeceğini beklememdi. Pis herif hâlâ bir kızı olduğunu hatırlamayı reddediyordu.

Maddie'nin babasının, iki ay önce araba tamircisindeki işini kaybettiğinden beri günlerinin tamamını geçirdiği oturma odasına hızlıca göz attım. Ne zaman buraya gelsem o sümüklü böcek, uğruna para alıyormuşçasına koltukta oturuyordu. "Yalnızca alışmam gerekiyordu," dedim dürüstçe, kız kardeşimin küçük adımlarının dar koridoru da ilerlediğini duyabiliyordum. "Ama onu her şeyden çok seviyorum. Sen de biliyorsun."

"Kimi her şeyden çok seviyorsun, Sammy?" diye soran Maddie'nin gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Kız arkadaşın mı var? Onunla tanışabilir miyim?"

Hafifçe kıkırdadım. "Senden bahsediyordum, fıstık."

"Ya." Sadece birazcık hayal kırıklığına uğramış göründü. "Kız arkadaşın yok mu yani?"

"Kız arkadaşım yok." Ve çok ama çok uzun bir süre boyunca olacağından da şüpheliydim.

Son ciddi ilişki girişimimi aşmakta hâlâ güçlük çekiyordum, şu anda dikkatimi dağıtacak şeylere sıcak bakmadığımdan bahsetmiyordum bile. Aile hayatım bir anda mahvolabilecekken olmazdı.

Yıllardır başımın üstünde karanlık ve yoğun belirsizlik bulutları dolanıyordu, bir tür uyarıydı sanki. Ne olduğunu bilmekten de çok korkuyordum.

Ama dört yaşındaki kız kardeşimin ve dedikoducu annemin bunu bilmesine gerek yoktu.

“Kız arkadaş sana iyi gelir,” diye lafa karıştı annem çünkü yapmak zorundaydı. “Çok çalışıyorsun. Tek yaptığın bu resmen.”

“Doğru değil.” Kız kardeşim omletini yemek için otururken rahatsız bir şekilde ayağa kalktım. Duygularımdan bahsetmek hiçbir zaman en iyi yaptığım şey olmamıştı; özellikle de ailemle. Aslında annemle tabii, zavallı babam konuşacak kadar etrafımda olmamıştı hiç. “Hatta bu akşam dışarı çıkıyorum.”

“Dövmecideki çocuklarla mı?” Kuşkuyla bir kaşını kaldırmasıyla ne düşündüğünü anladım.

“Hayır. Paulsonlara uğrayacağım. Başka arkadaşlarım da var ya hani.”

“Vardır tabii,” diye dalga geçti.

“Vardır tabii,” diye tekrarladı Maddie, ağzı doluyken.

Pek sosyalleşmeyen biri olmak benim suçum değildi; üstelik bu lanet kasabadaki herkes rasgele partilerde ya birileriyle yatıyor ya da kafayı buluyordu. Ara sıra toplanmayı sorun etmesem de evde kalmak her zaman daha çekici geliyordu.

“Neyse. Buraya beni azarlayın diye gelmedim.” Maddie’ye bir öpücük daha vermeye giderken sırtıttım. “Yarın üçte hazır ol, tamam mı? Seni alacağım.”

Annem arkama doğru yaklaşıp bugünlerde aramızda nadir görülen bir sevgiyle sırtımı ovdu. “Sağ ol, canım. Yarın görüşürüz.”

Ön kapıyı kapatmadan önce mutfığa son bir kez bakınca annemin buzdolabını açtığını ve soğuk bir biraya uzandığını gördüm.

İşte başlıyordu.

Ev partileri bana göre değildi ama zihnimin arkalarında bir yerde annemin haklı sözleri tekrarlanıyordu; çok fazla çalışıyordum. Dükkan ya da Danny’nin Yeri dışında arkadaşlarımla en son ne zaman buluşmuştum? Belki de o günkü son randevuyu hallettikten sonra beni Paulson’ın tuğla evine yönlendiren şey suçluluk duygusuydu. Ne de olsa adam yıllardır müşterimdi ve çoğunlukla iyi bir adamdı; bu akşam gelmeyi kabul etmemin nedeni de buydu zaten.

Ne var ki içeri bile girmemiştim.

“Hadi ama, bebek. Tek bir içki sadece. Söz veriyorum, yetişkin içeriğe girmeyeceğim.”

Bu puştun kim olduğunu bilmiyordum ama konuştuğu kişiyi görünce göğsümdeki bir şey sıkıştı.

Grace'di. Aaron'ın kuzeni.

Ve inanılmaz korkmuş görünüyordu.

Omuzları gerginlikten daralmıştı, eve doğru geri geri yürüyordu ve yüzü, fara yakalanmış bir geyiği andırıyordu. Tedirginliği gördüğüm zaman tanırdım ve şu anda kızın yüzünde başka tek bir duygu bile yoktu.

“Üzgünüm ama hayır,” dedi çocuğa kısık bir sesle.

Ama puşt, mesajı almadı. “Peki. En azından seni içeri götüreyim ve...”

“Hayır, dedi.”

Ağzımdan çıkan derin, otoriter ses beni de şaşırtmıştı. Genelde sakin bir adamdım. Kimsenin işine karışıp olaylara dahil olacak kadar umursamazdım.

Ama bu? Bu, kanı beynime sıçratıyordu ve daha durumu anlamak için kendime yeterli zaman bile tanımadan çocuğa doğru yaklaştımaya başladım.

“Duymadın mı?” Ona öyle yakındım ki *playboy* özentisi, keskin kokulu parfümü burun deliklerimi işgal etti. “İçeri gir ve kızı rahat bırak.”

Herif bana kibirli bir bakış atma cüretinde bulundu. “Yoksa ne olur?”

Yanında ne kadar iri durduğum düşünülünce anlamsız bir hareketi. Benim kaslı görüntümün yanında çöp adama benziyordu. Övünmeyi sevmezdim ama yıllarca spor salonuna gitmek, her tür sporu yapmak ve müthiş bir genetik, insanı bu hale getiriyordu. Bu derken “lanet olası korkunç” olan görünüşümü kastediyordum. Trey böyle diyordu, ben değil.

Göz ucuyla Grace'in kıpırdamadan, ağzı açık bir şekilde bize baktığını gördüm. Ona bakmadan başımı eğip puştun kulağına, “Yoksa o sikik bacaklarını kırar, kapatmayı reddettiğin aptal ağzına sokarım,” diye fısıldadım.

Yüzü soldu ve zorla yutkundu.

“Hey dostum, ben sadece...”

“İçeri girmek mi üzereydin? Grace'i yalnız bırakacak mıydın? Sik-

tiğimin mesajını almayı öğrenecek miydin?” diye hırladım. “Senin iyiliğin için umarım üçü de doğrudur.”

Yutkundu ve başka bir şey demeden Grace’in yanından geçerken başını eğip Paulson’ın evinin içinde kayboldu. Daha sonra onunla, partisine davet ettiği şerefsizlerle alakalı konuşacaktım ancak şu anda odağımda o yoktu.

Önceliğim garaj yolunun ortasında duran, yerinden kıpırdamayan ve rüzgârdaki yaprak gibi titreyen Grace’di.

Öne doğru kararsız bir adım attım. Kâbustan yeni uyandığında ve her sestten korktuğunda kız kardeşime karşı kullandığım, elimden gelen en yumuşak sesle konuştum. “Hey. Sen iyi misin?”

Gözleri aniden bana döndü. Güzel bir ela rengiydi ve aşırı korkmuş görünüyordu. Konuştuğunda sesi bile titredi. “Adımı nereden biliyorsun?”

“Kuzenin Aaron arkadaşım,” diye cevapladım, ona doğru yavaş bir adım daha attım ama geri çekilmesi için zaman tanıdım. Çekilmeyince, “Ben Callaghan,” diye ekledim.

En azından arkadaşlarım bana böyle diyorlardı. Gerçi söylemesi daha kolay diye genelde “Cal” diyorlardı. İlk adım olan “Samuel” dan vazgeçmeyi reddeden tek kişi annemdi, Maddie’ye komik olduğunu düşündüğü için “Sammy” diye sesleniyordu.

Adımı bilmediğini düşünsem de Grace başıyla onayladı. “Dövmeciden?”

Hafifçe gülümsememe engel olamadım. “Beni hatırlıyorsun.”

Bakışlarını kaçırarak kollarını minyon bedenine sardı; önceki kadar şiddetli olmasa da titremeye devam ediyordu. Henüz anlayacak kadar yakın değildim ama başının boynuma dahi yetişeceğini sanmıyordum. Komik olacak kadar küçüktü. Maddie’nin çok sevdiği perileri andırıyordu. Sarı saçları açık halde omzuna dökülüyordu, pürüzsüz soluk bir teni vardı, dışarıdaki ılık havaya rağmen tüyleri diken diken olmuştu.

Fakat soğuktan titremediğinin farkındaydım.

“Ben... Ben eve gitmek istiyorum,” diye mırıldandı benden çok kendine.

“Pekâlâ,” dedim dikkatle. “Bir taksi çağırmamı ister misin? Ya da Aaron’ı?”

"Onu arama." Gözleri daha fazla panikle büyüyünce sorduğuma pııman oldum ve bunun, onu neden bu kadar korkuttuğunu merak ettim. "Yürürüm ben."

Kaşlarını çatıttı. "Öyle bir şey yapmayacaksın. Saat geç oldu ve sarsılmış durumdasın."

Bana ters ters baktı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Biliyorum." Aslında bilmiyordum ama gözlerindeki kararlılık beni şaşırtmıştı. Derin bir nefes alarak söyleyeceğimin ürkütücü gelmemesini umdum. "Bak, ben zaten buraya gelmek istemiyordum. Partiler bana göre değil. İzin ver, seninle eve yürüyeyim ya da en azından bir taksi çağırayım. Daha güvende hissedeceksen parmağını telefonunun acil arama tuşunda tutabilirsin ama seni tek başına bırakmayı reddediyorum."

Nefesi kesildi ve bir anlığına toksik alfa eğilimlerimden dolayı beni azarlayacağını düşündüm ama yalnızca, "Uber çağıracağım," dedi.

Titreyen parmaklarıyla telefonunu çıkarıp yazmaya başladı. Birkaç dakika sonra başını kaldırdı ve bana doğru tereddütlü bir adım attı. "Beş dakikaya burada olur. Beni beklemek zorunda değilsin."

Cevap vermedim. Bunun yerine, o kaldırımın kenarına yaklaşırken mesafemi koruyup odağım tamamen onda değilmiş gibi davrandım.

Panik atağı gördüğümde tanırdım ve aynı zamanda bu durumda nasıl davranacağımı da biliyordum. Mesafemi koru, tek kelime etme, onu daha fazla korkutma. Bu adımların her biri kişiden kişiye değişiyordu ama Grace'le birbirimizi tanıımıyorduk ve içimden bir ses, bu akşam daha fazla erkek ilgisini kaldıramayacağını söylüyordu, o yüzden uzak durdum.

Beş dakika geçti, aracı hâlâ gelmemişti. Grace, bu şekilde arabayı çağıracaktı gibi telefonundaki saate bakıp duruyordu ama beş dakika daha geçmesine rağmen Uber'inden hâlâ ses seda yoktu. Tam sessizliği bozup onu yeniden eve bırakmayı teklif edecektim ki ben-den önce davrandı.

"Öncesi için teşekkürler," diye neredeyse fısıldarken bana bakmı-yordu.

"Bir şey yapmadım ki." Ona şöyle bir göz attığımda en azından artık titremediğini fark ettim. "O adamı tanıyor muydun?"

Grace başını iki yana salladı. "Aynı dersi aldığımızı söyledi ama onu daha önce hiç görmedim."

Muhtemelen uydurmuştu zaten. Bugünlerde erkekler kadınların dikkatlerini çekmek... ve şanslılarsa onları yatağa atmak için her şeyi yapıyorlardı. Bu durum, puştı daha sert yumruklamak istememe yol açtı.

"Warlington'da öğrencisin yani?" Sinirlerini biraz olsun yatıştırmasını umarak sinsice konuyu değiştirdim.

"İngiliz dili okuyorum." Bunu zaten biliyordum ama yine de başımla onayladım. Beni şaşırtarak konuşmayı orada bitirmedi. "Son yılımdayım."

"Bu son derece etkileyici. Mezuniyet sonrası için planın var mı?"

Ağırlığını verdiği ayağını değiştirdi. Ancak o zaman spor ayakkabı giydiğini fark ettim, büyük ihtimalle bu kadar kısa görünmesinin sebebi de buydu.

"Hâlâ belirsiz." Yine telefonundan saati kontrol etti. Aramızda bir anlık sessizlik geçtikten sonra, "Callaghan'dı, değil mi? Dövmecide mi çalışıyorsun?" diye sordu.

Ne kadar sarsılmış görüldüğünü düşününce sohbetimizi henüz sonlandırmamış olmasına biraz şaşırmıştım ama bu konuda yorum yapmadım. Onun yerine, "Aslında orası benim," dedim. Çünkü aptalca bir nedenden ötürü bunu bilmesini istiyordum.

"Gerçekten mi?" Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Bu... Bu harika."

Burnumdan güldüm. "Neden bu kadar şaşırdın?"

"Biraz... genç görüldüğün için sanırım." Kısa ve neredeyse gizli bir bakış atsa da fark ettim. Bakışlarında şehvet değil, sadece sessiz bir merak vardı ama yine de midem tepetaklak oldu.

"Kaç yaşındayım sence?" diye sordum sırtarak.

Hızla bana göz attı ve dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını hayal etmediğimden emindim; belli belirsizdi ama kıvrılmıştı. Bu da bir şeydi, kabul edecektim. Panik atak yerine gelecek her şeyi kabul ederdim.

"Buna cevap vermeyeceğim," dedi.

"Neden?"

“Ya kırk dersem ama on dokuz falan çıkarsan?”

Az daha boğuluyordum. “*Kırk* yaşında olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Tabii ki hayır.” Belirsiz bir eğlenme ifadesiyle gözlerini devirdi. “Lafın gelişi işte.”

“Tahmin et. Söz veriyorum egomu incitmezsin.”

Gülmüş müydü? Sanırım gülmüştü.

“Hımm... Yirmi sekiz?”

“Otuz yaşındayım.” Yaklaşmıştı. “Etkileyici.”

Dolgun dudaklarına utangaç bir gülümseme yerleşti. “*O kadar* yaşlı görünmüyorsun.”

Tam o sırada beyaz bir araba yolun kenarına geçti.

Grace son bir kez bana bakıp, “Teşekkür ederim,” dedi.

Ona bir şey değil demeye ya da numarası olmamasına rağmen, eve varınca bana mesaj atmasını söylemeye vaktim olmadı çünkü arka koltuğa bindi ve araba uzaklaştı.

Ancak göğsümdeki o tuhaf his yerinde kaldı.

Bölüm 4

GRACE

“Elimiz kalçamızda.” Kızlar aynısını yapıyor mu diye görmek için aynadaki yansımayı kontrol ettim. “Pekâlâ, şimdi elinizi böyle sallayın. Aynen öyle, aferin! Aynaya sallayın, evet, ayaklarınızı hizalayın.”

Konuşurken dediklerimi yaptım, klasik müziğin sesi kızların kıkırtılarıyla karıştı.

“Bayan Grace, böyle mi?” diye soran Taylor, yansımasına el sallayıp küçük bacağıyla diğeriyle değiştiriyordu.

“Evet, Taylor. Aferin!” Neşeyle gülümsedim. “Şimdi kızlar. İzleyin beni. Kollar dışarı.” Hareketlerimi kopyaladılar. “*Relevé* ve dön.”

Sınıfın içinde döndükleri sırada kıkırdadılar, ben de onlarla beraber güldüm. Noel resitaline henüz aylar olsa da koreografiyi pek ilerletebileceğimizi düşünmüyordum. Koca bir saat boyunca dört yaşındaki kızların dikkatlerini çekmek, görüldüğü kadar stresli ve zordu ancak işimi hiçbir şeye değişmezdim. Ayrıca ebeveynler mükemmel hareketleri ya da senkronize dansçıları umursamıyorlardı; tek istedikleri minik yavrularının sahnede eğlenmesiydi ve bunun olacağını kesinlikle temin edebilirdim.

“Güzel, aferin,” diye sınıfı överken saate göz attım. Yalnızca beş dakika kalmıştı. “Bugün çok iyi iş çıkardınız, kızlar. Şimdi biraz öz-

* Topukları kaldırarak parmakların tabanı üzerinde yükselme hareketidir ama parmak ucuna çıkma değildir. Balenin temel hareketlerinden biridir. (e.n.)

gur dans zamanı, değil mi? Ben size müzik açacağım, istediğiniz hareketleri yapabilirsiniz.”

Kızlar tezahürat yaparak sınıfın ortasında hazırlandılar. Dönemin sadece üçüncü dersi olmasına rağmen bu on kız çoktan yakın arkadaş olmuştu. Bir Offenbach parçası açtım çünkü onlar müziğe aldırış etmiyordu, ben de şarkılarını çok seviyordum. Ardından anne babalar, çocuklarını eve götürmeye hazır halde sınıfın dışına toplanırken onları izledim.

Adelaide -patronum ve Dans Sarayı’nın sahibi- oğlunu bir doğum günü partisine götürmek için erken çıkmıştı, yani stüdyoyu bugün ben kapatacaktım. Günün son dersiydi ve yurda dönüp ihtiyaç duyduğum duşu almak için sabırsızlanıyordum.

Son on yedi yıldır bale çalışıyordum ve bir ara profesyonel dansçı olacağımı düşünmüştüm. Edebiyata olan tutkumu keşfettiğimde planlarım değişmişti; şimdiyse şartlar ideal olursa yazar olmak istiyordum ama yıllar içinde bana çok şey kazandıran baleden vazgeçmeyi de reddediyordum.

Bana eksikliğini hissettiğimde özgüven, cesaretimi bulamadığımda arkadaşlar ve düşüncelerimde kaybolduğumdaysa bir amaç kazandırmıştı. Şimdi de sevdiğim ve sabit geliri olan bir iş sağlıyordu.

Warlington’a taşındığımda yaptığım ilk şey iyi bir bale stüdyosu bulmaktı. Adelaide dört yıl önce bana deneme dersleri teklif etmişti, gerisi malumdu. Hem salı hem de perşembe günleri küçük çocuklara ve birkaç tane de büyük kıza öğretmenlik yapıyordum. Bunun yanı sıra, Adelaide’in en ileri düzey sınıfında da ders alıyordum.

Bazen okulla beraber hepsini dengede tutmak zor olsa da baleyi dünyadaki hiçbir şey için bırakmazdım. Hem vücudumu hem de zihnim kontrol altında tutmamı sağlıyordu. Özellikle ikinciye, sonraki nefesimden bile daha çok ihtiyacım vardı.

Dersin bittiğini duyduğumda kızlarla birbirimizi alkışladık, sonra da bekleyen aileleriyle buluşmak üzere koşarak dışarı çıktılar.

“Hoşça kalın, Bayan Grace!” diye bağırdıktan sonra ön kapıya çıkan dar koridorda kaybolmadan önce bana el salladılar.

“Güle güle, kızlar! Perşembe görüşürüz!”

Telefonumun hoparlörle olan bağlantısını kestikten sonra soğuk sudan bir yudum aldım. Bugün arka arkaya iki ders vermişim ve

fiziksel olarak çok şey gerektirmeseler dahi kızları uzun süre kontrol altında tutmak fena halde yorucuydu. Açıkçası...

“Bayan Grace?”

Arkamdaki kısık ses yüzünden az kalsın yerimden sıçrayacaktım. Döndüğümde öğrencilerimden biri olan Maddison Stevens’in minik başparmağını ağzında gerginlikle çiğneyerek sınıfın dışında durduğunu fark ettim.

“Efendim, tatlım?” Göz hizasına gelmek için diz çöktüm. Büyük, kahverengi gözleri endişeli ve korkmuş görünüyordu. Neden buradaydı? Annesi neredeydi?

“Annem daha gelmedi.” Gizem çözölmüştü.

Konuşmadan önce sesimi yatıştırıcı bir hale getirdim. “Endişelenme, canım. Eminim trafikte falan kalmıştır.” Resepsiyonun yanındaki küçük, deri kanepayı işaret ettim. “Sen oraya gidip biraz otur, ben de onu arayayım, olur mu? Söz veriyorum, annen gelene kadar gitmeyeceğim.”

Çocukların akıllarının nasıl çalıştığını biliyordum ve Maddie’nin onu stüdyoda terk edip eve gideceğini düşünerek ağlaması isteyeceğim son şeydi.

Başıyla onaylayınca dosyasını inceleyip kendi telefonumdan annesinin numarasını aradım. Açmadı.

Tekrar çaldırdım. Açmadı.

Belki gerçekten de araba kullandığı için şu anda cevap veremiyordu. Kısa bacaklarını kanepenin kenarından sarkıtmış Maddie’ye hızlıca göz attım, bakışlarını bana dikmişti. “Onu aradınız mı, Bayan Grace?”

Altdudağımla ısırıldım. “Şimdi arıyorum, tatlım.”

Duşa fena halde ihtiyacım olsa da annesi gelene kadar burada kalmaya aldırış etmezdim. Benim için sorun değildi. Fakat kıza bir kere bakmak bile bu durumun hoşuna gitmediğini anlamaya yeterliydi. Başparmağını gerginlikle kemiriyor, saniyede bir ön kapıya bakmaktan doğru düzgün oturamıyordu.

Hızla dosyasını yeniden taradım ve... *Bingo*. Buraya başka bir numara daha kaydedilmişti. Bu kişinin açmasını dileyerek numarayı aradım.

Hiçbir şey olmadı. Ama bekledim. Ve bekledim. Otuz saniye. Kırk... "Alo?"

Nihayet. Ne var ki bir saniye sonra hattın diğer tarafındakinin bir kadın sesi değil, son derece kalın, erkeksi bir ses olduğunu fark ettim.

Omurgamdan bir ürperti geçti, bu sefer nedeni tedirginlik değildi.

"Merhaba! İmm, sizi Dans Sarayı'ndan arıyorum. Sizin... Sizin numaranız Maddison Steven'in iletişim bilgileri arasına kaydedilmiş..."

"Kardeşim olur," diye araya girdi adam, sesinde ani bir gerginlik oluştu. "O iyi mi? Bir şey mi oldu?"

"Kendisi... Kendisi iyi, efendim." Boğazımı temizledim. "Sadece annesinin onu beş dakika önce alması gerekiyordu ama gelmedi ve telefonundan da ulaşamadım."

"Siktir." Arka planda bir vızıltı sesi duydum ve adam başka biriyle konuşurken mikrofonu kapattı. "Tamam. Şu anda çalışıyorum ama yirmi dakika içinde orada olurum. Belki on beş dakikaya da gelebilirim."

Sesindeki endişe fazlasıyla samimi geldiğinden, "Sorun değil. Acele etmeyin. Siz gelene kadar yanında kalabilirim. Günün son dersiydi, o yüzden gitmem gereken başka bir yer yok," dedim.

Yüksek sesle dile getirince biraz üzücü gelmişti ama... doğrudu işte. Bu akşam duş almak ve Em'le yemekhanede bir şeyler atıştırmak dışında planım yoktu.

"Harikasınız." Adam telefonda iç çektiğinde tüylerim diken diken oldu. "Elimden geldiğince çabuk bir şekilde orada olacağım. Çok teşekkür ederim."

"Hiç..." Cümlemini bitiremeden telefonu kapattı. Peki o zaman. Galiba sahiden acelesi vardı.

"Annemle konuştunuz mu?" diye sordu Maddie kısıp bir sesle.

"Ağabeyinle konuştum." Sözlerim karşısında yüzü aydınlandı. "İşten sonra seni almaya gelecek. Birazdan burada olur."

Bunun üzerine yüzü neşeyle parladı. "Yaşasın! Sammy!"

Gülümsedim, onu tekrar mutlu görünce vücudumdaki gerilim kayboldu. "Hey, ağabeyin gelene kadar biraz daha dans etmeye ne dersin?"

Piruet yapmayı göstermek üzere (kendi isteğiyle) Maddie'yi sınıfa geri götürdükten tam olarak on altı dakika sonra kapı zili çaldı. Buraya dönmeden önce ön kapıyı kilitlemiştim, o yüzden müziği durdurdum ve Maddie'yle birlikte öne doğru yürüdük. O önden koştu ama kilit çok yüksekte olduğu için uzanıp kapıyı potansiyel bir katile açacağından endişelenmiyordum.

"Sammy! Sammy!" Yanına ulaştığımda heyecanlı cıyaklamalarını duydum.

Ve oraya vardığım anda olduğumda yerde donup kaldım.

Cam kapının diğer tarafında dövmecideki adam duruyordu.

Callaghan. Bir dakika.

Sammy *o muydu?* Maddison'ın kalın sesli ağabeyi? O henüz beni fark etmemişti. Koyu renkli gözleri, heyecanla cıvıdayarak sıçrayan küçük kız kardeşine odaklanmıştı ve yüzünde bir erkekte gördüğüm en yumuşak, en kalp eriten gülümseme vardı. Büyüleyici sayılırdı.

Kapının kilidini açtığım anda Maddie kendini Callaghan'ın uzun bacaklarına, devasa bedeninde uzanabileceği tek yere fırlattı.

Gerçekten de adamın vücudu tuğladan bir duvar gibiydi.

"Selam, fıstık." Eğilerek Maddie'yi kucığına aldı. Ardından nihayet bana doğru baktı ve tam olarak beni tanıdığı anı görebildim. "Grace?"

Hafifçe gülümsedim. "O ben oluyorum galiba."

"Burada çalıştığını bilmiyordum," derken Maddie boynuna sarılıyordu. "Sakin ol, bebeğim. Beni yere düşüreceksin."

Maddie güldü ve Callaghan'ın dudaklarındaki sevgi dolu gülümseme karnıma ağırlar girmesine neden oldu.

"Evet, burada öğretmenlik yapıyorum," dedim tuhaf bir biçimde. Bir çocukla sıradan bir şekilde sohbet etmeyi unutmuş muydum ben? Gerçi aslında çocuk denemezdi... Sammy'nin *erkek* olduğu fazlasıyla belli oluyordu.

"Kapanıştan sonra yanında kaldığın için teşekkürler," dedi. "Sana borçlandım."

* Vücudun tek ayak üzerinde tam bir dönüş yapmasıdır. (e.n.)

Elimi umursamazca salladım. "Bir şey değil. Biraz daha dans edip eğlendik, değil mi Maddie?"

"Evet!" Küçük parmağını Callaghan'ın boynundaki gül dövme-
sinde gezdirdi. "Bayan Grace'le çok eğlendim! En iyi öğretmenim o!"

Şimdi kızardığıma emindim işte. "İdare ederim."

Callaghan dilini şaklattı. "Yok. İdare ederden çok daha iyisin ben-
ce. Bayağı harikasın hatta. Öyle değil mi, Mads?"

Tanrım, benimle flört mü ediyordu? Zihnimde bir alarm çaldı
ama "Şimdi kaçmalıyım," diyen cinsten olmadığını fark edince şaşır-
dım. Daha çok, "Buna nasıl cevap vereceğim şimdi?" diyen türdendi.

Ne oluyordu bana böyle?

"Evet!" diye katıldı Maddie.

"Onunla kaldığın için tekrar teşekkürler." Callaghan gülümsedi
ve bu güzel, samimi görüntü karşısında göğsümde bir şeyler daraldı.
"Bayan Grace'e veda et."

"Hoşça kalın, Bayan Grace!"

"Yakında görüşürüz, Maddie." Gülümsedim, sonra da ağabeyini
başımla selamladım. "Görüşürüz."

Cidden mi? Onunla görüşecek miydim? Neden böyle demiştim ki?
Aman Tanrım...

Sırıttı. "Dövmeyle ilgili fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını
biliyorsun."

Callaghan bunu söyledikten sonra gittiler. Belki de dövme-
yi yeni-
den düşünmenin vakti gelmişti.

Bölüm 5

CAL

Maddie'yi Dans Sarayı'ndan aldıktan sonra annemizin evine bırakmadım. Bunun yerine arabamda tuttuğum çocuk koltuğunda kemerini bağlayarak onu kendi daireme götürdüm.

Stüdyoda Grace'le karşılaşmak hoş bir sürpriz olmuştu. Çok az karşılaşmamıza ve bazen kendinden emin değilmiş gibi görünmesine rağmen iyi bir kıza benziyordu. Hayır, ben Trey'in sırt dövmesini bitirirken kız kardeşimle kaldığı için *kesinlikle* iyi bir kızdı. Gerçek bir müşteri olmadığı için şanslıydım, yoksa toplanmam çok daha uzun sürerdi.

Ama Grace'in, Maddie'nin bale öğretmeni olduğu -belki de kız kardeşimi eskisinden daha sık derse bırakıp almam gerektiği- gerçeği üzerinde düşünemedim bile çünkü annem hâlâ siktiğimin telefonunu açmıyordu.

Üçüncü kez kapattıktan sonra kendimi derin bir nefes almaya ve küfürlerimi kendime saklamaya zorladım. Maddie'nin ailemizin boktan olduğunu öğrenmesine gerek yoktu.

Ona evimde yatıya kalacağını söylediğimde neyse ki itiraz etmedi. Bir tek uyumadan önce kanepede bir prenses filmi izleyeceğimize söz verdirtti, o kadar.

Kız kardeşim gibi bir meleği hak etmek için geçmiş hayatımda ne yapmıştım bilmiyordum ama geçmişteki bana her gün teşekkür ediyordum.

Dairem, kasabanın yerleşim bölgesinde olsa da yürüme mesafe-

sinde birkaç kalabalık bar ve restoran vardı. Çoğunlukla ailelerin ve yaşlıların yaşadığı sessiz bir yerdi ama ben böyle olmasını tercih etmiştim.

Yıllar önce ev ararken hareketli Warlington merkezinde yaşayamayacağımı biliyordum. Küçük kardeşimle daha çok zaman geçirmek istiyordum. Fakat üniversiteli çocuklar sabahın ikisinde pencere-min altında kafayı bulmuş bir halde bağırarak şarkı söylerlerse bunu yapamazdım.

“Ellerini yıka, birazdan yemek yiyeceğiz, tamam mı?” dedim Maddie’ye. Ön kapıyı açtığım gibi hızla banyoya koştu.

“Tamam!” diye bağırdı mutfakın arkasında kaybolmadan önce.

Dairem pek büyük olmasa da en azından yeterince güneş ışığı alıyordu ve oldukça moderndi. Ön kapıyı açar açmaz karşınıza gömme dolaplı küçük bir koridor çıkıyordu ve hemen ileride en büyük oda olan oturma odası yer alıyordu. Şöminesi bile vardı ama kullanılmıyordu.

Sağda açık bir mutfak ve Maddie’nin odasıyla banyoya çıkan dar bir koridor daha vardı. Oturma odasının diğer yanındaysa içinde banyo olan ana yatak odası bulunuyordu.

Ev, Warlington’ın pahalı kısmındaydı ama dövme salonunda iyi para kazanıyordum ve rahat yaşamak adına fazladan ödeme yapmak benim için sorun değildi. Boktan bir günün ardından dönüp buraya evim demeye değerdi.

“Akşam yemeğinde ne yiyeceğiz?” Ben eşofman altıyla eski bir tişört giydikten birkaç dakika sonra Maddie mutfaka geldi.

O çıkmaya çalışınca ada tezgâhtaki taburelerden birine oturmasına yardım ettim. “Patates püresiyle sosise ne dersin?” Şu anda buzdolabım pek dolu sayılmazdı, o yüzden umarım yeterli gelirdi.

Coşkulu bir parmak onayından sonra ona televizyonda çizgi film açıp yemeği yapmaya koyuldum. Cebimdeki telefonum çaldığında sosisler pişmek üzereydi. Arayana baktım, ocağın sıcaklığı içimde alevlenen hiddetli ateşin yanında hiç kalırdı.

Selamlaşmayla uğraşmadı bile. “O...”

“Benim yanımda.” Maddie içindeki zehri duymasın diye sesimi alçak tuttum. Yemek yaparken mutfaktan ayrılamazdım, oturma odasıyla mutfak arasında duvar da olmadığı için böyle yapmak zorundaydım. “*Sen* hangi cehennemdeydin?”

Bir daha konuştuğunda annemin sesi en azından özür diler gibi çıkma nezaketini göstermişti ama şu anda ona anlayış gösteremedim. “Özür dilerim, Samuel. Gerçekten. Markette yorucu bir vardiya geçirdikten sonra eve gittim ve benim... ihtiyacım...”

“Kızını stüdyodan almayı unutacak kadar körkütük sarhoş olmaya mı ihtiyacın vardı?” Sesimi neredeyse mümkün olmayan bir hırıltıya dönüştürdüm. “Onu derse kim götürdü?”

“Taylor’ın annesi.” Hattın diğer tarafında yutkunduğunu duydum. “Benim vardiyam uzun olduğu için salıları okuldan o alıyor, unuttun mu?”

Söylediğini duymazdan geldim. “Onu almak için salondan ayrılmam gerekti,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından. “Onun için her şeyi yapacağımı biliyorsun, anne. Fakat ebeveyni olmak benim sorumluluğum değil. *Senin* sorumluluğun.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Biliyorum.”

O zaman öyle davran, demek istedim ama yapamadım.

“Giyinip onu almaya geleceğim,” dedi halsiz bir sesle, ayrılmak üzere olduğu ancak henüz başaramadığı belliydi.

“Zahmet etme. Geceyi benimle geçirecek.” Maddie’nin pembe tabağına biraz sosis koyup geri kalanını kendi beyaz tabağıma aldım. “Yarın okul başlamadan önce eşyalarını almaya uğrarız. Bu hafta sonu kafayı bulma planın var mı yoksa kızınla doğru düzgün ilgilenebilecek misin?”

“Benimle böyle konuşma sakın, Samuel.” Bir anlığına eskiden tanıdığım otoriter, mantıklı anne gibi konuşmuştu. Bir saniye sonra kendime o kadının artık var olmadığını hatırlattım.

“Cevap ver bana.”

Aramızda bir anlık sessizlik oldu. Sonra, “Bu hafta sonu içmeyeceğim,” dedi.

Ona inandığımdan emin değildim. “Güzel. O zaman yarın görüşürüz. İyi geceler.”

Cevap verecek zaman tanımadım çünkü şu anda yarı sarhoş bahanelerini biraz daha duyarsam aklımı kaçırabilirdim.

Püreyi sessizce pişirip yemek hazır olunca Maddie’yi çağırdım. Yemeklerime bayılıyordu, o yüzden dört yaşında bir çocuk için rekor sayılabilecek bir sürede yiyip bitirmesi şaşırtıcı değildi.

Sonrasında masayı toplamama yardım etti, battaniyenin altında varılıp o yorgunluktan sızmadan önce filmin on beş dakikasını izledik. Onu kolaylıkla kaldırıp dekorasyonunu seçmesine izin verdiğim, muhtemelen bu yüzden kızlara ait her şeyden oluşan bir kasırgayı andıran yatak odasına taşıdım.

“Büyük kız yatağının” dört direği ve şeffaf, beyaz perdeleri vardı çünkü *tabii ki* prensesler böyle uyurdu. Beyaz duvarlar çiçek ve yıldız çıkartmalarıyla süslenmişti, hatta ona amacını hâlâ anlayamadığım çocuk makyaj masalarından bile almıştım.

Trey, prenses yatak odaları tasarlama konusunda tesadüf olamayacak kadar harika bir zevkim olduğunu söyleyip dalga geçmişti. Maddie’nin dairemdeki odasını olabildiğince rahat ve zaman geçirmek isteyeceği bir yer haline getirmek istemiştım.

Yani evet, mükemmel oda yenileme becerilerimle gurur duyuyordum; özellikle de *prens*es odaları konusundakilerle.

Maddie öyle yorgundu ki onu yatağa yatırıp üstünü örttüğümde uyanmadı. “İyi uykular, fıstık,” diye fısıldarken dudaklarım alnına değmişti.

Kapıyı arkamdan sessizce kapattım ve güzel rüyalar görmesini umdum.

Benim görmeyeceğimi biliyordum.

GRACE

“Vay vay vay. Grace Allen bir ay içinde iki kez gece dışarı mı çıkıyor yoksa? Parti yapan bir şeytan tarafından ele mi geçirildin?”

Gözlerimi devirdim. “Tanrım, Amber. Cesaretlendirdiğin için sağ ol.”

“Rica ederim, tatlım.”

Danny’nin Yeri’ndeki, Céline’in oturduğu koltuğa geçiyordum ki Em, “Sırf çarşamba günü doğum günüm diye gelmeyi kabul etti bu arada,” dedi.

“Kızın fazla üstüne gitme, olur mu?” diye araya girdi Céline. “En azından geldi, o yüzden baş belası olmayı bırak.”

Kulağına doğru eğilerek, “En çok seni seviyorum,” diye fısıldadım.

“Söylediğini duydum.” Emily bana ters ters baktı. Hak ettiği için ona sadece dil çıkardım.

Em'in annesiyle babasının yaptığı, basketbol antrenmanı sırasında "aşırı seksi bir çocukla" konuşurken kocaman bir çiçek demeti gönderilmesini içeren doğum günü sürprizinden bahsettik. Belli ki annesiyle babası, kızlarını ne pahasına olursa olsun utandırmayı içeren sevgi gösterilerinden hoşlanıyordu.

İçeceklerimiz -ben sadece su söylemiştim- ve çerezlerimiz geldiğinde Amber'in gözlerinde yaramaz bir ışıltı oluştu. Bir şey planlıyormuşçasına öne doğru eğildi. "Bebekler, düşünüyordum da... cumartesi akşamındayız. Şu anda Warlington'ın en popüler barındayız ve burası bir sürü seksi, takılacak insanla dolu. Önce kim başlamak ister?"

Céline kusursuz alınmış kaşlarından birini kaldırdı. "Şu anda Stella'yla görüşüyor gibiyiz, unuttunuz mu?"

Sarışın, bir el hareketiyle onu geçiştirdi. "Biliyoruz. Ve güven bize, *vakti gelmiş de geçiyordu*. Sen arayışta değilsin ama ben ve bu iki hanım kesinlikle öyle."

Kaygı göğsüme yapışırken başımı iki yana salladım. Amber'in niyetinin iyi olduğunu bilsem de bu akşam avukatlara layık becerilerini ortaya çıkarırsa işim biterdi.

"Unut gitsin," dedim ona. "Ben havamda değilim."

"Ah, hadi ama," diye sızlanan Emily, birasından bir yudum aldı. Birayı nasıl bu kadar *istekli* içtiğini anlamaya çalışmıyordum bile. Evet, ben alkolü genel olarak sevmiyordum ve neredeyse hiç içmiyordum ancak bira bambaşka bir şeydi. Tadı tuhaftı... *Kötü* türde tuhaf.

Dudak büktü. "Doğum günümde bile olmaz mı?"

"Doğum günü hediyen olarak rasgele adamın biriyle takılmamı mı istiyorsun?" Hafifçe gülümsedim. "Uğruna aylardır başımın etini yediğin o canlı gösteri biletlerini aldım zaten."

"Ama..."

"Yazık sana."

"Takılmak zorunda değilsin ki," diye karşı çıktı Amber. Uzun, kırmızı tırnaklarının arasına bir *mozzarella* çubuğu almıştı. "Çocuğun birinin yanına gidip birazcık onunla konuşsan nasıl olur? Numarasını alsan? Burada kalıp her şeyi gözlemleyeceğiz, hatta avını seçmene bile izin vereceğim."

Gözlerimi devirdim. "Ne kadar fedakârsın sen öyle. Ne diye anı-
den beni bir erkekle konuşturmaya çalışır oldunuz siz?"

"Sonraki adıma hazır olduğumu düşünüyoruz." Emily omuzlarını
sıktı. "O da birisiyle konuşmak. Sadece konuşmak. İnsan içinde. Bir
tam olarak buradayken."

Amber'a ve Céline'e baktım ama şu anda bu masada kendime
müttefik bulamayacağımın farkındaydım. Saldırıyı bilmiyorlardı,
geçmişte ters giden bir ilişki yüzünden erkeklerle pek konuşmadığı-
nı sanıyorlardı. Onları sevmiyor veya güvenmiyor değildim, sadece
başıma gelenleri öğrendikten sonra gözlerinde o kaçınılmaz acımayı
görmeyi reddediyordum.

Çünkü inanın bana, o acıma hep oluyordu. Nereye gitsem peşim-
den geliyordu.

Emily'ye anlattığımda bana farklı, daha nazik davranmaya başla-
mıştı. İki saatin sonunda nihayet patlayıp üzerime titremesine gerek
olmadığını söylemiştim.

İnsanların benimle başka herhangi biriyle konuşur gibi konuşma-
larını istiyordum sadece. Ben, uğradığım saldırının sonuçları değil-
dim. Bunların beni tanımlamasını da reddediyordum.

Céline'in kibarca koluma dokunduğunu hissettim. "Ama hazır
değilsen..."

"Hazır," diye araya girdi Amber, gözlerinde kararlı bir bakış vardı.
"Hadi, şöyle bir etrafa bak. Dikkatini çeken bir yakışıklı var mı?"

Arkamı döndüğüme inanamıyordum. Amber'ın doğuştan avukat
olduğunu söylediğimde şaka yapmamıştım. Bu özelliği şimdi aşırı de-
recede sinirimi bozuyordu.

Dediğini yaparak gözlerimle tembelce barı taradım... Kimi mi
arıyordum? Onu kendim de bilmiyordum. Belki Dax burada olsa
yanına gidecek kadar cesaret toplayabilirdim. Bütün hafta sınıfta bir-
birimize gülümsemiştik, artık varlığımın farkında olduğu ortadaydı.

Ne var ki saniyeler geçip Dax'ın hiçbir yerde olmadığını anlayın-
ca cesaretim yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Aslında arkadaşlarımla
konuşacak tatlı bir çocuk bulma önerisine tamamen karşı değildim.
Olsaydım dişlerimi ve tırnaklarımla mücadele ederdim, onlar da beni
zorlamazlardı zaten.

Açıkçası bu yaz içimde bir şeyler değişmişti. Evet, başta Paulson'ın

partisine gitmeyi reddetmiştim ama sonuçta oradaydım, değil mi? Hem Aaron gittikten sonra o ürkütücü çocukla olanlar beni sandığım kadar etkilememişti. Belki de artık denemenin vakti gelmişti.

Callaghan'la panik atak geçirmeden birkaç kere konuşmuştum, üstelik etkileyici boyu ve kafamdan büyük kaslarıyla muhtemelen karşılaştığım en göz korkutucu erkek oydu. Bence bu iyiye işaretti.

"Peki şuradakine ne dersin?" Emily'nin sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Gözlerini, bir grup Warlington hokey oyuncusunun gülüp içtiği yakındaki bir masaya kadar takip ettim. "Sarışın olan. Cana yakın görünüyor, değil mi?"

"Aynı zamanda arkadaşlarıyla muhabbet ediyor," diye belirttim. "Kesinlikle masalarına gitmeyeceğim. Delirdin mi sen?"

Em omuz silkti. "Öyle olsun."

Barı yeniden taradım. Kalabalıktı ve cumartesi akşamı boş masa bulduğumuz için şanslıydık. Bunun Amber'la bir ilgisi olduğuna emindim, kampüste tanımadığı tek bir kişi ya da torpil yaptıramayacağı bir yer yoktu.

Tam arkadaşlarıma vazgeçmelerini söyleyecekken onu gördüm. "Anlaşma neydi bu arada?" diye sordum dalgın bir şekilde.

Amber bana hatırlatmak için zaman kaybetmedi. "Birazcık konuş yeter. Yeterince cesur hissedersen numarasını al."

Emily suçlarcasına bana parmağını kaldırdı. "Bu masaya elin boş döneyim deme sakın, genç hanım."

"Merak etme." Bacaklarım kendiliğinden beni barın karşı tarafına götürürken onlara bir kere daha bakmadım.

Geniş sırtı bana dönüktü ama o dövmeleri nerede görsem tanırdım.

"Selam, Callaghan."

Bölüm 6

GRACE

Paulson'ın partisindeki aksine bu kez görünüşüme biraz daha özen göstermiştim. Şu anda buna minnettardım. Yalnızca siyah, geniş paçalı bir pantolonla kırmızı bluz giyiyordum ve onları Emily'den çaldığım ten rengi sandaletlerle kombinlemiştim ama bu da bir şeydi. Boyum hâlâ ortalamanın altında olmasına rağmen topuklu ayakkabıların özgüvenimi arttırdığını inkâr edemezdim.

Callaghan başını sesimin geldiği yöne doğru döndürdü ve gözleri bana değdiğinde yarım saniyeliğine büyüdü. Yanında kısa sakallı ve *hipster* gözlüklü siyahi bir adam oturuyordu. Gülümsemesi yeterince kibar görüldüğü için paniklemedim. Henüz.

“Selam, gün ışığı.” Callaghan bana rahat bir sırıtışla bakarak ilk tanıştığımızda taktığı o lakabı söyledi. Biraz hoşuma gidiyordu. “Dövme konusunda fikrini mi değiştirdin?”

“Hımm, pek sayılmaz,” diye kabul ettim utangaç bir tavırla. “Çok acıyacağından korkuyorum.”

“Nereye istediğine bağlı,” diye araya girdi arkadaşı, yüzünde arkadaş canlısı bir ifade vardı. “Gerçi, acı eşiğinin yüksekliğine de bağlı sanırım. Yeterince sert görünüyorsun.”

“Teşekkürler.” Harika, iki yetişkin erkeğin önünde çocuk gibi kızardığıma emindim. Bu akşam kendimi utandırılmamaya çalışmam buraya kadardı.

Callaghan'ın arkadaşı bana başıyla selam verdi. "Ben Trey, bu arada. Bu arkadaşla salonda çalışıyorum."

"Ya, öyle mi? Güzelmiş." Bu, sosyal olarak kabul edilir bir cevap olmadığından, "Siz arkadaş mısınız?" diye ekledim.

"Ne yazık ki," diye mırıldandı Callaghan ancak gülümsüyordu.

Trey keyifle başını salladı. "Gençlik yıllarımızdan beri arkadaşız. Aynı sokakta büyüdük."

"Şimdi de haftanın beş günü bu sinir bozucu herifi dükkânımda görmek zorundayım," diye şakalaştı Callaghan. "Bu gerçekten büyük bir şeref."

Aralarındaki dinamikler o kadar samimiydi ki kaçıp gitmek istemedim. Trey bana gösterişli bir gülümseme daha attıktan sonra arkadaşının omzuna vurdu. "Biraz Oscar ve Johnson'la laflayacağım. Tanıştığımıza memnun oldum, tatlım."

Böylece Callaghan'la yalnız kaldım ve kalbim hızla atmaya başladı. Fakat nedeni tedirginlik değildi.

"Ee, Grace. Haftan nasıldı?"

Sıradan sorusu beni şaşırtsa da belli etmedim. "Çok fazla ödevle doluydu ne yazık ki. Kız kardeşin nasıl?"

Sorumun üzerine koyu renkli gözleri parladı. "Harika. Maddie senin bale derslerini gerçekten çok seviyor, biliyor musun? Artık profesyonel bir prenses-balerin olmak istiyor."

Bu tatlı sözler karşısında gülümsemeden duramadım. "Prenses-balerin mi? Beni de yazdırın oraya." Ardından aklıma bir fikir geldi. "Noel resitaline geliyor musun? Geçen hafta ailelere e-posta gönderdik ama belki okuyacak zamanın olmamıştır."

İçeceğinden kararsız bir yudum aldı... Soda mı içiyordu o? Cumartesi akşamı içki içmemesine neden bu kadar şaşırmıştım ki? Tekrar konuştuğunda sesi biraz daha gergindi. "Daha sonra mutlaka okurum ama geleceğim. Hayatta kaçırmam."

Bu gülümsememi sağladı. "Maddie'yle yakınsınız galiba?"

"Birlikte çok zaman geçiriyoruz," dedi ama ses tonu pek samimi değildi. Belki sadece hayal ediyordum. Onlarla yalnızca bir kere karşılaşmıştım ancak Callaghan'ın, küçük kardeşine kendini adadığını ve Maddie'nin de ağabeyini ne kadar sevdiğini herkes görebilirdi. "Senin kardeşin var mı?"

“Yok. Tek çocuğum.” Ve aptalca, bilinmeyen bir nedenden ötürü bilmesini istediğim için, “Evladlığım ben. Ebeveynlerim eşcinel,” deyiverdim.

Gözünü bile kırpmadı. “Güzelmış. Onlarla iyi geçiniyor musun?”

Onları düşününce göğsümde bir duygu seli oluştu. “Babalarımı seviyorum. Harikalar ama onları dilediğim kadar sık göremiyorum. Kanada’da yaşıyorlar.”

Başıyla onayladı. “Kanada kışın harikadır herhalde. Daha önce hiç gitmedim.”

“Ah, görsen bayılırsın.” Ne yaptığımı anlamadan yanındaki boş tabureye oturmuştum bile. “Kışları *çalgındır*, inan bana. Noel gezisi planlamak çok zordur çünkü tipi, kar fırtınası ya da öyle bir şey yüzünden sürekli uçuşlar iptal olur. Sen nerede büyüdün?”

Şu anda bu adamla neden sohbet ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da neden koşarak uzaklaşmak veya kusmak istemediğim hakkında. Callaghan’da beni rahatlatan bir şey vardı, sanki beynim onun tehdit olmadığını bir şekilde biliyordu.

Ki bu hiç mantıklı değildi çünkü onu *tanımıyordum*. Benden iriydi, yaşça büyüktü ve muhtemelen varlığından dolayı bile korkmam gerekiyordu ama korkmuyordum işte. Artık korkmuyordum.

“Burada, Warlington’da.” İçeceğinden hızlıca bir yudum aldı. “Siz üniversiteliler için eğlenceli bir şehir olabilir ama eninde sonunda sıkıcı olmaya başlar.”

“Ah, buna şüpheliyim,” diye sataştım. Ona *sahiden* sataştım. Neler oluyordu? “Ben buraya bayılıyorum. Mezuniyetten sonra kalabilirim bence.”

“Gerçekten mi? Çoğu öğrenci mezun olduğu anda kaçır bu şehirden. Seni burada tutan ne acaba?”

“İlk olarak işim.” Barmen bir şey isteyip istemediğimi sorunca başımı iki yana salladım. “Dans Sarayı’nda çalışmayı çok seviyorum. Ayrıca bilmiyorum, bu şehir nedense kendimi evimde hissetmemi sağlıyor. Belki Aaron burada yaşadığı içindir.”

“Mezun olduktan sonra o da aynı şeyi söyledi,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Buradan başka bir yerde yaşadığını düşünemiyormuş.”

“Ya sen? Başka yere taşınmayı hiç düşünmedin mi?” diye sorar-

ken arkadaşlığımı sinir bozucu bulmamasını umuyordum. Tanrım, ya buluyorsa ama beni kovamayacak kadar kibarsa?

“Bir süre Boston’da yaşadım,” diyerek içeceğinden bir yudum daha aldı. “Bir aile dostu bana kol kanat gerdi ve dövmeciliği öğretti. Sonra geri döndüm, biraz çalıştım ve sonunda kendi dükkânımı açtım.”

“Oldukça etkileyici,” dedim samimiyetle. “İşler iyi gidiyor o zaman?”

Sırıttı. “Onu kuzenine sor. İşimi tek başına ayakta tutabilir kendisi.”

Burnumdan hafif bir ses çıkararak güldüm. Üç yıl önce Aaron, dövmelerin çok havalı durduğu fikrini kafasına koymuş ve o lanet mürekkep kendisine kesinlikle yakışacağı için iki koluna da yaptırmak istemişti. Elbette yakışıyordu ama kuzenim birkaç haftada bir bana yeni bir dövme fotoğrafı atıyordu. Banka hesabı şu anda kanıyor olmalıydı. Benimki olsa kanardı.

“Hiç sorma. Kaslarına yaptığın o alevleri gördüğünde halam az kalsın kalp krizi geçiriyordu.”

Callaghan güldü. “Eh, o zaman *beni* görse kesinlikle bayılırdı.”

Bunun üzerine tenindeki iç içe geçmiş sanat eserlerine bakmaktan kendimi alamadım; iki kolu da kurukafalarla, yılanlarla, poker kartlarıyla, çiçeklerle ve analiz etmenin bir saatimi alacağı diğer dudak uçuklatan tasarımlarla kaplıydı. Boynunun sağ tarafında bir gül gördüm, kolundan aşağı inen mürekkepli sarmaşıklar neredeyse uzun, kalın parmaklarına kadar uzanıyordu.

Ellerinin inanılmaz devasa olduğunu şimdi fark etmiştim ve yüzümün kızarmasıyla mücadele etmek zorunda kaldım.

Bende bir sorun vardı.

“Dövmelerin etkileyici,” dedim dürüstçe. Ona bakakaldığıma emindim çünkü çoktan müteşekkir olduğum o derin hırıltı eşliğinde kıkırdadı. “Cidden ama. Aralarında kendi yaptığın var mı?”

“Sadece bu.” Kolunun ön kısmındaki minimalist sıradağları işaret etti. “Kendi kendime dövme yapmayı pek sevmiyorum. Çok yorucu oluyor.”

“Tahmin edebiliyorum,” diye yarı fısıltıyla konuşurken biraz daha yakından incelemek için gözlerimi dağlara dikmiştim; parmağımı mürekkebin üzerinde gezdirme isteğimi bir öksürükle bastırdım.

“Bir şey istemediğine emin misin?” diye sordu sonra. “Ben ısmarlayacağım.”

"İstemiyorum. Teşekkür ederim." Aramızda bir sessizlik oldu ve aniden sır tutamaz hale geldim. "Aslında istediğim bir şey var."

Gözleri ilgiyle canlandı. "Söyle."

Bu konuda neden bu kadar utandığımı bilmiyordum. Yanına gelmek veya onunla gerçekten konuşmak sorun olmamıştı. Doğuştan nazik, rahat birine benziyordu, o zaman neden bu kadar panikliyordum.

Ya tuhaf olduğumu düşünürse? Aaron'a koşacağımı düşünürse bunu asla yüzüme söylemezdi. Bu beni daha da endişelendiriyordu.

"Tamam o zaman," diye başladım, dört yıldır ilk kez etrafında iki saniyeden fazla güvende hissettiğim tek adamın önünde kendimi utandırmadan önce bir nefes aldım. "Arkadaşlarım benim için iyi olacağını düşündüklerinden bu akşam bir erkeğin yanına gitmemi ve ondan numarasını almamı istediler ama numara istemek şöyle dursun, rasgele erkeklerle rahat hissetmiyorum bile, o yüzden..."

"Hey, hey. Sakin." Bana sıcacık bir şekilde gülümsedi, bu beni tuhaf bulmadığını gösteriyordu, değil mi? *Değil mi?* "Bakayım doğru anlamış mıyım? Arkadaşlarıyla bu akşam bir erkekle konuşman konusunda iddiaya mı girdiniz?"

"İddia değildi, daha çok güven alıştırmasıydı," diye düzelttim.

"Affedersin." Gözleri, barın floresan ışıklarının altında neşeyle parladı. "Sen de bana geldin çünkü..."

"Pekâlâ, aslında Maddie'yi almaya geldiğin zaman numaranı zaten almıştım. Arkadaşlarıma kanıt sunmam gerekiyor ama önce senin iznini almadan gösteriş yapmak tuhaf hissettirirdi. Hem iş içindi, o yüzden övünmek için kullanmak yasadışı falandır emindim."

"Falandır," diye tekrarlaraken gülümsedi. Bana çok fazla gülümsemediğini fark etmiştim. İri vücuduna zıt bir biçimde rahatlatıcıydı bu. "Bak ne diyeceğim, kullanmayı biliyorsan numaramı arkadaşlarına göstermene izin veriyorum."

Vay canına.

Benimle flört mü ediyordu?

"T-tamam." Ben de gergin bir şekilde gülümsedim çünkü artık nasıl davranacağımı bilmiyordum. Avuçlarım terleyip iğrençleşince fark etmemesini umarak çaktırmadan ellerimi pantolonuma sildim.

Ama fark etti ve hemen, "Dövmen hakkında rehberliğe ihtiyaç duyarsan yani," diye ekledi.

Kısaca başımı salladım. "Kulağa güzel geliyor."

Biraz zararsız flörtleşmede yanlış bir şey yoktu. Callaghan tüm o kaslarına ve dövmelerine rağmen zararsız görünüyordu ve arkadaşlarım tam anlamıyla arkamdalardı. Konuşmayı bu şekilde bitirdiğim için kendimden nefret ediyordum.

Hayatımın geri kalanında beni bu mu bekliyordu? Erkeklerle paniklemeden doğru düzgün konuşamayacak mıydım?

Nihayetinde Callaghan içeceğinin geri kalanını büyük ve tek bir yudumda bitirdi, ardından beni gönderircesine ellerini kot pantolonuna sildi. "Seni yeniden görmek harikaydı, Grace. Arkadaşların nerede?"

Ben başımı döndürdüğüm anda ahmaklar bakışlarını indirdiler. Tabii ki bizi gözetlemiyorlardı. Başparmağımla masalarını işaret ettim. "Şuradalar. Kısa mesafe."

Başıyla onayladı. "Görüşürüz o zaman. Kendine iyi bak."

Onu koltuğunda tutamayacağım için beynimin içinde başka bir alarm ötmeye başlarken yanımdan ayrıldı.

Zaten neden kalmasını istemiştin ki?

CAL

Her şeyi berbat etmiştim ve *her şeyi* pencereden dışarı attığım anı tam olarak söyleyebilirdim.

Çoğu zaman ağzımı kapatmakta hiç sorun yaşamazdım. Bir gün içinde çok fazla zorunlu olmayan sosyal etkileşime geçmek enerjimi tüketiyordu. Pek çok insanın yanında içedönüklüğün kitaplardaki tanımına dönüşüyor ya da en azından öyle olduğumu düşünüyordum çünkü Grace'i numaramı kullanmasını teklif edecek kadar iyi tanı mıyordum.

Ve cidden, *flört* mü etmiştim ben? En son ne zaman bir kadınla flört etmiştim? Üstelik de bu kadar genç biriyle.

O sıçtığımin dilini ısırıyordum keşke. Grace'in yabancılarla konuşurken farklı hissettiği ortadaydı, şansımı zorlamamalıydım. Benimle bir daha konuşmazsa bunun olacağını tahmin etmediğimi söyleyemezdim.

Masaya Trey, Oscar ve Johnson'la birlikte otururken -salonun düzenli müşterileri aynı zamanda Trey'in yakın arkadaşlarıydılar- başımı çevirip şimdi arkadaşları olduğunu varsaydığım bir grup kızla barda ayakta duran Grace'e bakmamaya çalışıyordum, sohbetin etrafımda akıp gitmesine izin verdim.

"Surat asıyorsun," dedi Trey ve dizini benimkine vurdu.

"Surat asmıyorum." Kesinlikle asıyordum ama açıkça kabul edecek değildim. Bir *mozzarella* çubuğu alıp ağzıma attım. Soğumuştü ve tadı plastik gibiydi ancak en azından çiğnerken konuşmak zorunda değildim.

Trey, omzumun üzerinden çok da gizli olmayan bir bakış attı. "Ona mı yürüyorsun yoksa?"

Kimden bahsettiğini anlamak için bakışlarını takip etmeme gerek yoktu. "Hayır," derken muhtemelen istediğimden daha sert bir sesle konuşmuştum. "Kız, Aaron'ın kuzeni. Geçen gün dövmeceye geldi ama son anda vazgeçti."

"Doğru, hatırladım." Hâlâ gözlüklerinin arkasından ona bakıyordu, nedense rahatsız olmuştum. "Ama konunun Aaron'la alakası ne anlamadım?"

Bir *mozzarella* çubuğu daha alarak kendimi toparlanmaya zorladım. Konuşan en yakın arkadaşımdı ve Grace yabancı sayılırdı, kahretsin. Ona bakıp bakmamasını umursamamalıydım. "Onunla bir şey denersem Aaron aletimi koparır. Hem neden onunla ilgilendiğimi düşündün ki?"

Trey omuzlarını silkti. "O havayı verdi sadece." "Hava" derken neyi kastettiğini sormadan, "Yok ya, hayır. Kesinlikle ona yürümezsin sen. Ya da en azından umarım yürümezsin. Şu anda başka bir adamla konuşuyor," dedi.

Hain başım hızlıca o tarafa döndü ve gerçekten de tanımadığım bir çocuk bara dirseğini yaslamış, Grace'le muhabbet ediyordu. Grace çok da rahatsız görünmüyordu ama ben nereden bilecektim ki?

Ve en önemlisi, niye umursuyordum?

Surat asmam hakkındaki konuşmasıyla ilgilenmediğim iyice belli olunca Trey arkadaşlarımıza dönüp yakında çıkacak olan bir bilgisayar oyunu hakkında konuşmaya başladı.

Çocuklarla oyun oynamak için bütün gece çalışmayalı bir hafta

olmuştu ama şimdi bu plan; ılık bir içki yudumlayıp, soğuk *mozzarella* çubukları yeme ve Grace'in benden başka bir erkekle konuşmasına neden bu kadar sinirlendiğimi anlamaya çalışma planımdan çok daha iyi görünüyordu.

Grace'in aniden kaskatı kesilmesini fark etmeseydim barmen bizi kovana kadar sohbetimize devam ederdim. Konuşması kolay bir kızdı ve ona karşı zaafım olmadığını söylesem yalan olurdu. Ben dövme bitireyim diye işten sonra kız kardeşimin yanında kalmıştı. Bu, benim kitabımda sağlam bir on ederdi.

Fakat bu akşamdan sonra ben, muhtemelen onun kitabında dört edecektim. O da en fazla.

"Hey!" Güçlü, soğuk bir el birdenbire omzumda durdu. Aaron olduğunu anlamam için arkamı dönmeme gerek yoktu. "Dostum, iyi yiyecek istiyorsanız *The Spoon*'a gelmeliydiniz." Parmaklarının arasına bir *mozzarella* çubuğu aldı ve başını iki yana salladıktan sonra tekrar yağlı sepete bıraktı. "Bu donmuş boktan şeye para harcadığınıza inanamıyorum."

"Johnson senin mekândan kız tavlayamıyor. Orası fazla havalı." Arkadaşıma bilmiş bir gülümsemeyle baktım, o da, "Aynen, ben de o yüzden buradayım ya," der gibi omuz silkti.

Aaron laf söylemeye devam ederek masada Oscar'ın yanına oturdu. Beş yetişkin erkek için fazla dar bir yerdi ancak gözleri barı öyle deli gibi tarıyordu ki kışının koltuktan düşmek üzere olduğunu fark ettiğini sanmıyordum.

"Birisini mi arıyorsun, Koca B?" diye sataştı Trey.

"Evet. Bana mesaj atıp dedi ki... Ah, Tanrı aşkına."

Aaron yüzünü elleriyle gizleyip başını umutsuzca salladı, ardından insanlık tarihinin en yüksek iç çekişini yaptı. Abartılı taşkınlıklara meyilliydi ama şu anda yaydığı, Trey'in deyimiyle ciddi sinirli "havasını" sezecek kadar tanıyordum onu.

"Ne oldu?" diye sordu Oscar.

Üç yıl önce tanıştığımızdan beri Aaron'ı bu kadar kızgın gördüğümü hiç hatırlamıyordum ama bakışlarındaki buzdan öfke çok açıktı. "Sorunum *şu* işte."

Anlaşılan sorunu Grace'le o çocuğun barda konuşmasıydı. Trey'e, kuzeniyle bir şey denersem Aaron'ın canımı almaya kalkacağını söy-

lerken şaka yapmadığımı anlatan, bilmiş bir bakış attım. Gerçi planlarım arasında da yoktu zaten.

Aaron genelde rahat, kendini olayların akışına bırakan türde bir adamdı ama Grace söz konusu olunca her şey değişiyordu. Warlington Üniversitesi'nde bir kuzeni olduğunu ve ona karşı korumacı davrandığını bilsem de bizi hiç tanıştırmamıştı. Nedenini şimdi anlamaya başlıyordum.

"Ne var ki bunda?" diye soran Johnson, birasından bir yudum daha aldı.

Aaron çoktan dağılmış kahverengi saçlarından bir elini geçirdi. "Sorun o herifin siktiğimin Dax Wilson'ı olması."

Sesinde bir gerginlik, daha önce duymadığım soğuk ve acımasız bir ton vardı. Göğsümde ani bir korumacılık patlaması oluştu ve eğilerek, "Belalı bir tip mi yani?" diye sordum.

Nihayet gözlerini oradan ayırıp benimkilere kilitledi. "Yetersiz üniversite çocuğunun teki işte ama bana hep sahtekârmış gibi geliyor."

"Açıklasana." Oscar gözlerini kıstı. Zamanında Aaron'la aynı anda aldığı birçok ders vardı ve Grace'in kuzeninin birkaç yıl önce dövme bağımlısı olmasının nedeni oydu.

"İlk olarak hokey oynuyor ki bu da başlı başına büyük bir tehlike işareti." Sesini alçak tuttu, ne demek istediğini anlamıştım. Warlington'da, üniversitede hokey oynamak, egoyu deli gibi şişiren meziyetlerden biriydi. "İkincisi, geçen gün onu, 'o Grace Allen denen kızı aklını alacak kadar sikmenin' fena olmayacağını söylerken duydum; tamamen onun sözleri bu arada. Grace kardeşim sayılır. Böyle haltlar duymamalıyım." Vücudunu sahte bir şekilde titretti, bense seri cınayetlere başlayacakmış gibi hissediyordum.

"Onu kızın yakınında istemiyorsun," diye netleştirdi Trey.

"İstemiyorum tabii. Pisliğin teki o." Aaron baklayı ağzından çıkarmıştı. "Duymadınız mı? Adamın Warlington'da daha ikinci yılı ama çoktan ponpon kız takımının yarısıyla ve başkalarıyla yatmış. Kuzenimin zührevi hastalık kapmasını istemiyorum, kalsın teşekkürler."

Trey yanımda gülmeye başladı ama ben bunu komik bulmakta zorlanıyordum.

Öne doğru eğilerek sesimi inanılmaz derin bir hırıltıya dönüştürdüm.

“Oraya gidip adama siktirip gitmesini söylememi ister misin?”

Aaron bana uzun bir saniye boyunca baktı. “Bu ancak Grace’i korkutur.”

“Aslında az önce konuşuyorlardı,” diye araya giren Trey, sırtarak hain parmağını bana doğrultmuştu. “Değil mi, Cal? Arkadaşlar artık.”

Aaron bana çözemediğim bir bakış atınca beni öldürmek mi istiyor, yoksa yalnızca şaşırdı mı anlamayarak, “Kız kardeşimin bale öğretmenini ve biraz konuştuk,” diye ekledim.

“Ah.” Grace’in kuzeni bakışlarını yeniden başka yöne çevirdi. “Endişelenme, dostum. Anladım.”

Sonra bir anda Aaron masadan kalkarak Grace’in yanına gitti ve Dax denen herifle aralarına girdi. Grace’in gözlerindeki ani hayal kırıklığı gözümünden kaçmadı ve karnıma yumruk yemiş gibi hissettim.

Bu kızın kiminle beraber olup olmadığı beni ilgilendirmezdi. Beynimin şimdiye dek bu saçmalığı öğrenmiş olması gerekiyordu.

Aaron’ın iri varlığından açıkça rahatsız olan Dax, sonunda başıyla veda edip oradan ayrıldı. Güzel. Fakat Grace, kuzeniyle bizim masamıza gelmedi. Aksine, gözlerini devirdi, telefonunu çıkarıp arkadaşlarının yanına döndü. Aaron tekrar karşıma oturduğunda gerginliği açıkça omuzlarından gitmişti.

“Kriz çözüldü,” dedi tatminkâr bir sırıtışla. Ardından masaya ve bara şöyle bir göz attı. “Burada içki içebilmek için ne yapmak lazım?”

Bölüm 7

GRACE

Şaka falan değildi. Dax Wilson benimle konuşmuştu. Tekrar ediyorum. Dax Wilson benimle konuşmuştu.

Hâlâ nasıl olduğunu bilmesem de evrenin gizemli yöntemlerini sorgulayacak değildim. Bir saniye önce Amber'la barda konuşurken sonrakinde Dax omzuma dokunmuş ve Paulson'ın günler önceki partisinde eğlenip eğlenmediğimi sormuştu.

Beni hatırlamıştı.

Aaron'ın ansızın araya girmesine bile sinirlenmemiştim çünkü Dax Wilson beni *hatırlamıştı*.

Emily'yle yurda ulaşip yatmaya hazırlandığımızda âdeta zıplıyor, kalbimin delicesine atmasını durduramıyordum. Emily benim adıma fazlasıyla heyecanlandığını ve pazartesi günü Dax'in yanına oturmam gerektiğini söyledi ama ben acele etmek istemiyordum.

"Ya yapışkan olduğumu düşünürse?" Soğuk yorganın altına girerken altdudağımı ısırdım.

Emily hâlâ kıyafetlerini katlıyor ve paylaştığımız odanın diğer tarafına kaldırıyordu. "Düşünmez. Seninle ilgilendiği belli, G. Onun gibi aşırı popüler erkekler, takılmak istemiyorlarsa bir kızın yanına gitmezler."

Benim sorunum da tam olarak buydu, değil mi?

Barda konuşurken rahatsız hissetmemiş olabilirdim ama bu, onun dilini boğazıma daldırmasına falan hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

Dört yıldır kimseyle öpüşmemiştim ve şu anda başlamaya hazır olduğuma yüzde yüz emin değildim.

Ancak bahsi geçen kişi Dax Wilson'dı. Uzun zaman sonra bir şeyler hissetmeme neden olan ilk erkekti. Bu bir işaretti, değil mi? Hayatıma devam etmemin zamanı geldiğine dair bir işaret.

Sonuç olarak korktuğum için Em'in pazartesi günü Dax'ın yanına oturma tavsiyesini dinlemedim ama salı günkü dersimizden sonra yanına gidecek cesareti topladım.

"Selam." Sınıftan çıkarken ona yaklaştım. Hâlâ eşyalarını sırt çantasına koyuyordu ve gürültücü, fazla meraklı takım arkadaşlarıyla çevrili olmadığına göre bu konuşmak için tek şansım olabilirdi.

"Selam, Grace." Beni fark ettiğinde rahatça güldü. "Bu hafta zor okumalar var, değil mi?"

"Hiç sorma." Bıkkınca iç çektim. "Cidden, Bayan Keaton nasıl sonraki ders için altmış sayfa okumamızı bekleyebilir? Bu binanın dışında bir hayatımız olduğunu bilmiyor bence."

Dax güldü. "Güven bana, biliyor. Sadece umursamıyor." Eşyalarını toplamayı bıraktı ve birlikte dışarı çıktık. Birkaç kişi bize bakmak için başını döndürdü ve Dax'ın yanında beni görünce iki kere baktılar. Evet, Warlington'ın hokey yıldızı Dax Wilson'la sınıftan çıkan *bendim*. Bu hayallerimden bile daha güzeldi.

"Hey, Bayan Keaton'ın dersi dışında bir hayattan bahsetmişken," diye başladı binadan çıkarken. Eylül havası beklediğimden soğuktu, bu sabah içime fazladan kıyafet giymediğim için kendime küfrettim. "Bu cuma akşamı programın var mı?"

Duraksadım. Bir dakika. Yoksa bana...

"Zeta Evi'nde kardeşlik partisi var, belki birlikte gidebiliriz?" diye sorarken sesi neredeyse utangaç çıkıyordu. "Yani eğer istiyorsan."

Herkesin önüne, hayatını değiştirecek bir karar vermesi gereken zamanlar gelirdi. Dax'le o partiye katılmak ya da Dax'le o partiye katılmamak; işte bütün mesele buydu.

Sorusunu, "Olur, işim yok," diye cevapladım. Teklifini kabul ederken midemdeki huzursuzluğu görmezden geldim. Neyi kabul etmiştim... Buluşmayı mı? Buluşacak mıydık?

"Harika. Bu bir randevu o zaman."

Eh, cevabımı almıştım işte.

Dax ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. "Numaranı ver de daha sonra sana detayları mesaj atayım." Numaramı kaydettikten sonra -benim *kabrolası* numaramı- on dakikaya çalışma grubu olduğu için müsaade istedi. Hemen ardından Beşeri Bilimler Binası'nın dışında yapayalnız kalmıştım.

Ancak beş dakika sonra her şey kafama dank etti.

Dax Wilson'la randevum vardı.

Onunla cuma planlarımı paylaştığımda Emily resmen kulağımın dibinde çığlık attı; onu suçlayamazdım gerçi. Bir erkekle kusmadan konuşamazken kampüsün en seksi çocuğuyla randevuya çıkacaktım. Bu tam bir kendini bulma hikâyesi değilse neydi bilmiyordum.

"Gördün mü? Danny'nin Yeri'nde seni telefon numarası almaya zorlamanın iyi geleceğini biliyordum." O hattın diğer ucundan konuşurken ben de akşam dersi için Dans Sarayı'na doğru gidiyordum. "Gergin misin?"

"Biraz," diye kabul ettim. "Daha önce hiç Zeta Evi'ne gitmedim."

"Bizim yurttan on beş dakikada gidiliyor. Devasa bir yer değil, o yüzden sorun olmaz," diye yatıştırdı beni ama midem hâlâ biraz bulanıyordu. "İstediğin zaman iptal edebileceğini biliyorsun, değil mi? İstemiyorsan gitmek zorunda değilsin."

"Mesele de bu." Dudağımı ısırdım. "Gitmek *istiyorum*. Dax bana bir daha çıkma teklif etmeyebilir ve bunu mahvetmek istemiyorum."

"Biliyorum, bebeğim. Fakat sırf seksi bir erkek buluşmak istedi diye seni rahatsız hissettiren bir şeyi yapmamalısın. Denizde daha çok balık var."

Bense özellikle bu balığı istiyordum.

"Bir şey olmayacak." Onu tanıdığımdan ve endişelendiğini bildiğimden, "Fikrimi değiştirirsem iptal edeceğime söz veriyorum," diye ekledim.

"Carly'nin doğum günü de bu cuma ama desteğe ihtiyaç duyarsan ekip seninle gelebilirim," diye teklif etti.

Bu kadın var ya... "Kesinlikle olmaz, Em. Sen kendi hayatını yaşa. Bir sorun olmayacak."

Yüksek sesle iç çekti. "İyi ama oraya vardığında da eve döndüğün-

de de bana mesaj at. Konuştuğun şu diğer adama ne oldu bu arada? Neydi adı?”

“Callaghan.” Son konuşmamızı hatırlayınca kalbim tekledi.

Benimle flört ettiğini sanmış ve nasıl karşılık vereceğimi bilemediğim için birazcık korkmuştum ama benim açımdan her şey yolundaydı. Bugün Maddie’yi stüdyoya bırakacak mı acaba diye merak ediyordum. Onu tekrar görme ihtimali midemin beklentiyle çalkalanmasına yol açıyordu.

“Aaron’ın bir arkadaşı. Hatta Inkjection’ın sahibi.”

“Süper!” diye haykırdı Em. “Ama sana numarasını verdi, değil mi? Onu neden kullanmıyorsun?”

Kullanmayı biliyorsan numaramı arkadaşlarına göstermene izin veriyorum.

Bana tam olarak böyle demişti, değil mi? Yine de ona mesaj atma fikri gözümü korkutuyordu. Hem zaten ona ne yazabileceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Arkadaş falan değildik ki. Maddie’nin bale dersleri ve benim muhtemelen dövme yaptırmam dışında birbirimizle görüşmemize gerek yoktu. Büyük ihtimalle kibarlık ediyordu. Ona mesaj atarsam sadece sinirini bozardım.

“Küçük adımlar, Em.” Köşeyi döndüğümde dans stüdyosunu uzaktan gördüm. Devasa pembe tabelasını gözden kaçırmak neredeyse imkânsızdı. “Cuma günü Dax’le buluşacağım zaten ve bu, istediğimden çok daha fazlası.”

“Doğru,” dedi. “Ama bilemiyorum, Callaghan iyi görünüyordu. Yanında rahat gibiydin.”

“Öyle ve rahattım.” Sonra aklıma kısa süre önce Callaghan’ın söylediği bir şey geldi. “Otuz yaşında ama. Belki benim için biraz yaşlı.” Benden sekiz yaş büyüktü ve daha önce o yaşta bir arkadaşım olmamıştı.

“Hiç de bile. Patrick Evans’la çıkmıştım, hatırlıyor musun?” Nasıl unutabilirdim? Adam o kadar varlıklıydı ki birlikte oldukları üç ay içinde ona beş marka çanta almıştı. “Benden on yaş büyüktü ve hiç ruhaf falan da değildi. Bir şey olmaz yani.”

“Neyse. Onunla çıkmak istemiyorum zaten.” Stüdyoya vardığımda Adelaide’in içeride olduğunu gördüm ve ona el salladım. “Dans Sarayı’na geldim. Sonra konuşuruz, tamam mı?”

“Tabii, canım. İyi eğlenceler.”

Sonraki bir saat boyunca tam olarak öyle yaptım. Kızların yanın-
da olmak her zaman ruh halimi iyileştiriyor, endişelerin tamamını ve
günün kalan kaygılarını yok ediyordu.

Noel resitali için birkaç hareket daha çalıştık, dersin sonuna kadar
unutacaklarına emin olsam da stüdyodan küçük yüzlerinde geniş gül-
lümsemelerle çıkacak olmaları hediyelerin en güzeliydi.

Eşyalarımı toplayıp resepsiyona yönelirken iri, dövmeli bir çift kol
dikkatimi çekti ve kalbim aptalca taklalar attı.

“Callaghan, selam.” Maddie’nin ceketinin önünü kapatmak için
diz çöktüğü sırada normal olduğunu umduğum bir ses tonuyla selam
verdim.

“Selam, Grace.” Bugün dükkânının logosunu taşıyan dar, gri bir
tişört göğsünü sarıyor, ince kumaş parçası belirgin kaslarını hiçbir şe-
kilde saklamıyordu. Son otuz saniyede en az dört anne dışarı çıkarken
dönüp ona bakmıştı. Bu yüzden onları birazcık bile suçlayamazdım.

“Ee, baksana,” diye lafa girerken bu konuyu neden açtığımı bile
bilmiyordum. “Son zamanlarda dövmeyi düşünüyordum. Tam ola-
rak yaptırmaya hazır değilim ama belki birkaç taslak ve bütçe hak-
kında konuşabiliriz?”

Daha önce hiç bu kadar utangaç hissetmemiştim. Üzerimde hâlâ
bale taytım ve ayakkabılarım vardı. Sesim çok kısık ve kararsız çık-
mıştı; o ise tüm kaslı, dövmeli ihtişamıyla karşımda duruyordu ve
muhtemelen vaktini boşa harcıyordum...

“Tabii. Yarın altıdan sonra boşum. Seçeneklerini konuşabiliriz.
Olur mu?”

Ah. Belki de hepsi kafamın içindeydi.

“Beş buçukta antrenmanım var. Yedide buluşalım mı?”

“Bana uyar.”

“Harika.” Ona samimiyetle gülümsedim. “Yarın görüşürüz o za-
man.”

“Hoşça kalın, Bayan Grace!” El ele stüdyodan çıkarlarken Maddie
bana el salladı.

Ben de ona el sallayıp gülümsedim, ta ki arkamdan gelen bir ses ödümü patlatana kadar.

“Kimdi o?” Adelaide bilmiş bir sırıtışla bana bakıyordu, koyu renk saçları zarif boynunun ensesinde sıkı bir şekilde toplanmıştı ve ince kaşlarından birini kaldırmıştı. Kırklarının sonlarında olsa da otuzdan bir gün bile fazla göstermiyordu ve açıkçası tanıdığım en nahif kadınlardan biriydi. Muhtemelen yarı Fransız olduğu içindi.

“O Maddie Steven’in ağabeyiydi.” Ona dikkatle baktım. Dört yıldır haftanın neredeyse her gününü yanında geçirdiğim için ne söyleyeceğini biliyordum. “Çılgınca fikirlere kapılma sakın. Kuzenimin arkadaşı.”

“Hı hı.” Yememişti. “O yüzden mi sana yavru köpek bakışları atıyordu? Kuzeninin arkadaşı olduğu için mi?”

Zoraki varsayımı karşısında gözlerimi devirdim ama yine de kalbim tekleyecekmiş gibi oldu. Callaghan kesinlikle bana yavru köpek bakışları atmıyordu. “Hayal görüyorsun,” diye temin ettim onu. “Birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz bile.”

“Hmm...”

“Ciddiyim.”

“Birbirinize yakışıyorsunuz ama,” derken düşüncelere daldı. “Sizdeki kötü çocuk, iyi kız tarzına bayıldım.”

“Aman Tanrım.”

Tarzı mı? Kafayı yemişti. İyice resmileşmişti; hem bale öğretmenim hem de patronum olan kadın kafayı sıyırmıştı. Puf! Gitmişti işte.

Adelaide bana göz kırpıp bilgisayarda bir şeye bakmak için masanın arkasına geçmeden önce kahkaha atma cüretini gösterdi. Başımı sallayarak telefonumu aldım ve yarınki Inkjection randevum için hatırlatma ekledim. Bu sefer, başı kesilmiş tavuk gibi kaçmayacaktım.

Yetişkin kılığına bürünmenin zamanı gelmişti.

Bölüm 8

GRACE

Yetişkin kıyafetlerimi evde unutmuştum.

Orası yalandı tabii... Bu kez gerçekten koltuklardan birine geçmiştim. Kaçıp bir daha asla dönmemeyi istememe yol açan sonrasında olanlardı.

“Bu dövme iğnesi.” Callaghan, şeytan yapımı silahı kalın parmaklarının arasına alarak bana yakından gösterdi. “Derini her deldiğinde karıncalanma hissedeceksin ama o kadar kötü değil. Gerçi sen kaburgalarında istediğin için biraz daha fazla acıtabilir.”

“Ne kadar fazla?” diye sorarken rengim solmuştu.

Callaghan kıkırdadı. “Endişelenme. Eminim ustalıkla halledersin. Kısa bir cümle istiyordun, değil mi? Sadece otuz dakikamı alır, o da en fazla.”

“Evet, öyle düşünüyordum.” Aptal sorular sormayı engellemek için altdudağımı çiğnemeye başladım. Düşününce bu biraz utanç vericiydi. Yetişkin gibi davranıp biraz acıya katlanamıyorum diye buraya gelmiş ve boş vaktini ele geçirmiştım.

“Sana taslak çıkarmamı ister misin?” diye sorarken iğneyi yerine bıraktı.

“B-bunları yapmak zorunda değilsin.” Baş ağrısından başka bir şey olmadığım ama Aaron’dan korktuğu için bunu söylemediği düşüncesi beni rahatsız ediyordu. “Özellikle de hâlâ yaptırıp yaptırmayacağımdan emin değilken.”

“Ah, yaptıracaksın.” Bana içimi ısıtan, bilmiş bir gülümsemeyle

haklı. "Hadi. Sadece beş dakikamı alacak ve sonuçta taslağı zaten yapmak zorunda kalacağım. Aklında ne var?"

Bundan sonrası iyice utandırıcı bir hal alacaktı çünkü aptal kafam sağ olsun kimseye, tek bir kişiye bile ne dövmesi yaptırmak istediğimi söylememiştim. Çok kişiseldi ve insanlara anlatmak, kendimden bir katmanı soyarak savunmasız iç dünyamı yargılamalarına izin vermek gibi geliyordu. Ne de olsa bu dövme diğerlerinin görebileceği bir yerde olmayacaktı ve insanların bilmelerini istemiyorsam, beni çıplak görmedikleri ve mememin altına bakmadıkları sürece görmeyeceklerdi.

Bu da tamamen farklı bir dizi endişe verici sorun yaratıyordu. Tenime dövme yaptırmak istiyorsam Callaghan'a tam olarak nasıl bir tasarım istediğimi söylemek zorundaydım. Ayrıca mememin hemen yanındaki deriye dokunmasına izin vermem gerekiyordu.

Of, Tanrı aşkına.

"Grace?"

Siktir. Bana bir soru sormuştu, değil mi?

"Affedersin, ne demiştin?" Gözlerimi kırıştıtarak yüzümün hissettiğim kadar kızarmamış olmasını umdum.

Callaghan rahatça gülümsedi. "Aklında nasıl bir dövme var diye sordum. Hızlı bir taslak hazırlayayım, böylece evde üzerine düşünebilirsin."

"Tabii, olur." Telefonumu çıkardım, bir uygulamayı açtım ve ona beğendiğim yazı tiplerinden birini gösterdim. "Yapabilirsen bu tarza benzer bir şey istiyorum."

"Yapabilirim," dedi yumuşak ve nazik bir ses tonuyla. "Alıntıyı görebilir miyim?"

"Aslında biraz aptalca." Yapmama gerek olmasa da gözlerimi ekrana sabitledim. Babalarımın sözleri son dört yılda mantraya dönüşmüştü ve ezbere biliyordum.

"Bundan şüpheliyim." Taburesini düzeltince bu yeni pozisyonda dizlerinden biri benimkine değdi. Teması kesmek için geri çekilmedim. Beni yerime sabitledi ve nedense o belli belirsiz dokunuş, normalde ilk katmanı soyamak için elimde olmayan cesareti kazandırdı bana.

"Birkaç yıl önce başıma bir şey geldi. Oldukça kötüydü ve eee..." Şu anda bunu anlatacak kadar güçlü olduğumu düşünmediğimden

detaylandırmadım. “O zamandan beri babalarım bana bu sözü söyleyip duruyorlar, sanırım zamanla içime işledi. Eskiden, ‘Hayat seni nereye ekerse eksin zarafetle çiçek aç,’ derlerdi.” Ona üzgün, acınası bir gülümsemeyle baktım. “Anladın mı? Adım Grace’ ya.”

Çok sıradan olduğu için gülmesini bekledim. Hatta alay etmesini belki. Ama o aksine, “Güzelmış. Harika bir tavsiye aynı zamanda,” dedi.

“Eski bir Fransız atasözü galiba.” Birdenbire ona açıklama isteğine kapıldım. “Ya da belki internette görüp öylece devam etmişlerdir.”

Callaghan kıkırdayıp çizim defterine döndü.

“Babaların mükemmel insanlara benziyorlar.”

Bunun üzerine sevinçle gülümsedim. “Harikalar. Onlara dövme-yi söylediğimde ücretini ödemeyi bile teklif ettiler. Konfor alanımın dışında bir şeyler yapmam gerektiğine eminler. Normalde yapmaya-cağım şeyleri yani.”

“Onların dövmeleri var mı?” diye sorarken gözlerini tasarımdan kaldırmıyordu.

“Yok, olur mu hiç.” Babalarımı bir sürü dövmeyle hayal etmeye çalışırken kahkahamı bastırdım. “İkisi de büyük, kötü birer kurumsal avukat. İsteseler bile dövme yaptırmaya *izinleri* var mı bilmiyorum.”

“Benim bir sürü avukat müşterim var,” diye açıkladı. “Dövmeyi başkaları görmedikçe sorun olmuyor. Çoğu bacaklarına veya sırtlarına yaptırıyor.”

Çalışırken ona dikkatle baktım. Kollarının her santimi dövmeyle kaplıydı, ellerinden parmak eklemlerine kadar da öyleydi.

Bakışlarım boynundaki güle kaydı ve “Bütün vücudunda mı dövme var? Yoksa sadece kollarında ve boynunda mı?” diye sordum.

“Aşağı yukarı sadece gördüklerin.” Bir şey silip tekrar çizdi. “Sol baldırırmda büyük bir tane, birkaç tane de sırtımda var ama o kadar.”

“Ya.”

Sırıttı. “Hayal kırıklığına uğramış gibisin.”

“Nedense tamamen dövmelerle kaplı olduğunu düşünüyordum, sanırım.” Şu anda çıplak göğsünü hayal ediyor değildim tabii. Ya da kaslı sırtını. Tabii ki hayır.

“Her zaman iki koluma da dövme yaptırmak istemiştim. Diğerle-

* (İng.) Zarafet, incelik. (ç.n.)

nni canımı istedikçe yaptırdım. Vücudumun geri kalanına ne dövme-
si yaptırmak istediğimi bilmediğim için şu anda oralar boş.”

Ardından nihayet son birkaç dakikadır üzerinde çalıştığı taslağı
gösterdi. Yüksek sesli, tamamıyla utanç verici bir şekilde inledim.

Sadece bir değil, iki tasarım yapmıştı.

İlkinde küçük harflerle ve benim referans olarak gösterdiğimden
çok daha büyüleyici bir el yazısı yazı tipiyle “*zarafetle çiçek aç*” yazı-
yordu, sonunda virgül vardı. İkincisi onunla neredeyse aynıydı, sade-
ce “çiçek aç” ifadesindeki e ve a küçük güneşler şeklindeydi ve kibar,
minimalist bir tarzda çizilmişti. Ben daha tek bir mantıklı düşünce
oluşturamadan Callaghan söze girdi. “Alıntının yarısının olmadığını
biliyorum ama hem sen acıdan korktuğundan hem de dövme büyük
olamayacağından ve ne olursa olsun yine de zarafetle çiçek açacağını
ifade etmek için onun yerine virgül ekledim.”

Konuşamayacak kadar donakalmıştım. Muhtemelen bu yüzden,
“Peki ya küçük güneşler?” diye sorduğumda sesim fazlasıyla çatlak
çıktı.

Gözlerimi ayıramadığım minik, mahcup bir gülümseme kapladı
yüzünü. “Hayattaki her şey çiçek açmaya ve büyümeye ihtiyaç duyar.
Birbirimizi pek iyi tanımıyor olabiliriz ama senin en parlak güneş
ışığı olduğuna şüphem yok, Grace.”

O zaman hatırladım. Buraya ilk gelişimde bana verdiği lakabı ve
sonrasında o şekilde seslendiğini. Belli belirsiz bir sıcaklık göğsüme
yerleşti.

“O yüzden, yani...” Birdenbire bu kadar kafası karışık görünme-
sine şaşırmıştım. “Bunları eve götür. Üzerinde düşün, hangisini ter-
cih edeceğine karar ver ya da yeni bir tasarım istersen o da olur. Acele
etme. Kararını verdiğinde bana haber ver yeter.”

Kâğıt parçasını parmaklarımın arasına alıp dikkatle katladım.
“Teşekkür ederim. Bunu... Bunu benim için yapmaya bu kadar za-
man ayırman çok kıymetli.”

“Bir şey değil. Ama istersen geçen gün Maddie’nin yanında kaldı-
ğın için böyle teşekkür ettiğimi düşünebilirsin.” Son bir kez gülüm-
sedikten sonra taburesinden kalktı. Ben de aynısını yaptım. “Seni
geçireyim.”

Salonun ön tarafına yürürken kalbim öyle hızlı atıyordu ki elim

kapı koluna değene kadar dışarıdaki uçuran yaz fırtınasını fark etmedim. Başımızın üzerindeki çoktan kararmış gökyüzü yağmur yüklü bulutlarla kaplıydı.

Yüzüm düştü. “Kahretsın.”

Callaghan’ın hemen arkamdaki devasa bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum ama yakınlığı beni korkutmadı. “Umarım bir yere yetişmen gerekmiyordur. Görünüşe göre biraz şiddetlenecek.”

Telefonumdaki saate göz attığımda neredeyse bir saattir burada olduğumu fark ettim. “Yarına bir ödev yetiştirmem lazım. Sabahlamayı hiç istemiyordum ama...”

Bir anda, “Gel,” diyerek tezgâhın diğer tarafından bir dizi anahtar aldı. “Ben seni eve bırakırım.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” diye hızla güvence verdim.

“Bugünlük işim bitti. Trey işi bittiğinde dükkânı kapatabilir,” diyerek endişelerimi savuşturdu. “Arabam arkada. Geliyor musun?”

“Uber çağırabilirdim.”

“Çağırabilirdin,” diye katıldı. “Ya da bedava yolculuk teklifimi kabul edebilirsin.”

Yani... Öyle söyleyince haklıydı tabii.

Başka bir şey demeden dükkânın arka tarafına doğru onu takip etmeye başladım. Siyah bir arabanın, dar bir çatının altına park edildiği küçük, yanları açık garaja çıkan metal kapıyı açtı. Arabaya ulaştığına hızlı bindim çünkü rüzgâr hızlanıyordu ve ceketim yoktu. Arkadaki, Maddie’nin olduğunu varsaydığım siyah ve pembe çocuk koltuğunu gördüğümde gülümsedim.

“Nereye?” diye sorarak arabayı çalıştırdı.

“Preston Hall’a.”

“Yurda mı?”

“Evet.”

“Tamamdır.”

Derin gri atmosferin içine sarılmış halde, rahat bir sessizlik içinde ilerledik; tek ses aramızdaki ön cama vuran yağmur damlalarından geliyordu. Callaghan, sel basmış şehirde arabayı sürerken tuhaf bir biçimde yanında kendimi rahat hissettim. Zaten şiddetli fırtınaları sevmezdim, o yüzden şu anda, benden yaşlı ve güçlü bir adamla bir

arabadayken çıldırmamış olmam zihinsel durumum hakkında çok şey anlatıyordu.

Terapistim bunu duysa bayılırdı.

Yağan çılgın yağmura rağmen Callaghan direksiyonun başında, televizyon karşısındaymış gibi oturuyordu; rahattı, odaklanmıştı, aynı zamanda biraz sıkılmıştı. Araba sürerken bu kadar çekici görünmesi haksızlık diye düşünürken utanmazca onu süzüyordum.

İş üniforması olarak kullandığı Inkjection tişörtlerinden birini giymişti ve koyu renk saçları, sürekli alnına düşen isyankâr bir tutam dışında geriye yatırılmıştı. Dönmek için direksiyonu tutarken kol kasları kasıldığında gözlerimi ayırmak için kendimi zorladım.

Ateşim falan olmalıydı çünkü şu anda onu kesiyor olamazdım.

“Şu bina seninki, değil mi?”

Kalın sesi, beni içine çekilmek üzere olduğum son derece tehlikeli sulardan çıkardı.

“Evet, bu,” derken içten içe parçalanıyor olsam da sesimin sabit çıkmasını umdum. “Burada durabilirsin.”

Arabayı yavaşlatırken tereddüt ediyordu. Preston Hall’un girişi hâlâ çok uzaktaydı. Arabaların, yurdu sokaktan ayıran çiti geçmesine izin verilmiyordu. Muhtemelen oraya varana kadar sıırıslıklam olacak...

“İşte. Ceketimi al.”

Callaghan uzun kollarından birini arka koltuğa uzatarak bana, giyersem dizlerime gelecek kadar geniş siyah bir kot ceket uzattı.

“Pek işe yaramaz ama başının üzerinde tutarsan içeriye girdiğinde tamamen ıslanmış olmazsın,” diyerek kapının kilidini açtı.

“Teşekkür ederim,” dedim mırıldanarak. Hâlâ ceket konusunda kararsızdım. Bugün benim için çok fazla şey yapmıştı ve bir de kıyafetlerini gasp ediyormuşum gibi hissediyordum. Fakat aynı zamanda saçımın ıslanmasını da istemiyordum.

“Ne demek. Odana güvenle döndüğünde bana mesaj at yeter.” Başıyla binayı gösterdi; gerçekten yağmur öyle hızlı yağıyordu ki öndeki dev pencereler bile görünmüyordu.

“Tamam, atarım.” Ceketini başıma geçirirken ona son bir kez gülümsedim. “Bıraktığın için tekrar teşekkürler. Ceket için ve taslaklar için de. Çok düşüncelisin.”

"Önemli bir şey değil, Grace. Kendine iyi bak, tamam mı?"

Bakışlarının yoğunluğuna bir saniye daha katlanamayınca başımı sallayarak onayladım. Şiddetli yağmurun altında düşmeden, ayaklarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde yurduma doğru koşar adımlarla ilerledim.

Odama girdiğimde Em içeride değildi. Bu iyi bir şeydi çünkü şu anda ıslak köpeğe ne kadar benzediğimi ya da telefonumu çıkarıp Callaghan'ın numarasını bulmaya çalışırken yanaklarımın ne kadar kızardığını göremiyordu. Ama ona mesaj atmadan önce bana verdiği, mucizevi bir şekilde kuru kalmış taslak kâğıdını defterlerimin birinin içine yerleştirdim.

Ben: Sağ salım evdeyim ve ıslak sıçana benziyorum. *başparmak yukarıda*

Daha bir dakika bile geçmeden cevabıyla telefonum titredi.

Callaghan: Ceketim işe yaramadı mı yani?

Ben: Alakası yok. Şu anda ıslak sıçana benziyor olabilirim ama en azından saçım kuru.

Sonra, bu adam söz konusu olduğunda kendimi kontrol edemediğim için bir tane daha mesaj attım:

Ben: Ceketini yarın salona bırakırım.

Callaghan: Ah, değdi o zaman. Tamamen sıçana benzemene katlanamazdım. Ceket konusunu sorun etme, ne zaman olursa bırakırsın.

Ben: Kahve sever misin? Çünkü sana kahve borçluyum şu anda.

Yanıtını beklerken başparmağımı ısırdım. Bir ara birlikte kahve içmemiz fikrine karşı değildim ama reddederse...

Callaghan: Bana hiçbir şey borçlu değilsin, *gün ışığı*. Ama teklifini kabul ediyorum. Fiziksel olarak *espresso*'ya hayır diyecek bir durumda değilim.

İnanılmaz büyük parmaklarının arasında minik bir fincan haya edince gülümsedim.

Ben: Anlaştık. Şimdi gidip duş alacağım çünkü hasta olmak istemiyorum. Sonra görüşürüz. :)

Callaghan: İyi fikir. Görüşürüz, Grace.

Bölüm 9

CAL

Grace, sağ salim evde olduğunu mesaj atana dek park halindeki arabamın içinde beklemiştim. Warlington'ın kampüsü eyaletteki en güvenlilerden biri olmasına rağmen bunu neden yaptım bilmiyordum. Fakat nedense odasına yaptığı beş dakikalık yolculuk sırasında başına bir şey gelme düşüncesi duvarları yumrukla-mak istememe neden oluyordu. Ceketimi dükkâna bıraka-cağını söylediğinde onda kalabileceğini söyleme isteğime direnmiştim. Ama barda fazla açık davranarak her şeyi berbat etmiştim ve aynı şeyi tekrar yapacak kadar aptal değildim.

Birkaç yıl önce başıma bir şey geldi. Oldukça kötüydü. Sözleri günlerdir kafamda karanlık bir delik açıyordu. Savunmasız çıkan sesi. Küçük görünüşü. Gerçi evet, aşırı derecede minyondur ama bu-nun tam tersi, canlı ve neşeli bir enerjisi de vardı.

Gözlerinde acı görmekten nefret eden bencil yanımda, Aaron'a konuyu açsam ne olacağını merak ediyordu. Bildiği belliydi ve belki söz konusu Grace olduğunda bu kadar korumacı davranmasının sebebi de buydu. Ama mantıklı yanımda, anlatmanın ona düşmeyeceğini biliyordu.

Yine de bu, zihnimde günlerce dönüp durmasını, korkunç bir senaryonun ardından diğerinin gelmesini engellemedi. Her biri tan-siyonumu bir öncekinden fazla yükseltiyordu. Onu çarşambadan beri görmemişim, muhtemelen bu da boktan ruh halimi daha beter kötüleştiriyordu.

Günlerden cumaydı ve dikkatimi geçen hafta sonu kızın biriyle yattığını anlatan Johnson'a vermeliydim çünkü iyi arkadaşlar böyle yapardı ama beceremiyordum.

Bir şey canımı sıkıyordu. Ne olduğunu tam olarak kestirememek canımı daha da fazla sıkıyordu.

"Affedersin. Ne demiştin?" Johnson'ın tek kelimesini dahi duymadığım bir soru sorduğunu fark edince kendimi düşünmeyi bırakmaya zorladım.

"Unut onu. Bugün aklı başında değil," dedi Trey, resepsiyonda arkamdan gelirken. "Ne halt oluyor, dostum?"

"Bir şey yok," diye yalan söyledim. Teknik olarak bir şey vardı, sadece ne olduğunu bilmiyordum.

"Senin sevişmen lazım," dedi Johnson ifadesiz bir şekilde. "Biriyle yatakta yuvarlanmayalı ne kadar zaman oldu? Bir yıl mı?"

"Siktir git," diye mırıldandım, bunun üzerine Trey güldü. "Kesinlikle daha fazla," diye ekledi çok iyi bir arkadaş olduğu için.

"Hay aksi. Gerçekten mi?" Johnson kaşlarını çatı.

"Kapatın konuyu."

"Olmaz. Neye ihtiyacın var biliyor musun? Kesinlikle erkek erkeğe çılgın bir gece geçirmeye. Hadi eve götürmen için seksi birini bulalım."

"Hayatta olmaz."

Bir saat sonra kendimi iki mankafayla beraber Danny'nin Yeri'ndeki bir masada buldum.

"Hoşuna giden bir kadın görüyor musun?" Johnson bira bardağının kenarından sırtıp başıyla barın yanındaki dar, mavi elbiseli, uzun boylu, kızıl saçlı kadını işaret etti. "Şuradaki bayağı sağlam parçaymış."

Ne diye bu mankafayla arkadaş olmuştum ki ben?

Neyse ki Trey rahatsız olduğumu hissederek araya girdi.

"Bizimkinin tek gecelik ilişki yaşamadığını biliyorsun," dedi arkadaşına. Otuz yılda tam olarak iki tane yaşamıştım ve ikisine de pişmandım. "Ama haklı, Cal. Dilin biraz faaliyete geçerse o stresin de azalır."

Galiba haklıydı ama iki nedenden ötürü dilimi birilerinin boğazına sokmayacaktım. Birincisi, istemiyordum. İkincisiyse, son zamanlarda sadece Grace'i düşünüyordum.

Ondan hoşlanıyor değildim. En azından *o* şekilde. Ancak varlığı her gün ve her saat zihnimde dolanan bir düşünceydi ve durup... beklemem gerektiği hissinden kurtulamıyordum.

Niçin olduğunu bilmiyordum. Bilmek *istemiyordum*. Şu anda ihtiyacım olan son şey birisiyle romantik ilişkiye girmekti.

Sonu ancak felaket olurdu.

Sanki zihnim dikkat dağıtacak bir şey çağırmış gibi telefonum çaldı. Cebimden çıkarıp arayana baktığımda beynim çalışmayı bıraktı. Kafa karışıklığıyla ekrandaki ismi bir daha okudum.

"Kim o?" diye sordu Trey.

"Bunu açmam lazım." Hızla oturduğum yerden kalktım ve sarhoş üniversite öğrencileri kalabalığının arasından nihayet dışarı çıktım. Açma tuşuna bastığımda kalbim deli gibi atıyordu. "Grace? İyi misin?"

Hattın diğer ucunda sessizlik vardı.

Tek duyabildiğim boğuk sesler ve uzaktan gelen elektronik müzikti. Panikleyerek tekrar denedim. "Grace? Neredesin?"

Sonra sonunda, *en sonunda* titreşim sesini duydum. "Ben... Ben kimi arayacağımı bilemedim. Öz-özür dilerim."

"Özür dileme." Çoktan arabama koşturmaya başlamıştım. "Yaralandın mı? Neredesin?"

"Zeta Evi'ndeyim," dedi zayıf bir sesle. "Ben... Beni alabilir misin?"

"Yola çıktım bile," diye güvence verdim. "Telefonu kapatma, tamam mı? Beş dakikaya oradayım."

Titrek bir nefes verdi. "Peki." Aramızda bir anlık sessizlik oldu. Sonra konuştu. "Sanırım panik atak geçirmek üzereyim."

Daha önce bu kadar hızlı arabama vardığımı sanmıyordum. "Benimle birlikte nefes al, tamam mı, tatlım? Güvendesin ve beş dakika uzaklıktayım," derken dokunsan patlayacakmış gibi hissediyordum ama çıkarabildiğim en yumuşak sesle konuşmuştum. "Hadi. Al." Onunla nefes tekniklerini yaptım. "Ve ver. Tekrar."

O sırada süratle kardeşlik evine giderken hız cezası almak umurunda bile değildi. Grace hâlâ hattın ucundaydı, benimle birlikte nefes alıyordu ama bunun yeterli olmadığını farkındaydım. Oraya

yakın zamanda gitmezsem her geçen saniye daha kötüye gideceğinden emindim.

GRACE

Dax'le kardeşlik partisine gittiğime başta pişman olmamıştım. Hatta odamda hazırlanırken akşam için heyecanlıydım. Em'in tavsiyesini dinleyerek sol bacağımda yırtmacı olan gündelik siyah bir elbise tercih etmiş, ayağıma da topuklu sandalet giymiştim. Çünkü ben cesurdum.

Tabii bu, bayağı çabuk sona erdi.

Partiye gelişimin üzerinden bir saat geçmeden Dax yarı sarhoş halde, daha önce hiç görmediğim onun kadar kafası güzel kardeşlik üyeleriyle konuşuyordu. Gerçi ben çok fazla insan tanı mıyordum ve birkaç arkadaş edinmeye hayır demezdim...

Dax'in orada olduğumu tamamen unuttuğuna dair o minik, önemsiz ayrıntı olmasaydı tabii. Hatta bir ara döndü, beni gördü ve neden burada olduğumu ve partiden hoşlanıp hoşlanmadığımı sordu.

İki kişiye yetecek kadar sarhoş olduğunu anlamak için nefesini koklamama bile gerek yoktu.

Harika bir buluşmaydı, değil mi?

Ancak ağlayıp Zeta Evi'nin önündeki kaldırımda anksiyete atağı geçirmeme sebep olan bu değildi.

Hayır... ama keşke bu olsaydı.

Dax başta beni partide görmenin şaşkınlığını atlattıktan sonra dans etmek isteyip istemediğimi sordu. Kardeşlik evine gelirken son derece kibardı, mesajlarında da aynıydı (bunun bir anlamı olmadığını biliyordum), o yüzden evet demiştim.

Ne var ki ellerini kalçama koyduğu anda donup kalmıştım.

Dudakları yanağıma değince panik göğsümü kapladı. O gevelen, kaba sesiyle kulağıma doğru konuşup bana iyi hissettirebileceği daha sessiz bir yere geçmek ister miyim diye sorduğunda alev almış gibi geri çekildim ve ön kapıya koştum.

Arkamdan adı mı seslendiğini, durmamı söylediğini duymadım

ancak zaten onu dinlemezdim. Evden çıkarken çıplak kollarımda serin eylül sonu havasını bile hissetmeden titreyen parmaklarla telefonumun kilidini açtım.

Birinin doğum günü partisinde olduğunu hatırlayana kadar ilk niyetim Emily'yi aramaktı. Beni almak için her şeyi bırakır mıydı? Kesinlikle. Ama aynı zamanda benim için çok endişelenirdi, o yüzden beynimin en özverili, muhtemelen de en aptal yanı listemde onun isminin üzerini çizip sonraki seçeneğe geçti: Aaron.

Sorun, yarım saniyede olanları anlayacak olmasıydı ve Dax'i dövdüğü için nezairethaneye atılmasını istemiyordum. Ayrıca *The Spoon*'da cumalar kalabalık oluyordu. Çalışanlardan biri olmasa ve yalnızca işletme kısmını yönetse de yardım edip müşterilerle konuşmayı seviyordu.

Listem de bu kadardı zaten. Elbette başka bir ülkede yaşadıkları için babalarımı arayamazdım, hem bir şey yapamayacaklarını bildiğim için onları endişelendirmek istemiyordum.

O yüzden bir Uber çağırdım. Ve aracım iptal edildi. İki kere.

Cuma akşamları berbattı.

Beni Callaghan'ın numarasını aramaya ikna edenin zihnimin hangi parçası olduğunu hâlâ bilmiyordum. Tek bildiğim üç kere çaldıktan sonra açtığı ve yolda olduğuna söz verdiğiydi.

Telefonu kapatmama izin vermedi, ben de onunla hatta kaldım.

Araba kullanırken telefonda konuşmanın güvenli olmadığını söylemek istedim ama yapamadım.

Zavallı, değersiz bir et parçası gibi, kendi bedenimde tam bir yabancı gibi hissettiğimi söylemek istedim ama yapamadım.

Zar zor nefes alabildiğimi, midemin tuhaf davrandığını ve göğsümün ağrıdığını söylemek istedim ve bu kez yaptım.

“Sanırım panik atak geçirmek üzereyim.”

Onu bu olayın içine soktuğum için kendimden nefret ediyordum. Kendimi onun meselesi yapmıştım. Muhtemelen arkadaşlarıyla ya da Maddie'yle takılıyordu veya yalnız başına evde rahatlıyordu, belki de bir kadınlaydı. Şimdiyse onu, beni kurtarmaya zorlamıştım çünkü kendime bakamayan zavallı bir hiç...

“Benimle birlikte nefes al, tamam mı, tatlım? Güvendesin ve beş dakika uzaklıktayım. Hadi. Al. Ve ver. Tekrar.”

Sesi beni yere indirdi. Yumuşak ancak sertti, kendimi talimatlarını dinleyerek onunla birlikte nefes alırken buldum. Sonraki birkaç dakika boyunca Callaghan konuşarak beni yatıştırmaya devam etti, sesi arka plandaki belirgin trafik gürültüsüne karıştı ve gerçekten de bana geldiği gerçeği yüzüme çarptı. Yolda olduğunu söylediğinde onu inanmamış değildim, sadece... Gerçekten geliyordu. Benim için. Şu anda.

Siyah bir araba yolun diğer tarafında durduğunda ve o aceleyle araçtan çıktığında ne kadar vakit geçmişti bilmiyordum. Telefonu kapatıp askılı çantama koyarken vücudumun hareketlerini doğru düzgün anlayamıyordum bile. Tek gördüğüm oydu ve tek hissettiğim rahatlamaydı.

Daha ne yaptığımı kavrayamadan ona doğru atıldım ve kollarımı üst bedenine sardım çünkü topuklularla bile vücudunun ancak o kısmına erişebiliyordum. Callaghan kollarını bana dolayıp beni iyice göğsüne çekerken tek bir kelime etmedi. Çamaşır deterjanı ve o hep sıkıktığı baharatlı parfüm gibi kokuyordu, onu bırakmayı hiç istemedim.

“Grace.” Adımı öyle yumuşak bir tonda söyledi ki arkadaki gürültü ve kalbimin gümlemesi arasından duyabildiğime şaşırmıştım. “Konuş benimle. Yaralandın mı?”

Sarılışımızı bozmadan gözlerine bakabilmek için geri çekildim. Bırakmak istemiyordum.

“Yaralanmadım.” Yüzünden anlık bir rahatlama geçti. “Ben... Ben gitmek istiyorum.”

Başıyla onayladı, hâlâ açık bir şekilde gergindi. “Tamamdır.”

Arabaya gittiğimiz süre boyunca Callaghan rahatlatıcı kolunu omzumda tuttu. Benim için kapıyı açtı. Bindim, kapıyı kapattı ve kendimi kaybettim.

Bölüm 10

CAL

Karnıma hiç bıçak saplanmamıştı ama sanırım Grace'i ağlarken görmeye benzer bir histi.

Küçük bir kız kardeşim olduğundan gözyaşlarına yabancı değildim. Önümde sinir krizi geçiren biri olduğunda tuhaf hissetmezdim ancak onun gözyaşlarını görmek yine de canımı yakıyordu. Grace, muhtemelen bu şekilde ağladığını fark etmediğimi düşünerek yüzünü arabanın penceresine dönmüş halde sessizce hıçkırırken yalnızca oturabiliyordum.

"Grace," diye seslendim nazikçe. Onu daha da üzmemek istediğim son şeydi ama sakinleşmesi gerekiyordu. "Bana bak. İyisin."

Başını iki yana salladı. "Hayır, değilim. Paramparçayım."

Paramparça olmak üzere olan tek şey benim lanet kalbimdi.

"Neden öyle söylüyorsun?"

"Öyle işte." Burnunu çekti.

Partinin uzaktan gelen müzik sesi arabanın içine sürüklendi. O kardeşlik evindeki bir şey ya da biri Grace'i üzmüştü, o yüzden sınırlarını yatıştırmanın ilk adımının araya biraz mesafe koymak olduğuna karar verdim. Ona hızlıca baktığımda emniyet kemerini takmadığını gördüm. "Hadi Gracie, seni eve bırakayım. Tak kemerini," derken lakabının ruh halini iyileştireceğini umuyordum.

Bir şey demeden dediğimi yaptı. Buradan gitmeyi ne kadar çok istediği belliydi. Ne var ki ben arabayı çalıştırıp birkaç dönüş yaptıktan kısa bir süre sonra tekrar konuştu. "Eve gitmek istemiyorum."

Ona hızla göz attım. Artık yüzünü saklamıyordu ve gözleri ağlamaktan şişmişti. "Öyleyse nereye gitmek istersin?"

Bir kez daha burnunu çekti. "Biraz açım."

"Tamamdır."

Düşündüğüm yerin hâlâ açık olduğunu dileyerek arabayı sonraki sokağa döndürdüm. Grace yanımda sessizce oturuyordu, artık pek ağlamıyordu ama hâlâ sarsılmış haldeydi. Bedenim tam burada, karanlık sokağın ortasında motoru durdurup ona sarılmak için yanıp tutuşuyordu fakat içten içe bunun hata olacağını farkındaydım. Şu anda dokunulmak istediğine emin değildim.

"Neredeyiz?" diye sordu bir süre sonra, sesi gergindi.

Neredeyse boş olan otoparkta durdum ve birkaç adım ötedeki yemek kamyonunu işaret ettim. "Şurada. Vegan abur cubur sever misin?"

Grace gözlerini araca doğru kısıp kıkırdadı. Çıkan yumuşak ses kalbimin komik bir şey yapmasına yol açtı. "Vegan mısınız?"

Gülümsemesini taklit ettim. "Hayır ama her türden yemeğe açıgımdır. Hadi gidelim."

O arabadan çıktıktan sonra birlikte yemek kamyonuna yürürken yanaklarındaki kuru gözyaşlarına ve gözlerinin şişkinliğine bakmak için kendime izin verdim. Şimdi daha sakindi ve midesi dolduğunda daha iyi hissedeceğini ancak ümit edebiliyordum.

"Ne istersin?" diye sorarken o da kamyonun pencerelerine yapıştırılmış menüyü inceliyordu. "Hamburgerlerin hepsini denedim ve harikalar. Tatları et gibi."

"Hmm. Tamam. Bu konuda sana güveneceğim." Kamyondaki kadına döndü. "Bir double *cheeseburger* alabilir miyim, lütfen?"

"Ve iki sosisli. Su ister misin?" diye sordum Grace'e. Başıyla onayladı. "İki şişe de su lütfen."

Yiyeceklerimizin ücretini ödemek üzere cüzdanıma uzandığımda Grace'in şaşırtıcı derecede güçlü tutuşunu bileğimde hissettim. "Hayır. Kaldır onu." Bana öyle hırçın bir bakış attı ki sadece hayranlıkla bakabildim. "Bugün benim için yeterince şey yaptın."

"Grace, gerçekten önemli değil."

“Benim için önemli,” dedi sertçe. “Onu cebine koy yoksa otoparka doğru fırlatırım.”

Küçük, tatlı Grace’in kısa kollarıyla cüzdanımı futbol topu misali attığını hayal edince kıkırdadım. “Peki. Tehdit etmene gerek yok.”

Kendi çantasını alıp hamburgerin, iki sosislinin ve iki içeceğin ücretini öderken bana gururla baktı. Şansımıza -çünkü arabada yemekten nefret ederdim- kamyonun yanında boş bir piknik masası vardı.

Ancak o zaman kendime ne giydiğine bakma izni verdim. Gözlerim sadece bir saniyeliğine o dar, siyah elbiseyi taradı. Dekoltesi açık sayılmazdı ama bacağındaki yırtmaç zihnime aşırı yükleme yapmaya yetti.

Hayır. Topla kendini.

Onu rahatsız ettiğini bildiğim için bakışlarımı çevirdim ama zihnimde hâlâ hoş, yumuşak hatlarını canlandırabiliyordum. Grace’in baş döndürecek kadar güzel olmadığını söyleyen herkes kışından uydurmuş olurdu. Sarı saçlar, dikkatli, iri gözler ve dolgun dudaklar. Bununla birlikte, sadece içeri girerek bir odayı aydınlatması, onu düşündüğümde kalbimin göğüs kafesinde taklalar atmasına neden oluyordu.

Arabamda hüngür hüngür ağlamasına bir saniye bile karlanamamıştım. Dile getirmek istemesem de eve bir açıklama almadan dönmeyecektim.

“Hey,” dedim ve dikkatini çekmek için çıkarabildiğim en nazik tonda konuşmaya başladım. “Partide ne oldu? Biri canını mı sıktı?”

Beni şaşırtarak konuyu geçiştirmede. “Öyle de diyebilirsin,” diye fısıldarken altdudağını ısıırıyordu.

“Konuşmak ister misin?”

“Pek istemem.” İç çekti. “Ama sanırım bilmeye hakkın var.”

“Bana anlatmak zorunda...”

“Partiye birlikte gittiğim çocuk beni yalnızca yatalım diye davet etmiş,” dedi birden. İçimde esir tuttuğum canavar kafesinden çıkmak için mücadele etti. “Yani, benimle ilgilendiğinden şüpheleniyordum ama... bilmiyorum işte. Çok sarhoş oldu ve orada olduğumu dahi unuttu. Sonra beni yukarıya götürmeye ve... Öyle işte. En iyi akşamım sayılmazdı.”

Canavar kafesin parmaklıklarını teker teker parçalayarak onları birer öfke havuzuna dönüşene dek eritiyordu. “Seni zorladı mı?”

O şerefsizin kim olduğunu bilmiyordum ve hiç şiddet yanlısı biri değildim ama şu anda birinin boynunu kırma fikri fazlasıyla cazip geliyordu.

“Hayır,” dedi hızlıca. “Yemin ederim zorlamadı. O yukarı çıkmayı teklif eder etmez dışarı koştum.”

“Güzel.” Öfkem kesinlikle yatışmamıştı. Aptal bir şerefsizin, Grace’in partiden çıkıp arabamda hüngür hüngür ağlamasına neden olması gözümü kan bürümesi için yeterliydi.

Küçük eli benimkine dokunmak için uzandı. Gözlerim, dövmeli tenimin üzerindeki o narin, kibar parmaklara kilitlendi ve nefesim düzene girdi. “Cal,” diye söze başladı, ardından hemen durdu. “Bir dakika. Sana Cal diyebilir miyim?”

Kıkırdadım. “Neden diyemeyesin?”

Dışarısı öyle karanlıktı ki kızarıp kızarmadığını tam olarak göremiyordum ama kızardığına bahse girerdim.

“Bilmem. Yalnızca arkadaşların sana öyle diyor diye düşünmüştüm,” dedi utangaç bir edayla.

Ona göre kalın olan parmaklarımı onunkilere sardım ve şöyle bir sıkıp tamamen bıraktım. “Grace, biz *arkadaşız* zaten.”

Gözlerini kırıştırarak, “Öyle miyiz?” diye sordu

“Tabii ki öyleyiz. Bana istediğini diyebilirsin.”

Gözlerinde o yaramaz parıltı belirdiği anda başımın belada olduğunu anlamıştım. “Sammy bile mi?” diyerek beni kışkırttı.

Gözlerimi devirerek güzel ağzının geniş bir sırtıyla kıvrılmasını izledim. “Maddie kulağa komik geldiğini düşündüğü için öyle kaldı ama başka kimse bana öyle demiyor. Şansını zorlama, *Gracie*.”

“‘Gracie ve Sammy’, güzel bir tınısı var, öyle değil mi?” Yüksek sesle şakırken dudaklarını inanılmaz sevimli bir şekilde büzdü. “Bir sezondan sonra iptal edilen düşük bütçeli bir romantik komedi ismi gibi.”

“Neden romantik komedi peki? Neden iki belalı dedektif hakkında falan değil?”

Yüzünde ciddi bir ifadeyle bana ters ters baktı. “Cidden mi, Cal? *Gracie ve Sammy*’yi duyduğunda aklına ilk olarak belalı dedektifler mi geliyor? Bana daha çok çizgi filmleri anımsatıyor.”

“Tamam, belki de haklısın.” Dudaklarım titredi. Bu kız fenaydı.

“İki belalı dedektif hakkındaki ucuz romantik komedide karar kıldım o zaman.”

Kahkahasının sesi, telefonun çalmasıyla bölündü. Ekrana hızlı bir bakış attıktan sonra yüzü soldu. “Siktir.”

“Kim?” Partide canını sıkan şerefsizse yemin ederim...

“Aaron.” Yutkundu. “Bu akşam dışarı çıktığımı söylemiştim ve ona mesaj atmayı tamamen unuttum.”

“Açsana.” Sinirli bir Aaron şu anda ikimizin de ihtiyacı olan son şeydi.

Aramayı kabul etmek için hızlıca parmağını ekranda kaydırıldı. “Hey, özür dilerim, mesaj atamadım. Ben iyiyim.” Bir duraksama. “Hayır, çıktım. İyiyim. Cal yanımda.”

Adımı duyunca omurgam kaskatı kesildi. Aaron’ın kuzeniyle takıldığım için beni dövmesini beklemiyordum ama benim de hakkımda kaygılandığım küçük bir kız kardeşim vardı, yani şu anda muhtemelen ne hissettiğini biliyordum. Hiç kimsenin onunla aynı havayı solumayı hak etmediğini düşünüyordu. Anlıyordum.

Bu yüzden Grace paniklemiş gözlerle telefonu hoparlöre aldığında sakın kalmaya çalıştım. Tanrı aşkına, adam benim arkadaşım. Hem bir saniye önce dilim Grace’in boğazında falan da değildi.

Gerçi zihnimdeki bu görüntü şu anda bana hiç yardımcı olmuyordu.

“Selam, dostum” dedim rahatça. “Monique’in Vegan Barbeküsü’ndeyiz. Yemek kamyonunda. Gelmek ister misin?”

“Yok. Pestilim çıktı,” diye cevapladı ama sesinde görmezden gelmemem gereken tuhaf bir gerginlik vardı. Ama görmezden geldim çünkü korkağın tekiydim. “Orada her şey yolunda mı?”

Biraz fazla hızlı cevap veren Grace oldu. “Evet. Yoruldum, Cal de etraftaydı, o yüzden beni aldı.”

“Ve bir vegan yemek kamyonuna gittiniz,” diyen Aaron, kuşku landığını ima ediyordu.

Grace bana bakarak yüzünü ekşitti. Aaron’ın bu yeni gördüğüm yanıyla nasıl baş edeceğimi pek bilmediğim için omuz silktim. Aşırı korumacı Aaron, uğraşmak istediğim türde bir adam değildi.

“Acıkmıştım,” demeyi tercih etti Grace. “Açlıktan ölmemi mi isterdin, A?”

Aaron burnundan güldü. “Ne kadar dramatiksin.” Aklımda kafasını salladığını canlandırabiliyordum. “Tamam. Sizi yalnız bırakıyorum. Eve gittiğinde mesaj at, olur mu?”

“Tamam, baba.”

“Çok komiksin, G. Yarın dükkânda olacak mısın, Cal?”

Boğazımdaki yumruyla birlikte yutkundum. “Evet.”

“Güzel.” Başka bir şey eklemedi ve nedense bu durum benim karıncalanmasına sebep oldu.

Neyse ki kamyondaki kadın tam o anda yiyecekleri almam için adımı söyledi ve alev almışım gibi aceleyle banktan kalktım. Grace’in kuzenine söylediklerini duymak istemiyordum. Yemeğimizle birlikte geri döndüğümde telefonunu yine küçük çantasına koymuştu.

“Vay be. Harika görünüyor.” Hamburgerine, ilk defa görüyormuş gibi yüzü aydınlanarak baktı. Onun heyecanından ötürü ben de gülümsememi saklayamadım. “Bir ısırik ister misin?”

“Yok, ben daha önce yedim ama sen sosislileri mutlaka denemelisin. Al bakalım.”

Birini parmaklarımın arasına aldım ve masanın ona ait tarafına uzattım. Bir ısırik aldığı anda aptalca bir şey yapmamak, mesela ağzını düşünüp durmamak için bakışlarımı çevirdim.

“Aman Tanrım.” İnledi. Olmuştu işte. Aklımı yitirmiştim. “Çok güzel.”

“Değil mi ama?” Çok tuhaf olmadığını umduğum bir şekilde gülümsedim. “Kasabadaki en iyi vegan yemeklerini yapıyorlar.”

“Şimdi sana inanıyorum.” Başını hevesle sallayıp ağzı doluyken konuştu. Kusursuz teni, hafif dağılmış sarı saçları ve dar, siyah parti elbisesiyle sulu sosisliyi yiyişi görülmeye değerdi. Bu anı sonsuza dek saklamayı diledim ama henüz birbirimizin resmini çekme çizgisini geçtiğimizi sanmıyordum.

Ama sabırlı bir adamdım. Grace Allen’la ilgili her şeyin beklemeye değer olacağını hissediyordum.

Bölüm 11

GRACE

“Bu hafta yeni kitabın var mı, canım?”

“Dur arkaya bir bakayım, Sloane.”

Olivia’nın bugün bıraktığı kutuda kitap gördüğümü hatırlamıyordum ama iki kere kontrol etmekten zarar gelmezdi. Zaten bu sabah mağaza sessizdi; yalnızca Sloane ve etrafa bakınan on yaşındaki torunu vardı. Mağazayı arkadaki küçük depodan ayıran boncuklu perdeyi iterek açık kutunun önünde diz çöktüm.

Kıyafetler, kıyafetler, bir lamba, mücevher çantası ve... Evet!

“Bir tane var. Konusu... Ah, vampirler.”

Sloane’a özür dilercesine baktım. Yaşlı kadınların seksi vampirler hakkında kitaplar okuyamayacaklarına inanıyor değildim, sadece onun tarzı olacağını sanmıyordum. Hep klasikleri veya tarihi aşk romanlarını alırdı.

Sloane uzun, gri saçlarını bir omzunun üzerinden atarak başını Pauline’e doğru eğdi. “Sence onun okuması için uygun olur mu?”

Kitabın rasgele bir sayfasını açtım ve gözlerim “penis” kelimesinin üzerinde durunca hemen geri kapattım. “Olmaz.”

Kadın, yanaklarımdaki fazlasıyla belirgin kızarıklığı gördüğünde kırdı. “Ay, kötü oldu. Mücevherlere göz atacağız o zaman, Pauline.”

İç çekerek kitabı kutuya geri bıraktım ve gelecek hafta sergilediğimizde doğru şekilde etiketlemeyi aklıma not ettim. Unutmasın diye Olivia’ya mesaj atmam gerekecekti. Ön tarafa döndükten sonra

kasının arkasında duran ahşap tabureye oturdum ve ikinci el eşya mağazasının dışında yürüyen insanları seyrettim.

Neredeyse dört yıl önce Warlington'a taşındığımda ilk yaptığım şey bir bale stüdyosu aramaktı. İkincisiyse 'The Teal Rose' Kadın Sığınma Evi'nde gönüllü olarak çalışmayı talep etmektir. Başka kadınların benimle aynı şeyi -ya da daha beterini- yaşamaları ve benim elimden geldiğince onlara yardımcı olamamam fikrini kabul etmem mümkün değildi.

Bu yüzden gerçek mağdurlara yardım etmeye gönüllü olamamam da -ki bunu tamamen anlıyordum- insan ilişkileri konusundaki becerim beni Melrose Creek'teki ikinci el eşya mağazasına getirmişti.

Buradaki cumartesi sabahlarımda yeni eşyaları yerleştirir, mağazayı temiz ve düzenli tutar, müşterilerin her ihtiyaçlarına yardım ederdim. Mağazanın her zaman elinde bir şeylerle ayrılan müdavimleri vardı. Kazancın tamamı sığınma evindeki kadınlara ve çocuklara yardım etmeye harcanıyordu, bunu bildiğim için o müstehcen vampir romanını gerçekten almayı düşündüm. Neden almayacaktım ki? Hiç erotik roman okumamıştım ama denemekten zarar gelmezdi.

O yüzden fikrimi değiştirmeden tabureden kalktım ve arkadaki kutuda duran kitabı elime aldım. Kasaya üç dolar bırakıp Em'e mesaj attım.

Ben: İkinci el mağazasından aldığım şeye inanamayacaksın.

Yanıtı sadece bir dakika sonra geldi.

Em: Seksi iç çamaşırı mı?

Ben: Hayır ama biraz alakası var sanırım?

Em: Bak şimdi merak ettim. Dökül, kadın!!!

Ben: Müstehcen bir kitap... seksi vampirler hakkında...

Em: GEBERİYORUM!!! Lütfen bitirdiğinde ödünç almama izin ver.

Ben: Tamam ama sayfaların üstüne salyanı akıtma.

Em: Söz veremem.

Kıkırdadım ve Sloane mağazanın diğer tarafından bana doğru anlayışla gülümsedi. Telefonum tekrar titrerken gülümsemesine karşılık verdim.

* (İng.) Camgöbeği gülü. (e.n.)

Em: Ama cidden senin adına çok mutluyum. Müstehcen kitaplar okumak kulağa pek önemli gelmiyor olabilir ama eminim sana yardımcı olacaktır!!!

Ben: Ben de öyle düşündüm. Sonra konuşuruz <3

Em: Seni seviyorum, tatlım x

İçimin kıpır kıpır olmasına sebep olan yeni bir amaçla beraber, Sloane ile Pauline düzenli müşteri olduğu ve onlara güvendiğim için kitabın ilk sayfasını açarak okumaya başladım. Maalesef ikinci sayfaya bile gelemeden (henüz görünürde penis yoktu) yaşlı kadın görüş alanıma girdi.

“Bu broşu alıyoruz, canım.” Sloane metal kuşu tezgâha bırakıp çantasına uzandı.

“Tabii. Beğendiğin bir şey bulamadın mı, Pauline?” diye sordum çekingen torununa, o da yalnızca başını iki yana salladı. Birbirimizi ne kadar görürsek görelim, zavallı kız onunla konuştuğumda Sloane’nın arkasına saklanmaya devam ediyordu. Ama hiç üzerime alınmıyordum.

“Gelecek cumartesi gelip yeni kitabın var mı bakacağız,” diye temin etti Sloane, ben parayı alırken sıcak bir şekilde gülümsüyordu. “İyi haftalar, tatlım.”

“Size de.” Onlara el salladıktan sonra kitaba kaldığım yerden devam ettim.

Görünüşe göre elimdeki kitap, cadılar meclisinden kovulan ve diğer düşmüş cadılara katılmak ve devrim başlatmak üzere krallığın dört bir yanına gitmek zorunda kalan bir cadı hakkında yazılmış epik fantastik bir romandı. Ama karakter yoldayken kaçırılıyordu; hem de kaslı, koyu renk saçlı, günah kadar seksi bir vampir tarafından. Doğal olarak başta birbirlerinden nefret ediyorlardı ancak sürekli artan cinsel gerilimden anladığım kadarıyla muhtemelen yakında nefret seksi yapacaklardı.

O konuda nasıl hissettiğimi henüz bilmiyordum. Yani, açık saçık erotik sahneleri okumaya hazır mıydım? Erkek anatomisinin son derece açık şekilde tarif edilmesine mesela? Canlı bir hayal gücüm vardı, yani tamamını kafamın içinde filmmişçesine göreceğimden emindim.

Tanrım.

Hikâyeye o kadar dalmıştım ki yarım saat sonra telefonum tezgâhın üzerinde titrediğinde yerimden sıçradım, kalbim hızlandı. Bu... Cal'den bir mesajdı?

Cal: Pazar gününe kadar kuzenini altı kez dövdüğüm için hapse girmeden önce o dövme randevusunu bir an önce almak isteyebilirsin.

Neler oluyordu?

CAL

“Doğru anlayıp anlamadığıma bir bakayım.”

Dramatize etmek istemezdim ama bugün ölebilirdim.

Ve bunun tek bir anlamı vardı. İriyarı yapım, hiç çaba sarf etmeden birinin bilincini kaybedebilme gücüm ve genel olarak hiçbir şeyi siklememem düşünüldüğünde, bugünkü son beklentim üç yıldır tanıdığım ve en yakın arkadaşlarımdan biri olarak kabul ettiğim biri tarafından korkutulmaktı.

Gerçi sadece *birazcık* gözüm korkmuştu ama o kadarı bile yeterliydi.

Aaron hiç vakit kaybetmeden devam etti. “Kuzenim dün akşam kardeşlik partisindeydi, eve gitmek istediğinde sen de arabanla *tesa-düfen* oradan geçiyordun ve onu aldın mı?” Kendini duymak istemediği gerçekten koruyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. “Buna inanmakta güçlük çekiyorum, Cal.”

Derin bir nefes alıp arkadaşıma, yıllar içinde uzmanlaştığım o soğuk bakışımı doğrulttum. Niyetinin iyi olması ya da Grace’i ne kadar önemseydiği umurumda değildi. Özellikle şu anda. Benim nasıl bir adam olduğumu biliyor olmalıydı. Herhangi birinin dükkânıma gelip beni çocukmuşum gibi azarlamasına izin verecek değildim.

Ama aynı zamanda Grace’in olayını açık etmeyecektim. Aaron’a partideki çocukla olanları anlatmak istememişti ve nedenini anlamasam da güvenini bu şekilde ya da herhangi bir şekilde kırmayı reddediyordum.

“Bak, dostum, ona yürüyeceğimden endişe duyuyorsan inan bana ilgilenmiyorum,” derken belki düşündüğümünden daha sert bir şekilde konuşmuştum. Neyse işte. Böyle azarlanmayı hak etmiyordum. “Onu sadece aç olduğu için o vegan kamyonuna götürdüm. Takılmayı teklif eden *oydu*, o yüzden sakınleş artık, tamam mı?”

Aaron bir şey anlamıyormuşum gibi bana somurtarak baktı. “Bunu sana neden söylediğimi biliyorsun, Cal. İyi bir adam olduğunu düşünmüyorum diye değil; öyle olduğunu biliyorum. Mesele Grace ve onun için en iyisinin ne olduğu.”

Tipik işte. “Peki sence onun için en iyisi ne?”

“İlk olarak etrafında onun iyiliğini isteyen insanların olması.”

Yok artık. Oraya giremezdi. Cesedimi çiğnemesi gerekirdi.

Kararan gözlerimi kısarak ona baktım. “Sence ben o insanlardan biri değil miyim?”

İrkilme nezaketini gösterdi. Ama çok azdı. “Bilmiyorum, Cal. En yakın arkadaşlarımdan birisin ve sana kardeşim gibi güveniyorum ama onu emanet edemem. Onu *hiç kimseye* emanet edemem. Kişisel bir şey değil.”

Artan öfkemin arasında bunu bir şekilde anlayabiliyordum. Sözcükleri zihnimde bir soru oluşturdu: Ben kimin Maddie’nin kalbini güvende tutacağına güvenirdim? Muhtemelen kendim dışında kimse, o yüzden anlıyordum.

Ağır ağır nefes verdim ve beş dakikaya randevum olduğu için evrene teşekkür ettim, böylece bu konuşmaya daha fazla devam etmeyecektim. “Bak A, kuzeninden hoşlanıyorum. Takılması eğlenceli bir kız, o da benim yanımda olmaktan hoşlanıyor. Şüpheli hareketlerde bulunmayacağımı söyledim zaten, o zaman ne diye erkek bir arkadaşı olması konusunda bu kadar savunmacı davranıyorsun?”

Bir anlığına soruya kafa yordu, sanki sonraki sözlerini dikkatle seçiyordu. Aptal değildim. Grace’in -ve Aaron’ın- benden büyük bir şeyi sakladığını anlamıştım. Bana anlatmak zorunda değildi ama bir sırrı olduğunun farkındaydım. Kalbimi paramparça edecek bir şey olduğuna dair rahatsız edici bir his duyuyordum.

O yüzden Aaron belirsizliğini devam ettirdiğinde neredeyse rahatladım. “Bak, erkeklerden bir bok olmaz ve Grace bunu birinci elden öğrendi. Art niyetli arkadaşlara ihtiyacı yok. En başından beri dertle-

rı onunla yatmakken Grace'in kendisini önemsediklerini düşünmeye ihtiyacı yok. Bu riski almamasını tercih ederim."

İçimde ölümcül bir şey kırıldı. "Siktir git dükkânımdan."

Aaron kalakaldı. "Cal, dostum..."

"Çık. Git," dedim dişlerimin arasından. Şu anda kendi sesimi ben bile tanıyamıyordum.

Aaron karşılık vermek yerine, öfkeli gözlerimin farkında olduğunu belli edip özür dileyen bir bakış attı ve sikime bile takmadığım bir "özür dilerim" mırıldanarak hızla ön kapıdan çıktı.

Sersemleyen beynim, yaptıklarımı kavrayamadan telefonumu elimden alıp Grace'e mesaj attım. Ekranı kilitleyene kadar ne halt yazdığımı hatırlamıyordum bile. Tek duyduğum kulaklarımdaki çınlama ve tek hissettiğim nefes almama izin vermeyen göğsümdeki ölümcül baskıydı.

Art niyetli arkadaşlara ihtiyacı yok. En baştan beri dertleri onunla yatmakken Grace'in kendisini önemsediklerini düşünmeye ihtiyacı yok.

Aaron o tür bir arkadaş olduğumu mu düşünüyordu? Beni cidden bu kadar alçak biri olarak mı görüyordu?

Tanrı aşkına.

Arkadaş grubumuzun içinde rasgele bir partide delirmektense evde kalmayı tercih eden tek kişi bendim. Uyuşturucu kullanmayan ve içki içmeyen tek kişi bendim. Tek gecelik ilişki yaşamayan tek kişi de bendim. Bardan peşine kızlar takmayan bendim çünkü öyle biri değildim. Hiç olmamıştım ve beş dakika önceye kadar en yakın arkadaşlarımdan birinin bunu bildiğini sanıyordum.

Kahrolası hayalperest bir düşünce.

Akıl sağlığımın şansına sonraki randevuma birkaç dakika kalmıştı. Sonraki saat boyunca müşterimin derisindeki siyah mürekkebin güzel izlerine odaklandım. İşim bittiğinde ekranımdaki bildirimi görünce Grace'e attığım mesajı unuttuğumu fark ettim.

Grace: Aynı duyguyu paylaşmıyor değilim (bazen pisliğin teki oluyor) ama bir şey mi oldu?

Bir anlığına ona Aaron'ın suçlamalarından ve bana yaptığı art arda aşırı korumacı saldırılardan bahsetsem mi diye düşündüm. Belki de

aralarında olay çıkmasına neden olmak o kadar da iyi bir fikir değildi. Aaron benim arkadaşım olabilirdi ama onun *ailesiydi*.

Sonra aklıma beni, Grace'le arkadaş olmamın altında art niyet taşımakla suçladığı geldi ve canı cehenneme dedim.

Ben: Öğle yemeğine gitmek ister misin? Yüz yüze söylemeyi tercih ederim.

Bir saat sonra dükkândan birkaç blok ötedeki kafelerden birinde oturmuş, Grace koi balığı gibi ağzı açık bakarken siparişlerimizi bekliyorduk. Bu çok şirindi.

"Ne dedi?"

Ona kuzeniyle dalaşmamı anlatırken ne beklediğimi bilmiyordum ama benden yana olduğunu görmek şaşırtıcıydı. Ve hislerimi doğruladığına göre neden yalan söyleyecektim ki?

Sandviçlerimizi getirdiğinde garsona teşekkür ettik, sonra Grace'e döndüm. "Dün akşam telefonda konuştuğumuzda sinirlendiğinden şüphelenmiştim ama bu kadarını tahmin etmedim."

"Delilik bu," diye katılmadan önce patates kızartmasından bir ısıklık aldı. "Onunla konuşacağım, endişelenme."

"Endişelenmiyorum," dedim basbayağı yalan söyleyerek. "Sadece senin hakkında gizli niyetlerim olduğunu düşünmesi hoşuma gitmedi. Beni daha iyi tanıdığını sanıyordum."

Başını sallayarak soğuk suyundan bir yudum aldı. Ela gözlerinde öfke ve hayal kırıklığı titreşti. "Düzgün düşünmüyor. Aşırı korumacılığı fazla abarttı ve ben de bıktım."

Daha dik oturdum. "Grace, bu yüzden kavga etmenizi gerçekten istemiyorum. Bırak bunu onunla ben halledeyim."

"Sen kuzenimle istediğini hallet, ben kendi işimi kendim göreceğim," dedi. Son zamanlarda sık kullandığını fark ettiğim kararlı bir ses tonuyla konuşmuştu. Hoşuma gitti. "Beni de ilgilendiriyor, anlıyor musun? Konu ben olduğumda, ondan hiç istemediğim halde mağara adamı gibi davranıyor. Bu da hiç hoşuma gitmiyor."

"Anlıyorum." İç çekerek sandviçime gömüldüm ama durum fazlasıyla şoke edici olduğundan yeterince tadını çıkaramadım. "Neden mesele sen olduğunda mağara adamına dönüşüyor?"

Omuzlarını silkti ama gözlerindeki anlık paniği yakaladım. "Küçük bir kız kardeşin var. Sanırım hemen hemen aynı şey. Anlarsın."

Ben de omuzlarımı silktim. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama bu katlanmak zorunda olduğum anlamına gelmez."

"Mantıklı." Bir kızartma daha yedikten sonra gözleri öyle büyüdü ki yuvalarından çıkacak gibi oldu. "Aa! Tahmin et, bugün ne aldım?"

Sesindeki heyecan zihnimdeki sisi temizledi. Konuyu değiştirmek şu anda tam olarak ihtiyacım olan şeydi, aksi takdirde düşünmekten kafayı yiyecektim. "Dur tahmin edeyim, düz bir beyaz tişört daha mı?"

Grace numaradan inleyerek bir elini düz beyaz tişörtünün üzerine koydu. Onu tanıdığımdan beri yalnızca doğal tonlar ve pastel renkler giyiyordu, ayrıca ona çok yakışıyordu. Her daim güzel görünüyordu. "Konuşana bak. Sadece siyah giyen beyefendi."

Eh. O konuda haklıydı.

"Dikkatimi dağıtma," dedim. Kıkırdadı, solgun yanakları hafifçe pembeye döndü. Masanın altından ayağımla onu dürttüm. "Hadi. Ne aldın?"

"Biraz... utanç verici aslında," diye itiraf etti, bakışlarını indirip ellerini bir peçeteye sildi ve bez çantasına uzandı. Ardından içinden bir kitap çıkardı.

Gözlerimi kırıştırdım. "Kitap niye utanç verici olsun ki?"

Ama romanı bana uzattığında rasgele bir sayfasını açtım ve "sertleşen meme uçları" kelimeleri beni işaret feneri misali kör edince nedenini anladım.

Dudaklarım titredi. "Porno mu okuyorsun?"

Daha önce hiç olmadığı kadar kızaran Grace kitabı elimden kapınca güldüm. "Bana gülmeyi kes."

"Sana gülmüyorum." Gülümsedim. "Şu anda yüzünün fena halde kızarmış olmasına gülüyorum. Çok sevimli."

Bayağı sevimli.

"Kapa çenenin," dedi sessizce mırıldanarak ve ben daha fazla güldüm.

"Peki konusu ne?" diye nefes alabildikten sonra sordum. "Yoksa konusuz pornolardan biri mi?"

Gözlerinin her yerinde şüphe geziyordu. "Konusuz pornoyu nereden bildiğini sormayacağım bile." Ben daha çok gülünce gözlerini devirdi. Hak etmiştim. "Vampirler ve cadılar hakkında fantastik bir kitap."

"Oo, ateşliymiş."

"Alay etmeyi bırak."

"Sen de bu kadar alay edilebilir olma."

"O gerçek bir kelime mi?"

"Bilmem. Şu kitabı aç da sertleşmiş meme uçlarıyla çekingen dokunuşların arasında var mıymış görelim."

"Of!" diye inledi. "Senden nefret ediyorum. Bir şey demeseydim keşke."

"Hey." Tabağından bir patates kızartması çalarken sesim ciddileşti. "Sadece dalga geçiyorum. Bence böyle kitapların olması harika bir şey. Herkes fantezilerini keşfetmeyi hak ediyor."

Katı sözcüklerim üzerine gözlerini kucağına indirerek başıyla onayladı. "Daha önce böyle bir şey yapmadım ve sanırım biraz utanıyorum. Başka insanların bu tür kitaplar okuduğunu biliyorum ama hâlâ biraz tabu sayılıyor. Okuduğunu kabul etmek yani."

Omuz silktim. "Kimin umurunda? Başkalarını, seksten herhangi bir şekilde, biçimde ve formda haz aldığı için utandıran, cahil bir şerefsizdir. O tür insanları dinleme çünkü zekice tek bir söz edemezler."

Grace'in dudakları, sonsuza dek saklamayı dilediğim küçük, samimi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onunla ilgili pek çok şeyi sonsuza kadar saklayabilseydim keşke.

"Bunu söylediğin için teşekkürler. Ve haklısın. Sanırım alışmam lazım. Benim için yeni bir şey."

İşaretparmağımla onu göstererek boş laflar etme diyen bakışımı attım. "Bak ne diyeceğim? Beni meraklandırдын. Sen kitaptan birkaç alıntı paylaşırsan, ben de alıp almayacağıma karar versem nasıl olur?"

Kıkırdadı. "Emin misin?" Bana gözleriyle meydan okudu. "Biraz... samimi olabilir."

Ben de ona meydan okudum. "Samimiyeti kaldırabilirim."

Başını neşeyle salladı ve adını yaşatan parlak gülümsemesiyle, "Artık caymak yok, Sammy," dedi.

Adımı onun dudaklarından duymak fena halde başımı döndürdü.

"Haberlerini bekliyorum olacağım, Gracie."

Bölüm 12

GRACE

"Siktir," diye homurdandı Hunter, aletinin şişmiş başını onun içinin en derinlerine soktuğunda Cordelia'dan şaşkın bir inilti duydu. "Böyle üzerime binerken çok seksisin. Çok iyi."

Cordelia'nın duvarları onun etrafında zonkladı, onu boğdu ve Hunter inledi. Ondan daha önce duymadığı genizden, edepsiz bir sestti. Birdenbire Cordelia onu yeniden, yeniden ve yeniden duymak istedi. Hunter'ın böyle kendinden geçmesine kendisinin neden olması sona yaklaşması için yetti.

Cordelia, sert aletinin üzerinde daha hızlı ve daha sert hareket ederken onun güçlü kollarına tutundu. Bacaklarının arası ağrıyor, yanıyordu ancak ona duyduğu arzu da aynı şekilde artıyordu. Asla durmak istemiyordu. Parmaklarını Hunter'ın uzun saçlarına doladı ve tam da sevdiği gibi coşkuyla çekti onları. Sertti, seksiydi, ilkeldi. Cordelia'nın duvarları etrafında daralırken Hunter kükredi. Kadının nefesi düzensizleşti ve...

"Buraya bak, sınıf."

Profesör Danner'in sesi beni şimdiki zamana geri getirdi ve kitabı çarparak kapattığımda birkaç sıra önümde oturan arkadaşım Sadie bana endişeyle baktı. Ben de ona yüzümü ekşiterek karşılık verdim.

Tamam, yani derste müstehcen kitaplar okumak kötü bir fikirdi. Kimin aklına gelirdi ki?

"Yılın henüz çok başında olduğumuzu biliyorum ama bu ders teknik olarak nisanda sona ereceğinden size hazırlanmanız için yeterince zaman tanımak istiyorum."

lanırım. Böyle başlayan bir konuşmadan asla iyi bir şey çıkmazdı. Kendimi çoktan sonraki birkaç ay içinde çalışmaya gömülmüş halde görebiliyordum. Üstelik daha adamın ne diyeceğini bile bilmiyordum.

“Bu yılki dersimin final ödevi olarak sizin daha... riskli şeyler denemenizi istiyorum.”

Sonra projektörü açtı. Ve büyük, kötü, korkunç kalın harfler doğrudan bana baktı. Benimle alay etti.

KİTABINIZI YAZMAYA BAŞLAMAK İÇİN 10 ADIM

Nefesim kesildi. İçten içe bugünün geleceğini, yazarlıkta kariyer yapmak istiyorsam korkularımın eninde sonunda yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Sadece bu kadar yakın bir teslim tarihini hiç beklemiyordum. Ya da notumun tamamen buna bağlı olmasını.

Siktir.

“Eminim şimdiye dek tahmin ettiğiniz gibi kısa bir romanı tek başınıza ya da ortak yazmanızı istiyorum. Uzun bir kitap olmasına gerek yok,” diye açıkladı Profesör Danner, rahat bir gülümsemeye. Bu lanet ödev yüzünden bile ondan nefret edemiyordum çünkü harika bir öğretmendi. “İstedığınız her türde olabilir ama o türün kurallarına uymak zorundasınız. Ders bittikten sonra sayfamıza bir çalışma kâğıdıyla birkaç PDF yükleyeceğim.”

Yirmi dakika boyunca başka bir sınıf arkadaşımızla iş birliği yapıp birlikte yazabileceğimizi anlatmaya devam etti. Yeni ve ilgi çekici bir zorluk olacağı konusunda bizi temin etti ama bu zorlukları öğrenmekle ilgilenmiyordum. Hayır, almayayım, teşekkürler.

Zil çaldığında sadece, sonraki birkaç hafta içinde kitabı birlikte yazacağım tek ortağımın sahtekârlık sendromum olacağından emindim.

On yaşından beri yazar olmak istediğimi biliyordum. Hatta ilk uzun, aşırı derecede utanç verici romanımı on üç yaşında yazmıştım. Ardından, daha az utanç verici ama yine de kötü olanını da Warlington’a gelmeden önceki yıl tamamlamıştım O zamandan beri keyfi olarak hiçbir şey yazmamıştım. Ve hiç kimse, *tek bir kişi bile* kitaplarımı okumamıştı. Hem de hiç.

Bu fıkirden nefret ediyordum. Biliyorum, biliyorum. Bir gün kitabı yayımlanmış bir yazar olmak istiyorsam bundan kurtulmam,

cesaretimi toplamam gerekiyordu. Yazdıklarımın herkesin görmesi ve yargılaması için vahşi hayatta var olmasına izin vermem gerekecekti.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, eleştirilerden çok incinmekten korkuyordum.

Yazmak, benim için fazlasıyla samimi bir eylemdi; farklı bir biçimde çıplaklık kalmak gibiydi. Zihinsel olarak yani. Bu da beni, fiziksel çıplaklık kadar korkutuyordu.

Atlatmam gerekiyordu. Atlatacağımı biliyordum. Belki bu proje tam olarak ihtiyacım olan desteği sağlardı. Fırsatların bir nedenden ötürü ortaya çıktığına sıkı sıkıya inanan biri olarak derin bir nefes aldım ve kendimi, daha sonra bilgisayarın başına oturana kadar bunu düşünmemeye zorladım. Şu anda anksiyetemi körüklemenin bir anlamı yoktu.

Neyse ki Beşeri Bilimler binasından çıkarken telefonum çaldı ve oyalanmak için harika bir bahane buldum.

“Selam, babacığım,” diye selamladım onu samimi bir gülümsemeyle. Babalarımın konuşmak her zaman ruh halimi düzeltirdi. Açıkçası nasıl yapıyorlardı bilmiyordum. Büyüdü herhalde.

“Benim *rock* yıldızım bugün nasılmış bakalım? Uzun zamandır konuşmadık, tatlım.” Sesinde hiç suçlama yoktu. Asla da olmazdı ve onlarla bunca zamandır konuşmadığım için utandığımı hissettim. Neredeyse her gün mesaj atıyordum ama telefon etmekle aram iyi değildi.

“İyiyim. Bugünkü son dersten yeni çıktım. Profesör bize final ödevinden bahsetti ve birazcık altıma kaçırmak üzereyim,” diye itiraf ederken altdudağımı ısıırıyordum.

Babacığım güldü. “Ah bebeğim. Nasıl bir ödev bu? Eminim o kadar kötü değildir.”

Teoride değildi. Fakat babam yazma konusundaki içsel çatışmalarımı bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. “Bir kitap yazmamız lazım. Nisanda teslim edilecek ve ne yazmak istediğimi hiç bilmiyorum.”

“Ama çok okuyorsun, ilham bulabilirsin,” dedi dalgın bir şekilde. Arkasından boğuk sesler geldiğini duydum. Şirketteydi galiba. “Son zamanlarda nelerden hoşlanıyorsun?”

Aklıma hemen Cornelia’nın, Hunter’ı hiçliğe doğru sürdüğü görüntüler dolmaya başladı. “Hiç,” diye yalan söyledim kötü bir kız

çocuğu gibi. “Neredeyse her türden okuyorum ama şu anda beni cezbeden bir şey yok.”

“Birkaç gün bekle. Acele etme. Her zaman bir yolunu bulursun ve bu dâhiyane bir fikir olur.”

Sesindeki gurur kalbimi eritti. “Teşekkürler, babacığım. Söz veriyorum bu konuda çok fazla stres yapmayacağım. Babam nasıl?”

Anne/baba ayrımı olmadığından iki babayla büyümenin onları isimleriyle ayırt etmemi sağladığı düşünülebilirdi. Yanlıştı.

Benim gibi soluk sarı saçlı olan Daniel Allen’a “baba” diyordum. Kömürden daha koyu, kısa saçlı ve güzel bir ten rengine sahip Marcus Allen’a ise “babacığım” diye sesleniyordum.

İki yaşındayken bu lakapları rasgele seçmiştim, o yüzden nedenini sormaya gerek yoktu.

“Şu anda bir müvekkille ilgileniyor ama seni akşam yemeğinden önce arayacağını söyledi. Tatilde eve geliyor musun?”

İç çektim. “Kar fırtınaları izin verirse.”

Eve, ailemin yanına gitmeye bayılıyordum ama geçen yılki iptal olan yolculuğum Noel’de seyahat etme konusunda beni paranoyak yapmıştı. Aaron’la tatili onun dairesinde geçirmiş, hazır lazanya yemiştik. Ne olursa olsun kötü bir anı değildi ama daha yeni bir anıyı tetiklemişti.

Ona hâlâ kızgındım. Dünden beri mesajlarına yanıt vermemiştim ve henüz onunla yüzleşmek istemiyordum. Özellikle de şimdi yazılmamış kitabın baskısı beni ezerken.

“Eminim halledersin, tatlım,” diye güvence verdikten sonra bir kadın sesi yaklaşıp ona bir şeyler söyledi. Daha konuşmaya başlamadan ne diyeceğini anladım. “Özür dilerim, Gracie ama gitmem lazım. Baban bu akşam aradığında yine konuşuruz, değil mi? Görüntülü sohbet ederiz.”

“Tabii, babacığım. Endişelenme.”

İki babam da birinci sınıf avukattı; fazla meşgul olmaları ve her zaman işte ilgilenmeleri gereken çok şey olması beni asla rahatsız etmemişti. Bana her daim zaman ayırırlar, hep öncelikleri yaparlardı. Bir kere bile evlatlık olduğumu hissettirmemişlerdi. Hiçbir zaman. Bunun için daha fazla minnettar olamazdım.

“Seni seviyorum, tatlım. Kendine iyi bak.”

“Sen de. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum,” dedi yine kapatmadan önce.

Biraz daha rahat hissederek yurda doğru yola koyuldum. Akşamüstü bale dersimin saati gelene kadar sabahın geri kalanını dinlenerek geçirdim. Ne var ki yanlışlıkla bir deftere çarpmam ve küçük bir kâğıt parçasının ayağımın dibine düşmesiyle, rahatlayıp duvarlarımın beyazlığından başka bir şey düşünmeme planım tuzla buz oldu.

Cal’in, benim için çizdiği dövme taslağıydı bu.

İç çekerek kâğıdı elime aldım ve aradığım tüm cevapları saklıyormuşçasına ona boş boş baktım. Son birkaç gündür dövmeyi pek düşünmemiştim ama hâlâ yaptırmak istiyordum.

Salondaki o günü, Cal’in bana karşı sabrını ve benim için mükemmel dövmeyi tasarlamakla fazlasıyla ilgilendiğini düşününce omurgamda bir ürperti belirdi. Gerçi, belki de bütün müşterilerine karşı böyleydi. Mantıklıydı. Özverili bir adama benziyordu.

Beklenmedik hayal kırıklığı acısını yutkunup kâğıt parçasını defterin içine geri bıraktım. Ana hatlarını çizmem gereken bir kitap vardı, Cal’e karşı hissetmediklerime odaklanamazdım.

Ama günün geri kalanı boyunca yaptığım tek şey bu oldu.

CAL

Kız kardeşimin canı sikkındı.

Annemin evine girdiğimde beni karşılamak için koridorda koşup her zamanki gibi kocaman sarılmayınca hemen anlamıştım.

Televizyon, evi lüzumsuz gevezeliklerle doldururken annem kıcını kanepeye yapıştırmıştı. Beni şaşırtan Maddie’nin babasının -Pete- hemen yanında oturmasıydı.

“Maddie nerede?” diye sordum odaya. İkisi de dönüp bana bakmadı, sanki az önce kapısı kilitlenmemiş evlerine girmemiştim. İçeri giren herhangi biri olabilirdi, Tanrı aşkına. Burada çocuk yaşıyordu.

“Yatak odası,” diye cevap verdi annem, her zamanki gibi. Pete’in kızına aldırış etmesini, hatta nerede olduğunu bilmesini bile beklemiyordum.

“Neden gelip merhaba demedi?” Sesimi şüphe ve endişe sardı.

Annem omuzlarını silkti, hâlâ başını döndürüp bana bakmıyordu. “Okuldan aldığım da tadı yoktu.”

Tadı yoktu.

Burnumdan derin bir nefes alarak kendime şu anda delirmenin hiçbir şeyi çözmeyeceğini, bunun kız kardeşimin ihtiyacı olan son şey olduğunu hatırlattım. Ama benim küçük kızımın odasında yalnız, dünyaya kızgın olduğu ve öz anne babasının sikiinde olmadığına dair o korkunç düşünceden kurtulamadım.

Pete'e tekrar bakıp kontrolümü gerçekten yitirmeden oradan hışım ile çıktım. Adam, babadan çok sperm donörüydü.

Annem deniyordu. Yılın ebeveyni ödülünü kazanamazdı ama zihni açık olduğunda Maddie için iyi bir rol model olmayı denediğini söyleyebilirdim. Çok yorgun, çok sarhoş ya da o aptal piçin yanında olduğu zamanlarda içine çekiliyor ve kendi küçük kızına bakacak gücü bulamıyor gibiydi.

Anlayışlı olmaya çabalıyordum. Siktir, yargılayıcı uyuzun teki olmamak için büyük bir çaba sarf ediyordum. Annemin tedavi edilmiş alkol sorununun farkında olsam da onu rehabilitasyona ya da terapistin ofisine gitmeye zorlayamazdım. Bu şekilde işe yaramazdı. Yardım almak istemeyen birine yardım edemezsiniz ve bu çok canımı yakıyordu.

Kız kardeşimin odasına vardığımda kapı aralıktı ama yine de tıkladım. Daha küçük yaştan mahremiyeti olduğunu bilmesi benim için önemliydi.

“Evet?” Kısık sesi öyle donuktu ki midem bulandı.

“Benim, Sammy. İçeri gelebilir miyim?”

“Sammy!” Bir saniye sonra kapıyı açtı ve öyle bir güçle bacaklarına sarıldı ki az daha geriye sendeleyecektim. “Seni özledim.”

“Ben de seni özledim, bebeğim.” Kollarını koyu renkli kot pantolonumdan ayırıp onu kucağıma aldım. Hemen yüzünü boynuma gömdü. “Bugün nasılsın bakalım?”

Çocukken bu soru bana bir kere bile sorulmamıştı ama kız kardeşim olduktan sonra çocuklarla, herhangi bir arkadaşla veya yetişkinle yaptığın gibi iletişim kurmanın ne kadar önemli olduğunu fark etmiştim.

“Hı hımm...” diye mırıldandı tenime doğru. Onu yatağına taşıyıp yumuşak yorganın üzerine oturdum.

“Bugün bir şey mi oldu?” diye sordum yumuşak bir sesle. Hâlâ bana bakmadan boynuma küçük bir maymun gibi sarılı duruyordu

ama onu uzaklaştırmadım. Belki bana bakmıyorken konuşması daha kolay olurdu. Ne diyebilirdim ki... genlerimizde vardı.

"Hayır," diye cevapladı biraz fazla hızlı bir şekilde.

"Mads... Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?" derken sırtını sıvazlayarak onu teşvik ettim. "Ben ağabeyinim ve seni bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum. İyi olmanı istiyorum ama sır saklarsan sana yardım edemem."

Başını salladığını hissettim. "Ben de seni seviyorum, Sammy." Biraz sessiz kaldıktan sonra nihayet, "Bugün biri benimle dalga geçti," dedi.

Göğsüm sıkıştı ancak bu durumun beni ne kadar sinirlendirdiğini göstermedim. "Ne dediler sana, bebeğim?"

Ben daha gözlerimi kırpamadan kollarımdan çıktı ve okula götürdüğü pembe sırt çantasının içine uzandı. Kırışmış bir kâğıt parçası çıkarınca kaşlarımı çattım. "O ne?"

Bir şey demeden notu bana uzattı. Anaokulunun logosu kâğıdın sağ köşesinde duruyor ve büyük, kalın harflerle şöyle yazıyordu:

BABAMLA DONUT

Birkaç hafta sonra gerçekleşecek, babaların çocuklarının oyununu izlerken donut yedikleri bir tür baba-kız etkinliği.

Maddie konuşmaya başlamadan yazının tamamını okumaya fırsatım olmadı. "Babamdan benimle gelmesini istedim ama istemediğini söyledi." Gözleri akmayan gözyaşlarıyla parladı ve kulaklarım sessiz, soğuk bir öfkeyle çınladı. "Herkes Bayan Laura'ya babalarının geleceğini söyledi, benim dışımda. Kızın biri bana güldü, babamın beni sevmediğini söyledi."

Tereddüt etmeden önünde diz çöktüm, ellerini kendiminkilerin arasına alıp sıktım; notu çoktan unutmuştum. "Prenses, bana bak." Söylediğimi yapana dek benimkilere benzeyen gözlerini inceledim. Kırmızı yanağından bir damla yaş yuvarlandı, ben de başparmağımın ucuyla onu nazikçe sildim. "Annen ve baban seni çok seviyor, dünyadaki her şeyden çok, ben de öyle."

Burnunu çekti. "Ama babam benimle gelmek istemiyor. *Donut* sevmiyorum dedi."

Sakin kal, diye hatırlattım kendime. *Gerekirse bir yalan uydur.*

"Baban bugünlerde çok meşgul, bebeğim. Ama söz veriyorum hâlâ seni seviyor," diye yeniden güvence verdim. Pete gayet meşgul olabilirdi, sadece nedeni iş araması değildi. "Bak ne diyeceğim. Ben

donut'a bayılırım ve bu etkinliğe seninle seve seve gelirim. Gelmemi ister misin?"

Bir daha burnunu çekti. "Ama sen babam değilsin."

Buradaki, onu umursayan tek sorumluluk sahibi yetişkin ben olduğuma göre öyle sayılırdım. Ama bunu sesli söylemedim.

Önemi yokmuş gibi omuz silktim, halbuki aslında kalbim hiç bu kadar kırılmamıştı. "Eminim öğretmenin bir şey demez. İstersen onunla konuşurum."

Başıyla onayladı ve kollarını yine boynuma doladı. Rahat bir nefes aldım. "Teşekkürler, Sammy. Seni çok seviyorum."

Dudaklarımda küçük, üzgün bir gülümseme oluştu. "Ben de seni seviyorum, fıstık." Ardından yeni aldığım kararlar ayağa kalktım ve onu yanıma çektim. "Hadi, benim dairemde yatıya kalabilirsin. Hoşuna gider mi?"

Gözleri Noel ışıkları misali parladı, az önceki duygusal çöküşünü çoktan unutmuştu. "Akşam yemeğinde *nugget* yiyebilir miyiz? Ketçapla?"

Güçlü bir adam olmama rağmen kız kardeşim ağladığı anda çöktüğüm için -ve beni parmağının ucunda oynattığı için- başımla onayladım, o da heyecanla bağırmaya başladı.

Onu her gün böyle mutlu görmek için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Onun gece yanında yatacağı en sevdiği pelüş oyuncağını ve yarın kullanacağı okul çantasını almasını beklerken telefonuma bir mesaj geldi.

Grace: Baktan bir gün geçirdim. Lütfen akşam yemeğinde müsait olduğunu söyle? :(

Kalbim göğsümün içinde çekiç darbesi gibi atmaya başladı ve daha ne yaptığımı anlayamadan kız kardeşime seslendim. "Prenses, Bayan Grace bu akşam bizimle takılabilir mi?"

"Yaşasın! Bayan Grace çok havalı!"

Gülümsedim. Tamam o zaman.

Ben: Dört yaşında bir çocukla donmuş nugget yiyip prenses filmleri izleme havadaysan ben uygunum.

Bölüm 13

GRACE

Üç kez ve devamı da var. Yalnızca son beş dakika içinde işte bu kadar yumurtalığım patlamıştı.

İlk patlama Cal, kız kardeşi uzun bacaklarına bebek bir koala gibi sarılmış halde kapıyı açtığı anda yaşanmıştı.

Seni çok iyi anlıyorum, Maddie. Çok iyi. Bir dakika, ne?

"Bayan Grace!" Küçük kız beni kocaman bir gülümsemeyle karşıladı. "Sammy *nugget* yapıyor. Sen kaç tane istiyorsun?"

Cal kıkırdarak geçmem için kapıyı itti. "Daha içeri bile girmedi, prenses. Sakinleş."

Prenses.

Ona *prenses* diyordu. Ah, Tanrım.

Yumurtalıklarım tekrar patlarken bu akşamdan kesinlikle sağ çıkamayacağımı anladım.

"Sanırım bir sürü alacağım," dedim Maddie'ye. "Çok açım."

Ardından Cal, Maddie'yi *resmen* tek koluyla -oldukça kaslı, son derece dövme koluyla- kaldırdı ve hiç ağırlığı yokmuşçasına kızı kalçasına yerleştirip beni içeri aldı.

Yumurtalar; yeniden paramparça oldu.

Cal'in evinden ne beklediğimi bilmiyordum ama burası dünya üzerindeki en favori yerim haline gelmiş olabilirdi. Temiz kokuyordu, elektronik aletleri ve kanepeleri modern görünüyordu. Büyük pencereleri ve Cal'e uygun dekorasyonuyla ferah bir yerdi. Oturma odasının duvarlarından birine üç kaykay asılmıştı; bir köşede video oyun alanı, büyük bir raf dolusu figürler ve birkaç çizgi roman vardı.

Nedense evi aracılığıyla kişiliğini biraz olsun görmek içimi bir hayli ısıttı.

“Bayan Grace.” Maggie, buraya gelmek için Uber’e binmeden önce üzerime giydiğim Dans Sarayı *sweatshirt*’ünü çekti. “*Nugget*’ların üzerinde ketçap sever misiniz? Ketçabımız var ama hardalımız yok çünkü Sammy sevmiyor.”

Ona gülümsedim. “Ketçap harika olur, Maddie. Ayrıca derste değilken bana Bayan Grace demene gerek yok. Grace ya da Gracie desen de olur.”

Kızardı. “Tamam.”

Peşinden oturma odasına bakan açık konseptli mutfığa gittim ve Cal’in yağsız fritözü çoktan ısıttığını gördüm. “Demek hardaldan nefret ediyorsun?” diye sataştım ona.

Suratını buruşturdu. “İğrenç bir şey. Damak zevkim olduğu için özür dilerim.”

“Ben arkadaşınım, yani biraz zevkin *var* bence. Ama belli ki yemek söz konusu olduğunda yokmuş.”

Yan tarafımı çimdikleyerek cıyıklamama neden oldu. Maddie daha önce bana yaptığı gibi Cal’in tişörtünü çekti. “*Nugget*’ları fritöze ben koyabilir miyim? Lütfen lütfen?”

“Peki ama yavaşça yap.”

Cal onu yukarı kaldırdı ve Maddie küçük parmaklarıyla donmuş *nugget*’ları fritöze attı. İkisinin böyle ev hallerinde etkileşim kurmalarını izlemek aşırı derecede samimi hissettiriyordu. Kız kardeşine bakarken Cal’in yüzü tamamen rahatlıyor, sesi yumuşuyor, ardından gözleri, daha önce sadece babalarım ve Aaron bana bakarken gördüğüm türden bir sevgiyle doluyordu.

Boğazımı temizleyip telefonumu aldım, aniden boğazımda oluşan yumrudan kurtulmak için dikkatimi dağıtmam gerekmişti.

“Hepsi tamam,” diye duyuran Cal, Maddie’yi yere bıraktı. “Hadi git pijamalarını giy, fıstık. Yemek birazdan hazır olur, tamam mı?”

“Tamam!” Maddie ona beşlik çakmak için küçük elini kaldırdı, sonra da benimle de yapmak üzere bana döndü. Avuçlarımız birleşince kıkırdadım.

“Ne kadar neşeli bir çocuk.” Maddie yatak odası olduğunu varsaydığım yere gitmişti. Bir dakika. “Burada onun yatak odası var mı?”

Cal gözlerime bakmamak için kendini birkaç tabakla bardağı çıkararak meşgul etti. "Var. Bazen... bazen burada kalıyor."

Konuşurken sesinde bir gerginlik, *bir şey* vardı ancak görmezden geldim. Muhtemelen önemli bir şey değildi.

"Yarını okulu var, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Ben bırakacağım. Sırt çantasını yanımızda getirdim."

O başka bir şey eklemeyince biraz tuhaf olduğunu düşünmeden edemedim ama zorlayacak değildim. Arkadaş olsak da *o kadar* yakın değildik. Gizlemek için çok çaba sarf ettiği sesindeki gerginlik, kız kardeşinin dairesinde kendisine ait bir yatak odası olmasının başka nedenleri de olduğunu söylüyordu. Fakat ben de ona kişisel sorunlarımı tam olarak açmamıştım, o yüzden buna üzölmeyi reddediyordum. Adil olmazdı.

Cal üzerini değıştirmek için gittikten sonra mutfak taburelerinden birine oturdum. Zihnim; ona yıllar önce olanları anlattığım hayali senaryoya kaydı, artık pek de imkânsız gelmiyordu. Bu gerçekten şok edici bir farkına varıştı çünkü aile üyelerimden bazıları olanları hâlâ bilmiyordu ve tek bilen arkadaşımşa Emily'ydi.

Peki neden ona açılmak için rahatsız edici bir sızı hissediyordum?

Neden bu konuda panikle miyordum?

Raydan çıkan düşüncelerim, Maddie'nin bir maymun pelüş oyuncacı tutarak mutfaca girmesiyle bölündü. Hem sarı pijama altı hem de uzun kollu, tam ortasında kocaman bir ayçiçeğı olan üstü ona büyüktü ve inanılmaz sevimli bir oyuncaca benziyordu.

Beni görür görmez yüzü aydınlandı ve yanımdaki tabureye çıkmaya çalıştı.

"Dur, sana yardım edeyim." Güvenle otursun diye onu kaldırdım. O kadar minikti ki ada tezgâha zar zor erişiyordu. "Bu küçük arkadaşın kim?"

Maymunu tezgâhın üzerine yerleştirdi. "Bu Maymun."

Öylece bakakaldım. "Maymunun adı Maymun mu?"

Sabırsızlıkla başını salladı. "Evet. Ama kız."

Dudaklarım titredi. "En sevdiğin oyuncak o mu?"

Cevap veremedim Cal'in sesi arkamızdan bir yerden yankılandı. "O biraz değışkenlik gösterebiliyor. Geçen hafta en sevdiği oyuncacı denizkızı bebeğı Nessa'ydı."

Maddie gözlerini benden hiç ayırmadı. “Evet ama şimdi en çok Maymun’u seviyorum.”

Cal arkasından yaklaşıp, saçlarını karıştırarak cıyıklamasına yol açtı. Çok geçmeden *nugget*’lar pişti, Maddie ellerini yıkayıp Maymun’u kanepeye, kalın, pembe bir battaniyenin altına koyarken ben de Cal’in oturma odasındaki küçük masayı hazırlamasına yardım ettim.

“Daha sonra bizimle film izleyecek,” diye açıkladı Maddie bana. Çünkü burada yeniydim, bilemezdim tabii.

Yalnızca bu gecelik olsa da rutinlerinin bir parçası olmak iyi hissettiriyordu. Cal’in sakın bir adam olduğunu zaten biliyordum ama onu Maddie’yle görmek şüphelerimi doğruluyordu. Onunla konuşurken tatlı dilli ama katıydı, saçını sık sık karıştırıyor, ona küçük öpücükler veriyordu ve ona her baktığında gözleri ebedi bir sevgiyle doluyordu. Maddie’nin de onu sevdiği açıktı.

Maddie yemek sırasında kazara su dolu plastik bardağını devirince Cal yaygara koparmadan yaptığını temizlesin diye ona kâğıt havlu uzattı. Maddie ise bir kez bile şikâyet etmedi.

Yemeğimiz bittiğinde Cal filmi koyarken bulaşıkları yıkamayı teklif ettim. Başta reddetti *tabii ki* ama nihayetinde onu mutfaktan iterek savaşı kazandım. Birkaç dakika sonra, “Ne izliyoruz?” diye sorarak kanepede Maddie’nin yanına pat diye oturdum. Cal diğer tarafındaydı, onu pembe battaniyesinin içine sokuyordu. Maymun, Maddie’nin kucağında oturuyordu.

Cal bana yandan, ıstırap dolu bir bakış attı. “Prenses filmi. Yine.” Kıkırdadım. “Çok mu izlersiniz?”

“Burada her kalışında.” Bunu söylerken başını salladı ama odanın karanlığı bile dudaklarında oluşan gülümsemeyi gizleyemedi. Çok sevimliydi.

Cal’in sevimli olduğunu düşünmüyordum tabii.

Bir dakika, arkadaşlar birbirlerinin sevimli olduğunu düşünebilir miydi?

Bunu daha sonra Google’da aratmam gerekecekti.

“Film! Film!” Maddie’nin cıyıklamasıyla Cal oynat tuşuna bastı. Kanepe bir hayli büyük olsa da aramıza sıkışmıştı fakat açılış sahnesine kendini öyle kaptırmıştı ki fark ettiğini bile sanmıyordum.

Film başlayalı bir dakika bile geçmeden telefonumun ekranı bir mesajla aydınlandı.

Cal: Ee...

Ona yan yan bakıp sııttım, aptalca bir nedenden ötürü kalbim hızlandı.

Ben: Ee...

Cal: Seni film akşamının içine sürüklediğim için üzgünüm, muhtemelen bunu milyonlarca kez izlemişsindir.

Ben: Ne?! Gelmek isteyen bendim. Ve bu da en sevdiğim film-lerden biri.

Cal: Maddie'ye söyleme, yoksa başının etini yer.

Ben: Bence ikinizle de başa çıkabilirim.

Cal: Yani başının etini mi yiyorum?

Ben: Sürekli.

Cal: Nasıl?

Ben: Dur bakayım. Mesela dövme konusunda başımın etini yiyorsun.

Cal: Saçmalama. O dövmeyi yaptırmak istiyorsun.

Ben: Ama yine de başımın etini yiyorsun.

Maddie'nin başının üzerinden bana baktı, ben de kahkahamı bastırdım.

Cal: Daha önce küçük bir pislik olduğunu söyleyen oldu mu?

Ben: Ukalalık yapmaya kalkma, Sammy. Ceketin hâlâ bende, unuttun mu?

Cal: Sende kalabilir.

Ona kaşlarımı çattım ve sadece omuz silkti.

Ben: Ama o senin.

Cal: Ve şimdi de senin oldu, tebrikler.

Ben: Bana çok büyük geliyor.

Cal: O da böyle söyledi.

Yüksek sesle güldüm. Nedense mesajı beni hazırlıksız yakalamıştı.

Ben: Peki, Michael Scott.

Cal: Bunun hakaret olması mı gerekiyordu?

Ben: Asla.

Cal: Sana inanmıyorum, ceketimi geri ver.

Ben: Hayır, artık benim

Cal: Şımarık.

Tam iğneleyici bir cevap yazıyordum ki kolumda bir ağırlık hissettim. Cal bana bakarak, "Uyuyakaldı," diye fısıldadı.

Gerçekten de Maddie bana dayanmış halde horlamaya başlamıştı bile. Maymun küçük elinde sımsıkı duruyordu. Cal sessizce ayağa kalktı ve onu öyle dikkatle kaldırdı ki yumurtalıklarımın tekrar patlamak üzere olduğuna emindim. Bu noktada sayıyı kaybetmiştim.

"Yatağa götürüyorum," diye fısıldayınca ben de başımla onayladım.

Filmi durdurdum ve birkaç dakika sonra Cal geri döndüğünde birdenbire buraya ait değilmişim gibi hissettim. Maddie uykuya daldığına ve ikimiz de filmi izlemek istemediğimize göre eve gitmem mantıklı olmaz mıydı? Saat çok geç değildi ama...

"Biraz *The Office*'i izlemek ister misin?"

Midem çalkalandı. "Biraz 'o da böyle söyledi' şakaları yapma havandasın sanki?"

Bana sıırıttı ve yaz günündeki aptal bir çikolata parçası gibi eridim. "Fark ettiysen suç senin. Bana Michael Scott dedin."

Gözlerimi haylazca devirdim. "Hımm, tabii tabii. Dördüncü sezondan başlayabilir miyiz bu arada? En sevdiğim o."

"İsteğiniz benim için emirdir."

O televizyonda diziyi bulurken Cal'in yumuşacık battaniyelerinden birini bacaklarıma atıp hiç kıpırdamadan yastıklara kuruldum. O da hareket etmedi, o yüzden ilk bölüm başladığında aramızda bir çocuk büyüklüğünde boşluk vardı. Vücudunun sıcaklığını *sweatshirt*'ümün kumaşının, battaniyenin ve tenimin altından hissedebiliyordum; nedense bu beni ürpertti.

* Emmy ve Altın Küre ödüllü komedi dizisi. (c.n.)

“Üşüdün mü?” Hemen fark etti. Her şeyi fark etmeyi nasıl beceriyordu?

“Hımm, hayır. Öylesine ürperdim işte.” Yüksek sesle söyleyince aptalca gelmişti ama neyse ki dikkati hemen ekrana geri döndü. Benimkiyse dönmedi.

Yanımdayken keşişe dönüşmese de Cal’in daha çok içine kapanık biri olduğunu görmek için pek de zeki olmaya gerek yoktu. Kişisel alanını ve yalnız kalmayı sevdiğini biliyordum. Öyleyse neden kalmamı teklif etmişti? Bu, benim yanımda rahat olduğunu mu gösteriyordu?

Tabii ki onu gösteriyor. Siz arkadaşsınız.

İki bölüm sonra aşırı analiz yapan beynim bunu hâlâ çözememişti. Onca kişi arasından neden benimle zaman geçirmeyi istesindi ki? Onu arkadaşlarının yanında görmüştüm, yani arkadaşı vardı. Kendine vakit ayırmayı sevse de asosyal bir adam değildi. Beni şu anda kapı dışarı etmemesinin tek nedeninin, bunu şerefsiz biri gibi görünmeden nasıl yapacağını bilmediği için olduğuna bayağı emindim. Kaba davranmak ya da beni kötü hissettirmek istemiyordu. O yüzden ben mesajı alıp eve gidene dek istediğim kadar *The Office* bölümünü izlemeyi tercih ediyordu.

Tamam, mesajı almıştım.

“Ben, hımm...” diye söze başladım, avuçlarım terledi. Elimi yumuşak battaniyeye sildim. “Geç oluyor. Gitsem iyi olur.”

Televizyonu durdurdu. “Emin misin? İstersen biraz daha kalabilirsin.”

Yalan, yalan, yalan. Kibarlık ediyor.

Kendine zarar veren düşüncelerimi uzaklaştırmak için başımı boşuna salladım. “Hayır, ben... Sana rahatsızlık vermek istemem.”

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. “Bana rahatsızlık vermiyorsun, Grace. Seni buraya ben davet ettim. Son *nugget*’ı yuttuğun anda gitmeni beklemiyordum.”

Sözlerine rağmen ayağa kalktım, battaniyeyi düzenli bir şekilde katladım ve ona bakmadan daha önce durduğu yere koydum. “Muhtemelen yorgunsundur, Maddie’nin de yarın okulu var ve...”

“Gün ışığı.”

Gözlerimizi tekrar buluşturan bu lakap oldu. “Gel buraya.”

Hâlâ kibarlık edip etmediğinden emin olmadan dediğini yapıp tekrar oturdum, bu kez ona daha yakındım. Kaslı, dövmele kolunun ağırlığını omuzlarımda hissettiğimde nefesim kesildi.

“Sorun olur mu?”

Sorusuna şaşırarak başımla onayladım. Hiç sorun olmaz demek istedim ancak yapamadım.

“Şu anda o kaotik beyninin içinde neler döndüğünü biliyorum, Grace ve bana herhangi bir şekilde rahatsızlık vermediğini anlamam lazım. Tamam mı?”

Gözlerimi kucağıma diktim. “Tamam.”

“Ve...” Acayip büyük elleriyle kolumu sıktı. “Sen benim arkadaşsın ve sen de istersen kalmanı istiyorum.”

Tamam, belki de yalan söylemiyordu. Belki hepsini kafamda kurmuştum.

“Peki,” derken son birkaç dakikadır tuttuğum nefesimi verdim. “Biraz daha kalacağım.”

Kumandayı alıp tekrar oynat tuşuna bastı. “Yarın dersin var mı?”

“Öğlene kadar yok.”

“Güzel.”

Ben nefesimi düzene sokup kanepenin rahatlığına yeniden uyum sağlarken ikimiz aynı anda Cal’in kolunun hâlâ omuzlarımda durduğunu fark ettik. O kolunu çekmeye başladı ama sonra ağzım açıldı ve içinden kaçan kelimeleri durduramadım.

“Bırak,” dedim. Kolu olduğu yerde dondu. “Böyle... Rahatsın.”

Kıkırtısı beni biraz rahatlattı fakat karşı çıkmadan kolunu istediğim yere geri koydu. Rahat derken yalan söylemiyordum. Bedeni o kadar saçma sapan genişti ki tam önümde dursa tamamen gizlenebilirdim. *Son derece belirgin* kaslarına rağmen şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve vücudunun sıcaklığı bana iyi hissettiriyordu.

Beşinci bölümdeyken bir ara parmakları kolumda aşağı yukarı hareket etmeye, geçtiği yerlerdeki tüylerimi ürpertmeye başladı. Beynim bugün için kapanmış olmalıydı çünkü ona iyice sokulup başımı göğsüne koydum. Nefes alıp verişisi sabit ve rahattı; beni âdeta büyülemişti.

Gözlerimi kapatmadan önce hissettiğim son şey dudaklarının başımın tepesine değmesiydi.

Bölüm 14

GRACE

Uyandığımda hava hâlâ karanlıktı ve zihnimin kavradığı ilk şey vücudumun büyük, oldukça sıcak bir kozanın içinde olmasıydı. Karnımda, tenime değen bir ağırlık vardı, sanki o şey kazağımın kumaşının altına sürünerek girmiş ve oraya yerleşmişti. Gözlerim aniden açıldı ve oturma odasının gölgelerini algıladım. *Cal'in* oturma odasının. *Siktir*. Dün akşam eve gitmemiştim, değil mi?

Bu da benim sıcak kozamın...

Kalbim, göğsümün içinde maraton koşuyormuş gibi atmaya başladı. Böyle olmaması gerekiyordu. Arkadaşlar yan yana uyuyakalmazlar, kanepede sarılmazlar ve vücutları birbirine dolanmış halde uyanmazlardı. Bunu yapmamamız gerekiyordu.

Siktir, siktir, siktir.

Oturmaya çalıştım ancak *Cal'in* karnımdaki eli beni tekrar göğsüne çekti ve boğazından yumuşak bir hırıltı çıktı. Ses neredeyse erotikti, tenimin altına süzüldü.

Aklımı siksınler.

Ama tam olarak değil.

Tanrım, hayır, öyle demek istemedim.

Siktir.

Kalbim kendine gelsin diye umutsuzca uzaklaşmaya çalışırken birden oturdum, böylece onu uyandırmış oldum. Ama o daha gözlerini açamadan ayağa kalkmıştı.

“Grace?” Sabah sesinin derin ve hırıltılı tonu bacağımanın iç kısımlarını sıkıştırmama yol açtı ve kendimden daha da nefret ettim. “Saat kaç?”

Hızla telefonumu sehpanın üzerinden aldım. Dün akşamki mesajlaşmamızdan sonra bir ara oraya bırakmışım herhalde. “Altı buçuk.”

Devasa parmaklarıyla uykulu gözlerini ovalayıp kanepeye oturdu. Beni incelediğinde kaşlarını çatı. “Hayalet görmüş gibi bir halin var.”

Yurkundum. “Uyuyakalmışız.”

Kaşlarını kaldırıışında alaycılıktan eser yoktu. “Yorucu bir günün ardından öyle olur.”

Ona somurtarak baktım. “Biliyorum. Onu demek istemedim.”

“Peki ne demek istedin?” Zaten bildiğini hissediyordum ama yine de zorla söyleteceğinden şüpheleniyordum.

Kolunu başının üzerine kaldırarak gerindiğinde ve kasları gerildiğinde başımı çevirdim.

“Demek istediğim biz... Biliyorsun işte.”

“Gerçekten bilmiyorum.” Ona bakmasam da fark etmezdi çünkü sesindeki sırtışı neredeyse duyabiliyordum.

“Söyletme bana.”

“Neden? Utanıyor musun?”

Ona ters ters baktım. “Evet.”

İçimi sızlatan kısık sesli bir kıkırdama sesi çıkardı.

“Ah, hadi ama. İyi uyumadın mı?”

“İyi uyudum, mesele o değil.” Uzun zamandır bu kadar iyi bir uyku çektiğimi sanmıyordum ama ona söylemedim.

“Mesele sarılıp sıcacık uyumamız, anladım.” Ayağa kalkarken bana göz kırptı ve sanırım bir anlığına nefes almayı bıraktım.

Tam yanımda durduğunda kolu benimkine değdi ve sesi endişeyle kısıldı. Ya da belki ben öyle hayal ediyordum. “Seni huzursuz etmedim, değil mi?”

Çenemi kaldırarak her kelimedeki gerçeği görsün diye gözlerine baktım. “Hayır. Beni asla huzursuz etmiyorsun, Cal.”

Hafifçe başını salladı, koyulaşmış gözleri benimkileri hiç terk etmedi. Dudaklarımı yalama isteğimi bastırdım çünkü gözlerinin oraya kayacağını biliyordum ve gözlerini ağzıma dikişini aptalca bir şey yapmadan kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Aptaka bir şey mi, ne gibi?

"Bunu fazla düşünme," dedi bana, sesi hâlâ uykudan dolayı kalındı. "Hâlâ arkadaşsınız, değil mi?"

"Tabii ki." O konuda aklımda tek bir şüphe dahi yoktu. İhtiyacı olduğunu bildiğimden havayı yumuşatmak için, "Böyle kucak seven bir ayıcık olduğunu bilmiyordum," diye ekledim.

Alaycı sesimle beraber ifadesi rahatladı. "Sarılmayı severim, yalan söyleyemem."

Bu bilgiyi sonrası için köşeye kaldırdım. "Hey, ben, ımm, banyoyu kullanabilir miyim?" diye sordum tuhaf bir biçimde. Mesanemin daha fazla dayanabileceğini sanmıyordum.

"Tabii, gel benimle."

Peşinden mutfağın karşısındaki tek odaya gittim. "Burası benim yatak odam. Banyo içeride. Bir tane daha var ama Maddie'nin odasının hemen yanında, henüz uyanmasını istemiyorum," derken kapıyı açtı ve birden yanaklarım ısındı.

Onun alanındaaydım. Bu, *onun* beyaz çarşafı, gri yatak örtülü yatağıydı. Hava, detayları çok fazla göremeyeceğim kadar karanlık, ancak komodininde birkaç resim çerçevesi, duvarlarda da çizimler olduğunu görebildim. *Cal'in* odasında olduğum gerçeğinden başka hiçbir şeye odaklanamayacak kadar sersemlemiş olduğumdan lambayı açana kadar başka bir kapıyı açtığını fark edemedim.

"Burası banyom. Dilersen duş alabilirsin ve... Bir dakika." Dolaplardan birinde bir şeyler ararken ben de meraklı bir insan olarak etrafa bakındım. Etraf temiz ve topluydu, siyah, beyaz modern dokunuşlar vardı. "Buldum."

Yepyeni ve henüz paketinden çıkmamış sarı diş fırçasını fark edince kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Teşekkür ederim." Neden fazladan diş fırçası olduğunu aşırı düşünmedim çünkü şu anda dişlerimi fırçalamaya gerçekten ihtiyacım vardı.

"Ben seni yalnız bırakayım. Saat kaçta yurttan olman gerekiyordu?"

Bugünün hangi gün olduğunu hatırlamam biraz zaman aldı. "Öğlene kadar gitmeme gerek yok."

"Güzel. Maddie'yi okula bıraktıktan sonra seni de bırakırım, tamam mı?"

"Bırakmak zorunda değilsin," dedim hızla. Benim için çok şey yapmıştı zaten. "Uber'le gidebilirim."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır."

Dudaklarım titredi. "Peki."

Bana yalnızca göz kırpıp banyodan çıkarken kapıyı arkasından kapattı ve beni kafası karışmış kalbimle baş başa bıraktı.

Birkaç dakika sonra banyodan çıktığımda Cal çoktan kot pantolon ve temiz bir tişört giymişti. Parfümü ne zaman sıktı bilmiyordum ama Tanrım. Harika kokuyordu, odunsu bir baharat gibi.

"İşte şimdi sokak köpeği gibi hissettim," deyiverdim çünkü doğruydum.

Kaşlarından birini keyifle kaldırdı. "O kadar da kötü görünmüyorsun."

"Peki geri kalanı nasıl?" Sadece gülünce, "Pislik," diye mırıldandım.

"Şaka yapıyorum." Kolumu şakacı bir şekilde dürttü. "Birazdan Maddie'yi uyandıracağım. Seni uyarmam lazım, sabahları biraz huysuz olabiliyor."

"Sorun değil. Genelde kahvaltıda ne yiyorsunuz?"

Kollarını kavuşturdu ve kaslarının kasılışına bakmamak için *çok uğraştım*. Başarısız oldum. "Bir şey yapmana gerek yok. Ben hazırlarım."

Başımı iki yana salladım. "Dün akşam sen hazırladın. Hem sen Maddie'yleken bir şeyler yapmış olurum. Hadi huysuz adam, ne yemek istediğini söyle."

Gözleri bir anlığına şaşkınlığa benzer bir ifadeyle koyulaştı. Gözlerini kırıştırdığında gitmişti bile. "Tereyağlı tost yeterli."

Kaşlarımı çattım. "Kesinlikle olmaz. Sıkıcı bir yiyecek o, Cal. Kız kardeşinin keyifsiz uyanmasına şaşmamak gerek."

Gözlerini neşeye devirdi. "Ne öneriyorsun o zaman?"

"Pankeke ne dersin?"

"Hımm." Lavabonun üzerindeki dolabı açtığında tişörtü karnından sıyrılarak belirgin kaslarını ilk sıradan görmemi sağladı. Yanaklarım ısınınca bakışlarımı çevirdim. "Pankek karışımımız bitmiş."

“Unun var mı?” Başıyla onayladı. “Şeker?” Bir daha onayladı. “Süt ve yumurta?” Tekrar başını sallayınca kıkırdamadan duramadım. “O zaman pankek karışımına ihtiyacım yok, şapşal. Sıfırdan yapabilirim.”

“Tamam, şef.” Şakacı tavırla saçlarımı çekti. “Sana malzemeleri getireyim.”

Her şey düzenli bir şekilde tezgâha sıralandıktan sonra bir kâse alıp kendi pankeklerimden hazırlamaya başladım, özel tarifimdi. Cal ihtiyacım olan her şey var mı diye sordu ve sonunda üçüncü kez güvence verdikten sonra evin Maddie’ye ait yarısı olduğunu varsaydığım yerde kayboldu. Maddie’nin kendine ait bir alanı, ağabeyinin evinde hem yatak odası *hem de* banyosu olması tatlı bir şeydi. Yaş farklarına rağmen fazlasıyla yakındı.

Meraklı olduğum için, kapının açıldığını duyduğumda bilerek kulak kabarttım. “Günaydın, prenses. Okul zamanı.” Ona küçük, yorgun bir homurtu cevap verdi. Gülümsedim.

“Grace pankek yapıyor ama hızlı olman lazım, yoksa hepsini yeriz.”

“Grace burada mı?” Sesi öyle kısıktı ki zar zor duyuyordum.

“Evet, fıstık. Sana nefis bir kahvaltı hazırlıyor. Hadi, kalk.”

Kâsede malzemeleri karıştırmaya geri dönerek bir saniye önce gizlice onları dinlemiyormuş gibi davrandım. Çok geçmeden Cal, kollarında son derece uyumlu bir Maddie’yle mutfığa girdi. Ağabeyinin geniş göğsünde ve iri kollarında o kadar minik görünüyordu ki yumurtalıklarım takla attı. Yine.

“Günaydın, Maddie.” Ona sıcacık gülümsedim. “Pankek yapıyorum, gördün mü?”

“Tereyağlı mı?” diye sorarken yanağını Cal’in omzuna bastırmıştı.

“Evet. Yakında hazır olur.”

“Grace kahvaltı hazırlığını bitirirken biz de giyinelim.” Cal bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıp yine koridorda kayboldu ve içim eridi.

Dört dakika ve birkaç pankek sonra hâlâ huysuz olan Maddie’yi kapıdan çıkarmış ve Cal’in arabasının arka koltuğuna oturtmuştuk ki konuşmaya başladı.

“Okula gitmek istemiyorum. Uyumak istiyorum.”

Bu hissi paylaşmadığımı söyleyemezdim. Böylece berbat bir abla olacağım kanıtlanmış oldu çünkü benim tembelliğimin aksine -evde kalarak kestirmeye seve seve razı olurdum- Cal onu dinlemiyordu.

“Şansına küs, fıstık.” Doğru söylüyordu.

Yolculuk sırasında o kadar sessizdi ki uyuyakalacağından korktuğumdan sürekli dönüp ona baktım. Cal bana, onun dramatik davranışlarını, huysuzluğunun işe yarayacağını sanarak onu eve geri götürmesini sağlamaya çalıştığını söyledi.

“Hep böyle yapıyor.” Dikiz aynasından kız kardeşine sevgiyle baktı. “Sonra arkadaşlarını görür görmez beni unutuyor.”

Kıkırdadım. “Ben de aynıydım. Evde kalma fikrini seviyordum ama sonra arkadaşlarımla o kadar eğleniyordum ki yatağımı tamamen unutuyordum.”

Maddie’nin anaokulu Cal’in, Warlington’ın en lüks bölgelerinden birindeki dairesinden çok uzak değildi. Cal kapısını açtığı anda ona iyi günler diledim ve el ele giderlerken ufak bir gülümsemeyle onları izledim. Cal’in dev, göz korkutucu vücuduyla takım elbise ve ofis kıyafetleri giymiş diğer ebeveynler arasındaki büyük, neredeyse komik zıtlığı fark etmeden duramadım. Sabah sekizde ben asla onlar gibi giyinemezdim.

Maddie, ağabeyini yanağından öptükten sonra Cal’in söylediklerinin gerçekleştiğini doğrudan görmüş oldum. Başka bir küçük kız ona doğru koştu ve kıyafetinin kolunu çekiştirerek birlikte içeri girmek için ısrar etti. Maddie, Cal’e son bir kez el salladıktan sonra tuğla binanın içinde kayboldu.

Cal arabaya dönerken görülmeye değer bir manzara olduğunu düşünmeden edemedim. Tahminen 1.90 civarı boyuyla sokaktaki çoğu kişiden uzundu, kollarındaki siyah dövmeler erken sabah güneşinin altında parlıyordu. Onu tanımasam karamsar şerefsizin teki olduğunu zannederdim. Sığ bir pisliktim ben, evet. Ama daha önce hiç bu kadar dövmeli bir arkadaşım ya da iri ya da heybetli...

Sürücü koltuğuna geçer geçmez, “Fotoğraf çek, daha uzun süre saklarsın,” dedi ve bu yüzden birazcık ölmek istedim.

Tek çözüm ne miydi? Ölümcül bakışlar. “Rüyada görürsün, Sammy.”

Dudaklarının kenarı titredi, bunun alay eden bir sırıtışın başlangıcı olduğunu öğrenmiştim. “Rüyalarımnda çok fazla fotoğrafımı mı çekiyorsun, Gracie?”

Soru üzerine yanaklarım ısındı, ben de gözlerimi zorla sıfır bildirmişim olan telefonumun ekranına indirdim. “Buna cevap vermeyeceğim.”

“Ah, yapma ama.” Şakacı bir tavırla beni dürttü. “Hey. Aklıma geldi de vampirli kitabın hakkında hiç güncelleme yapmadın.”

Ona yan yan baktım. “O konuda şaka yaptığını sanıyordum.”

“Kesinlikle yapmıyorum.”

“İl.”

“Ee, nasıl gidiyor? Altmış dokuz yaptılar mı?”

İnledim, o da güldü. “Hayır, yapmadılar.” Tanrım, bunu sahiden konuşuyorduk. “Pek okuyacak vaktim olmadı, şimdilik birazcık seviştiler sadece.”

“*Birazcık* sevişmek ne demek?” diye sorarken artık gülümsemesini saklayamıyordu.

“Hımm.” Ona hiçbir fikrim olmadığını nasıl söyleyebilirdim? “Ben... Sen söyle.”

Boğazından boğulmaya benzer bir ses çıktı. “Ben neden söyleyeyim?”

Omuz silktilim, şu anda kapıyı açıp atlasam şok olur mu acaba diye düşündüm. “Senin, bilmiyorum işte, daha fazla deneyimin vardır herhalde? Kız arkadaşın var mı? Erkek arkadaşın?” deyiverdim çünkü bu adamın yanındayken kendimi kontrol etmekte henüz uzmanlaşmamıştım.

Sorumdan dolayı telaşlanmış bir hali yoktu. “Erkek arkadaşım yok, kadınlardan hoşlanıyorum ama şu anda kız arkadaşım da yok. Son ilişkim, Maddie doğduğu sıralarda bitti.”

Ona başka kız arkadaşı oldu mu ve ilişkisi neden bitti diye sormak istesem de dilimi ısırđım. “Bak, işte buna deneyim derler.”

Mırıldandı ve birkaç dakika daha sessiz kaldı.

Ardından, “Sanırım senin erkek arkadaşın yok?” dedi.

Dikkatini yola verdiğinden beni görmeyeceğini fark edene dek başımı salladım. “Hayır, yok.”

"Kız arkadaşın peki?"

"Yok."

"Daha önce ilişkin oldu mu?"

"Hayır. Yani, birkaç çocukla öpüştüm ama hiçbiriyle çıkmadım," derken utanmadım.

"İlginç," dedi düşünceli bir halde. "Neden? Sormamda sakınca yoksa tabii."

Daha kendime gelemeden başım dönmeye başladı. *Neden?* Ben hayali anksiyete okyanusunun ve istenmeyen hatıraların içinde süzülürken soru beynimin içinde yankılanıyordu.

Çünkü utangaç bir çocuktum.

Çünkü incinmekten, her şeyin paramparça olmasından korktum.

Çünkü hayatımın en kötü gününün ardından bir parçam kırıldı ve bazen bir daha asla iyileşmeyeceğini düşünüyorum.

Çünkü kendime sürekli hayatıma devam ettiğimi, bir gün hep içten içe istediğim gibi bir yakınlık arzulayacağımı söyleyip dursam da o imkânsız gelecek, sonunda ışık olmayan karanlık bir tünelmiş gibi hissediyordum.

"Hey."

Çenemdeki parmakların başımı kaldırdığını hissedince gerçekliğe döndüm. Gözlerim Cal'inkilerle birleştiğinde endişe dolu olduklarını fark ettim.

"Neredeydin?" Sesi yumuşak, tenimdeki parmakları nazikti. Canavarlar geri çekildi.

"A-affedersin, dalmışım." Ucuz bir bahaneydi, biliyordum. Ve Cal'in yemediğini de anlamıştım.

"İyi misin? Ne oldu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye itiraf ederken sesim istediğimden çok daha boğuk çıkmıştı. Kendimi, gözlerimiz arasındaki büyüğü bozmaya zorladım, o sırada arabayı çoktan yurdun önünde durdurduğunu fark ettim. "Bıraktığın için teşekkürler."

Ellerim kapı kolundayken derin sesi beni durdurdu. "Gün ışığı."

Dönüp ona baktım ve ellerinin kucağında seğirdiğini gördüğüm

anda kolumu tutarak beni durdurmak istediğini anladım ancak yapmadı. “Evet?”

Yutkundu, onu daha önce bu kadar sabırlı gördüğümü sanmıyordum. “Hazır olduğunu hissettiğin sürece bana her şeyi anlatabileceğini bilmeni istiyorum, tamam mı? Ben senin arkadaşınım, sana değer veriyorum ve destek olmak istiyorum.”

Boğazımda bir yumru oluştu, çirkin bir şekilde ağlamanın eşiğindeydim. Dürüstlüğü, verdiği güven, beni göğsümün tam ortasından vurdu ve nefesimi tamamen kesti. “Biliyorum,” dedim yarı fısıldayan bir sesle. “B-ben düşüneceğim.”

“Tamam.” Sesi gözleriyle birlikte yumuşadı. “Kitabı okurken bana gelişmeleri aktarmayı unutma ama. Bayağı bağlandım.”

Kıkırdamadan duramadım. Böylece havadaki ağırlık kayboldu. “Sevinsem mi yoksa korksam mı bilemedim.”

“İkisi de,” dedi. Ben tekrar gülünce göz kırptı. “Bugün iyi bir gün geçir, Grace.”

“Sen de. Sonra mesaj atarım.”

“Dün akşam seni *nugget*’la besledim, o yüzden atsan iyi edersin.”

Son kez gülerek arabadan çıktım ve ona el salladım. Yurdumanın ön kapısına ulaşıp arkama baktığımda arabası hâlâ oradaydı.

Bölüm 15

CAL

“N’aber, dostum.”

Grace geceyi benim evimde geçirmişti. Grace kollarımda uymuştu.

Benim mutfağında *benim* malzemelerimle kahvaltı hazırlamıştı.

Kız kardeşim hem bale stüdyosunda hem de dışında ona resmen bayılıyordu.

Hay sikeyim, siktir et hayatı, siktir et *beni*.

“Dünyadan Cal’e.”

Daha önce kimseyle çıkmadığını, bir erkek-
le ya da kadınla öpüşmek dışında bir şey yap-
madığını söylemişti. Peki neden şu anda buna
odaklanıyordum?

O konuşmadaki bir şey canını sıkıyordu ve o kalın sus-
kunluk katmanının altında ciddi bir şeyler olduğunu *bil-*
sem de onu asla konuşmaya zorlamazdım. Ama karşılığın-
da, karanlıkta kalmak beni öldürüyordu.

“Hey!”

Daha duymadan hissettim. Trey arkamdan gelerek kürekkemikle-
rimin arasına vurdu. Sertçe. “N’oluyor, adamım?”

“Aynen öyle.” Sırıtarak bana baktı. “Daldın gittin. Rahat iki daki-
kadır adını söylüyorum.”

En iyi arkadaşıma, aynı zamanda iş arkadaşına gözlerimi devir-
dim. “Vay be. İki dakika, o kadar beklerken yorulmuşsundur. Git bir
otur.”

“Sıktır git.” Güldü. “Cidden ama. Neyin var senin bugün? Sabah-tan beri kendinde değilsin.”

Yakın olsak da yurdun otoparkından ayrıldığı andan beri aklımın Grace’de olduğunu ona söyleyemezdim. Trey’i tanıyorsam bu olayı çok büyütür ve düğünümüzü falan planlamaya başlardı. Eski sevgilimle ayrıldığımızdan beri birini bulmam konusunda kafamı ütöleyip duruyordu ve herif sinir bozucu derecede ısrarcıydı.

Ama aynı zamanda sinir bozucu derecede zeki olduğundan ve beni kendimi bildim bileli tanıdığından ona yalan söyleyip fark etmeyeceğini ummak, sahip olmadığım bir lükstü. O yüzden yine tüm gün aklımda olan başka bir gerçeği anlattım.

“Maddie yine geceyi bende geçirmek zorunda kaldı.”

Tam olarak neyi kastettiğimi bildiği için sessizce küfretti. “Kahretsin, dostum. Annenle konuştun mu?”

Başım la onayladım. “Bugün onu okuldan aldı. Doğrulamak için onu aradım.” Hatta emin olmak için Maddie’yi telefona vermesini istemiştım. Durum bu kadar boka sarmıştı işte.

Trey inanamıyormuş gibi başını salladı ve kasanın yanındaki deri kanepeye yığıldı. Son müşteri gideli beş dakika olmuştu ve biz de dükkânı kapatmak üzereydik. “Üzüldüm, dostum. Bok gibi bir durum ama en azından Maddie seninle mutlu, değil mi?”

Omuzlarımı silktim. “Galiba.”

Kız kardeşimin beni sevdiğini ve benimle kaldığında mutlu olduğunu biliyordum ama o daha çocuktı. Sabit bir eve, sağlıklı bir aile yaşamına ihtiyacı vardı. Şu anda ikisi de kesinlikle mevcut değildi.

Onun için elimden geleni gerçekten yapıyordum ama yeterli olmuyordu. Ebeveynlerinin ihmal ettiği bir çocukluğun sonunda büyüdüğünde kırgın bir kadın olacak -hatta belki annemiz gibi ciddi bağımlılık sorunları yaşayacak- diye ödüm kopuyordu.

Bir mide bulantısı boğazıma kadar yükselince o düşünceyi uzaklaştırmak zorunda kaldım.

“Hiç terapiye götürmeyi düşündün mü?” diye sordu Trey. Bunu ilk kez söylemiyordu. Birkaç yıl önce kendisi terapistte gitmeye başlamıştı ve verdiği en iyi karar olduğu konusunda ısrar ediyordu. Belki ben de kendim için düşünmeliydim; gerçi Tanrı biliyor ya, tamir edilemeyecek kadar berbat haldeydim.

Tekrar omuz silktim, sanki bu konuşmayı yapmak beni içten içe öldürüyordu. “Kendisinde bir sorun olduğunu düşünmesini istemiyorum. Çocuklar nasıldır biliyorsun. Terapi iyi bir şey olabilir ama çoğu anne baba hâlâ sadece delirmenin sınırında olduğunda almaları gerektiğine inanıyor ve bu inancı çocuklarına da geçiriyorlar. Okulda Maddie’ye sataşsınlar istemiyorum. İşin içine bir de zorbalığın girmesine ihtiyacımız yok.”

“Anlıyorum, adamım. Fakat onun için en iyisi buysa diğerlerini siktir et gitsin.”

Haklı olabilirdi. Ama şu anda bunu düşünemezdim, yoksa yemin ederim kusacaktım. Bu karmaşadan fena halde bıkmıştım.

Trey ayağa kalkıp sırtıma vurdu. “Ben bittim. Sen kapatabilir misin?”

“Olur. İyi geceler.”

“Yarın görüşürüz.” Ön kapıdan çıkıp gitmeden önce başparmağını fazlasıyla coşkulu bir şekilde kaldırdı. “Halledersin sen, Son On Yılın En İyi Ağabeyi.”

“Siktir git,” dedim ancak gülüyordum. Bu herif var ya. Her şeyin temiz, düzenli, tüm ışıkların kapalı ve alarm sisteminin açık olduğundan emin olmam on dakikamı aldı. Arabama giderken telefonum kot pantolonumun arka cebinde titredi. Grace olduğunu düşünerek ikinci kez düşünmeden telefonu elime aldım.

Son mesajlaştığımızda dersteki bir proje yüzünden stresli olduğunu, akşamüstü bale dersine gitmek için sabırsızlandığını söylemişti. Spor salonuna gitmek nasıl benim zihnimi boşaltıyorsa bale de onda aynı etkiyi yaratıyordu.

Ancak mesaj atan Grace değildi. Ama yakın bir tahmindir.

Aaron: Selam. Dükkân kapandığında benimle The Spoon’da buluşur musun? Seninle konuşmak istiyorum.

Birkaç gündür ondan haber almamıştım ki bizim için alışılmadık bir durum değildi. İyi bir arkadaşımды elbette ama programlarımız nadiren uyuşuyordu, ayrıca aynı mekânların müdavimleri değildik. O barlara ve partilere giderken ben daha sessiz yerleri tercih ediyordum.

Grace’le konuştuğunu ve kuzeninin onu bir güzel azarladığını varsayıyordum, o yüzden Aaron benden özür dilemek istiyordu. Küçük,

minik Grace'in kendisinden daha yaşlı ve daha iri kuzenine haddini bildirdiğini düşününce zihnimdeki resme gülümseyip mesaja yanıt verdim.

Ben: Olur. Yoldayım.

The Spoon, hem yerel halkın hem de öğrencilerin tercih ettiği, Warlington'ın en popüler restoranlarından biriydi. Şık dokunuşları, neşeli çalışanlarının yarattığı arkadaşça atmosferi ve kaliteli yemekleri düşününce nedenini anlamak zor değildi.

Aaron üç yıl önce burayı açtığından beri ağzına kadar dolu olmadığı bir akşam gördüğümü ya da duyduğumu sanmıyordum. Bugün de farklı değildi.

İçeri girerken çoğu müşteri yanımda küçücük kaldı. İnsanlar kalabalık masaların etrafında yemek yiyor ve gülüşüyordu; bazıları da barda ve başka uzun masalarda oturuyordu. Bedenim veya dövme-lerim -belki ikisi birden- yüzünden kalabalık benim için dağıldı ve saniyeler içinde Aaron'ın barın arkasında garsonlardan biriyle konuştuğunu gördüm.

Gözleri benimkiyle buluşur buluşmaz kıza gitmesi gerektiğine dair bir şeyler söyledi, sonra da bana gergince gülümsedi.

"Cal, selam. Geldiğin için teşekkürler."

"Ne demek."

"Daha sessiz bir yere gidelim."

Küçük bir ofisinin olduğu arka tarafa doğru onu takip ettim. Sadece işletme tarafıyla ilgilendiği için restorana her gün gelmiyordu ancak bir keresinde evden çalışmaktan nefret ettiğini söylemişti, bu yüzden ofisi vardı.

İçinde büyük bir masa, iki sandalye ve birkaç dosya dolabından başka bir şey yoktu. O sandalyelerden birine geçerken ben de diğerine oturdum.

Arkasına yaslandı, rahatsızlığı o kadar barizdi ki neredeyse tuhaf görünüyordu. Ardından konuşmaya başladı. "Ee, ımm, buraya gelmeni istedim çünkü özür dilemek istiyorum." Hakkını vermem lazımdı, en azından göz temasını kesmemiştii.

"Özrün kabul edildi." Kin tutacak biri değildim zaten. Hem zaman hem de enerji kaybıydı ve endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı. Ne yazık ki.

Gözlerini kırptırdı. “Öylece mi? Koca bir konuşma falan hazırlamıştım.”

Sırıttığım anda gözle görülür bir biçimde rahatladı. Sandalyeye dayanarak devam etmesini işaret ettim. “Yine de aydınlat beni. Mükemmel bir konuşmanın ziyan olmasını istemem.”

O da bana sırtıttı ama bir saniye kadar sonra ifadesi düzeldi. “Bak, söylediklerimle haddimi aştım. Seni incitmekten nefret ediyorum. Biz arkadaşız, dostum ve arkadaşlar birbirlerine o tür boklar yapmazlar.”

Katıldığımı söylemedim, yalnızca başımla onayladım.

“Benim için zordu.” Başını salladı, gözlerini kırptırarak geçiştirmeden önce arkalarında kükreyen güçlü fırtınayı görebilmiştim. “Şerefsizin teki gibi konuşuyorum, değil mi? Grace’in durumu daha kötüydü ama ben gelmiş, burada kendi korumacı tavrımdan şikâyet ediyorum.”

Ona boş boş bakıyor olmalıydım ya da belki yüzümde şok ifadesi vardı çünkü Aaron kaşlarını çatdı. “Sana söylemedi mi?”

“Neyi söylemedi mi?” Kalbim göğsümün içini dövmeye başladı. Neyi kastettiğini bildiğimi hissetsem de ne Grace’e ne de Aaron’a baskı yapmayacağıma söz vermiştim ve sözümü tutmaya niyetliydim.

Aaron’ın sadakati beni şaşırtmamıştı. “Dediklerimi boş ver.” Boğazını temizledi. “Bahane olarak görmeni istemiyorum ama o boku sana söylememin tek sebebi Grace’i sevmem ve onu koruyup kollama konusunda ilkel bir ihtiyaç duymam. Yemin ederim seninle ilgili değil ama yine de söylediklerimden dolayı utanıyorum.”

Art niyetleri olan arkadaşlara ihtiyacı yok. En baştan beri dertleri onunla yatmakken Grace’in kendisini önemsediklerini düşünmeye ihtiyacı yok.

Sözleri hâlâ çok acıtıyor olsa da aşırı derecede anlayışlı bir piçtim. Grace’in başına gelenleri bilmiyor olabilirdim ama öğrendiğimde bir ya da iki şerefsizi ikiye ayırmak isteyeceğim kadar kötü bir şey olduğuna hayatım pahasına bahse girerdim.

Bahsi geçen kişi Maddie olsa kim bilir nasıl davranırdım. Belki Aaron’dan bile beter olurdu, o yüzden anlıyordum.

“Sorun değil, dostum. Aramızda düşmanlık yok,” diye güvence verdim. “Söylediğin beni sinirlendirdi ama o köprünün altından çok sular aktı.”

“Teşekkür ederim.” Sesindeki rahatlama duyuluyordu. “Bu arada, benim söz hakkım yok tabii ama Grace’le arkadaşlık etmenizi sorun etmiyorum. Sen iyi bir adamsın, o da başıma gelen en harika şey.”

Nasıl bir cevap vereceğimi bilemeden yutkundum. Aaron kuzenini seviyordu, orası belliydi ve bu sevgi, benim kız kardeşime karşı duyduklarıma bir hayli benziyor gibiydi. O anda ilişkileri hakkında bilmediğim çok şey olduğunu fark ettim. İki insan, akraba bile olsalar öylece yakınlaşmazdı. Yolda onları iyi ya da kötü bir şey birbirlerine bağlamıştı.

Bunun kötü bir şey olduğundan şüpheleniyordum.

Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan Aaron devam etti. “Hâlâ Grace’in beni bağışlaması için ne söylemem gerektiğini bilmiyorum çünkü çok kızgın olduğunun farkındayım. Günlerdir mesajlarıma cevap bile vermedi. Aşırı endişelendim.”

“O iyi.” Az daha geceyi benim evimde geçirdiğini ve sabah onu yurduna bıraktığımı, tüm gün birbirimize mesaj attığımızı açık edecektim ama muhtemelen şu anda bu konuşmaya ekleyeceğim en kötü şey bu olurdu. Arkadaşlığımızı onaylaması, başka şeyleri sorun etmeyeceği anlamına gelmezdi.

Gerçi Grace’le aramızda başka bir şey yoktu.

Sadece arkadaştık.

“Yine de onunla konuşmam lazım.” Geriye yaslanıp iç çekti. “Aşırı korumacı davranmamın hoşuna gitmediğini biliyorum ama kendimi durduramıyorum.”

“Dinle onu. Çaba sarf et. Ödün ver. Sonsuza kadar sana kızgın kalmayacak, endişelenme.”

“Evet...”

“Ciddiyim ben.”

“Biliyorum, biliyorum.” Bir daha iç çekti. “Tamam, kuzenimden yeterince konuştuk. Aramız iyi, değil mi?”

Kesin bir hareketle onayladım. “Aramız iyi, Büyük A.”

Lakap işe yaradı. Öne doğru eğilerek kardeşçe koluma vurdu. “Sağ ol, dostum. Minnettarım. Hadi, eve götürmek için bir hamburgerle patates kızartması al.”

“Hayır, sorun...”

Göz kırptı. “Müesseseden.”

Ah. Tamam o zaman. Bedava yiyeceğe hayır diyecek kadar aptal değildim.

Bölüm 16

GRACE

Profesör Danner'ın bombayı önümüze bırakmasının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve hâlâ ne yazacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Hangi tür, hangi olay örgüsü, hangi karakterler... Hiçbir şey.

Zihnim boştu.

Endişe seviyem kontrolden çıkmak üzereydi.

İşte o zaman sonraki nefesimden çok bale dersine ihtiyacım olduğunu anladım.

Dans Sarayı'na vardığımda Adelaide benim grubumun dersine girmiyordu ancak yine de katılmama izin verdi. Buraya haber vermeden geldiğimde, o anda çalıştırdığı hangi sınıf olursa olsun, dans etmeyi kabul ettiğimde kafamın karışık olduğunu anlıyordu. Bu seferkiler normal grubumdan biraz daha az ileri düzeydi ve Noel resitali için alıştırma yapıyorlardı ama dersin akışını kendiminkiymiş gibi takip ettim.

Kırk dakika sonra ders bitti. Patronum, öğretmenim ve arkadaşım yüzünde imzası olan parlak gülümsemesiyle yanıma geldi. "Ne hoş bir sürpriz, Grace."

İyi olduğuma dair numara bile yapmadım. Başımı iki yana sallayarak abartılı bir şekilde iç çektim. "Bugün aklım çok dolu."

O annelere özgü kaş çatışını yapıp rahatlatıcı elini koluma koydu. "Konuşmak ister misin?"

İster miydim? Endişe duyduğum tek şey proje değildi ve en kötü yanı da buydu zaten. *Tek* bir şeyden ibaret değildi.

İlk olarak hâlâ Aaron'la konuşmamıştım. Dün mesajla yaşıyor muyum diye sormuştu, ben de onu çok sevdiğim ve şerefsizlik yapmak istemediğim için kısaca "evet" diye cevaplayıp öylece bırakmıştım. Açıkça konuşmamız gerektiğinin farkındaydım. Ancak kendimi kalbimin derinlerinde duran her şeyle yüzleşecek kadar hazır hissetmiyordum.

Bir de Cal vardı tabii. Şapşal, şefkatli, sevimli Cal.

Hazır olduğum anda ona sırrımı açabileceğimi söylediğinden beri geçmişimin kapağını açma ve özgür bırakma fikri zihnimin ön tarafına doğru ilerliyordu.

Saldırı konusunda çok açık sözlü olmamamın esas nedeni bana acımalarını ve bu yüzden farklı muamele görmeyi istemememdi. Yaşadığım şey zaten yaşanmamalıydı, bir de zihnimin ve kalbimin işleyişini değiştirmişti ama onun beni tanımlamasına izin vermeyecektim.

Bunu reddediyordum. Ben bir kurbandan fazlasıydım. Ben bir hayatta kalandım.

Tam bir kadındım. İçimde küçük parçalar olsa da kırılmış değildim.

Savaşçıydım ve ne kadar sürerse sürsün ya da beni ne kadar rahatsız ederse etsin kendimi yeniden inşa *edecektim*.

Bir vazo kırıldığında ve parçaları bir araya getirmeye çalıştığınızda bir daha asla birbirlerine uymazdı. En azından mükemmel bir şekilde. Eskiden olduğu biçimde. Yeni vazoda çatlaklar olabilirdi ama yarıklar sayesinde içine *gün ışığı* girerdi. Parlaklığının altında hayat gelişir, çatlakların arasından büyür ve yeniden çiçek açardı.

Sanırım ben de kırık bir vazoydum ama bununla gurur duyamazdım.

"Okuldan dolayı stresliyim sadece." Omuz silktim. İkna edici olmak için, "Ayrıca kuzenim Aaron'la tartıştık ve onunla konuşmam lazım ama erteleyip duruyorum," diye ekledim.

Anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "İkinizin ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum, canım. Eminim her ne olduysa çözersiniz çünkü birbirini seven insanlar böyle yapar."

"Teşekkür ederim." Sıcak gülüşünü taklit ettim. Adelaide öyle bir

akınlık ve güven yayıyordu ki söylediği her şeye katılmadan edemiyordum.

“Okul meselesine gelecek olursak seni bu kadar strese sokan ne?”

Dudaklarımdan abartılı bir iç çekiş daha kaçtı. “Ders için kitap yazmam lazım ve ne yapmak istediğimi hiç ama hiç bilmiyorum. Gerçekten. Türüne bile karar veremedim.”

“Teslim tarihi ne zaman?”

Ona söyledim.

“Daha çok vaktin varmış! Hiç endişelenme, Grace. İlham hep en beklenmedik anlarda gelir.”

İlhamı beklemek benim için hep işe yaramış olsa da her seferinde, yaratıcılık gelene kadar öylece oturup hikâyeyi düşünme stratejimin beni yüzüstü bırakacağından korkuyordum. Halletmem biraz uzun sürebilirdi ama ilham bir kere kapımı çaldığında durdurulamaz oluyordum. Doğru ruh halinde değilsem, kendimi ne koreografilere ne dışarı çıkmaya ne de oturup yazmaya, kısacası herhangi bir şey yapmaya zorlayamıyordum. *Doğru* hissettirmesi şarttı. Resmen bir lanetti.

“Sana şans diliyorum.” Gerçekten de parmaklarını çaprazlayıp bana şans dilerken ona küçük, neredeyse zayıf bir gülümsemeye baktım.

Başını neşeyle salladı. “Tam bir cevhersin, Grace. Her şey güzel olacak. Küçüklerle çalışmalar nasıl gidiyor bu arada?”

On dakika sonraki derse kadar sohbete devam ettik. Tekrar sokağa çıktığımda beynimdeki sis dağıldı. Tabii tam olarak değil, sadece Aaron’a mesaj atacak kadar.

Kuzenim *The Spoon*’dan birkaç blok ötedeki tek yatak odalı bir dairede yaşıyordu. Hep arkadaşlarıyla birlikte kaldığı için taşındıktan kısa süre sonra ona insanlarla dolu evine dönmeyi özleyip mu diye sormuştum. Bu düşünceme gülmüş ve köpek boku yemeyi yeğleyeceğini söylemişti.

Hâlâ kasabadaki her resmi ve gayriresmi partiye katılıyor olsa da belli ki artık Warlington öğrencisi yaşam biçimi için fazla yaşlı ve sofistikeydi.

Dans Sarayı’ndan çıktıktan bir saat kadar sonra kapısını çaldım, açması uzun sürmedi.

“Selam, G. İçeri gelsene.”

O geniş gülümsemesiyle beni kapıda karşıladığını gören biri şu anda pek fazla konuşmadığımızı tahmin etmezdi.

Tanrım. Onu uzun süre kızgın kalamayacak kadar çok seviyordum. Yine de açığa kavuşturmam gereken birkaç şey vardı ve o anlayana, daha iyi olmaya söz verene kadar gitmeyecektim.

“Bir şey ister misin?” diye sordu. Bu sırada ben de uzun mutfak taburelerinden birine oturdum. “O çok sevdiğin buzlu çaydan var.”

Gülümsemeden duramadım. “Olur, alırım.”

Bana bir şişe uzattı ve kendisine de bir kutu çilek aromalı gazoz açtı. “Neden geldiğini biliyorum,” diye başladı ve bir yudum alıp suratını buruşturdu. Çilek aromalı her şeyi sevse de asitli içeceklere katlanamıyordu. “Sadece üzgün olduğumu söylemek istedim. Çok ama çok üzgünüm, Grace. Götlük etmemeliydim Cal’e söylediklerimden utanıyorum. Ondan çoktan özür diledim ve aramız düzeldi ama senin bana kızgın olmana dayanamıyorum. Yapamıyorum.”

Cal’le konuştuğunu, hatta ona akşam yemeği ısmarladığını biliyordum; birkaç gün önce bana mesaj atmıştı. Ama her şeye rağmen buraya gelme sebebim Cal değildi.

“Tamam, en baştan başlayalım.” Düşüncelerimi toparlamak, ona söylemek istediğim her şeyi hatırladığımdan emin olmak için bir anlığına durdum. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. “Sen, hayatımda ağabeye en yakın kişisin Aaron ve seni bir ağabey gibi seviyorum. Zarar vermek istemediğini biliyorum, o yüzden seni affediyorum.”

Derin, rahatlatan bir şekilde iç çekince göğsü titredi. Bir elimi kaldırdım.

“Ama.”

“Hep bir ama olur.” Hafifçe gülümseyip şeytani içeceğinden bir yudum daha aldı.

“Beni sevdiğini ve hep benim için en iyisini yapmaya çalıştığının farkındayım ama bu...” Onu işaret ettim. “Bu aşırı korumacı tavrının bitmesi gerek. Hemen.”

“Grace...”

Yine aynı elimi kaldırdım. “Hayır, bitmedi.” Dudaklarını büzün-

ce devam ettim. “Benim arkamı kollamanı cidden takdir ediyorum ama bu kadar. Bu sefer arkadaşlarımdan birinin üzerine giderek çizgiyi aştin, Aaron ve bunu bir daha yapmanı istemiyorum.

“İnan bana başıma gelenlerin berbat olduğunu ve bizi değiştirdiğini herkesten iyi biliyorum. İkimizi de değiştirdi. Bunun farkındayım ama bu şekilde üzerime titrenmesini reddediyorum. Camdan yapılmışım ve her an birileri beni kırabilirmiş gibi davranılmasını reddediyorum. Ben güçlüyüm, Aaron, ister inan ister inanma ama saf değilim. Birisi arkadaşım mı olmaya çalışıyor yoksa sadece benimle yatmak mı istiyor anlayabiliyorum. Cal de ilk kategoride.”

Dudakları dümdüz, sert bir çizgi halini aldı. Söylediklerimi sindirmekte zorlandığı acı verici bir biçimde açıldı. Fakat formumdaydım ve şimdi duramazdım, yoksa bu ağırlığı göğsümden asla atamazdım.

“Babalarımın beni sana emanet ettiğini biliyorum ama kendi başıma yapabilirim. Benim seninkini kolladığım gibi arkamı kollamanı her daim takdir edeceğim ama o kadar.” Sonraki sözcüklerimi dikkatle seçtim. Ne de olsa hepsi buraya çıkıyordu. “Senin... kendime bakamayacak kadar güçlü olmadığımı düşünmen onur kırıcı. Başıma gelenler yüzünden doğru kararlar veremeyen yıkık bir insan olduğumu düşünmen... Kendimi çocuk gibi hissetmeme yol açıyor.”

Yüzündeki dehşet beni neredeyse irkiltecekti. “Grace, hayır, ben... Siktir.” Burnunun kenarını sıkıp derin bir nefes aldı. “Böyle hissettiğini bilmiyordum. *Siktir*. Şerefsizin tekiyim.”

“Hayır, hey.” Ayağa kalktım ve iki kolunu da sertçe tuttum. “Şerefsiz biri değilsin, tamam mı? Sadece bir hata yapmış aşırı korumacı, şefkatli bir kuzensin. Ama bundan sonra daha iyisini yapman lazım. Yapabilir misin?”

Yavaşça başıyla onayladı. “Zaman alacak. Bu davranışa... alıştım sanırım.”

“Biliyorum.” Kollarını sıktım. “Tek istediğim deneyeceğini söylediğini duymak.”

“Tabii ki deneyeceğim, Grace. Benden ne istersen iste, buradayım. Hep burada olacağım.” Sesinde yeni bir kararlılık vardı ve beni sarılmak için çektiğinde tutuşu her zamankinden daha sıkıydı. “Ço-

cuk gibi hissetmene neden olduğum için özür dilerim. Ayrıca Cal'i terslediğim için de özür dilerim. Aptallık ettim."

Söylediğine katılırdım ama yarasına tuz basmak istemiyordum, o yüzden sessiz kalarak ona daha sıkı sarıldım. "Seni seviyorum," diye mırıldandım göğsüne doğru.

"Ben de seni seviyorum, G." Başımın tepesini öptü. "Tekrar özür dilerim."

"Özrü bırak."

"Ama..."

"Bak kışına tekmeyi basarım, A."

Geri çekilmeden önce derin kahkahası beni sarstı.

"Amma da saldırganlaşmışsın."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hep böyleydim."

"Ondan emin değilim." Gazozundan bir yudum daha aldı ve bir şekilde ağzından çıkmadan ne diyeceğini anladım. "Ee... Cal'le arkadaşsınız yani, öyle mi?"

Kısıtığım gözlerim aynı şekilde kalmaya devam etti. "Evet, ne olmuş?"

Cevabımla ilgilenmiyormuşçasına omuz silkti. İlgilendiğini gayet iyi biliyordum. "Şaşırdım sadece. En son ne zaman erkek arkadaşın olmuştu hatırlamıyorum da."

İyi hamleydi. Çünkü daha önce olmamıştı. Lisedeyken birkaç çocukla arkadaşlık etmiştim tabii ama ders dışında birlikte plan yapmamıştık hiç. Büyürken arkadaş gruplarım sadece kızlardan oluşuyordu ve hâlâ da öyleydi.

Ama artık Cal vardı.

"Takılması eğlenceli biri. Sakin. Komik." Orada kendimi durdurdum çünkü aşırı korumacı anne tavukluk yapmama sözüne rağmen Aaron'ın sözlerimden fazla anlam çıkaracağından şüpheleniyordum.

Gerçekten de bana çoktan o anlamı çıkarmış gibi baktı. "Saldırıyor bilmiyor."

"Henüz anlatmadım."

Bir kaşını kaldırdı. "Henüz mü?"

"Bir süredir ona anlatma fikrini düşünüyorum," diyerek omuz silktim. "Hep aynı şey oluyor. Acıyan bakışlar ya da arkadaşlarım

bana farklı davransın istemiyorum, o yüzden ne yapacağımı bilmiyorum.”

İç çekti. “Bunu söylemekten nefret ediyordum çünkü hâlâ ‘korumacı olma’ olayına alışmaya çalışıyorum ama Cal’i tanıyorum ve evet, sinirlenecek. Hatta o puştı çıplak elleriyle öldürmek isteyecek ama sana farklı davranmaz. Bana söylediklerini anlatırsan bir şey olmaz.”

“Bir gece düşünüyem.” Başımı salladım, bu konuyu daha fazla düşünmem mümkün değildi. Çok uzun bir gün geçirmiştik ve başka ağır bir düşünceyi kaldıramazdım.

Neyse ki Aaron her zaman yardıma koşardı. “Birkaç arkadaşım bir süreliğine bara gelmemi istedi. Sen de gelmek ister misin?”

Bir düşündüm. Bir yandan Emily bu akşam meşgul olduğundan kafamı dağıtmaya ihtiyacım olduğunun farkındaydım, diğer yandan- sa onun arkadaşlarının yanında rahat olabileceğimi sanmıyordum.

O yüzden, “Cal’e gelmek ister mi diye sorabilir miyim?” derken belki uyuzluk etmiş olabilirdim.

Aaron bana ters ters baktı. Ben de en masum gülümsememi takındım.

“İyi.” Gözlerini devirdi. “Ama ben yakındayken fazla samimi olmayın.”

“Aaron.”

“Şaka yapıyorum. Şaka sadece.”

“Kesinlikle şaka değil.”

Suçlu bir bakış attı, ben de başımı salladım.

“Seviyorum seni, G.” Dokunmadığım buzlu çaya uzanırken koluna vurdum.

“Şanslısın çünkü ben de seni seviyorum, geri zekâlı.”

Bölüm 17

GRACE

“Lütfen bana barda vampir pornosu okumadığını söyle.”

Başımı şaşkınlıkla kucagımda gizlediğim kitaptan kaldırdığımda Cal boş masamıza oturdu.

Aaron arkadaşlarının yanındaydı, karşılaştığı birkaç çocukla konuşuyordu. Yeni insanlarla tanışacak ruh halinde olmadığım-
dan masayı korumayı teklif etmişim. Korkak gibi yani.

Nefes alış verişimi kontrol etmek için elimi göğsüme gö-
rürdüm. “Of Cal ya.”

Pis herif güldü ve kollarımız birbirine değene
dek öne eğildi, umutsuzca gizlemeye çalıştığım
kitaba çok da gizli olmayan bir bakış attı. Me-
sajlarım sayesinde Hunter ile Cordelia’nın...
bir şeyler yaptığını biliyordu. Ama onu doğru tanı-
yorsam tamamını kendi gözleriyle okumak isteyecekti, ben
de ölecektim.

“Neden barda okuyorsun?” diye sordu.

“Ne olmuş yani?”

“Işık berbat. Gözün bozulacak.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Gerçekten mi? *O yüzden* mi barda kitap
okumamalıyım?”

Omuz silkti. “Sen bilirsin. O ikisi kaç kere sikişti?”

Aman Tanrım. “Sik” kelimesi Cal’in dudaklarından bir daha asla
çıkmamalıydı. Hayır, hayır, hayır.

Yanaklarıma sıcak bastı. “Öyle söyleme.”

“Neyi söylemeyeyim?”

"Sik."

"Neden?"

Evet, Grace, neden demeyecekmiş? Daha önce küftettiğini duymadın sanki. Yoksa duymamış mıydım?

Başımı salladım. "Boş ver." Ben kitabı kaldırırken hızla elimden kaptı. "Hey! Sakın ya-"

Yaptı.

Cal kaldığım sayfayı açıp okumaya başladı. Yüksek sesle. "*Corde-lian'ın dolgun dudaklarının aletinin başındaki görüntüsü içinden bir elektrik dalgası geçmesini sağladı. Saçının arkasını tutarak...*"

"Hayır. Yok. Yapmayacağız bunu." Kitabı geri aldım ve hain arkadaşım öyle derin bir kahkaha attı ki nefesinin kesilmesinden korktum. "Salak."

Kolunu omuzlarıma sarıp beni yanına çekerken gülmeye devam etti. "Kahretsin Grace, sahiden *tam burada*, ifadesiz bir yüzle erotik bir roman okuyordun. Vay be."

Gözlerimi devirerek onun sıcak, güvenli bedenine yakın olmamın karnımda yarattığı sıcaklığı görmezden geldim. "İstedğin kadar yargıla. Sıkılıyordum, ben de yapmam gerekeni yaptım."

Yine kıkırdadı. "Yargılamıyorum. Bunu yapacak kadar cesursun ve buna bayıldım."

"Hmm."

Kafayı yeme. Kafayı yeme. Kafayı yeme.

Çok geçti, kafayı yiyordum.

Çünkü... neye bayılıyordu? Kuzenimle ve arkadaşlarıyla takılmak yerine kalabalık bir barın ortasında erotik kitaplar okuyacak kadar asosyal olmama mı? Başım dönüyordu.

"Aaron nerede?" diye sorarak konuyu değiştirmesine minnettardım.

Birkaç masa ileriye gösterdim. "Orada, birkaç arkadaşıyla birlikte."

Kaşlarını çattı. "O zaman sen niye burada tek başına oturuyorsun?"

"Burada olmayı tercih ederim." Doğruydum. Genel olarak büyük kalabalıklardan nefret ediyordum ve artık eskisi kadar kötü olmasa da bu akşam üç erkekle daha tanıştırılmak hiç cazip gelmiyordu. Kuzenimin, o bakmıyorken beni gereğinden fazla süzen iki arkadaşı yetmişti. Heyecan verici bir şey bile giymiyordum, Tanrım. Siyah kot pantolonum, kurtarıcı spor ayakkabılarım ve pembe kazağım boyun kırmaya değmezdi.

Neyse ki Cal daha fazla soru sormadı. "İçecek bir şeyler alacağım Sen de ister misin?"

Başımı iki yana salladıktan sonra gitti. Önümde hâlâ biraz buzlu çay duruyordu ama şimdiye dek muhtemelen ılık olmuştu.

Aaron'la birkaç kelime konuşup alkolsüz bir içecek sipariş ettikten sonra geri dönerek yine yanıma oturdu. İçecek seçimi karşısında kaş çatmadan duramadım, arkadaşlarımı şaşırtmak için numarasını alıyormuş gibi davrandığımda içtiği şeyden söylemişti. "Alkol kullanmıyor musun?"

Başını salladı, gözlerinden kısa bir keder gölgesi geçti. "Hayır. Hiç içmedim."

"Ciddi misin?" Bunu beklemiyordum. *Ben* bile daha önce içmiştim ve çok sevmiyordum.

"Sarsılmış gibisin." Sırıttı.

Bakakaldım. "Hayır, hayır. Öyle değil. Ben... bilmiyorum, beklemiyordum. Senin yaşındaki neredeyse her erkek içiyor. Ya da en azından bir ara alkollü içecek denemiştir."

Öylesine omuz silker gibi yapsa da omuzları gergindi.

"Akşamdan kalma olmak hiç çekici görünmedi, sanırım."

Başımla onaylayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Burnumu sokmak istemiyordum ama Cal hakkında çok az şey bilmek acı vermeye başlamıştı.

Elbette temel bilgilerden; yaşadığı yerden, tamamen kendini adadığı bir kız kardeşi ve gurur duyduğu bir dövme dükkânı olduğundan haberdardım. Ama o kadardı. Gerçi geçmişim konusunda ben de açık bir kitap sayılmazdım. Yine de eninde sonunda oraya varacağımızı umuyordum. Belki de bana sandığım kadar güvenmiyordu. Belki...

"Annemin alkol sorunu var."

Donakaldım. Dümdüz ileri bakıyor, bakışlarımdan kaçınıyordu ve şişesini öyle sıkı tutuyordu ki kırılacak sandım. "Ben içki içecek kadar büyümeden önce başladı, yani yirmi bir yaşına bastığımda alkolün insana neler yapabileceğini çoktan görmüştüm ve öyle biri olmak istemedim. Onun oğluyum, genlerimde falan olabileceğinden korktuğum için hiç riske atmadım."

Boğazım tıkanıp, kelimeleri dudaklarımdan ancak büyük bir karlılıkla çıkarabildim. "Annen şimdi nasıl?"

Bunların hiçbirisi önemli değilmiş gibi omuzlarını silktri. "Değişiyor. Bu yıl gerçekten de ayık kalacağını sandım ama öyle..." Sesini akalttı. "Çok umutlu değilim."

Hiç düşünmeden büyük, pençe gibi elini benim küçük ellerimin arasına alarak ısıtmaya çalıştım. Buz gibi olduğunu fark etmiştim. Genelde insandan bir ısıtıcı gibi olurdu.

"Hiç yardım aldı mı?" diye merak ederek yumuşak ama yüksek bir sesle sordum.

Cal başını iki yana salladı. "Büyük bir sorun olduğunu düşünmüyor, yani hayır. Rehabilitasyonun *gerçek* alkoliklere göre olduğunu düşünüyor ve kendisi öyle değilmiş. Oraya gitmenin kendisini utanıracığını söylüyor."

"Üzüldüm," diye fısıldarken gürültülü müziğin arasından beni duyabilmesini umuyordum. Parmaklarını benimkilere geçirince duyduğunu anladım.

Bu durumun onu nasıl etkilediğini sormak istedim. Maddie'yi etkileyip etkilemediğini sormak istedim ama düşüncesizlik etmek istemiyordum. Muhtemelen benimle rahat ettiğinden fazlasını paylaşmıştı. Her ne kadar meraklı olsam da hepsinden öte iyi bir arkadaşım.

Fakat sonra aklıma bir fikir geldi ve bedenim yeniden donakaldı.

Yoksa... Yoksa dairesinde Maddie'nin odasının olmasının nedeni annesinin sorunları mıydı? Nöbetleri, kız kardeşini uzaklaştırmak isteyeceği kadar kötüleşmiş miydi?

Tanrım. Bu düşünce trenini şimdi durdurmazsam şuracıkta gözlerimi oymak zorunda kalacaktım. Acilen konuyu değiştirmeliydim.

O yüzden ellerini benimkilerin arasında sıkıca tutmaya devam ederek, "Bu hafta ne yüzünden strese girdim, biliyor musun?" dedim. Başını sallarken omuzları açıkça rahatlıyordu. "Derslerimden birinin final projesi var ve *bildiğin* kitap yazmam lazım. Ayrıca evet, merak ettiysen söyleyeyim zihnim bomboş durumda."

"Bekle, bu çok güzel. Henüz bir şey bulamadın mı?"

Sonraki on beş dakika boyunca ona hüsrana uğramış yazar olma hayalimden ve yayınevi sektöründe başarılı olmanın ne kadar zor ol-

duğundan bahsettim. Geçmişte yazdığım kitapları ve ne kadar kötü olduklarını, dolayısıyla bu projeyi de berbat etmekten korktuğumu anlattım. Dikkatle dinledi, birkaç soru sordu ve daha önce yazdıklarını okumamış olsa da ara sıra berbat olmadığıma dair güvence verdi.

Tatlı sayılırdı.

“Ben durumu şu şekilde görüyorum,” diye başlarken içeceğini bıraktı. O rahat görüldüğünden ben de biraz daha kolay nefes alıyordum; annesi hakkındaki konuşmamız çoktan unutulmuştu. “Bak uyarıyorum, kulağa fena halde klişe gelecek.”

“Aydınlat beni.” Cal’in klişe olması düşüncesiyle sırtıttım. Eli benimkini sıktı ve sonraki nefesim ciğerlerimde öldü.

“Mezun olduktan sonra Dans Sarayı’nda öğretmenlik yapmaya devam edeceksin, değil mi?” Başımla onayladım. Sevdiğim ve iyi ücret ödeyen bir işti. Adelaide, daha dolu bir programa kendimi adayabildiğim anda bana daha fazla sorumluluk vermeyi çoktan teklif etmişti. Kasabanın diğer tarafında ikinci bir stüdyo açmayı planlıyordu. “Yazarların başarılı olmalarının zaman aldığını söylemiştin, yani oraya varana dek seni ayakta tutacak sabit bir gelirinin olması güzel bir şey. Boş vakitlerinde yazabilir ve güvencen varken hayalini gerçekleştirmek için çalıştığını bildiğinden geceleri rahat uyuyabilirsin.”

Çok mantıklıydı. “Galiba hiçbir zaman başaramayacağımdan korkuyorum, anlıyor musun? Güven bana, *çok fazla* insan yazar olmak istiyor ve çoğu hiçbir şey yayımlayamıyor. Ya ben de onlardan biriysen? Evet, kafamı boşaltamama yardım ettiği ve bana bir amaç verdiği için kendime göre yazıyorum ama insanların yazdıklarını okumalarını istemiyorum gibi bir yalan da söyleyemem.”

Mırıldandı. “Hayır, mantıklı. Gurur duyduğun bir şeye kalbini ve ruhunu verirsen onu dünyayla paylaşmak istersin.”

“Aynen öyle.”

“Ben şöyle görüyorum ve klişe kısmı şimdi geliyor. Tek bir hayatın var. Uzun olacağından emin olsam da kırk yıl sonra uyanıp lanet bir kitap yazacak ve yayımlatmayı deneyecek kadar cesur olmadığı için pişman olmanı istemem.”

O konuşurken istemsizce elini biraz daha sıktım. “Asla başaramayabilirsin, doğru. Böyle şeyler oluyor ama ya *başarırsan*? O zaman ne olur?” Başını salladı. “Asla başarılı olamayacağından nasıl yüzde

vaz emin olursun, biliyor musun? Kitap yazıp göndermezsen. O sahtekârlık sendromunu ölümüne boğup hikâyeyi bitirmezsen, bitmemiş taslakların asla ışığı göremeyecek. Sen elinden geleni yapıp yine de başarısız olursan en azından bir gün pişman olmadan öleceksin.”

Sözleri yıllar içinde kendi kendime söylediğim şeyler olsa da ondan duymak göğsümün hafiflemesini sağladı. Geleceğime aniden güven duydum ve hayalim üzerinde çalışmak için bedenimin içinde ilham patlaması oldu. Konuşmaya çalıştığımda boğazımın düğümlendiğini fark ettim. “Teşekkür ederim, Cal. Sen...” *Her şeysin.* “Sen harika bir arkadaşsın.”

Gülümsedi. “Sen de harika bir arkadaşsın, *gün ışığı*. Eminim zamanla bunu anlayacaksın ve konuşmaya ihtiyacın olduğunda her daim burada olduğumu biliyorsun. İyi bir dinleyiciyimdir.”

“Teşekkür ederim. Biliyorum. İlham gelirse haber veririm.”

“*Geldiğinde,*” diye düzeltti.

“*Geldiğinde,*” diye tekrarlarlarken dudaklarımda utangaç bir gülümseme belirdi.

“Güzel.” Parmaklarımla oynamaya, onlara tuhaf açılar vermeye başladı. “Sence erotik bir kitap teslim etsen profesörün bayılır mı?”

Şu anda bayılacak olan bendim. “Ne? Ben... Hayır, asla öyle bir şey yazamam.”

“Neden? Okuyorsun ama.”

“Yazmakla aynı şey değil.” Yanaklarım ısındı. “İyi yapabileceğimi sanmıyorum.” İlham alacağım bir deneyimim olmadığından bahsetmem gerek bile yoktu ama o başka bir günün konusuydu. Belki.

“Sen her şeyde iyisin,” dedi beni neredeyse inandıran bir güvenle konuşarak.

Tam ona daha fazla yanılamayacağını söyleyecektim ki üç uzun figür görüş alanıma girdi. Başımı kaldırıp Aaron’a baktığımda onun gözleri çoktan Cal’in benimkini tutan ellerine kilitlenmişti. Gerçi hakkını vermek lazımdı çünkü Cal elimi bırakmadı.

Önceki küçük konuşmam işe yaramış olmalıydı ki kuzenim, bana dokunmayı derhal bırakmazsa Cal’in kollarını kesmekle tehdit etmek yerine derin bir nefes aldı ve bana odaklandı. “Biz bilardo masasına geçiyoruz. Gelmek ister misin?”

“Olur.”

Sonraki saati kuzenimle ve iki arkadaşıyla bilardo oynayarak geçirdim. Hiç gereği olmamasına rağmen arkamdan geçerken sırtıma dokunana kadar aralarından birinin bir hayli iyi ve komik olduğunu düşünmüştüm. Sarsılıp istenmeyen dokunuştan sıyrıldım ve Cal, saldırmayı bekleyen kuduz bir hayvan gibi saniyesinde yanımdaydı. Aaron masanın diğer tarafından arkadaşına ters ters baktı.

Off.

Ne bir şey dediler ne de olay çıkardılar, yani teknik olarak onlara sinirlenemezdim.

Hafta içi olduğundan dolayı erken ayrılmaya karar verdik. Aaron beni bırakmayı teklif etti. Söylemese de beni arabayla götürmeye bu kadar sabırsız olmasının tek nedeni, aksi halde Cal'le gidecek olmamdı elbette. Bir saat kadar önce sadece bir bira içmişti, yani araba kullanacak durumdaydı; böylece oradan ayrıldık.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, Em'le her zamanki gibi olup bitenleri konuştuktan sonra telefonum bir mesajla aydınlandı.

Cal: İtiraf vakti. Kitabını gerekenden çok daha fazla merak ediyorum.

Aptalın teki gibi ekranıma bakarak gülümsedim, neyse ki Emily'nin dikkati bende değil tabletindeydi, yoksa henüz cevap veremeyeceğim çok fazla soru sorardı. Telefonumun kilidini açıp yazacak bir şey bulamadan ikinci mesaj geldi.

Cal: Bu akşam çok eğlendim. Konuşması kolay birisin. Mad-die'yi Dans Salonu'ndan alacağım, yani yarın görüşürüz. İyi uykular, gün ışığı.

Ben: Ben de eğlendim. Artık motivasyon konuşmaları için %100 sana geliyorum bu arada. Bu bir tehdittir :)

Ben: Yarın görüşürüz. İyi uykular, Sammy <3

Cal: Hâlâ böyle kalp gönderildiğinden haberim yoktu.

Cal: <3

Bölüm 18

GRACE

Neredeyse beş hafta ve iki büyük sinir krizi sonrası, henüz yazılmamış aptal kitabıma ait Word belgesi hâlâ başıma belaydı. Profesör Danner gitmemize izin verdikten sonra da öyle olmaya devam etti, inleyerek oturduğum yere yaslandım.

“Aynen.” Yakınlardaki erkeksi bir kahkaha kulaklarıma erişti. Döndüğümde gözlerim Luke Elms’inkilerle buluştu. “Projen nasıl gidiyor?”

Uzun boyu, ince yapısı, parlak sarı saçları ve büyük mavi gözleriyle Luke’un hep *keruv*’ları andırdığını düşünmüştüm. Onu Warlington’daki ilk senemden beri tanısam da toplamda sadece bir avuç dolusu kelime konuşmuştuk.

Aynı zamanda Olivia’nın oğluydu ve bazen gönüllü olduğum hayır kurumu mağazasına gelerek ağır kutuları taşımaya yardım ediyordu. Dünya küçüktü, değil mi?

Bildiğim kadarıyla fazlasıyla sörfçü havası olan sessiz bir lakros oyuncusuydu. Belki de nedeni sakın tavrıydı.

Hüsranımı gizleyemeden iç çektim. “Henüz pek bir şey planlayamadım.” Aslında hiçbir şey planlamamıştım. “Sen ne durumdasın?”

Laptopunu omuz çantasına kaldırırken rahatça gülümsedi. “Galiba polisiye bir roman deneyeceğim. Çok fazla suç programı izledim, bir şekilde acısını çıkarmak lazım.”

“Ah, vay be.” Bu, benim bulabileceklerimden çok daha karmaşık ve ilgi çekiciydi.

* İbrani dinlerinde meleklere karşılık gelen kutsal yaratıklar. (ç.n.)

“Ama daha ana hatlarını çiziyorum.”

“Bu... Kulağa harika geliyor, Luke.” Ona samimi, cesaret verici bir gülümseme sundum çünkü kendi güvensizliklerimi bu zavallı çocuğa yansıtmak istemiyordum. “Eminim Danner etkilenecektir.”

Kıkırdayarak gergin bir biçimde ensesini ovaladı. Yoksa... kızarıyor muydu?

“Tabii başlamaya cesaret edebilirsem.” Tekrar güldü. “Neyse, cesaretlendirdiğin için teşekkürler. Benim... şimdi antrenmana gitmem lazım ama görüşürüz, Grace. Belki bu cumartesi mağazaya uğrarım. Projende iyi şanslar.”

“Sağ ol, Luke. Sana da.” O merdivenlerden inip sınıftan çıkarken eziğin teki gibi el salladım.

Luke gittikten sonra gözlerimi kapattım ve aptal gibi hissetmeden veya midem altüst olmadan bir erkekle konuşabilecek miyim diye düşündüm. Şimdiye kadar yanında kendim olabildiğim tek erkek Cal'di ve bundan şikâyetçi olmasam da sosyal becerilerimi başkasıyla sınamak isterdim.

Belki *keruv*'a benzeyen Luke bunun için eşsiz bir adaydı. Şimdiye dek beni ürkütmemişti ve Olivia'nın oğluydu. Olivia'yı severdim.

“Kesinlikle senden hoşlanıyor.”

Başımı döndürdüğüm anda Sadie'nin bilmiş sırıtışını yakaladım. Bakakaldım. “Kim? Luke mu?”

“Kesinlikle.”

Pastel pembe saçlı ve burnu *piercing*'li Sadie, tam olarak arkadaş olmasak da yakın hissettiğim insanlardan biriydi. Onu birkaç yıldır tanıyordum ama ders dışında hiç konuşmamıştık. Geçen sene, yaydığı güzel enerji yüzünden derslerden birinde yanında oturmuştum, hatta bir projede birlikte çalışmıştık. Eşcinsel ebeveynler tarafından evlatlık edinildiğimi öğrendiğinde bir numaralı hayranım olduğunu beyan etmişti ve sonrasında hep yan yana oturmuştuk. Ne var ki o kampüs dışı bir grupta takıldığından, ben de yeni arkadaş edinecek kadar rahat hissetmediğimden orada kalmıştık.

“Öyle ilgilendiğini sanmıyorum. Arkadaşça davranıyor sadece,” dedim eşyalarımı toplarken. “Annesinin yanında çalışıyorum.”

Bana inanmıyormuşçasına omuz silkti. “Güven bana, senden hoşlanıyor. Bu tür şeyleri fark ederim. *Uzun* süredir bir kız yüzünden kızaran bir çocuk görmemiştim.”

Gulerek başımı salladım. “Uyarı için teşekkürler ama şu anda ilgi-
ki ilgimi çekmiyor.” Tamamen yalan sayılmazdı.

“Onunla yatabilirsin, herhangi bir bağlılık olmadan,” diye önerdi,
her iyi çöpçatanın yapacağı gibi. İyi niyetli olduğunun ve geçmişimi
bilmediğinin farkındaydım, o yüzden ısrarına gücenmedim.

“Yatmak da istemem.”

“Ah, tamam. Ben kendi işime bakayım o zaman,” dedi sırtarak.

Ben de ona sırtıttım. “Sorun değil. Arkadaşlarım da sürekli beni
buradan çıkarmakla uğraşiyor.”

“Ama cidden. Seni rahatsız hissettirdiysem özür dilerim.”

Başımı salladım. “Minnettarım ama gerek yok. Cidden.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Tamam. Görüşürüz o za-
man, Grace.”

Ona el salladıktan sonra bez çantamı omzuma astım ve neredeyse
boş kalan sınıftan çıktım. Her zamankinden yorgun hissediyordum
ve aklımdaki sürekli karmaşık düşünceler bir türlü rahatlamama izin
vermiyordu.

Geçen ay kız arkadaşlarımla bir partiye gitmiştim, şaşırtıcı bir bi-
çimde bayağı iyi geçmişti. Yani kaçmak istememiştim, ayrıca herhan-
gi bir yapışkan ucube yanıma yanaşmamıştı. Em, Amber ve Céline’le
geçirdiğim en iyi akşamlardan biriydi ve onlara yakında tekrar bir
araya geleceğimize söz vermiştim.

Bu yeni özgüvenimin temeli kısmen -bunu iyi dinleyin- erotik
kitaplar okumama dayanıyordu. Aynen öyle.

Çoktan üç tane bitirmiştim; biri epik fantastik, diğer ikisi ise çağ-
daş romanlardı ve karakterler aracılığıyla yaşamamın bana fazlasıyla
yardımcı olduğunu söylemek zorundaydım.

Güvenli kelime diye bir şeyin varlığından haberdar mıydınız?
Seks yapmadan önce iki partner de durmak istediğinde söyleyeceği
kelimeyi kararlaştırabiliyordu. Bunun var olduğunu bilmiyordum ve
içimdeki endişeleri biraz olsun rahatlatmıştı. O, dört yıl önce bana
dokunduğunda “dur” kelimesi dahi...

Bip.

Cal: Bu akşam, vegan yemek kamyonunda?

Telefonuma bakarken gülümsedim ve saldırının hissini uzaklaştırmaya çalıştım. İki hafta önce nihayet Cal'e anlatmaya çok yaklaştım ancak doğru zaman gibi hissettirmemişti. Bunun ne anlama geldiğini ya da neden önemli olduğunu bile bilmiyordum ama yine de...

Ben: Olur.

Ben: Kapanma saatinde senin dükkâna geleyim mi?

Cal: *başparmak yukarıda*

Onu görmek ve ona mesaj atmak hep ruh halimi iyileştiriyordu, o yüzden hâlâ biraz berbat hissediyor olsam da yurttan çıkarken zihnimdeki fırtına dindi. Geçen gün Emily kesinlikle Cal'den hoşlandığımı söylemişti ama bu... doğru değildi.

Ondan hoşlanamazdım. Doğru; çekici, sabırlı, komik ve o in dövmeli kollarıyla inanılmaz seksi olabilirdi. Kız kardeşine karşı da çok sabırlıydı ve...

Hayır.

Kesinlikle olmazdı. Bu çıkmaza girmeyecektim. Ne şimdi ne de başka zaman. Böyle bir şey olmayacaktı.

Cal'le özel bir şeyler paylaşıyorduk -yanında güvende hissettiğim bir erkekle ilk defa gerçek bir dostluk kurmuştum- ve ondan ufacık bile olsa hoşlandığımı düşünüp bunu mahvetmeyecektim.

Hoşlandığımdan değildi tabii. Yoktu öyle bir şey.

Onu hem fiziksel hem de zihinsel olarak çekici buluyorsam ne vardı? İsteyen beni dava edebilirdi. Bir anlamı yoktu.

Hem de hiç.

Saatler sonra dövme salonuna girdiğimde, önceki Cal krizinden tamamen aptal hormonlarımı sorumlu tutabileceğimi anlayıp rahatlardım. Çünkü günün son dersinden çıkıp eve döndüğümde regl olduğumu fark ettim. Yani şu anda içten içe ölüyor, bacaklarımı zor hissediyordum ama en azından olmayan hoşlantımdan regl dönemine bağlı değerlendirme hatasını sorumlu tutabilirdim. Her şey yolunda ve kontrol altındaydı. Çoğunlukla.

“Selam.” İçeri girdiğimde Cal kasanın başındaydı. Bana hızlıca göz attıktan sonra yeniden laptopuna döndü. “Solgun görünüyorsun. Normalden solgunsun yani.”

Boktan zihinsel ve bedensel durumumu hemen fark etmesine şaşırmış mıydım? Pek sayılmaz.

“Pek iyi hissetmiyorum.” Dikkatlice deri kanepeye oturdum ve karnıma bir kramp daha girince tısladım.

Bir an sonra önümde diz çökmüş, tezgâhın arkasında ne yapıyorsa çoktan unutmuştu. Yüzünde endişe dolu bir ifadeyle, “Ne oldu? Canın mı yanıyor?” diye sordu.

Gözlerimi kapatarak kanepedeki oturuşumu düzelttim ama yaptığım hiçbir şey işe yaramadı. “Ölüyorum.” Sonra göremesem de yüzündeki dehşeti hayal edebildiğimden, “Regl krampları,” diye ekledim.

Bir saniye sonra rahatça iç çekti. “Ağrı kesici içtin mi?” Başımla onaylayıp normalde işe yaramasının biraz zaman aldığını söyledim. “Burada kal. Hemen dönerim.” Durumun en aşağılayıcı olmayan yanı en azından dükkânın kapanmış olmasıydı, yani huzurla perişan olabilirdim. Randevu için içeri girdiklerinde öylesine bir kadının kanepeye yayılmış, iki saniye içinde ölecekmiş gibi inlediğini görmek çok iyi bir izlenim bırakmazdı.

Cal sözüne sadık kalarak birkaç dakika sonra ellerinde bir tür kırmızı pakitle geri döndü. “Sıcak su torbası.”

“Burada neden var?” diyebildim, her yerim ağrıyordu.

“Dinlenme odasındaki rasgele şeyleri görsen şaşırırsın. Bunu karnına koyacağım, tamam mı?”

Yeniden önümde eğilip sıcak su torbasını taytımın ince kumaşının üzerine bastırduğında yalnızca başımı sallayıp izleyebildim. Öyle nazik davrandı ki karnıma ağrı girdi ama bu kez kramplardan dolayı değildi.

“On beş dakika burada kalsın.” Yağmur yağıyorken parka gitmek istediğinde Maddie’ye attığı acıma bakışıyla bana baktığında neredeyse ağlamak istedim çünkü şimdi ne söyleyeceğini biliyor ve duymak istemiyordum. “Bence bu akşam yemek kamyonuna gitmemeliyiz.”

Daha düzgün oturmayı denerken acıyla inledim. “Yok, sorun değil. İyiyim ben. Gitmek istiyorum.”

"Gerçekten istiyorsan gidebiliriz ama bana kalırsa ağrın varken gitmemeliyiz." Rahatlatmak için parmaklarını saçımdan geçirdi.

"Yine de takılabilir miyiz?" Yutkundum çünkü şu anda böyle aptalca duygusal hissettiğime inanamıyordum. Hormonların da reglelerin de ağzına sıçmak istiyordum. "Şu anda yalnız kalmak istediğimden emin değilim."

Bakışları yumuşadı ve başımı eline yasladım.

"Tamam. İstedğin buysa burada takılırız."

"Gerçekten mi?" Neşeyle gülümsedim.

"Gerçekten. Sana nasıl hayır derim bilemiyorum."

Ah, adamım.

"Aç mısın? İstersen yemek sipariş edebilirim," diye önerdi, az önce kalbimi parçalara ayırmamış gibi.

"Dükânâ mı?" Başıyla onayladı. Peki o zaman. "Canım *mozzarella* çubuğu çekiyor."

"Ne istersen. Dur telefonu alıp bize bir şeyler söyleyeyim."

Yiyeceklerimiz geldiğinde çok daha iyi hissetmeye başlamıştım. Ağrı kesiciler -hemen hemen- işe yaramıştı ve huysuz midemi The Spoon'un ev yapımı lezzetleriyle doldurmak da bir hayli yardımcı olmuştu.

Yemek bittikten ve etrafı topladıktan sonra Cal tezgâhtan laptopunu alarak bağımlısı olduğumuz *reality* şovlardan birini açtı. Bu seferki, rüya gibi bir tatil adasında olmalarına rağmen seks yapmaları yasak olan seksi bekârlar hakkındaydı. Kramplarımдан geriye kalanları unutabilmem için çok işe yaradı.

Cal kanepede yanımda oturdu. Kolunu omuzlarıma sardığında ve sıcak bedeninin rahatlığına doğru yaslandığımda iki şey fark ettim.

Bir: Dövme salonu akşamları ürkütücü bir şekilde rahattı.

Ve iki: Cal'e zihnimi, bedenimi, kalbimi ve sırlarımı emanet edebilirdim. Bu da beni fena halde korkutuyordu.

Bölüm 19

CAL

“Samuel, biraz konuşabilir miyiz?”

Annemin sesi, buraya geldiğimden beri sürekli yerinde tuttuğum zihinsel engellerimi kırdığında çocukluk evimin bahçe işlerini bitiriyordum.

Trey cumartesi sabahı izin yapmama ses etmemişti. Maddie okuldan bir arkadaşıyla oyun randevusundaydı. Pete ise kim bilir hangi cehennemdeydi. Yine de gelip annemi görmek istemiştım.

Ne var ki soğuk sesinden anladığım kadarıyla uğradığıma her an pişman olabilirdim.

Peşinden mutfağa doğru ilerledim. Maddie’yle birkaç hafta önce *Babamla Donut* partisinde çekilen fotoğrafımızı fark etmem sadece birkaç saniyemi aldı. O fotoğrafta kız kardeşimin yanında diz çökmüş, kolumu ona dolamıştım ve yüzümüzde kocaman gülümsemelerle donutlarımızı kameraya gösteriyorduk. Bu fotoğrafın bir kopyasını gururla kendi buzdolabıma asmıştım.

Ama annem resmi eline alınca kırıksık yüzünde sıkıntılı bir ifade olduğunu gördüm ve bir sorun olduğunu anladım.

“Maddie’nin sırt çantasının dibinde buldum.” Bakışlarını bana döndürmeden önce resme üzgün gözlerle baktı. “Ne bu?”

Gözlerimi kırptırdım, kafam karışmıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Maddie’nin okuluna ne zaman gittin ve neden birlikte donut yiyorsunuz?”

Az önce hayatın anlamını sormuş da doğru cevabı bekliyormuş gibi baktım ona. “Ne? Anne, bu *Babamla Donut* etkinliği idi. Maddie haftalar önce öğretmeninin notunu getirmişti, okumadın mı?”

Ne diye uğraşıyordum ki? Yüzündeki suçluluğa bakılırsa belli ki okumamıştı. O konuşurken yüzümdeki zihinsel yorgunluğu sildim. “Bu baba-kız etkinliğiye sen niye gittin?”

“Çünkü sperm donörü müsveddesi, donutları sevmediğinden gitmeyi reddetti, belli ki bu kızıyla vakit geçirmekten daha önemlisiymiş. Nedeni bu.”

Boş yere sakinleşmeye çalışırken aklımdan üçe kadar saydım. Annem en çok bu yüzden canımı sıkıyordu, burnunun dibindeki zararlı haltları görmekten acizdi.

Ayrıca Maddie’nin babasıyla ilişkisi sağlıklı değildi ama babam bizi terk ettikten sonra yalnız kalmaktan öyle korkar olmuştu ki hak etse bile o herifin kışına tekme basmayacaktı. Ki hak ediyordu da.

Pete ne onu ne de kız kardeşimi istismar ediyordu, aksi takdirde çoktan mezarı boylamış olurdu ancak fena halde tembeldi. Evde ya da kendi kızını büyütürken anneme yardım etmiyor, kim bilir hangi sebepten her ay işten çıkıyordu.

Annemin marketteki vardiyadan kazandığı para faturalara, arabanın masraflarına, Maddie’nin okuluna ve bale derslerinin ücretine yetmiyordu; o yüzden kız kardeşim doğduğundan beri ona maddi olarak destek oluyordum. Bunu yapmakta bir sakınca görmüyordum, ne de olsa ikisini de mutlu ediyordu. İşlerim iyi gittiğinden karşılayabiliyordum, yani zorlanmıyordum.

Ama *sıçayım*. Bunların hepsini babasının yapması gerekiyordu. O adamdan en azından asgarisini talep etmesi gereken annemdi. Ancak beş yıl geçmişti ve hâlâ aynı boktan saçmalıkla uğraşıyorduk. Bu yüzden artık dilimi tutamaz hale gelmiştim.

“Samuel,” diye uyardı annem. “Pete hakkında böyle konuşma. Hoşuma gitmediğini biliyorsun.”

“Maddie’yle zaman geçirmemesi ve onu iyi bir babanın yapacağı gibi büyütmemesi de benim hoşuma gitmiyor.” Anneme daha önce, had bildirilmesi gereken dengesiz bir ergen olduğumdan beri bağır-mamıştım ve şimdi başlayacak değildim. O sıçan kılıklı Pete yüzünden kendimi kaybetmeyecektim.

Fotoğrafi mutfak tezgâhına bırakan annem, burun kemerini sıkıp başını iki yana salladı. “Öğretmenler bir şey dedi mi?”

Cidden. Bundan mı endişe duyuyordu? Bu konuşmadan bunu çıkarmaya mı karar vermişti? Çocuğunun öz babasının kızını tamamen unutmaması değil de başkalarının onun yokluğu hakkında söyleyebilecekleri... Gerçeği görmezden gelip durmasına şaşırmasam da fena halde canımı yakıyordu.

“Hayır. Onlara Pete’in gelemediğini, o yüzden yerine geldiğimi söyledim.”

Başıyla onayladı. “Güzel.”

“Hayır, anne, *güzel* falan değil.” Bana bakabilsin diye ona yaklaştım. Ama bakmadı. “Maddie ağlıyordu, kahretsin. Babasının onu sevmediğini söyledi, ben de orada kalbim kırık halde dikilip yalan söylemek, baban seni seviyor demek zorunda kaldım.”

Ancak o zaman benimkileriyle aynı koyu tondaki gözlerini aniden kaldırdı. “Sakın Pete’i öz kızını sevmemekle suçlama, Samuel. Senin bir şey bildiğin yok.”

“*Ben mi* bir şey bilmiyorum?” Aldığım her nefeste öfkemin arttığını hissedebiliyordum ve patlamak istemiyorsam buradan gitmek zorunda kalacağımın farkındaydım. “Ona hiç dikkatini vermezken, oyun oynamazken, bir yere götürmezken nasıl Maddie’yi sevdiğinden bu kadar emin olabilirsin? Ona hiç hediye ya da şeker almazken ve en ihtiyaç duyduğu anda onu hayal kırıklığına uğratarırken? Maddie’yi senin bu derece emin olduğun kadar seviyorsa bile kesinlikle göstermiyor. Ona babası gibi davranan *benim* anne, o değil. Aç şu lanet gözlerini artık.”

Avucunu tezgâha vurdu, gözlerindeki öfke benimkiyle aynıydı. “Yeter! Sen sürekli burada değilsin. Pete’le Maddie’yi gören *benim* ve elinden geleni yaptığını temin ederim. Şu anda iş aradığından çok stres altında, sen de biliyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Kanepede televizyon izlerken aradığı işten mi söz ediyorsun? O zaman evet, farkındayım.” Başımı sallayarak annemi sert bir bakışla yerine mıhladım. “O adam bir yüz karası, anne ve bu konudaki fikrimi değiştiremezsin. Maddie’ye iyi babalık yapmıyor ve kardeşimin bir gün babasının ne kadar soğuk olduğunu

tark edip travma geliştireceğinden ölümüne korkuyorum. Bunun ne kadar ciddi olduğunu görmüyor musun?”

“Öyle bir şey olmayacak. Abartma.” Şakaklarını ovdu. “Samuel, ben... ben şu anda bunu yapamam. Zamana ihtiyacım var.”

“Tabii. Zaten gitmem gereken yerler var.” Tamamen yalandı ama artık burada olmak istemiyordum. Alnını öpmek için eğildim. “Yarın Maddie’yi görmeye gelirim.”

Sadece başıyla onayladı, ben de çıktım. İçki dolabına uzandığını görmekten korktuğumdan geriye bakmadım çünkü kalbimin bir parçasının daha kırılmasına katlanamazdım.

Arabamın direksiyonunun başına oturduğumda derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Trey’in babası on altı yaşında bize araba kullanmayı öğretirken öğrendiğim ilk şey canın sıkkınken yola çıkmamaktı. Şu anda ihtiyacım olan son şey lanet bir kazaydı. Telefonumu çıkardım, sohbetimizi açarken tereddüt dahi etmedim.

Ben: Neredesin? Biraz Gracie ve Sammy vakti şu an çok işime yarayabilir.

Bir dakika sonra cevap yazdığında kaynayan öfkem büyük ölçüde yatışmıştı.

Grace: Ne oldu?

Grace: Melrose Creek’teki *The Teal Rose*’dayım.

Grace: Bir dakika, sana adresi atayım.

Grace: İstersen gelebilirsin.

Bana her seferinde iki kere, üç kere üst üste mesajlar atmasına ve bundan hiç pişmanlık duymamasına gülümsedim. Çok hoşuma gidiyordu.

Daha önce duymadığım bir yerin adresini gönderdiğinde göğsüm nihayet rahatlarken annemin evinin önünden ayrıldım. Grace’le vakit geçirme ihtimali tüm endişelerimle öfkemi uzaklaştırmaya yetti ve bundan ne çıkaracağımı bilemedim.

Hep sakın bir adamdım, yani o sahiplenici ve kıskanç hareketleri yapmazdım. Bir kadına, herhangi bir kız arkadaşına karşı böyle duygular hissetmemiştim ve şu anda başlamaya niyetim de yoktu.

The Teal Rose'a girer girmez planlarımın suya düşmesi çok kö-rüydü.

Grace kasanın arkasında duruyordu, giydiği parlak mavi, yün ka-zak ve o hep hasret kaldığım nefes kesici gülümsemesiyle dünyaya inmiş bir meleş andırıyordu. Beni kendine çağıran aurası o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki neredeyse onunla konuşan sarışın adamı fark etmiyordum.

Neredeyse.

Fazla Zorlayan Herif'te, en yakın plaj Warlington'dan kilometre-lerce uzakta olmasına rağmen tam sörfçü havası vardı. Şapkasını ters takmıştı, bol bir kapüşonlu ile kot pantolon giymişti ve boynundan sörf tahtası şeklinde bir kolye sarkıyordu. Anladınız işte. Ayrıca evet, doğru tahmin; rezalet görünüyordu.

Üstelik Grace'le konuşma şeklinden ondan hoşlandığı acı verici bir biçimde belli oluyordu. Bu yüzden sebepsizce kafasını koparıp vahşi köpeklere yedirmek istedim. Fazla sıradan görünen bir tavırla tezgâha yaslandı ama aslında aynanın önünde çok çalışmış gibi görü-nüyordu. O pis gülüşünü yüzünden silip kıvrırmak ve...

"Cal, selam!" Grace beni fark ettiğinde gülümsemesi genişledi ve gözlerinin parlamışı sayesinde omuzlarım rahatladı. Ne oluyordu bana böyle? "Az sonra işim biter. Biraz beklesen sorun olmaz, değil mi?"

Acınası piçin teki olduğumdan ve bu şerefsiz Grace'in *benim* ol-duğunu öğretmek istediğimden rahatça gülümseyerek, "Tabii ki ol-maz, bebeğim. Sen işini bitir, beni düşünme," dedim.

Grace'in yanakları kızardı ve başını çevirdi, lakaptan etkilendiği ortadaydı.

Cal: 1. Fazla Zorlayan Şerefsiz: 0.

Bir dakika.

Ne halt yiyordum ben?

Daha bir ay kadar önce Grace bölgesini işaretleyen mağara adamı gibi davranan kuzenine cehennem azabı yaşatmışken ben durmuş, bunu neden hissettiğimi bile anlamadan aynı şeyi yapıyordum.

Grace'in üzerinde hak iddia edemezdim. Bunun farkındaydım.

Aramızda yalnızca, az önce *yine* aptal ağzımı açarak mahvettiğim güzel, samimi bir arkadaşlık vardı.

Ne var ki onu başka bir adamla görmek, içimdeki çirkin ve derine gömülü bir şeyi tetiklemişti. Onu başka bir adamla gülerken gördüğüm anda duyarlı her yanımda hissizleşirken bununla baş edebilmek için yapabileceğim bir şey yoktu. Başka bir *çocukla*. O çocuğun benim yanımda şansı yoktu. Zayıf uzuvlardan ibaretti, gerçek kası yoktu. Doğru, uzun boylu olabilirdi ama yine de ben ondan birkaç santimetre daha uzundum.

Tamam, şimdi de kendimi bu rasgele adamla kıyaslıyordum. Lisesi falan mıydım? Daha önce ne zaman böyle aptalca bir şey yapmıştım? Otuz yaşındaydım ben, Tanrı aşkına.

“Selam.” Grace dükkânın arka tarafında gözden kaybolunca Fazla Zorlayan Herif, elini bana uzattı. Gözleri fazla mavi, gülümsemesi fazla beyazdı. “Ben Luke. Grace’le birkaç dersi birlikte alıyoruz.”

Elini sıkarsam bunu yalnızca annem beni düzgün yetiştirdiği için yapacaktım. “Callaghan.”

Sertliğimden mi etkilenmemişti yoksa dikkatsiz miydi bilmiyordum ama sikimdeymiş gibi benimle konuşmaya devam etti. “O dövme salonunda çalışıyorsun, değil mi? Inkjection’da? Sanırım seni daha önce görmüştüm.”

“Salon benim.” Çünkü bilmesi son derece önemliydi.

“Ya, bu harika! Ben de dövme yaptırmayı düşünüyordum. Fakat ne tasarıma ne de nereye yaptıracığıma karar verebiliyorum.”

Sırf bu şerefsize nerede çalıştığımı söylediğim ve dükkân bana ait olduğu için sahibinin itin teki olduğuna dair dedikodular çıkmasını diye en sahte gülümsememi takınıp, “İstediğin zaman gelebilirsin. Eminim bir şeyler buluruz,” dedim.

“Süper. Teklifini değerlendireceğim.” Grace ön tarafa gelirken hevesle başını salladı. Fazla Zorlayan, ahşap masaya iki kere tıklattı. “Peki, benim gitmem lazım ama pazartesi görüşür müyüz?”

Grace gülümsedi ve güzel yüzünü bir daha görmesin diye o herifin gözlerini birbirine yapıştırmak istedim. “Tabii, Luke. İyi hafta sonları, annene selam söyle.”

Annesine mi? Grace onun *annesini* tanıyor muydu?

“Söylerim.” Ona göz kırptıktan sonra bana dönerek, “Hoşça kal,

Callaghan. Yakında dükkâna uğratım,” dediğinde cevap vermeye bile retcizul etmedim.

Kapı arkamızdan kapansa da hâlâ ne bir santim yaklaşmış ne de ona bakabilmişim; o manalı ela gözlerinde bulacağım şeyden çok korkuyordum. Göz ucuyla bana baktığını hissedebiliyordum ama... hayır. Şu anda bunu yapamazdım. “Bebeğim ha?” En azından sesi kızgın değil, alaycıydı.

Yine de ona bakmadım. Onun yerine etrafımdaki dükkâna odaklandım. Daha önce ne kasabanın bu tarafına ne de *The Teal Rose*’a gelmişim ve Grace’in bir cumartesi sabahı neden burada çalıştığını merak ediyordum. İkinci bir işi mi vardı? Bale öğretmeni olarak iyi maaş aldığını söylemişti. Üstelik babaları derslerine odaklanabilsin diye mezun olup tam zamanlı bir iş bulana kadar çoğu masrafını karşılıyordu. Yani belki de mesele para değildi.

Ama gözlerim arkasındaki büyük camgöbeği rengi tabelada durduğunda anladım.

Her şeyi anladım.

The Teal Rose bir hayır kurumu mağazasıydı.

Kârının tamamı kasabadaki kadın sığınma evine gidiyordu.

Böylece her şey ölümcül bir çığ halinde üzerime çöktü.

Arkadaşlarım benim için iyi olacağını düşündüklerinden bu akşam bir erkeğin yanına gitmemi ve ondan numarasını almamı istediler. Birkaç yıl önce başıma bir şey geldi. Oldukça kötüydü.

Bak, erkeklerden bir bok olmaz ve Grace bunu birinci elden öğrendi.

Erkeklerin yanında paniklemesinin nedeni.

Aaron’ın ona bu kadar korumacı davranmasının ve yanına yaklaşan hiçbir erkeğe güvenmemesinin nedeni.

“Cal?”

Nefes alamıyordum.

Nabzımı, kollarımı, bacaklarımı hissedemiyordum.

Yalnızca göğsümün içinde parçalanan boktan kalbimi hissedebiliyordum.

“Cal?”

Doğru olamazdı. Onun başına...

“Cal.”

Gözlerimi kırptırdım. “Affedersin.”

Nihayet ona baktığımda eli kolumdaydı. Yüzünden endişe ve şaşkınlık akıyordu. "İyi misin? Solgun görünüyorsun. Dur, sana biraz su getireyim."

"Gerek yok." Yanan boğazımdan bir şeyler çıkarmayı başarabildim. Tek kelimeden fazla konuşmak imkânsız bir görevmiş gibi hissettiriyordu. Ancak çok geçti çünkü boncuklu perdenin arkasında yeniden kaybolarak beni bu boktan farkındalıkla baş başa bıraktı.

İhtiyacım olan son şey korkutucu sonuçlara varmaktı ama her ipucu şüphelerimi doğrularken bu çok zordu. Onca yer arasında kadın sığınma evinde gönüllü olması tesadüf değildi. Bunu ruhumun derinliklerinde biliyordum.

Soğuk suyla dolu plastik bir bardakla döndüğünde ona sadece aptalın teki gibi bakmayı başarabildim.

Duymam lazımdı. Bana doğru olmadığını söylemesi gerekiyordu.

"Cal, beni korkutuyorsun."

Küçük elinden bardağı alarak bir yudum içtim ve şimdiye kadar aklımdan defalarca geçen o cümlelerin üzerine basmamak için düşüncelerimi topladım. Grace bana hiçbir şey borçlu değildi. Açıklama talep etmeye hakkım yoktu. "Affedersin." Boş bardağı tezgâha bıraktım. Ardından ona sarılsam mı diye düşündüm çünkü şu anda güvende ve bütün olduğunu göğsümde hissetmem gerekiyordu.

Buna rağmen tam tersine karar verdim. "Burada çalıştığını bilmiyordum."

"Evet." Utanarak etrafa bakınırken gözlerimden kaçındı. "Cumartesi günleri mağazayı gönüllü olarak ben işletiyorum. Luke müdürümün oğlu, aynı zamanda bazı derslerimiz aynı. Dünya küçük, değil mi?"

Şu anda Fazla Zorlayan Luke'la uğraşacak gücü kendimde bulamıyordum. İçimde çok acı verici bir şeyler kaynarken yapamazdım. Boğazımı temizleyerek, "Böyle harika bir amaç için gönüllü olman çok güzel. Eminim yardımını çok takdir ediyorlardır," dedim.

Genelde kalbimi hızlandıran ve midemi sızlatan o nazik gülümsemesini sundu. Ne var ki bugün sadece acı hissediyordum. "Evet, bu... Benim için çok anlamlı bir amaç."

Sadece başımla onaylayabildim. Söylemeyi düşündüğüm her kelime dudaklarımda tükendi, boğazımda oluşan ağır yumru tarafından ölümüne boğuldu. Bana o ıslak gözleriyle daha önce görmediğim saf, çıplak bir şekilde baktığında bunların tamamının kötü bir rüya olduğuna dair umudum hepten yok oldu.

“Kadın sığınma evinde gönüllülük yapıyorum çünkü ben... Ben kendimi onların yerine koyabiliyorum.” Elleri titremeye başladı, sesi de titredi ve aniden ikimiz de nefes almaz olduk. “Ben... Ben... dört yıl önce cinsel saldırıya uğradım.”

Bedenimdeki canlı her şey kapandı. Beynim, kalbim, ruhum.

Yedi kelime.

Beni kırmaya bu kadarı yetti.

Bölüm 20

CAL

Hayır. Doğru değildi.

Kulaklarım çınlamaya başladı, nabzım hızlandı.

Bu zalim bir kâbustu sadece ve her an uyanabilirdim. Bundan emindim.

Bir an geçti. Ardından bir tane daha gitti ve o acı farkındalık yüzüme çarptı.

Ne kadar öyle olmasını istesem de bu hastalıklı bir şaka değildi.

Sözcükleri aklımda tekrarlamayı bile başaramadım. Benim güzel *gün ışığım*...

“Ben...” Ağzını birkaç kere açıp kapattı, kelimeleri dile getiremedi. Artık bu hissi çok iyi anlıyordum. “Çok fazla kişi bilmiyor. Sadece en yakın arkadaşım Emily, Aaron ve babalarım.”

Bana söyleyecek kadar güvenmesinin bizim için ne anlam ifade ettiğini dahi anlatamazdım. Benimle *baş başa*, dairemde, kollarımı ona sarmama izin vererek zaman geçirecek kadar güvenmesinin. O dövmeyi yaptırtmasının altındaki gerçeğin...

“Buraya gelmeden önceki yaz bir partide oldu. Sınıfımdan bir çocuktuk. Arkadaş değildik ama onu tanıyordum. Tatlı olduğunu düşündüm ve...” Titrek bir nefes verdi. “O akşam bana sırnaştı. Öpüştük, sonra hayır dememe rağmen eteğimin altına dokundu. İlerlemeye

devam etti, parmakları..." Duraksadı. Hemen sonra derin bir nefes alarak devam etti. "Çok güçlüydü ama onu itip canımı kurtarırcasına koşabildim."

Ellerim titremeye başladı ve ben ne olduğunu anlayamadan küçük parmaklarını benimkilere sarmış, avutulmaya ihtiyacı olan, hayatının en kötü gününü sırf benimle paylaşmak için yeniden yaşayan o değil de benmişim gibi beni sabit tutuyordu.

"Cal." Yumuşak sesi bir çağrıydı. Ona baktığımda o güzel gözlerinde akmayan gözyaşlarını görmek beni bitirdi. "Şimdi iyiyim, yemin ederim."

Elim onunkinin içinde titredi, gözyaşlarını silip Grace'i kendime çekmem için bana yalvardı; birkaç dakika önceye kadar doğal gelen bir hareketti halbuki. Şimdiyse başına gelen en korkunç şeyi itiraf ettikten sonra onu dokunmak istediğim için midem bulandı.

Ama o Grace olduğu ve manalı gözleri her zaman ruhumu çırpıp çıplak bırakmayı başarabildiği için bir elini yanağıma koyarak orada tuttu. "Ben iyiyim," diye fısıldadı beni ürküten bir sertlikle. "Başıma gelenler beni tanımlamıyor ve istediğim son şey bu yüzden üzerime titrenmesi."

Benim dövmeli parmak eklemlerimle onun tertemiz soluk teninin zıtlığı zihnimin tam kapasite çalışmasına yol açtı. Sözleri mantıklı gelse de...

Elimi çektiğimde gözlerinde aniden acı belirdi. "Seni rahatsız etmek istemiyorum," diye fısıldarken sesim kaba, boğuk ve yanlış çıktı.

"Etmiyorsun," diyerek bana güvence verdi ancak hâlâ hiçbirini sindiremiyordum. Onu sıkıca tutan görünmez parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyordum, gerçek parmaklarım ise onu yakınımda tutmak için can atıyordu. "Bana farklı davranıyorsun."

Transtan çıkmamı sağlayan şey, sesindeki o soğuk hayal kırıklığı oldu. Kendime gelip onu rahat bırakmamı söyleyen tüm içgüdülerimle savaşıyor yanaklarını avuçladım, gözlerinin istediği gibi yakınımda tuttum onu.

Gözyaşları akmaya başladığında onları başparmaklarımın ucuyla nazikçe sildim. "Gün ışıdı." Yutkunarak beynime onun daha önce

kollarımıza aldığımız, bizimle şakalaşan ve yanımızda güvende hissedilen Grace'le aynı kişi olduğunu hatırlattım.

Gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerini kapattı. Ne var ki işe yaramadı. "Sana daha önce anlatmadıysam nedeni beni çaresiz bir kurban olarak görmeni istememem. Bana acımanı istemiyorum," deyince kalbim biraz daha parçalandı. "Bu yüzden çok fazla kişiye anlatmıyorum. Dayanamıyorum... Başıma gelenler yüzünden hiç kendimi suçlamadım. Camdan yapılma değilim ben. Dikkatli davranılmazsa her an kırılacak değilim. Hayatta kalanım, evet ama aynı zamanda çok daha fazlasıyım."

Kendimi sözlerine başımı sallarken buldum, yüzünü tutarken ellerim titredi. "Sen güçlüsün, *gün ışığı*. İçinde yanan bir ateş var. Bunu seninle tanıştığım anda anladım," dedim çünkü onu nasıl gördüğümü bilmesi gerekiyordu. Aslında bunu ona daha önce söylemeliydim. Her gün ne kadar mükemmel olduğunu duymayı hak ediyordu ve o anda nefes aldığım müddetçe bunu hep hatırlatacağıma yemin ettim.

Şişmiş ve kızaran gözlerini açtı, bunu görmek bile onunla ağlamak istememe yol açtı. "Aramızda hiçbir şeyin değişmeyeceğine söz ver." Zorlukla yutkundu. "Bana farklı davranmayacağına söz ver."

Alnımı onunkine yaslayarak gözlerimi kapattım. "Sana farklı davranmayacağım, Grace. Söz veriyorum." Sözlerim üzerine rahat bir nefes aldı ama lafım bitmemişti. "Bu kalbimi fena halde kırıyor. Seninle ağlasam mı, yoksa sana bunu yapan o puştı çıplak ellerimle öldürsem mi karar veremiyorum. Canının yanması fikrine bile katlanamıyorum. Gözyaşların beni öldürüyor ve tek istediğim seni olduğun o harika, güçlü kadın gibi hissettirmek."

"Zaten öyle hissettiriyorsun," diye fısıldarken nefesi dudaklarımı okşuyordu. "Seninle olmak doğru hissettiriyor, Cal. Arkadaşın olmak doğru hissettiriyor. Bu bağımızın değişmesini istemiyorum."

Sözleri beni tekrar sarstı ancak bu kez içime fazlasıyla başka bir his yerleşti.

Seninle olmak doğru hissettiriyor. Evet, gerçekten öyle hissettiriyordu.

Bu dünyada Grace'in mutlulukla parladığını görmek için yapmayacağım şey yoktu.

Önünde dizlerimin üstüne çökmek ve yanımda sonsuza dek güvende olacağını söylemek için yanıp tutuşuyordum, hem arkadaş olarak hem de...

Hayır. Böyle hassas bir anda bunu düşünüyor olmamalıydım. Kalbimde yeşeren neyse kökü iyice yerleşene kadar saklı kalmak zorundaydı.

“Sana söz veriyorum, Grace. Hep arkadaşın olacağım.” Her şeyden öte. İşte bundan emindim. “Ne olursa olsun buradayım.”

“Ben de senin için buradayım, Cal.”

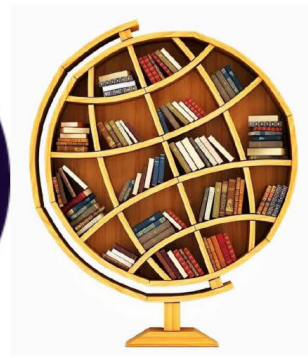
“Biliyorum.” Başparmaklarımla kalan gözyaşlarını sildim. Dudakları, nefesimi ve akıl sağlığımı mahveden yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İşte. Benim Gracie’m.”

Gülümsemesi genişleyince taklit etmeden duramadım. “İşte benim Sammy’m,” diye fısıldadı.

Haklıydı.

Sonsuza dek ve her zaman, hayat bize ne yaşatırsa yaşatsın buradaydık. Birlikte.

Kısım 2: Büyüme

Bölüm 21

GRACE

Beklenen Noel resitaline sadece haftalar kalmıştı. Adelaide'in kızlar için sipariş ettiği özel yapım kıyafetler de Dans Sarayı'na gelmişti.

Tütüleri parlak kırmızıydı, tek parça giysi ve siyah kemerle eşleştirilmişti. Saçlarına, üzerine kocaman bir Noel hediyesi takılmış büyük, abartılı tokalar takacaklardı (tabii yerlerinde durabilirlerse).

Her şey aşırı tatlı görünüyordu ve kızların denemeleri için sabırsızlanıyordum. Ebeveynleri tatlılıktan öleceklerdi, benim öleceğim kesindi.

Kıyafetlerden birini alarak Maddie'nin bedeninin doğru olduğunu iki kere kontrol ettim ve dolabıma kaldırdım. Cal attığı mesajda kardeşinin biraz keyifsiz olduğunu yazmıştı, ben de bugün akşam yemeğinden önce kıyafeti daire-sine bırakacağıma söz vermiştim.

Ona saldırıyı anlatalı birkaç hafta geçmişti ve aramızdaki ilişki hem pek değişmemişti hem de değişmişti. Biraz yani.

Yanlış anlaşılmasın; şimdiye kadar üzerime titrememişti ama birkaç kere bana acıyarak baktığını görmüştüm. Fakat önemli değildi. Onu nasıl suçlayabilirdim ki?

En yakın arkadaşlarından birinin birkaç yıl önce *cinsel saldırıya* uğradığını ve hâlâ sonuçlarıyla uğraştığını öğrenmek, insanın daya-

nabileceği kadar kolay bir gerçek değildi. Em'e *The Teal Rose*'da konuştuklarımızı anlattığımda Cal'in kendisinden çok daha iyi karşıladığını söylemişti.

Ondan açıkça hoşlandığım konusunda ısrar etmişti. Hah. Diğer yandan nihayet final projem için fikir bulmuştum; soylu bir kadınla seyis yaverini anlatan bir tarihi aşk romanı yazacaktım. Son derece ortalama olduğunu duymama gerek yoktu. Farkındaydım.

Kitabın sürprizi erkek karakteri aslında seyis yamağı değil, kızını kendine âşık ederek kadın karakterin babasını öldürmeyi planlayan kılık değiştirmiş bir soylu olmasıydı.

Biliyorum, çığır açıcıydı.

Hâlâ müstehcen sahne eklemek istiyor muyum, istemiyor muyum karar verememiştim. Profesör Danner okuyacağı *ve* not vereceği için galiba eklemeyecektim. Üstelik hâlâ erotik sahneleri yazma konusunda rahat mıyım, değil miyim anlayamamıştım. Tamam, okumakta sorun yoktu ve çoğu hoşuma gidiyordu ama yazmak bende olmayan bir tür beceri gerektiriyordu. Muhtemelen deneyim de.

Cal'e geçmişimi anlatmamla erotik romanları tüketmem arasında bir yerlerde kendimi "tekrar piyasaya sürme" -Amber'in ikna edersine söyleyeceği gibi- kararlılığım kontrolden çıkmıştı. Belki kulağa fazla abartılı geliyordu ama hislerim aynıydı.

Kulağa ne kadar delice gelirse gelsin aşk kitapları bana güvenle ve doğru insanla yaratılabilecek sağlıklı ve güvenli cinsel ilişkiyi öğretiyordu. Partnerini reddetmenin ya da ondan bir şeyler talep etmenin sorun olmadığını öğretiyordu.

Yaklaşık bir hafta önce yerel kütüphanede farkında olmadan cinsel saldırıdan kurtulan bir kadın hakkındaki kitabı elime aldığımda benim için her şey değişmişti. Kitabı bitirmek için sabah dörde kadar ayakta kaldıktan sonra ertesi gün iade etmiştim Elimden bırakamamıştım.

Kitapta ana karakter, asıl sorunu hayatta kalanların fazla travmatize olduklarından saldırıdan sonra herhangi bir fiziksel ilişkiye girmemeleri gerektiğine dair toksik fikirleri aşmak isteyen genç bir kadındı. Ben böyle zihniyetlerle bizzat hiç mücadele etmemiş olsam da kitapta yazarlar benim için bazı gerçekleri somutlaştırdı. Travma

manı tanımlamazdı, herkes farklıydı ve her hayatta kalanın zamanlaması ayrıydı, ayrıca yolumuza devam etmeye hazır olduğumuzda bunu anlayacaktık.

Ve ben hazırdım. *Hissediyordum.*

Ne var ki asıl soru şuydu: Sonraki adımı kiminle atmaya hazırdım?

Bir erkekle flört edip nereye gideceğini görmeye gerçekten hazır mıydım?

Luke'un görüntüsü kısa bir süre aklımda belirdi. Son birkaç haftada dersten sonra daha sık konuşmuştuk, her cumartesi sabahı ikinci el mağazasına uğruyordu. Kibarlığının göstermelik olduğunu düşünmem için bir sebep vermemişti. Hatta bazen beni *caps*'lere etiketliyordu.

Belki de onu buluşmaya falan davet etmeliydim. Kampüste birer kahve almak yeterince masum görünüyordu, nabız yoklamak için idealdi. Tamam, belki onu aşırı çekici bulmuyordum ve kalbimi hızlandırıp ruhumu ölümsüz aşkla doldurmayı başaramıyordu ama oraya varabilirdik. Değil mi? Roma bir günde kurulmamıştı.

Korkup vazgeçmeden önce Dans Sarayı'ndan çıkmaya hazırlanırken telefonumu aldım ve henüz birbirimize telefon numaralarımızı vermediğimizden Instagram'dan ona mesaj attım.

Ben: Selam, Luke. Yarın dersten sonra kahve içmek ister misin diye soracaktım. Hayır diyebilirsin bak!

Telefonum titrediğinde Uber'le Cal'in dairesine doğru yola çıkmıştım bile.

Luke: Sanki derim de. Sabırsızlıkla bekliyorum. :)

Güzel. Harika. Evet, iyiydi. Kendimi ortaya koymaya hazırdım. Muhteşemdi.

Başım muhtemel bütün yönlerde dönmeden -mesela, "Ya Dax gibi çıkarsa"- araba Cal'in havalı mahallesine vardı ve dikkatim kosrümeleri gören Maddie'nin heyecanlı küçük yüzüne çevrildi. Artık o kadar kötü hissetmediğini umuyordum.

Asansör Cal'in katında durdu, ön kapısı hafif aralık olduğundan

içeri girdim. "Selam, ben geldim." Başımı içeri uzattım ve elbette Cal ocakta bir şeyler pişiriyordu. Kokusuna bakılırsa omletti.

"Selam." Omzunun üzerinden bana gülümsedi. "Maddie yataкта. Daha iyi hissediyor ama... O yüzden akşam yemeğine çağırırsan harika olur."

"Tabii." Ama önce yanına gidip yandan ona sarıldım. Bunu sık sık yapıyorduk, yani sarılıyorduk. Görünüşe göre ikimiz de fiziksel teması seviyorduk ve Cal harika sarılıyordu. Yani tam bir kazan-kazan durumuydu. "Günün nasıldı?"

"Tamamen doluyduk, o yüzden şikâyet edemem."

"Ama..."

"Ama yoruludum." Dudaklarının kenarı titredi, bana o çok sevdiğim yan gülümsemesiyle baktı. Kalbimi bu kadar hızlandırmamalıydı ama hızlandırıyordu işte ve oturup nedenini düşünecek değildim. Hayır.

Rahatlatmak için sırtını ovaladım. "Gün bitti, o yüzden unut gitsin." Babalarım okuldan stresli döndüğümde hep böyle derlerdi. "Ben gidip Maddie'yi getireyim."

Ne var ki ben geri adım atma şansı bulamadan bir çift güçlü kol karnıma sarıldı ve beni sert göğsüne çekti. Cal beni sıkıca tuttu, çenesini başımın üstüne dayadı. "Sana doğru düzgün sarılayım dedim."

Kıkırdadım ve ellerimi iri, dövmele kollarına koydum. "Omletin yanacak."

"Bırak yansın." Beni iyice, nefes almamı zorlaştıracak kadar yakınına çekti ama bu canavar sarılışları sevmediğimi söylesem yalan olurdu. Kendimi güvenli bir kozadaymışım gibi hissetmemi sağlıyorlardı. Ama beni istediğimden çok daha erken bıraktı. "Maddie kostüm için aşırı heyecanlı. Getirdin mi?"

Sırıtarak elimdeki çantayı gösterdim. "Burada. Bakalım ne diyecek."

Odasına girdiğimde yatağında oturmuş, Cal'in tabletinden bir şeyler izliyordu. Beni kapıda görüp elimdekini fark ettiği anda yataktan sıçrayarak kalktı ve üzerime koştu. "Görmek istiyorum! Görmek istiyorum!" Uyum sağlaması zor bir heyecanla bağıırıyordu. Sanırım artık sahiden daha iyi hissediyordu.

Kahkahalarla kostümü çantamdan çıkardım, gözlerinin parıltı ve

neşeyle dolmasını izledim. "Ne düşünüyorsun? Giyip ağabeyine göstermek ister misin?"

"Evet!" Şimşekten bile hızlı bir şekilde tütüyü kaptı, ben de stüdyoda yaptığımız gibi üzerini değiştirmesine yardım ettim. Taytı ve ayakkabıları burada olmasa da umursuyor gibi bir hali yoktu. Hazırlandıktan sonra saçını sıkı bir topuz yaptım ve Noel hediyesi iğnesini düzgünce saçına taktım.

Odasında dev duvar aynalarından vardı, birkaç dakika boyunca sevgi dolu gözlerle yansımasına baktı. Kendi kendime gülümsemdim, bu odadaki prenses patlamasına hayran kalmadan edemedim. Yumuşak pembe ve beyaz tonları, büyük karyola ve makyaj masası, yumuşacık battaniyeler, halılar, oyuncaklar... Cal, onu burada rahat ettirmek için epey para harcadığını söylerken şaka yapmıyordu. Nedense onu bu prenses odasını hazırlarken düşünmek nefes almamı biraz daha zorlaştırdı.

Hayır.

Yapmamalıydım... İçim böyle ürpermeliydi. Bir şey değildi. PMS dönemindeydim*, aklım bu yüzden tehlikeli bölgelerde dola-
nıyordu.

"Hadi Sammy'ye gösterelim," diye karar verdi Maddie, tatlı kıyafetini hayran hayran incelemesi bittikten sonra. Elimi tuttu ve birlikte Cal'in üç peynirli omlet yapmayı yeni bitirdiği mutfığa doğru yürüdük. "Sammy! Bak!"

Etkisi tamamen görülsün diye balerin gibi döndü. Cal'e hızlı bir bakış attım ve...

Of, kahretsin.

Yüzü yumuşadı, gözleri öyle saf bir sevgiyle parladı ki neredeyse gözlerimi çevirmek zorunda kalacaktım. Kız kardeşine bütün dünyasını ellerinde tutuyormuş ve onu sonsuza kadar güvende tutacakmış gibi bakıyordu.

"Güzel görünüyorsun, prenses." Elini kendi büyük eline aldıktan sonra Maddie'yi döndürüp güldürdü. "Daha iyi misin? Yemek hazırladım."

* Açılımı premenstrüel sendrom. Âdet öncesi dönemde kadınlar tarafından yaşanan duygudurum dalgalanmaları, göğüslerde hassasiyet, yemek isteği, yorgunluk, sinirlilik ve depresyon gibi çok çeşitli belirti ve semptomların bütününe verilen isimdir. (e.n.)

“Evet!” Maddie dans etmeyi bıraktınca yüzünde ciddi bir ifadeyle bana döndü. “Tütü kirlenmesin. Değiştirmeme yardım eder misin?”

Düşünceli haline gülümsedim. “Tabii ki, tatlım.”

Maddie bir saniye sonra saf heyecanla zıplayıp gevezelik ederek koridorda kayboldu, arkasından gitmeden önce Cal’e göz atma hatasında bulundum.

Bana da bütün dünyasını ellerimde tutuyormuşum gibi bakıyordu.

“Bebek, adamın.”

“Emin misin?”

“Kesin.”

“Ama ta ne zamandan beri sevişmediler... Ne zamandı? Geçen sezon mu?”

Omuz silktim. “Umurumda değil. Bebek Jonah’ın. Bekle de gör.”

The Office’i bitirdikten sonra Cal’le ikimizin de daha önce izlediği bir diziye başlamaya karar vermiştik. Bu seferki her karakterin bir öncekinden beter olduğu üst düzey bir avukatlık şirketi hakkındaydı. Babanın kimliğinin belirsiz olduğu, planlanmamış hamileliğin yarattığı dramdan dolayı diziye bağımlı olmuştum. Cal inkâr etmeye çalışsa da o da aynı durumdaydı.

İkimiz de kanepeye özümüzde olduğumuz tembel bir çift gibi yatmıştık, ayaklarım Cal’in kucağındaydı. Işıkların kapalı olduğu, televizyonun iyi bir diziyi yavaşça oynattığı ve Cal’in rahatlatıcı varlığının yanımda olduğu bu anda uzun zamandır hissetmediğim kadar huzurluydum. Burada uyuyakalabilirdim ancak yapmamalıydım.

Evine geldiğim ve yanlışlıkla uyuyakaldığım o ilk seferden beri geceyi burada geçirmemiştim. Neden geçirecektim ki? Kendi odam vardı sonuçta. Hem bu yaşta yatıya kalmak tuhaf kaçardı. Tamam, ben daha yirmi iki yaşındaydım, o da otuzdu ama yine de tuhaf olurdu. Kız arkadaşı değildim. Gece kalmamalıydım.

Ne diye Cal’in kız arkadaşı olmanın nasıl olacağını hayal ediyordum ki?

Kendimi bu yola girmenin, yıllardır aklıma gelen en kötü fikir olduğuna ikna etmeden önce oraya varmıştım bile.

Çıkıyor olsak bana gerçek bir prensesmişim gibi davranacağından zerre şüphem yoktu. Yani, kız kardeşine nasıl davrandığı ortadaydı.

Cal sevdikleri için her şeyi yapan bir adamdı. Benimle ilgileneceğine, beni ilgiye boğacağına ama aynı zamanda istediğimde bana alan tanıyacağına şüphem yoktu. Beni en düşünceli buluşmalara götürür, ne yaparsak yapalım her gün özel hissettirirdi çünkü öyle biriydi.

Üstelik samimiyetle... Yatakta ne kadar nazik ve dikkatli olacağını düşünmek bile alnımın terlemeye başlamasına yetti. Fakat çok sık göstermediği sert, baskın bir tarafı olduğunu da hissediyordum. Tıpkı kitaplarımdaki erkekler gibiydi.

Gözlerimi kaparsam büyük ellerini belimde hissedebilir, ben kucığına binmişken hareketlerimi tamamen yönlendirdiğini, aletini tam ıslak girişime hizalayıp... Öksürmeye başladım.

“Yanımda öleyim deme.” Bileğimi yakalayarak sıktı.

O neydi öyle be?

“Telaşlı görünüyorsun,” diye yorum yaparken bana doğru gözlerini kısarak baktı.

“Ne? Telaşlı değilim.” Çok ikna ediciydi.

“Öylesin.” Elbette peşini bırakmayacaktı. “Ne oldu? Bir şeyden dolayı gergin misin?”

Ardından bileğime bakıp elini çekerek daha beter hale getirdi, ben de ona söylemek istediğim son şeyi dile getirdim. “Senden dolayı değil, Cal. Elin dursun, sorun değil. Benim... yarın randevu gibi bir şeyim var. O yüzden biraz endişeliyim.”

Eli bileğime tekrar inerken havada kaldı. “Randevu mu?”

Kanepede oturuşumu düzelttim. “Evet. İkinci el mağazasındaki Luke’u hatırlıyor musun? Sarı saçlı, mavi gözlü...”

“Hatırlıyorum.”

Sert sesi beni gafil avladı. “Peki... Onu yarın dersten sonra kahve içmeye davet ettim, o da kabul etti.”

“İyi.” Bir elini koyu renkli saçlarından geçirdi ve o hareketi takip ederken kendimi gerilen dev kaslarına biraz fazla uzun bakarken buldum. Yemin ederim başımdan büyüktü. Ciddiydim. “Ondan hoşlanıyorsan ve iyi biriyse git tabii.”

“Teşekkürler.” Söylediğimde ciddiydim. “Destegin beni sandığından fazla mutlu ediyor. Ne kadar denese de Aaron şu anda çıldırıyor olurdu.”

Bunun üzerine kıkırdadı ama çıkan ses bir tuhaftı. “Şerefsizin teki çıkarsa haber ver, gelip onu döverim.”

“Cal!” Aşırı kaslı koluna vurdum ve bu kez kahkaha atınca daha gerçek geldi. “Öyle şeyler söyleme. Luke iyi biri.”

Tek bir kelimesine dahi inanmıyormuş gibi yan yan baktı. “Bazen iyi olmak yeterli gelmez.”

Gözlerimi devirdim. “Güven bana, farkındayım. İşaretlere dikkat edeceğim. Sadece kampüste kahve içeceğiz, o yüzden bir şey olmaz.”

“Kararına güveniyorum,” diye güvence verdi. “Ama teklifim hâlâ geçerli.”

“Sağ ol, Sammy.” Koluna bu kez arkadaşça bir tavırla vurdum, kesinlikle ona tekrar dokunmak gibi bir niyetim yoktu; ayaklanıp kollarımı başımın üzerinde esnettim. “Geç oluyor. Uber çağıracağım.”

“Peki.” Televizyonu durdurdu ve benimle ayağa kalktı. “Eve gittiğinde mesaj at, olur mu?”

Yine gözlerimi devirdim ama gülümsüyordum. “Sanki unutuyorum da.” Hafifçe sırtırken sinir bozucu bir göt olduğundan saçlarımı karıştırdı. Fakat on beş dakika sonra dairesinden çıktığımda Cal’in halinde ters bir şeyler olduğunu düşünmeden duramadım, yalnızca ne olduğunu bulamıyordum. Yorgun olduğunu söylemişti, değil mi? Muhtemelen nedeni oydu.

Ama boş yatak odama girdiğimde -Em geceyi arkadaşında geçirecekti- içimde, nedeninin başka bir şey olduğunu söyleyen ve geçmeyen bir his vardı.

Bölüm 22

GRACE

“Kampüste onunla ilgili bazı dedikodular duydum,” dedi Emily sonraki sabah telefonda. Tam anlamıyla randevu yerine doğru yürüyordum, yani bu dedikodular daha kötü bir zamanda gelemezdi.

“Kötü türde mi?” diye sordum ama aslında öğrenmek istediğime emin değildim.

“Hmm. Tam olarak değil. Duydum ki Luke... İşte, *deneyimliymiş*.”

“Ee yani? Herkesle yatıyor mu?”

“Birkaç tek seferlik ilişkisi olmuş.” Arka plandan kıpırdanma sesleri geldi ve uzaktan erkeksi bir ses duyduğumu sandım.

“Neredesin sen?” Kaşlarımı çattım. Bana nerede olduğunu söylememek ona göre değildi, özellikle de bir erkekle birlikteyse. Tacirlere satılmaktan fazlasıyla korkuyordu, ben de onu suçlamıyordum.

“Bir arkadaşımıyım, endişelenme,” diye yanıtladı biraz hızlı bir şekilde.

“Geceyi arkadaşında geçiriyorsun, ha?” diye sataştım.

Hattın diğer ucunda gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. “Önce elimizdeki konuya odaklanalım, tamam mı? Dikkatimi dağıtma.”

Kıkırdadım. “Tabii, her neyse. Tamam, birkaç kişiyle yatmış. O kadarını kaldırabilirim.”

"Emin misin?" Sesi hakikaten endişeli geliyordu ve ne düşündüğünü biliyordum.

"Yemin ederim sorun değil. Bu yaşlarda ilişkiye girmek istediğim çoğu erkek benden daha deneyimli olacak zaten."

"Doğru ama yine de önden haber vereyim dedim."

"Teşekkürler. Söz veriyorum, iyiyim. Endişelenecek bir şey yok."

Ne var ki endişelenmem gereken bir şeyler vardı.

Luke'la Warlington Üniversitesi'nin en popüler -ayrıca en kalabalık- kafesinde buluştum. İlk buluşma için ideal bir yer değildi. Çünkü öğrencilerin gürültüleri ve kahve makinesinin iğrenç sesi arasında onu doğru düzgün duyamıyordum ama en çok burada güvende hissediyordum.

Bir şey olursa burada bir sürü tanık ve yardım edecek insan vardı. Gerginliğimi biraz olsun yatıştırıyordu.

Buluşma devam ettikçe giderek rahatladım ve Luke'un gerçekten de düzgün bir adam olduğunu fark ettim. Ailesi Kaliforniya'dandı, her yazı orada dalgalarla yüz yüze geçiriyordu ama aynı zamanda Doğu Yakası'nın soğuk havasını da seviyordu. Daha birkaç gün önce başladığı yeni işini, iki erkek kardeşinin ne kadar sinir bozucu olduğunu ve geçen hafta gittiği partiyi anlattı. Konuşmanın tamamı arkadaşça ve yeterince güvenli hissettirdi.

Bir ara, bu sabah grup sohbetine resmini gönderdiğimde arkadaşlarımın çok hoş görüldüğüne yemin ettiği elbisemi çekiştirdim. Hatta tam kıvamında sonbahar tarzıyla seksi sayılırdı. Ne var ki şimdi, Luke eteğinin çok kısa olduğunu düşünür mü diye merak ediyordum. Tabii ki dışarıyı aşırı derecede soğuk olduğundan altına kalın, siyah külotlu çorap giymiştim ama kumaş yine de kıvrımlarıma fazla tutunuyor ve kıcıımı zar zor kapatıyordu.

Acaba neden bu elbisenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm? Bunun için sabahın dokuzunda, beynim hâlâ uyurken kıyafet seçmemi suçluyordum.

Elbiseyi her çekiştirdiğimde önü aşağı iniyordu, o yüzden durdum. V şeklindeki yakası çok açıktı, yapmaya devam edersem memelerim dışarı çıkıp selam verecekti. Güvenin bana, şu an isteyeceğim son şey buydu. Luke'un yanlış fikre kapılmasını ya da onunla o şekilde ilgilendiğimi düşünmesini istemiyordum. Bir hayli tatlı ve şimdi-

ve kadar sapığa benzemiyor olabilirdi ancak henüz dilimi boğazından kağı daldırmak istemiyordum.

Yiyeceklerimiz ve içeceklerimiz bittikten sonra kafeden çıktık ve onunla arabasına yürüdüm. Aniden, buluşma başladığından bu yana ilk kez tuhaf hissettim. Şimdi ne yapacaktım? Veda öpücüğü mü verecektim?

“Bugün gerçekten güzel vakit geçirdim,” dedi Luke aracına yaslanarak. Sanırım bu sıradan pozı seksi bulmam gerekiyordu.

O düşünceyi uzaklaştırarak küçük bir gülümseme takındım. “Ben de.”

Luke bana garip bir şekilde bakmaya başladı. Ben daha ne olup bittiğini anlayamadan başını benimkine yaklaştırdı. Bir anlığına donakaldım. Hem korkuyla hem de beklentiyle hareketsiz bir şekilde duruyordum.

Bir an sonra dudaklarını soğuk yanağıma bastırdı.

Öyle yumuşak bir hareket ki hayal ettiğimi bile düşündüm.

Kafamın içinde alarmlar çaldı ama sonra eli koluma indi ve hafifçe sıktı. “Görüşürüz, Grace.”

Yalnızca başımla veda edebildim.

Az önce ne olmuştu öyle?

“Sonra da yanağımdan öptü.”

Amber’ın ağzı açık kaldı. “Öyle bir şey *yapmadı*.”

Céline onun kolunu dürttü. “Kapa çeneni, onu zaten biliyordun.” Doğruydı. Luke arabasıyla uzaklaştıktan hemen sonra grup sohbetine beş sesli mesaj göndermiştim.

“Anlatacak başka bir şey yok.” Omuzlarımı silkip gözlerimi içeceğime diktim. Saatler geçmiş olmasına rağmen hâlâ ne hissettiğimi bilmiyordum.

Saldırgan mı gelmişti? Pek sayılmazdı. Ben istememiştim ama sanırım çoğu öpücük öylece... oluyordu. Kimse izin istemiyordu, değil mi?

“İkinci buluşmaya gidecek misin?” diye sordu Emily. “Bu konuyu konuşmamıştık galiba?”

Grup sohbetinde olanları anlattığımda Danny’nin Yeri’nde acil durum toplantısı talep etmişlerdi, işte o yüzden şu anda ellerimizde içkilerimizle masalardan birinde oturuyorduk. Hepimizin yarın işi ve okulu olduğundan çok uzun kalmayacaktık.

Amber her şeyi gören gözleriyle, belli bir şey arıyormuş gibi yüzümü taradı ve bulduğunda uzun, kırmızı tırnaklarıyla beni gösterdi. "Canını sıkan bir şey var. Ne oldu?"

Muhtemelen Cal dışında en kendinden emin arkadaşım oydu, dolayısıyla tuhaf ruh halimi hemen fark etmesine şaşırmamıştım.

"Dürüst olayım mı? Emin bile değilim. Ürkütücü falan değildi ama aynı zamanda aramızda kıvılcım yoktu."

"Çok fazla aşk kitabı okuyorsun," diye belirten Céline, her daim mantığın sesiydi. "O kitaplar ilişkiler için gerçekdışı standartlar yaratabiliyorlar, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum ama koca bir havai fişek gösterisi falan da beklemiyordum." Omuz silktim, hislerimi sözcüklere nasıl dökeceğimi tam olarak bilmiyordum. Nasıl da gelecek vaat eden bir yazardım ama. "Bedenim tamamen *karıncalanmadı*, anlarsınız ya."

"Azmadın yani," dedi Céline duygusuzca.

"Aman Tanrım." Yüzümü ellerimle kapatarak patavatsızlığına güldüm. "Hayır, azgın da değildim ama onu kastetmedim."

"Onunla hemen bağ kurduğumu hissetmedim demek istiyor," diye lafa girdi Emily düşüncelerimi okurmuş gibi. Bana döndü. "Onunla bir kez daha buluşacağın için aşırı heyecanlı mısın?"

Bunu düşündüm. "Onu tekrar görmesem ölmem."

"Yani hayır." Amber, Emily'ye döndü. "Sonraki soru."

"Seni öptüğünde karnın ağrıdı mı?"

"Hayır," diye yanıtladım hemen. "Ama onu savunmam gerekirse öpücümü beklemiyordum, yani hazırlıklı değildim."

Em, sonrasında iyi hissedip hissetmediğimi sormak ister gibi baktı, ben hafifçe başımla onaylayınca rahatladı.

"Bu bahane değil. Stella bu yaz beni öptüğünde ben de beklemiyordum. Buna rağmen havai fişekleri hissettim," diye ekledi Céline hasret dolu bir gülümsemeyle.

Omuz silktim. "Belki benim yüzümdendir. Belki kimseyle havai fişekleri hissedemiyordumdur."

Ancak sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz yalan olduğunu anladım. Evinde televizyon izlerken Cal bana ilk kez sarıldığında havai fişekleri hissetmişim. Bana dövmenin özenle hazırlanmış taslağını gösterdiğinde hissetmişim. Kız kardeşiyle oynarken, bana tatlı mesajlar yolladığında veya erotik kitaplarım hakkında alay ettiğinde de hissediyordum.

Ama onlar sayılmazdı herhalde.

“Kesinlikle hayır.” Emily’nin keskin sesi beni gerçekliğe döndürdü. “Sorun sen değilsin, Grace. İlk buluşmada kıvılcım hissetmemen gayet doğal. Olabilir yani, bir şeyin alameti falan değil.”

Amber başını salladı. “Onunla bir kez daha buluşup ne olacağını görebilirsin. Özel bağınızın vakte ihtiyacı olabilir.”

Ben de başımla onayladım ama zihnimin arkasındaki bir şey, Luke’le gerçekten özel bir bağım olmadığını söylüyordu. Harika bir adamdı ve azıcık dahi ürkütücü değildi ama bu, onu çekici bulmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Düzgün bir insan olması o kişiye âşık olmam için yeterli değildi.

“Hem deneyimli, yani orası korkutucu sanırım,” diye eklerken pembe pipetimle oynuyordum. Aklıma Maddie’yi, onun pembe ve prenses takıntısını getirdi.

“Bebeğim, herhangi bir sorun olursa ben buradayım,” dedi Amber, ışıldayan gözleri ve bilmiş gülümsemesiyle. “Ama bugünlerde Google’da her tür yanıt var. İnsanlar her şey hakkında blog yazıyorlar. Bir dakika! Yaşadığım yerdeki arkadaşlarımdan biri sayfasında seks-ten ve ilişkilerden bahsediyor. Kız diplomalı seksolog. Sana linkini mesaj atarım.”

Öylece kalakaldım. “Ne dedin?”

Amber telefonundan bir şey yazarken kıkırdadı. Bir saniye sonra telefonumun ekranı mesajıyla aydınlandı. “Seksolog. Çalıştıkları alanlar insan cinselliği, anatomi... Onun gibi şeyler.”

“Kısaca seks uzmanı yani,” diye espri yaptı Céline.

“İşinde harikadır,” diye güvence verdi Amber. “Ciddiyim, bu akşam bloğuna bir bak. Muhtemelen kendine bile sormadığın bir sürü konuyu işliyor.”

O akşamın ilerleyen saatlerinde arkadaşının bloğunda cinsel istismarın ardından sağlıklı cinsel ilişki kurmak hakkında bir yazıya denk geldim.

Kilit yönlerinden birinin, pozitif cinsel ilişkiyi güvendiğim ve yanında yüzde yüz güvende hissettiğim biriyle deneyimlemek isteyip istemediğimi düşünmem gerektiği yazıyordu. Luke o kişi miydi?

Hayır.

Ama o kişinin kim olduğunu ve kimden yardım isteyeceğimi biliyordum.

Bölüm 23

GRACE

Son birkaç ayda Cal her türden dayanağım olmuştu. Değişmezimdi. Bana vakit ayıracağına ve iyiliğimi düşüneceğine güvendiğim biriydi.

Ona mezuniyetten sonra araba almayı düşündüğümü, zaten ehliyetim olduğunu söylediğimde sigorta ve bakım konusunda tavsiyeler vermişti. Em'in masası sallandığında, tamir edecek aletler bizde olmadığı için öğle molasında yurda gelmiş ve beş dakikada halletmişti. Açıkçası bu kadar hızlı tamir etmesi biraz utandırıcıydı ama yine de bayağı takdir ediyorduk.

Yani evet, Cal'in benim için her şeyi yapacağını varsayabilirdim. İstersem bana yardım etmekte tereddüt etmezdi, zaten bu yüzden şu anki sorunum için başvurabileceğim tek kişiydi.

O blog postunu okuyup iki ya da yüzlerce kez korkaklık ettikten sonra Inkjection'a uğradığımda onu dövme yaptığı yeri temizlerken buldum. Kapanış saati yakındı ve genelde ilk önce Trey çıkardı, bu saatte gelmemin sebebi de buydu.

Bu meselede yalnız olmamıza ihtiyacım vardı yoksa utançtan ölürdüm. Şu anki halimden daha fazla yani.

Beklenildiği üzere ben içeri girerken Trey kapıdan çıkıyordu. Geniş, misafirperver bir gülümsemeyle bana bakıp koridoru gösterdi. "Cal işini yeni bitirdi. Görüşürüz, minik Grace."

Taktığı lakaba kıs kıs güldüm. Boyumun 1.57 olduğunu öğren-

dikten sonra kullanmaya başlamıştı ve böyle giderse hiç bırakmayacağından emindim. “İyi akşamlar, Trey.”

Kapı arkasından kapandı ve Cal’e yaklaşmadan önce derin bir nefes aldım. Bu şu ana kadarki en iyi ya da en kötü fikrim olabilirdi. İkinciye daha yatkındım.

Kapı olmadığından metal dolabı tıklatınca sadece bir saniyeliğine bana bakıp, “Grace, selam. Geleceğini bilmiyordum,” dedi.

Ne yazık ki konuşamayacak kadar sersemlemiştim. Her zamanki taburesinde oturuyordu ancak üzerinde daha önce giydiğini görmediğim kolsuz bir tişört vardı ve *göklerdeki ulu annemiz*. Güçlü kolları belli oluyor ve kasları bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyordu.

O başını kaldırıp benim göz göre göre onu dikizlediğimi anlamadan sesimi tekrar bulmak için boğazımı temizledim.

“Evet, şey, son dakikada karar verdim,” diyebilirdim, aynı zamanda işi bittiğinde konuyu nasıl açacağımı fazla düşünmemeye çalışıyordum.

Evren benden nefret ediyor olmalıydı çünkü daha otuz saniye geçmeden işini bitirdi ve doğrudan bana baktı. “Sonunda dövme yaptırmaya mı geldin?”

Ona ters ters baktım. “Hayır. Bu konuda başımın etini yemeyi bırak.”

Gülerek büyük, eldivenli ellerinden biriyle dövme koltuğuna vurdu. Gözlerim dümdüz kollarındaki damarlara odaklandı. “Gel buraya. En fazla otuz dakika sürer.” Cidden, ellerinin büyüklüğüne kafayı takmaktan vazgeçmeliydim. Zavallı akıl sağlığıma iyi gelmiyordu. Ama artık beni sararken tenimdeki hislerini bildiğimden...

Hayır.

Yutkundum. “Belki başka zaman. Ben buraya... Şey, başka bir şey için geldim.”

Lateks eldivenlerini çıkarırken bana temkinli bir şekilde baktı.

“Ne oldu?”

Günlerdir bunu düşünüyordum ve olmak üzereyken tek yapmak istediğim kaçmaktı. Ne kadar da olgundum öyle.

Ona vegan yemek kamyonuna gitmek istediğimi veya final projemden dolayı stresli olduğumdan onunla takılmak istediğimi söyleyebilirdim. Evet, bunların hiçbirisi dikkat çekmezdi. Ama bu... Bu büyük ihtimalle çekecekti.

Ben bir şey diyemeden, "Sorun ne, Grace?" diye sordu. Sesindeki samimi endişe kendimi berbat bir insan gibi hissetmeme yol açtı.

"Sorun yok," dedim hızlıca. "Sadece bir sorunum var, yardım edebilir misin diye soracaktım."

Hemen konuştu. "Tabii."

Ona ve ne olursa olsun bana yardım etme isteğine lanet olsun. Giydiğim bluzu düzelttim, birden avuçlarımın terlediğini fark ettim.

"Ee, imm. Luke'u hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Geçen gün buluştuk ve imm... Beni öptü." Bütün vücudunun gerildiğini görünce hemen ekledim: "Yanağımdan."

Zar zor duyduğum alçak bir sesle sorusunu sorarken Cal'in gözlerinin içinde fırtınalar kopuyordu. "Seni rahatsız mı etti? Herhangi bir sınırı aştı mı?"

"Hayır, yemin ederim yapmadı. Yani, öpücüğü beklemiyordum ama saldırı gibi hissettirmedi."

Bunun üzerine omuzları gevşedi. "Tamam. Bir sorunum var, demiştin. Nedir?"

Altdudağımı çiğnedim. İşte başlıyorduk, değil mi? Hadi bakalım. "Onun, anla işte, deneyimli olduğumu duydum." Zihnindeki dişlilerin döndüğünü sezebiliyordum. "Ve ben değilim."

Öylece kaldı. "Sen hiç..."

"Hayır. Saldırıdan önce olmadı ve sonrasında da ben... Hiç kimseyle öyle olamazdım."

"Anlıyorum," dedi gergin bir sesle. Yüz ifadesi hâlâ belirgindi. "Ama daha önce öpüştün, değil mi?"

"Evet, yıllar önce ama o tür bir deneyimden bahsetmiyorum." Cal çıkardığı eldivenlerine bakarken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

Bakire olduğumu kabul etmeye utanmıyordum. Çünkü bunun ne anlamı vardı ki?

Ergenken bakire olmak büyük bir şey gibi geliyordu. "Bakire" kelimesi ergenler tarafından bir hakaret olarak kullanılır ve eğer bakire değilseniz bundan utanırdınız. Çünkü belli ki kadınlar asla kazanamazdı.

O zamanlar hoşlandığım bir çocuk bulup çok geç olmadan ve

insanlar benimle dalga geçmeye başlamadan “kaybetmek” için üzemde baskı hissediyordum. Bir yetişkin olaraksa tamamen saçmalık olduğunun farkındaydım.

Saldırı, benim hiçbir şeyi “kaybetmeme” yol açmamıştı. Cinsellik de dahil pek çok yönden tamdım. Nihayet hayatımda ilk kez bir erkekle seks yapmaya rıza gösterdiğimde o insana değerli bir yanıımı vermeyi *seçecektim. Kendi şartlarımla*. Sonra tam insan olmaya devam edecektim ama yeni bir deneyime kavuşmuş olacaktım.

Doğru, bakireydim -bu kelime farklı insanlar için ne ifade ediyorsa artık- ancak bu utanılacak bir şey değildi. Hayatınla ne yaptığından ve o adımı ne zaman attığından kime neydi?

Arkadaşlarım bunu biliyordu ve sanırım şimdi Cal de biliyordu. Arkadaşlarımdan deneyimleri ve aşk romanları aracılığıyla dolaylı yoldan yaşamak hoşuma gidiyordu, yani seks hasreti çekiyor falan değildim. Ama bir erkeğe söylemek, *ona* söylemek...

Beklediğim kadar rahatsızlık vermiyordu. Utandığım için değildi, bu konuşmayı *bir erkekle* yaptığıma inanmadığımdandı.

Üstelik ilk kez seks yapma konusunda gergin olduğumu kabul ediyordum. Çünkü, evet, büyük resme bakıldığında bekâretini “kaybetmek” o kadar da büyük bir mesele değildi. Fakat içimdeki mükemmeliyetçi kontrol manyağı, hazırlıklı olabilmek için bilmesi gereken her şeyi istiyordu.

“Sadece...” O hâlâ bir şey söylemeyince tekrar başladım. Bakışları zeminde sabit kaldı. “O adımı atmaya hazır olduğumu hissediyor, yaptığım şeyi anlamak için temel prensiplerini öğrenmek istiyorum.”

Artık anladığına emin olsam da göz teması kurmayı reddettiğinden ve şimdi söylemezsem asla söyleyemeyeceğimden, “Bana seksi öğretir misin?” deyiverdim.

Birkaç saniye geçti, Cal hâlâ bir şey söylemiyordu.

Bu aşamada nefes bile alamıyordum. Kalan gururumu toparlayıp başımı çevirdim. “Neyse, boş ver.” Yutkundum. Zaten boktan bir fikirdi. “İnternette bakabilirim. Tanrım, bu daha önce niye aklıma gelmedi ki? Aptalın tekiyim. Eminim bir sürü kişi...”

“Otur.”

Sesindeki sert, emreden ton dediğini yapmama yol açtı. Dövme taburesine yürüdüm ve gözlerimi aşağıda tutarak tuhaf bir şekilde

ucuna oturdum. Ondan hiç korkmuyordum ama bu kadar otoriter konuştuğunu daha önce duymamıştım. Bundan ne anlamam gerektiğini bilmiyordum.

Utanç görüşümü bulandırdı. Nasıl bu aşamaya gelmiştim?

“Gerçekten bu yüzden mi geldin?” diye sordu çok daha yumuşak bir sesle.

Omuz silktim. “Bu mesele beni biraz korkutuyor. Büyük bir şey olmadığını biliyorum. Birileriyle çıkmak *söz konusu* olduğunda ne bekleyeceğimi bilmiyorum ve Luke’un acınası biri olduğumu düşünmesini istemiyorum. Ya da başka bir erkeğin.”

“Sana layık hiç kimse bakire olmak gibi önemsiz bir şey yüzünden acınası olduğunu düşünmene yol açmamalı, Grace.”

“Biliyorum ama oluyor işte. Ne yaptığımı bilmiyorum. Özellikle Luke’la çıkmak istediğim için değil, ki ondan henüz emin bile değilim, tamamen kendim için. Buna hazırım. Vakti geldi.”

“Bu harika bir şey. Böyle hissetmene sevindim.”

Hafifçe gülerек nihayet ona baktım. “Teşekkür ederim.”

“Sormamda bir sakınca yoksa neden arkadaşlarına danışmadın? Yakınsınız, değil mi?”

“Evet ve bu konuyu çoktan konuştuk. Ama ne sevdiklerini ve ne beklemem gerektiğini falan anlamak için bir erkeğin bakış açısını da öğrenmek istiyorum.” Gerginliğimi yutkunarak geçirdim. “Güvendiğim bir insan öğretsin istiyorum.”

Başını çevirdi, dudakları sımsıkı bir çizgi haline gelmişti. Yine bir şey söylemeyince kendimi durduramayarak devam ettim.

“En çok güvendiğim kişi sensin, Cal.”

Kısa bir an için daha önce kaç kadını öptüğünü, kaçıyla seks yaptığını sormak istedim ama birdenbire cevabı bilmeyi istemediğimi fark ettim. Cal’in başka birine sarıldığını, onu öptüğünü veya onunla uyduğunu düşünmek dahi midemi bulandırıyordu. Ne anlama geliyorsa artık.

En sonunda iç çekip pes etti. “Pekâlâ. Ne bilmek istiyorsun söyle.”

Sesi biraz daha rahat gelse de omuzları ve çenesi gergin kaldı. Kendimi zihinsel olarak sarstım ve daha dik oturdum. Küçük bir yanım kabul etmesine inanamıyordu. Ne kadar harika bir arkadaş olsa da benimle seks konuşmak ideal perşembe akşamı planı olmayabilirdi.

Bu da isteğimin belki de o kadar tuhaf olmadığını gösteriyordu. Bu saade birazcık özgüvenim yükseldi.

Cal'e sormak istediğim çok fazla şey vardı ama ona *gerçekten* bunu sormayı planlamadığım ya da kabul etmesini öngörmediğim için zihnim bomboştu. O yüzden doğal olarak aklıma ilk gelen şeyi söyledim. "Seks yapmak nasıl hissettiriyor?"

Cal kaçmak üzereymiş gibi görünüyordu. *Bunu benim için yapıyor, hazırlıksız yakalanmamam için*, diye hatırlattım beynime. Sabırlı olabilirdim. Ne kadar birbirimize güvenssek ya da yakın olsak da bu, muhtemelen benim için olduğu kadar onun için de tuhaftı.

"Eh," diye başladı ama sesi ona ihanet edince boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Sorduğun buysa korkarım kadınlar için nasıl hissettirdiğini söyleyemem."

Mantıklıydı, aptaldım işte. "Çok acıyacak diye endişeliyim," diye itiraf ettim. Bunu daha önce sesli dile getirdiğimi sanmıyordum; Em'e bile.

İfadesi ciddileşti. "Değişir. Bazı kadınlar ilk seferlerinde belli belirsiz acı hissederken diğerlerine göre çok acı verici olabilir."

Şansıma bakılırsa, hayatımın büyük çoğunluğunda bale yapmama rağmen benim ilk seferim muhtemelen deli gibi acıtacaktı. "Acaba erkekler iğrenirler mi... Kadın ilk seferde kanadığında yani? Olabileceğini duymuştum."

"Gençler iğrenebilir." Cal öyle dikkatle baktı ki bakışları yaktı. "Adamlar iğrenmez."

Peki.

Cal çünkü çocuk değildi. Bu acı verecek kadar aşikârdı. Tanıdığım en uzun boylu erkekti. Genişti. İriydi. Onu tanımlamanın başka yolu yoktu; Cal âdeta *devdi*.

"Hepsinden öte bilmeni istediğim bir şey var." Öyle ciddi konuştu ki kaskatı kesildim. Daha önce böyle konuştuğunu duymamıştım; neredeyse dünyaya öfkeliydi. Ve Cal hiç ama *hiç* sinirlenmezdi. "O da hayır demek. Bir şeyi yapmaya hazır değilsen kötü hissetme ya da utanma, Grace. Hayır de, o kadar. *Hayır*. Tartışmaya yer yok, ikna falan yok. Yine de seni razı etmeye çalışırsa oradan çık, beni ara ve o lanet bacaklarını kırayım."

Ani sahiplenışı, bacaklarımı birbirine yapıştırmama yol açtı ve

orada herhangi bir sürtünme hissetme arzusu acı verici hale gelene kadar büyüdü.

Hayır, hayır, hayır.

Cal'i bu şekilde düşünmemeliydim. Luke benimle gerçekten ilgilenirken ve Cal yalnızca arkadaşımken olmazdı. Daha önce hissetmediğim kadar özel bir bağ geliştirdiğim çok iyi bir arkadaşımды o. Bunu riske atmayacaktım. Özellikle de o bana asla o gözle bakmazken.

"Not edildi," derken hissettiğim telaşı fark etmemesini umuyordum.

"Başka soru var mı?"

Çok. Çok vardı ve hiçbirisi münasip değildi. "Sonraki adımı ne zaman atacağımı nereden bileceğim?"

"Hissedeceksin."

Şüphyle bir kaşımı kaldırdım. "Ne yazık ki bu pek yardımcı olmuyor."

Başka bir şey söylemeden taburesinden kalktı ve bacaklarımın arasında durdu. Kızaran yanaklarımı görmesin diye başımı çevirmek istedim ama bakışlarımızı buluşturmak için çenemi nazikçe kaldırdı. Koyu renkli gözleriyle ve henüz anlamadığım başka bir duyguyla bana baktı. Gözyaşlarımı silerken yaptığı gibi başparmağının ucunu kızaran yanaklarıma sürttü ve öne eğilirken nefes alma özelliğimi kaybettim. Yüzümden sadece birkaç santimetrede ötede durup, "Hissediyor musun?" diye sordu.

Aman Tanrım. Bu olmuyordu herhalde.

"Evet." Benim sesime hiç benzemeyen kulak tırmalayıcı bir fısıltı çıkardım. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Orada kıpırdamadan ve ses çıkarmadan kaldı, dikkatle beni izledi. Yüzü daha önce hiç bu kadar okunmaz olmamıştı. "Aferin kızıma." Uyarmadan geri çekildi. Tenim anında dokunuşunun sıcaklığını, bedenim de yakınlığını özledi. "Doğru an buna yakın bir his yaratacaktır. Anlayacaksın."

Oturduğum yerde kıpırdandım, bacaklarımın arasındaki ağrı artık dayanılmazdı. Kelimeleri ve teknik açıklamaları unut gitsin. İçimdeki bir şey Cal'in bana *göstermesini* istiyordu. Duvarlarımı kırmanın nasıl hissettirdiğini göstermesini istiyordum.

"Peki sonra?" diye sordum utangaç bir edayla.

“Samimiyet sandığından daha içgüdüselidir.” Konuşurken sesi alıktı. “Bırak aksın, sevdiğin şeyleri öğren, rahatsız hissettiğinde hayır de ve her daim adamın korunduğundan emin ol. Reddeder ya da alırım çok büyük derse kalk ve git; çünkü tamamen yalan söylüyor demektir.”

Bunun üzerine kıkırdadım, normallik yeniden üzerimize rahatlatan bir battaniye gibi seriliyordu. Ta ki aklım Cal’in ne kadar büyük olduğunu düşünmeye karar verip bacaklarımın arasındaki ağrı geri dönene kadar. Kendimden nefret ediyordum.

“Teşekkür ederim.” Kendimi yine düzgün şeyler düşünmeye zorladım. “Biraz tuhaf geldiyse özür dilerim.”

Cal’in gözleri anlayışla parladı. “Tuhaf değildi, Grace. Endişelenme. Bana sormana sevindim. Senin için her şeyi yaparım, biliyorsun.”

Peki, nasıl hissettirdiğini gösterir misin?

Hayır. Dur artık.

Bu dikkatsiz fikri düşünmemeliydim. İşler sarpa sarıp bu yüzden Cal’i kaybedersem nasıl hayatıma devam edecektim? Hayatımda o kadar önemli bir yer edinmişti ki onu kaybetme düşüncesi dahi midemi bulandırıyordu.

Fakat başka, çok daha küçük bir yanımla ilişkimiz sarpa sarmazsa ne olacağını merak ediyordu. *O değişiklikten bir şey filizlenirse ne olur,* diyordu.

O düşünceyi ölümüne boğdum.

Bölüm 24

CAL

Siktir, siktir ve siktir.

Siktir demiş miydim?

Grace birkaç saat önce o Fazla Zorlayan Herif'in buluşmada yanağından öptüğünü söylediğinde aklımı yitirmiştim. Ve *-onun-* yaptığı zaman utanmaması için benden seksi öğretmemi istediğinde o herifin yaşadığı yeri bulup evini yakmak istemişim.

Bu böyle olmamalıydı. Grace başka biriyle ilgileniyor diye dünyaya öfke duymamalıyım. Tanrı aşkına, *benimle* ilgilenmesini bile istememeliydim.

Kız kardeşim ve dengesi birincil önceliğimken ciddi bir ilişkiye giremezdim. Birinin içeri girmesine izin verirsem Maddie bağlanacak ve o kişi gittiğinde -çünkü güvenin bana hep gidiyorlardı- kaldıramayacağım kadar üzülecekti.

Ayrıca ben de şu anda bir ilişki istemiyordum. Sonuncusu yaklaşık dört yıl önce, çıktığımız yedi ayın üçünde beni aldattığını öğrendiğimde bitmişti. Her şeyi reddettikten ve ben kanıtları gösterdikten sonra -diğer adam da ikimizi bir arada görene kadar bekâr olduğunu düşünmüştü ve beni dükkândan tanıdığını söylemişti- tepesinin taşıyla birlikte benim bilgisayarımın monitörünü de en yakın duvara atmıştı.

Yani evet, hiç travmatik değildi.

Kız arkadaş istesem bile içten içe onun Grace olmaması gerektiğini biliyordum.

Daha önce bir kadınla bu kadar yakın, özel bir ilişki kurmamıştım. Tam olarak nedenini söyleyemesem de bizimki daha önceki

arkadaşlıklarından, çok uzun yıllara dayanan Trey'le olan dostluğundan bile çok farklıydı.

Sanki tanıştığımızda kaderimiz yerine oturmuştu. Sanki dövme salonuma gelmesi, olması gereken bir şeydi.

Onu görmeye, ona mesaj atmaya, onunla konuşmaya ve gülümsemesini sağlayıp gözyaşlarını silmeye dair ilkel isteğim... Sonraki adımı atıp sürdüremezsek her şeyin yok olacağını düşünmek beni paramparça ediyordu.

Ama korkmuyordum. Sadece Grace'le sevgili olmak istemiyordum, o kadar.

O halde neden sabahın birinde onu düşünerek yatakta dönüp duruyordum?

Cidden, hayatımı sikeyim.

Beynimi susturmak için dairemin sessizliğini dinlemeyi denemek üzere gözlerimi kapattım. Maddie bu akşam burada olmadığından uyuyana kadar televizyon izleyebilir ya da daha hızlı dalmamı sağlayacak video oyunları oynayabilirdim ama bunların hiçbirinin beni gevşetmeyeceğini biliyordum. Özellikle de zihnim böyle bombok bir karmaşa içindeyken.

Yorganın üzerinde sırtüstü uzanırken uykunun sihirli bir şekilde bana galip gelmeyeceği belli oldu. Beynim çalışıp durmaya -sanki bir kere olsun duruyordu da- ve görmezden gelmem gereken senaryolar kurmaya başladı. Özellikle de ağzımı onun bacaklarının arasında hayal ediyordum ve bu güzel görüntünün şu anki durumuma en ufak bir yararı bile yoktu.

Yakınında dururken nefesinin kesilişi, kızaran yanakları ve aralanmış dudakları...

Hayır. Lanet olsun, kendine gel.

Ağırlığımı yatağın diğer tarafına vererek dokunmadığım yorganın soğukluğunun beni sakinleştirmesini umdum. İşe yaramadı.

Yapabileceğim en iyi şey olduğunu düşünerek tişörtümü çıkardım. Belki de uyumamı engelleyen odanın sıcaklığıydı.

Ellerim iç çamaşırlarımın içine girip hafifçe aletimi okşayana kadar ne yaptığımı fark etmedim.

Peki o zaman. Uyumamı sağlayacak olan tek şey buysa öyle olsun. Elim aletimin üst tarafına kaydı, bu yüzden cehenneme gidip git-

mayacağıma karar vermeye çalışıyordum. Büyük ihtimalle gideceğim kanaatine vardıktan sonra uzun parmaklarımı penisime sarıp aşağı yukarı hareket ettirmeye başladım. İlk başta yavaşım. İçine dalmayı dilediğim nefis vücudun kasılmalarını hissedebilmek için elim her aşağı indiğinde üstünü de sıktım. Ama o burada değildi ve elimdeki tek şey çarpık hayal gücümdü. Yarın pişmanlık duyabilirdim ki duyacaktım da. Gözlerimi kapattım, ardından Grace'in deli gibi istediği seks derslerini verirken beni tatmin ettiğini hayal ettim.

Başımı geriye attım, tatlı küçük Grace'imın dolgun dudaklarını aletime sarıp emdiği ve boğazının derinlerine kadar aldığı o lanetli görüntü zihnimde belirirken hareketlerim hızlanıp derinleşti. *Siktir*. Doğuştan yetenekli olacağına emindim, boğazına boşalana kadar beni yalamaya devam edecekti.

Bunu yaptığım için hasta herifin tekiydim ama umurumda değildi. Duramıyordum.

Diğer elimle yorganı kavradım; ağzını becerdiğimi, sarı saçlarını kavradığımı ve şişkin aletimi sabırsız boğazına soktuğumu düşünürken yüksek sesli inlememi bastırdım. Tanrım, her yeri sımsıkı olurdu.

Siktir, siktir, siktir.

Aletim elimde titredi ve ilk zevk suyu damlaları parmaklarıma bulanırken parmaklarımı daha hızlı hareket ettirmeye başladım. Grace'i düşünmek beni tüketiyordu. İçine girip çıkarken çığlık atacağına, duyduğum en tatlı inlemeleri çıkaracağına bahse girerdim. Arkasından onu bir hayvan gibi becerirken biçare, talepkâr ve bana son derece hazır olurdu.

Kadınlığının aletimi içine aldığını düşlemek, çıktığım bombok yükseklikten inmeme yetti. Boğazımdan gelen bir inlemeyle elimin her tarafına boşaldım.

Siktir.

Lanet olsun.

Bu da neydi böyle? Hasta şerefsizin tekiydim.

Bir anlığına uzanıp nefesimi toparladıktan sonra duş aldım, temizlendim ve bunun bir daha olmayacağına karar verdim. O kadar çok yönden yanılttı ki düşünmek bile başımı ağrıtıyordu.

Grace, kendisi masum bir arkadaşlık isterken onu düşünerek mastürbasyon yapan bir arkadaştan daha iyisini hak ediyordu. Benden

daha iyisini hak ediyordu ve bunu fark etmek çok acı veriyordu. Onu lavbilmek istemiyordum ama bu bokları yapmayı bırakmazsam kaybedecektim. O yüzden hayatımın son beş dakikasını hafızamdan silmem lazımdı, umarım daha sonra tekrar aklıma gelmezlerdi.

Ama aklıma geldi. Ah evet, hem de nasıl.

The Teal Rose'un dışında Grace'in vardiyasını bitirmesini beklerken onun olduğu tarafa birkaç kere göz atmadan duramadım. Dar kot pantolonu bacaklarının ve kıcının her günahkâr kıvrımını sarmıştı ve onu bu kadar güzel göstermeye hakkı olmayan siyah bir boğazlı kazak giymişti. Saçları omuzlarına yumuşak bir şelale gibi dökülüyor, parmaklarındaki altın yüzükler tavandaki avizenin altında parlıyordu.

İçile ve dışıyla, nefes kesecek kadar çekiciydi.

Düşüncelerimin sebep olduğu kanıtlar, kot pantolonumun ön kısmını zorlamadan önce kendimi toplamalıydım. O beni öyle görmüyordu. Ben de onu böyle görmemeliydim.

İstediğim son şey, daha ilişki bile istemiyorken aramızdakileri mahvetmekti. Onun da ilişki aradığını düşünmüyordum. Birkaç gece önce onu düşünerek kendime dokunduğumu öğrense muhtemelen delirir ve benimle bir daha hiç konuşmazdı. Sekse ilgi duymaya başlamış olabilirdi ama rızası olmadan onu böyle bir cinsel senaryoya dahil ettiğim için yine de hastalıklı sayılırdım.

"Tamamdır." Kapıyı kilitlemek için dışarı çıktığında bana en parlak gülümsemesiyle bakınca kendimi daha da kötü hissettim. Bana güveniyor ve iyileşiyordu, bense gidip *onu* yapmıştım. "Gitmeye hazır mısın?"

Bu sabah mesaj atarak onu, ödevi için ilhama boğulacağı Warlington'daki büyük kitapçılara götürebilir miyim diye sormuştu. Yapacak daha iyi bir işim yoktu, hem zaten nasıl hayır diyecektim ki? Beni serçe parmağında oynatıyordu.

Çoğunlukla sessizce oturduk, arabayı yalnızca benim *rock* şarkılarım dolduruyordu ama onunla hiçbir şey tuhaf gelmiyordu. Ve neyse ki bu haftanın başlarında bana seksi sorduğundan beri aramız pek değişmemişti. Hatta sanki o konuşmayı hiç yapmamış gibiydik.

Bunun daha iyi mi, yoksa daha kötü mü hissetmeme yol açtı-

ğından emin değildim. "Ne arıyoruz?" diye sorduğumda sıradaki ilk durağımızın kalabalık rafları arasında ilerliyorduk.

Tarihi aşk bölümünde durup düşünürken altdudağını ısırdı. Gözlerim o masum harekete takıldığında kendimden biraz daha nefret ettim. "Emin olmadığımı söylersem beni öldürür müsün?"

Kıkırdadım. "Kitabın ana hatlarına çoktan karar verdin sanıyordum."

"Verdim ama tam olarak aklıma yatmadı, anlıyor musun?"

"Çok mu klişe? Belki de bu yüzden emin değilsindir. Daha önce defalarca yapıldığı için."

Başını olumsuz anlamda salladı. "Klişeler o kadar da kötü değil. Her yazar yeterince orijinalse kendini eşsiz kılabilir. Çoğu okur da yazdıklarını her türlü beğenir."

Kendimi durduramadım. "Senin beğendiğin klişe hangisi?"

"Sadece bir tane mi?" Homurdandı. "Tamam, bakayım. Bir yerde kalmak zorunda kaldıklarında ve... Şok! Yalnızca bir tane yatak varsa." Konuşurken yüzü tamamen aydınlandı, daha önce bu kadar güzel görünmediğine yemin edebilirdim. "Önce birbirlerinden nefret ediyor, sonra ister istemez âşık oluyorlar. Ardından her şey karmakarışık bir hal alıyor. Ha, bir de adam kadının korumasıysa ve birlikte olamıyorlarsa. O da nedense beni çok etkiliyor."

"Bunlar oldukça detaylı." Sırıttım.

Omuz silkerek bana yaramaz bir bakış attı. "Ne istediğimi biliyorum."

Ben de.

Hayır. Yok. Bilmiyordum.

Sonraki yirmi dakikayı tarihi aşk bölümünü kurcalayarak geçirdik, sonra vazgeçerek beni müstehcen rafların olduğu tarafa sürükledi. Her karton kapaklı kitabı inceleyerek tanıtımlarını taradı ve daha önce duyduklarını bana anlattı.

Buna bayılıyordum. Bu tür kitaplardan pişmanlık duymadan keyif almasına ve tutkusuna beni de dahil etmesine bayılıyordum.

Yaklaşık yarım saat sonra yedi roman seçti. "Hepsini alamam, o yüzden iki ya da üç taneye düşüreceğim sanırım."

"Neden hepsini alamıyorsun?" diye sorarken kaşlarımı çattım. Ayrıca, okumayı bu kadar seviyorsa neden elektronik kitap okuyucusu yoktu? Bu sayede oldukça tasarruf ederdi.

Bana anlamıyormuşum gibi baktı. "Cal, bunların tanesi ortalama on beş dolar. Bu da *çok fazla* para."

Bir hevesle yedi kitabı da alarak kasayı işaret ettim. "Hadi gel. Yağmalamamız gereken başka bir kitapçı daha var."

Bir kere, sonra iki kere gözlerini kırptı. "Cal, bu kitapların hepsini almayacağım."

"Biliyorum. Ben alıyorum."

"Ne? Kesinlikle hayır. Yüz dolardan fazla eder. Bunu yapmana izin veremem."

Omuz silktim. "Sana almıyorum ki. Son zamanlarda konusuz pornolara kafayı taktım ve bunları istiyorum."

"Ya, öyle mi?" Neşeyle bir kaşını kaldırdı ancak kitapları elimden kapmak için atıldı. "Cidden, onları benim için alırsan kendimi kötü hissederim. Çok pahalı."

Vazgeçmeyeceğini bildiğimden ona becerebildiğim en kararlı ifadeyle baktım. "Grace, her gün öğle arasına bile gelmeden yüz dolardan fazla kazanıyorum ben. Bunları senin için almama izin ver, lütfen."

Yutkundum, kafasının içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyordum. "Bunu neden yapmak istiyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

"Çünkü gizlice müstehcen kitaplar okuduğunda gözlerini dolduran ışığa bayılıyorum," diye cevapladım kendimi durduramadan. "Ve sen mutlu olunca ben de mutlu oluyorum."

"O kadar basit yani?" Solgun yanaklarındaki hafif kızarıklık yüzünü kaplayınca oldukça aptalca bir şey yapmak istememe neden oldu. "Tamam, peki. Ama çocuk bölümüne bakıp Maddie'ye bir şey almak istiyorum. Yatmadan önce ona hep aynı hikâyeyi okuyorsun ve bu sana fazladan ağabeylik puanları kazandırmayacak."

"Kendimi savunmam gerekirse o kitaba bayılıyor," diyerek mağazada onu takip etmeye devam ettim.

"Hı hı, tabii."

Grace farklı renklerdeki kitapları gezerken doğru düzgün -ya da hiç- düşünmüyordum. Kız kardeşimle iyi geçindikleri aralarındaki ilişkiden belli oluyordu ama prensesim için bir şey almak istemesi...

Çok geç olmadan düşüncelerimi durdurdum.

"Bence bunu sever." Bana denizkızı prensesi hakkındaki üç boyutlu kitaplardan birini gururla gösterdi. "Ağabeyi onaylıyor mu?"

"Onaylıyor." Ona sıcak bir gülümsemeyle baktım. "Teşekkürler. Ona bir şey almak zorunda değilsin."

"Zaten ona bir kitap alacaktım. Onun yaşındayken kitap okumaya bayılıyordum ve onun da sevmesi çok tatlı."

Kitabı bir kere daha açınca devasa üç boyutlu denizaltı kalesi saytadan dışarı fırladı. "Evet, Maddie bunu görünce kafayı yiyecek." Grace gülümsedi. "Yani, Gracie ile Sammy'nin macera kitabı değil ama bu da olur."

"Eh, onu bulmak biraz zor." Sonra zihnimde bir şey belirince birdenbire, "Sen yazmazsan tabii," deyiverdim.

Grace bana boş bir ifadeyle baktı ve bir anlığına yanlış bir şey mi söyledim diye düşündüm. "Ciddi misin?"

"Eh, evet." Omuz silktim. "Neden? O kadar boktan bir fikir mi?"

"Hayır, hayır," diye mırıldandı. Bakışları dalgındı, arkamda bir yere kilitlenmmişti. "Hiç düşünmemiştim sanırım."

"Final projen için çocuk kitabı yazabilir misin?"

"Dur bakayım." Telefonu çıkarıp hararetle yazmaya başladı, ardından projenin yönergeleri olduğunu tahmin ettiğim şeyi taradı. "Herhangi bir yaş grubuna yönelik ve her türde kitap yazabilirmişim ama minimum sözcük sayısına ulaşmak zorundayım."

"Güzel, buldun işte."

Bana öylece bakakaldı. "Yetişkinler için bir şey yazacağımı varsaydım ama bu daha mantıklı. Bu fikir çok hoşuma gitti, Cal."

Ona gülümsedim. "Daha önce bir çocuk kitabını okuyacağım için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım."

Gözlerini kırıştırdı. "Okumak ister miydin?"

"Tabii ki."

Kızardı ve bu görüntü kalbimi acıttı. "Gracie ile Sammy'nin hangi gizemi çözmesini istediğimi düşünmem lazım. Belalı dedektifler olmaları gerek, unuttun mu?"

"Asla unutmam." Yanındayken sürekli gülüp durduğum için yüzüm ağrıyordu. Elimde olsa bu acıyı her gün çekerdim. Bunun üzerine aklıma bir şey daha geldi. "Hey, projende illüstrasyon kullanabilir misin?"

Yine telefonunu kurcaladı. "Burada yazmıyor ama profesörüme sorabilirim. Neden?"

"Çünkü sen de istersen hikâyen için birkaç tane illüstrasyon çizmek hoşuma gider."

Grace, beni ilk kez görüyormuş gibi bakmaya başladı. "Kitapları bırak."

Sorgulamadan dediğini yaptım ve saniyeler sonra kendini kollarıma attı. Hemen ona sarılarak sarhoş edici kokusunu içime çektim.

"Nen harikasin, Cal," diye mırıldandı göğsüme doğru. "Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim."

Yüzümü saçının tepesine bastırarak aptal gülümsememi sakladım. "Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun, gün ışığı."

Beni iyice sıkmaya başlayınca hırıltılı bir ses çıkardım. Kahretsin, görüldüğünden daha güçlüydü. "Kitabıma illüstrasyon çizersen ücretini veririm." Karşı çıkmak üzere ağzımı açtım ama benden önce davrandı. "Hayır, duymak istemiyorum. Tartışmaya kapalı."

"Ama bu dersin için, o kitaptan para kazanmayacaksın. Bu adil olmaz," diye belirttim.

"Umurumda değil." Hâlâ kollarımdayken omuzlarını silkti. "Vaktine değer veriyorum, bu yüzden diğer herkes gibi sana ödeme yapmak istiyorum."

Bu tartışmayı kazanmamın hiçbir yolu olmadığını bildiğimden pes ettim. "O zaman tamam ama sana indirim yapacağım."

"Anlaştık." Geri çekilince küçük bedeninin benimkine değen sıcaklığını hemen özledim. Ardından sıkabilmem için elini uzattı. "Artık sözünden dönemezsin, Sammy. El sıkışmak, serçeparmak sözüyle aynıdır ve o sözler ne kadar kutsaldır biliyorsun."

"Tabii ki. Bu son derece meşru sözleşmeyi bozmaya cüret edemem." Sırıttım.

O da bana sırıttı. "Geri zekâlı."

"Aynen."

Başka bir şey söylemek üzere ağzını açtı ancak telefonu elinde titreyince konuşmaya fırsat bulamadı. Mesajı okurken kaşları çatıldı. Saniyeler geçtikçe gözlerine yavaşça yerleşen paniği görebildiğime yemin edebilirdim.

"Hey, her şey yolunda mı?" Bir elimi omzuna koyup onu hafifçe sarstım.

"Ha? Evet, bir şey yok."

"Grace."

"Hı?"

"Solgun görünüyorsun. Kim o?"

Sadece omuzlarını silkmekle yetindi. Bir anlığına bana söylemeyeceğinden korktum. Ama konuşunca gözüm döndü.

"Luke. Beni bu akşam yemeğe çıkarmak istiyor."

Bölüm 25

GRACE

“Evet diyecek misin?”

Son on saniyede bir kere bile göz kırpmamıştım. “Bilmiyorum. Demeli miyim?”

“Sana kalmış.” Öyleydi, değil mi?

Başımı sallayarak kasaya doğru yürümeye başladım.

“Ya beni öpmeye çalışırsa?”

Cal’in adımları arkamda duraksadı. “Bu kötü bir şey mi olurdu?”

Kafedeki ilk buluşma sayılabilecek görüşmemizde Luke beni yanağımdan öptüğünde garip ya da tuhaf gelmemişti, sadece... heyecansızdı.

Arkadaşlarım haklıydı; iki insan arasındaki elektriğin açığa çıkması zaman alabiliyordu. Hemen havai fişekler görmeyi beklememeliydim. Ama yine de...

“Beni öpmeye çalışırsa kaçacağımı sanmıyorum,” dedim dürüstçe. “Ama bunu istediğimden de emin değilim.”

Kitaplarını tezgâha bıraktı. O sırada kasanın arkasındaki kadın onu öyle bariz bir şekilde süzüyordu ki onun yerine utanmıştım. Profesyonelliğin modası mı geçmişti?

Baktığı için onu suçlayamazdım tabii; dövmelerinin çoğu *Henley* marka koyu gri tişörtünün uzun kollarıyla saklanmış olsa da etkileyici kasları fazlasıyla fark ediliyordu. Kredi kartını çıkarıp kadına uzatınca kasiyer dövmeli parmak eklemlerine bakıp gerçekten kızardı. Cesarete bak.

Anı bir sahiplenme dalgası içime doldu, öyle güçlüydü ki bu kezolumunc boğamadım. Ne var ki Cal kadının baktığını fark ettiğinde ona sırtınca kendimi kaybettim.

“Luke’a evet diyeceğim,” dedim, çok büyük bir kararmış gibi gerekenden yüksek sesle duyurmuştum. Fikrimi değiştirip neden birdenbire buluşmayı kabul etmek için sabırsızlandığımı detaylı bir şekilde düşünmeden telefonu kaptım ve ona mesaj attım.

Cal bana omzunun üzerinden ne düşündüğü anlaşılmayan bir bakış attı. “Eğer eminsen.”

“Eminim.”

“Peki.”

Aptal kasiyer poşet isteyip istemediğini sorarken ona bir kere daha gülümsedi. Yüksek sesle homurdanmamı engelleyemedim, bu yüzden de Cal bana tekrar anlaşılmaz bir bakış attı. Neyse ne.

Tabii ki poşet istiyordu, ne biçim bir soruydu bu böyle? Yedi tane kitabı tüm gün kollarında mı taşıyacaktı?

Tamam, sakin ol kızım. Neden kendini küçük düşürüyorsun?

Harika bir soruydu. Şu anda kafa yormayı reddetmem çok kötüydü. Ödeme sıram geldiğinde kadın benimle doğru düzgün göz teması kurmadı. Muhtemelen tüm müşterilerine karşı kullandığı profesyonel tavrını ve donuk sesini kullanıyordu. En azından seksi olmayan müşterilere karşı böyleydi.

Çünkü kimi kandırıyordum ki? Cal günah kadar seksiydi.

“Kasiyer resmen seninle flört ediyordu,” dedim ona, arabaya döndüğümüzde.

“Hmın...” Dışarısı güneşli olmasa da güneş gözlüklerini taktı ve motoru çalıştırdı. “O zaman müsait olmamam kötü olmuş.”

Kız arkadaşı olmadığını söylemişti ama belki de son birkaç haftada biriyle görüşmeye başlamıştı? Açıkçası vaktinin çoğunu çalışarak, kız kardeşiyle ya da benimle geçirirken ilişkisi olması pek mantıklı gelmiyordu. Belki de uzun mesafe ilişkisiydi. Ya da belki...

“Şu anda ilişki aramıyorum. Ya da tek seferlik bir şey.”

“Ya.” Beynim şimdi de onu rasgele, kimliksiz bir kadınla tek seferlik ilişkide hayal ediyordu; bundan o kadar nefret ettim ki ağlamak istedim. “Neden?”

Kırmızı ışıktaki dururken omuz silkti. "Hayatımın o aşamasında değilim."

"Evet, anlıyorum." Anlıyordum ama sözlerini sindirirken biraz olsun hayal kırıklığı hissetmedim diyemezdim.

Zaten ne beklediğimi bilmiyordum. Bana sırlıslıklam âşık olmasını ve kendi peri masalımızda yaşamamızı mı? Evet, tabii.

Arkadaştık zaten, *çok iyi* arkadaşlık ve ikimiz de bunu mahvetmek istemezdik. Özellikle de birbirimizi *o şekilde* görmezken. Çünkü ben görmüyordum. Onu çekici ve şefkatli buluyor olabilirdim ama o kadardı. Tanıdığım çoğu kişide aynı özellikler vardı, yani bir anlamı yoktu.

Kitapçı yağmalamayı ertelemeye karar verdim ve Cal, Luke'le buluşmama hazırlanmam için beni eve bıraktı. Gitmek için yanıp tutuşmasam da hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

Ne olursa olsun, Cal'i aklımdan atmalıydım.

CAL

Spor yapmak baktan ruh halimi düzeltmedi. Ve inanın bana denemişim.

Spor salonu apartmanıma yürüme mesafesindeydi. Eve döndükten sonra annemden veya Grace'den mesaj ya da cevapsız çağrı var mı diye bakmış, sonra da oyun koltuğuma gömülüp ekranda gördüğüm ilk oyunu oynamaya başlamıştım. Sonraki birkaç saati atlatmama yardım edecek her şeye razıydım.

Ne var ki, ne kadar denersem deneyeyim, hiçbir miktardaki iyi grafik ya da çetrefilli hikâye on dakikada bir saate bakmamı engellemedi.

Grace'in buluşması yaklaşık bir saat önce başlamıştı ve ondan haber almadığıma göre iyi gidiyor olmalıydı. Herhangi bir konuda bana ihtiyaç duyarsa mesaj atmasını söylemiştim, o da yapacağına söz vermişti. Hatta ne olur olmaz diye restoranın konumunu göndermişti, yani güvenliği konusunda endişeli değildim. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum.

Bu şiddetli kıskançlığın bana yaptıkları konusunda endişe duymaya başlamıştım.

Evet, neyse ne, kıskanıyordum. Söylemiştim işte.

Mantıklı mıydı? Asla. Ama bu tren çoktan rayından çıkmıştı ve şu anda bu konuda bir bok yapamazdım.

O flörtöz kasiyere sinirlenmiş olması da hiç yardımcı olmuyordu. Bana karşı bir şeyler hissettiğine sadece ahmaklar inanırdı ve kafası karışık kalbimin ihtiyacı olan son şey buydu.

Hâlâ bir ilişki istemiyordum, nedeni sadece bir önceki ilişkimin kâbus gibi olması değildi; Maddie'nin istikrarı hak ettiğini de düşünüyordum. Hayatıma kadınlar girip çıkamazdı. İçimden bir ses er ya da geç her şeyin berbat olacağını söylüyordu.

Peki o zaman ne olacaktı? Kaçınılmaz olan gerçekleşip Maddie'yi temelli yanıma taşımak zorunda kaldığımda ne olacaktı? O şimdi ve her daim önceliğimdi; çoğu kadın bu ilgiyi paylaşmak istemezdi. Üstelik ilişki iyi giderse eninde sonunda aynı eve çıkacaktık ve kız kardeşim de bizimle taşınmak zorunda kalacaktı.

Ben sadece ileriye düşünüyör, olası her senaryoyu analiz ediyordum. Ve hiçbir ümit verici görünmüyordu.

Canımı ne kadar yakarsa yaksın, önümüzdeki yıllarda Maddie'yle zorlu bir yolculuğa çıkacaktık -bunu iliklerime kadar hissediyordum- ve kız arkadaşımı bunun içine sürüklemek herkes için haksızlık olurdu.

Yani evet, yakın zamanda romantik bir ilişkiye girmeyecektim. Özellikle de Grace'le. Kendimi bir an önce toplamalıydım.

Sonraki bir saat boyunca oyunda her ne oluyorsa onunla ilgileniyormuş gibi yaptım. Son yirmi dakikadır tek yaptığım karakter puanı almak için odun kesmekti, bunun için beni suçlayabilir miydiniz?

Saat sekiz gibi Aaron konuşmak için aynı sunucuya giriş yaptı.

"Selam, dostum." Sandalyesini düzeltirken arka plandan hareket sesleri geldi. "Nasıl gidiyor? Bir süredir seni görmedim."

Birkaç hafta önce Trey ve benim, dürüst görüşlerimizi almak için şefinin denediği yeni *tapas*'ları dükkana bıraktığı zaman dışında onu pek görmemiştim.

"Yetişkinlik başa bela. Hep çok meşgulüz." İç çektim. "Sen nasıl dışarı çıkmadın? Cumartesi akşamındayız."

"Yaşlanıyorum, Cal." Sesi bir saniye boyunca dramatik geldikten sonra kahkahaya boğuldu. "Siktir, sesim çok depresif geliyor."

Kıkırdadım. "Sen yuva kurmak için sabırsızlanmıyor muydun?"

Aaron çoğu zaman kafasına göre hareket ediyor olabilirdi ama daha önce karşısına iyi bir kadın çıkıp onu mutlu ederse seve seve kık salabileceğini söylemişti.

"Hı, evet." Öksürdü. "Vakti geldiğinde."

"Tabii."

"Sen istemiyor musun?"

Aklım, Grace'e ve hissetmeyi reddettiğim duygulara gitti. Korku tepelerimin altında saklı kalmaları daha iyiydi.

"Sanırım." Boğazımı temizleyerek ani tuhaflığımı anlamamasını umdum. "Ama yakın zamanda değil."

"Nasıl yani?" Aaron kadar meraklı birinin konuyu hemen kapatmamasına şaşırmamalıydım ama yine de...

Yapabileceğim en iyi şey dürüst olmayı seçmekti. "Kız kardeşim."

"Siktir. Seninle falan mı yaşıyor?"

"Henüz değil ama eninde sonunda olacağına eminim." Ve bu ödümün bokuma karışmasına neden oluyordu. Bu balonun her an patlamasını beklesem de nihayet geręekleřtięinde hazır olmayacağımı biliyordum.

"Biraz inancın olsun, dostum. Düzelecektir." Annemden bahsediyordu ve bunca yıldır yaptığı pisliklere rağmen ona nasıl körü körüne inandığını anlamıyordum. Aaron'ın onu benim kadar tanımadığı belliydi.

Dış dünyaya göre annem, içinde bulunduğu koşulların zavallı bir kurbanıydı. Bir nevi öyleydi ama asıl kurban dört yaşındaki kızıydı. Başka türlüymüş gibi davranmaya gerek yoktu. O lanet olası bir yetişkindi. Eğer işleri batırırsan durumu kabullenir, değiştirmeye çalışırdın. Annem şimdiye kadar yaptığı hataları bile kabul etmemişti. Bu kalbimi kıran konuşmaya devam etmek istemediğinden konuyu o kadar da umursamadığım oyunla alakalı bir şeye çevirdim. Aaron yemi yutarak bana yeni güncellemeleri anlatmaya başladı. Yaklaşık bir saat sonra birkaç kere yalandan esneyip ona yorgun olduğumu, gelecek hafta akşam yemeği için *tapas* bara uğrayacağımı söyledim.

Telefonuma bakıp Grace'den mesaj gelmediğini görünce zihnimi temizlemek için hızlı bir duş aldım. Spor salonunda zaten duş almış olsam da şu anda bir şey yapmazsam delirebilirdim.

Neden bana güncellemeleri mesaj atmıyordu? Umarım bu durum

çlendiğinin işaretidir. Onu o adamla gülerken, onu öperken, onunla
ve giderken hayal etmek ne kadar canımı yaksa da...

Duştan çıkarken telefonum çaldı; kaygılı biri olduğum için ban-
yoya yanımda götürmüştüm, hattın diğer tarafında Grace olduğunu
görünce hemen telefonu cevapladım.

"Selam. İyi misin?" Kalbim durdu, cevabını beklerken sabırsız ve
endişeliydim.

"Cal, ben..." İç çektiği an bir sorun olduğunu anladım. "Aşağıda-
yım. Kapıyı açabilir misin?"

Dışarısı karanlıktı. Mahalle güvenli olsa da sokakta gerekenden
fazla tek başına beklemesini istemiyordum. Belime temiz bir havlu
sarıp aceleyle kapıyı açtım. Küçük bedeni koridorda belirdiğinde ne-
fesimi tuttum. Dar kot pantolonu, topuklu botları ve blazer ceketıyla
nefes kesici görünüyordu. Ne var ki yüzüne bir kere bakar bakmaz
endişeli ruh halim geri döndü.

"Selam." Daireme girerken bana utangaç bir gülümsemeyle bakı-
yordu. "Özür dilerim, geldiğimi daha erken haber vermeliydim..."
Bana baştan aşağı bakıp neredeyse çıplak olduğumu fark edince son-
raki sözcükleri dudaklarında kayboldu. "İı, bir şeyi bölmüyorum
ya?"

Ona inanmadığımı gösteren bir bakış attım. "Endişelendiğin
buysa bir dakika önce seks yapmıyordum."

Gözlerini devirdi ama solgun yanaklarındaki yoğun kızarıklığı
gizlemeyi beceremedi. "Neyse. Haber vermeden geldiğim için üzgü-
nüm."

"Özür dileme. Her şey yolunda mı?"

"Sayılır," dedi tereddütle. "Luke, şey, evine gitmemi istedi. Ben
de hayır dedim."

İçimi bir rahatlama duygusu sardı. Bu yüzden hemen kendime
küfrettim. "Seni rahatsız mı etti?" Çünkü gerekirse birkaç kol ve ba-
cak kırmaya hazırdım.

"Hayır. Yani, kasten etmedi," diyerek ceketini çıkardı. Altındaki
dar, siyah bluzu görünce biraz aklımı kaybettim. "Sevişmek istediğini
saklamadı ve ben de sonraki adıma hazır olduğumu sandım ama..."

Kendini durdurdu, gözlerindeki panik tepki vermeme yol açtı.
"Tamam, şimdi şöyle yapıyoruz," diye başladım ve bir elimi sırtına

koyup onu kanepeye doğru yönlendirdim. "Ben bir şeyler giyerken sen burada kalıyorsun, sonra da sana sütle kurabiye getiriyorum ve bu konuyu konuşuyoruz. Kulağa güzel geliyor mu?"

"Sütle kurabiye mi?" Neşçyle bir kaşını kaldırdı. "Tam bir ağabeysin."

"Senin için değil," deyiverdim sözcükleri tartmadan. Neyse ne Ne kadar savaşırsam savaşayım ona karşı hislerimin ağabeylikle alakası olmadığını anlaması gerekiyordu. "Hemen dönerim."

Üzerime temiz iç çamaşırı, eşofman altı ve tişört geçirmem birkaç dakikamı aldı, ardından söz verdiğim sütle kurabiyeleri hazırlamaya koyuldum. Her şeyi sehpaıa bıraktığımda Grace, omuzlarına battaniye sarmış halde kanepede oturuyordu. "Teşekkürler, Cal."

"Önemli değil." Düşen bir tutam sarı saçını kulağının arkasına sıkıştırdım, dokunuşumla titredi. "Bu akşam nasıl bir sorun çıktı anlat."

İç çekip ilk kurabiyesini ısırdı. "Aslında hiçbir şey. Benim yüzümden. Sorun benim."

"Öyle olmadığını biliyorum."

Ama başını iki yana salladı. "Buluşma harikaydı. Eğlendim. Ama sonra beni öpmeye çalışıp evine gelmemi isteyince yapamadım."

"Seni öpmeye mi çalıştı?"

Dudaklarının köşesinde kurabiye kırıntısı kalmıştı ve o kadar sevimli görünüyordu ki ondan uzaklaşmam gerekirdi. Ne var ki kendime işkence etmeyi sevdiğimden uzaklaşmadım.

"Dudaklarıma uzandı ama son anda başımı biraz çevirince buramı öpmüş oldu." Kırıntıyı işaret etti ve dokununca kıkırdarak yedi, ardından tekrar kaşlarını çatı. "Doğru olduğunu hissetmedim ve açıkçası onunla hiç alakası yoktu. Luke kusursuz bir beyefendi, eminim bir sürü kız benimki gibi bir buluşma için yanıp tutuşur ama..."

"Grace, ondan hoşlanmaman sorun değil. Tanıştığın her erkek aradığın kişi olmayacak, bu da normal bir şey," diye güvence verdim. Şu anda onun değil de benim yanımda olmasından dolayı rahatladığım için hastalıklı piçin teki olduğuma emindim.

Zorlukla yutkunurken boğazı inip kalktı. "Ben düşündüm ki... Ben ver."

"Hayır, söyle bana."

Geçtiirdi. "Önemli bir şey değil."

Kolunu dürttü. "Bir şey var ve bilmek istiyorum."

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından nihayet yenilmiş bir iç çekişle, "Ben kırıldım, Cal," dedi.

"Kırık falan değilsin," dedim tereddüt etmeden. "Bana bak." Bakı. "Sonraki adımı atmaya hazır olman, sana ilk yemek ısmarlayan erkekle bir şeyler yaşayacağın anlamına gelmez."

"Farkındayım." Bana anlamlı bir bakış atsa da bir saniye sonra yüzü düştü. "Aslında yapmaya hazırdım. Belki onunla yatmaya değil ama öpüşmeye, oynaşmaya... O sınırları geçmeye zihinsel olarak hazırdım."

Derin bir nefes alarak kendime bunların hiçbirini yapmadığını hatırlattım. Şu anda çıldırmam için hiçbir neden yoktu. "Bu kırık olduğunu değil, sadece doğru anmış gibi hissetmediğini gösterir."

Bakışları oturma odasının karşısında bir yerlerde kayboldu. "Sen dövmeceide bana gösterirken hissettiğim gibi hissetmedim," diye fısıldadı.

Bacaklarının arasındaki duruşumu, çenesindeki elimi, birbirine karışan nefeslerimizi, ruhumun bedenimden ayrıldığını hatırladım. Bana da daha önce kimseyle hissetmediğim şeyler hissettirdiğini düşündüğümü hatırladım. Ve yeniden hissedeceğimden şüpheliydim.

"Grace." Sesimi alçaltmak istememiştim ancak etrafındaki karanlık ve yumuşak aurayı görünce kendimi durduramadım. "Bir daha başka bir şeyin öyle hissettireceğini sanmıyorum."

Güzel ela gözleri benimkilerle buluştu ve aramızdan söylenmemiş bir şeyler geçti. Bir his, bir elektrik akımı, ikimizin de kabul etmek istemediği bir gerçek.

"Bence yeniden öyle hissedebilirim," diye mırıldandı.

Sesim bir oktav azaldı. "Öyle mi?"

Dolgun dudakları aralandı, gözleri meraklı ve korkmuştu, nefesi düzensizdi. Söylemesi gerekiyordu. Söylemezse tek bir kasımı dahi...

“Cal,” dedi acı verirmişçesine adımı fısıldayarak. Bacağım onun-
kine değdi ve tatlı parfümünün kokusu bütün hislerimi köreltti.

“Evet, gün ışığı,” dedim bir nefeste.

Bana çok yakındı, bedenimdeki her hücre ve sinir hayata dönü-
yordu. *Dur. Ne halt ediyorsun sen? O arkadaşın. O lanet olası çizgiryı
aşma.*

Zihnimde çalan uyarılara rağmen etrafımızda zaman durdu. Hava
elektrikle ağırlaştı ve sanki beynim bunun boktan bir fikir olduğunu
biliyor ama göğsümdeki o lanet organ dinlemeyi reddediyordu.

Benim.

O benimdi.

Bense başkasının olana dek ölmüş olacaktım.

Yavaşça eğildi, fısıldarken kalbimi ve ruhumu narin ellerinde tu-
tuyordu. “Bana kırık olmadığımı göster.”

Grace’in dudaklarının yumuşak baskısını kendi dudaklarımda
hissettiğimde duvarlarımdan biri yıkıldı.

Bölüm 26

GRACE

Dudaklarım belli belirsiz utangaç bir öpücükle onunkilere değ-di. Bir anlığına Cal'in tüm bedeni katılaştı ve panik içime ölümcül bir dalga misali hücum etti.

Böyle yapmamalıydım. Beni öpmek ister mi diye sormalıydım. Nasıl hissettirdiğini...

"Gel buraya," diye fısıldadı ağızma doğru sertçe, beni tekrar öpmeden önce sadece bir saniyeliğine geri çekildi.

Ah, aman Tanrım.

İri ellerinden biri enseme kavradı ve kucağına oturana kadar beni yakınına çekti. Ellerimi nereye koyacağımı bilemediğim için omuzlarına koydum. Birini böyle öpmeyeli yıllar olmuştu. Gerçi öptüğümde bile *böyle* değildi. Hoşuna gitmeyecek bir şey yapmaktan, dudağını falan ısırmaktan korkuyordum. "Rahatla." Aklımı okuyarak geri çekildi. "Bana uyum sağla."

Beynimi kapatıp dediğini yaptım.

Cal, beni dudaklarımın tadını ezberlemek ister gibi öpüyordu. Tenimin hissini hatırlamak istermiş gibi sarılıyordu. Ağızımı diliyle aralayarak öpücüğü derinleştirdiğinde dünya durdu. Dilinin yumuşak ve nazik her dokunuşuyla birlikte tüm hislerim canlandı ve boğazımdan küçük bir inleme sesi kaçtı.

Kalbim utanç içinde tekledi. Geri çekilerek kaçsam mı diye düşündüm ama sonra Cal enseme daha sıkı tutarak beni iyice kendine yaklaştırdı. Yoksa... hoşuna mı gitmişti?

Kalbimi bir şey çekiştiriyor, kendimi onda kaybetmem için bana bağıırıyordu. Onu ilk kez dinledim.

Diğer eli belimde durup omurgamdan bir elektrik dalgası yollayınca kalçalarımı kendiliğinden onunkilere sürtünmeye başladı. Sertliğini merkezime bastırırken boğazımdan bir ses daha çıktı, o da karşılık olarak homurdansa da geri çekilmedi.

Tanrım. Bu cidden oluyor.

Kot pantolonla kaplı merkezimi onun belirgin sertliğine sürtmeye devam ederken ağzı benimkini aç bir öpücükle ele geçirdi. Ensemdeki eli belime inip beni devam etmeye teşvik ediyordu.

Zorlukla nefes alırken geri çekildiğim sırada Cal alnını benimkine yasladı. Gözleri tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyormuş gibi onun üzerindeki her hareketimi takip ediyordu.

“İşte böyle. Senin yerin burası. *Benim* yanım,” diye hırladı. Sesindeki övgü ve sahiplenme başımı döndürüyordu. “Kendini tatmin etmek için beni mi kullanacaksın, gün ışığı? Öyle mi?”

Edepsiz konuşmasını duyduğum gibi bacaklarımın arasındaki ıslaklık arttı. *Siktir.*

Büyük elleri -*Tanrım, o eller-* belimi sıktı ve durdu. “Konuş benimle, Grace. Benden ne istediğini söyle.”

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Bu tatlılık abidesi adam her seferinde kalbimi eritiyordu. “Sadece kendini bırakmanı istiyorum,” diye fısıldadım, hareketlerim yavaşlasa da durmadı. “Camdan değilim ben. Kırılmam.”

Boğazının derinliklerinden bir hırıltı çıktı. “Şu anda kendime güvenmiyorum. Sana çok sert davranmak istemiyorum.”

Beni, Cal’in yataktaki sert halini görmekten daha çok delirten bir şey yoktu ama belki de haklıydı. Belki de bu akşam yapmak mantıklı değildi.

“O zaman bana uyum sağla yeter,” diyerek onun sözlerini tekrarladım.

Gözlerindeki şüphe yalnızca bir an sürdü. Dudaklarımız tekrar birbirini buldu ve tempom hızlandı. Nefes nefeseydim, bacaklarımın arasındaki beni hem korkutacak hem de heyecanlandıracak kadar güçlü olan sertliği hissederken inledim.

Yaklaşan orgazmım içimde hızla büyürken başımı geriye doğru attım. Aynı anda ağız boğazımın açıkta olan kısmını buldu. Cal orayı aptı, dişledi, emdi ve ben aklımı kaybettim.

“*Siktir,*” diye mırıldandı sessizce. “Üzerimde siktiğimin tanrıçasına benziyorsun. Çok tatlısın, çok mükemmelsin.”

Övgüsü felaketim oldu. Boşalmaya çalışmakla mücadele ederken yorgun ve tükenmiş halde yüzümü boynuna gömdüm. Hemen kontrolü eline alarak kalçalarımı güçlü elleriyle yön verdi.

“Benim için boşal, tatlım,” diye kulağıma fısıldadı. “Aletime sür-tün ve *boşal.*”

Daha fazla dayanamadım. Gergin, yüksek sesli bir inlemeyle duvarlarım kasıldı ve sonunda, *sonunda* kontrolümü kaybettim.

Lanet olsun. Az önce ona sürtünerek boşalmış mıydım?

Daha önce kendimi parmaklarımla tatmin etmiştim ama hiçbir şey başka biriyle orgazm olmakla karşılaştırılamazdı. Bana dokunmamıştı bile.

Yavaşça nefesimi toplarken boynuna sarıldım. Altımda sabit durdu, bir tek elleri artık sırtımın aşağılarında duruyor, kıyafetle örtülü tenimde küçük daireler çiziyordu.

Tekrar oturduğumda kararan bakışları benimkilerle buluştu. Üzerinden yoğun bir şekilde hakimiyet yayılıyordu; saklı tuttuğunu bildiğim yaratığı serbest bırakacak mı acaba diye merak ediyordum. Beni tekrar boşaltmak mı üzereydi?

Dakikalar içinde uykuya dalabilecek kadar yorgun olsam da karşı çıkmazdım.

Ama o iki kere ağızını açıp kapattıktan sonra nihayet fısıldayabildi. “Özür dilerim.”

Kalbim, göğsümden sesini duyabileceğim kadar hızlandı. “Cal, özür dilemene gerek yok. Ben başlattım.” Nedenini kendime sormak bile istemiyordum.

Elleri hâlâ bedenimdeydi, sanki bırakmak istiyor ama beceremiyordu. “Grace,” diye başladığında ağızından çıkacaklardan nefret edeceğimi anladım. “Bizim yapmamamız... Bu hiç...”

“Ever.” Yutkundum. Kalbimi ondan önce ikiye bölmeyi tercih ederdim. Gerçi artık çok geç olabilirdi. “Sınırı aştıysam üzgünüm. Önce iznini istemeliydim.”

“Sorun değil,” diye güvence verdi. “Hoşuma gitmeyen ya da istemediğim bir şey yapmadın.”

Gözlerimi kırptırdım. Ne söylediğini anlayıp anlamadığımdan emin değildim. Beni öpmek mi istemişti? Hatta srtnmemi mi istemişti? Bunu daha önce düşünmüş müydü?

“Ya tekrar yapmak istiyorsam?” diye sorarken altdudağımı ısıtıyordum. İkinci tura teşvik etmek için tahrik etmeye çalışmıyordum, sadece çığlık atabilecek kadar mahcup hissediyordum.

Gözlerini ovalayınca dövmeli eli yine dikkatimi çekti. “Bence yapmamalıyız.”

Yüzüm düştü. “Ya.”

“Hâlâ kırık olduğunu düşünüyor musun?” Sorusu beni şaşırttı ancak cevabım daha şaşırtıcıydı.

“Hayır. Bence hiç kırılmamıştım.”

Tekrar birbirine yapıştırılmış, parçalanmış bir vazo gibi kırık değildim; yepyeniydim.

Karşımdaki adam şu anda kalbimi acıtısa da en az iyileşen ruhum kadar sorumluydu bu farkındalıktan.

Geri çekilmek yerine beni göğsüne çekti ve sıkıca sarıldı. Aramızda sessiz itiraflar gerçekleşti ama kalplerimizin içinde öldü. “Sen başıma gelen en güzel şeylerden birisin, Grace,” diye mırıldandı. “Arkadaşın olmaya devam etmek istiyorum ama şu anda bunu yapamazsan anlarım.”

Kafam karışmıştı, biraz korkmuş olsam da aklımdaki tek kesin şey buydu. “Tabii ki arkadaşın olarak kalmak istiyorum, Cal. Her zaman. Bu hiçbir zaman değişmeyecek.”

İ çektikten sonra beni bırakarak kanepede geriye yaslandı.

“Bunun olmasına izin vermemeliydim.”

“Ben başlattım,” diye tekrarladım. Bunu kalın kafasına sokabilseydi keşke. “Bana uyum sağla dedim, sen de sağladın.”

“Evet ama sen...” Cümleyi bitirmedi.

“Ben neyim, Cal?” Mantığım aksini söylese de tersledim. “Kırık mıyım? Böyle mi düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedi sertçe. “Hayır, değilsin. Hem de hiç.”

“Ne var o zaman?” Kucağından kalkmaya yeltendiğimde beni bıraktı. Bacaklarının arasında durarak kollarımı kavuşturdum ve ona

sen beni baktım. "Bana iyi hissettirdin, karşılığını vermek istiyorsam ne olmuş?"

"Sen de bana iyi hissettirdin."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

İç çekti, bakışları kucığına indi. Böyle olmamalıydı. Bana her an kınlanabilecek hassas bir oyuncak bebekmişim gibi davranmasını istediğim son kişi tam olarak öyle yapıyordu.

Saniyeler geçmesine rağmen tek söz etmeyince, "Bu akşam buraya gelmemeliydim," dedim. Yalanın dudaklarımdaki tadı ekşiydi, kendimi kısırdamaya zorladım. "Ben... Ben eve gidiyorum."

Yutkunup peşimden kapıya geldi. "Özür dilerim," dedi tekrar, sanki bu sözler acımı geçirebilirmiş gibi. "Ben... sana şu anda arkadaşlıktan başka bir şey veremem. Umarım yeterli olur."

Doğru. İlişki istemiyordu ve adil olmam gerekirse ben de bir ilişkiye hazır değildim. Özellikle böyle bir şeyi elde edemeyeceksem. Başım la onayladım. "Anlıyorum. Başka bir şey istemiyorum. Tabii ki arkadaşlığın yeterli."

Başını salladı ve ben de zorla gülümseyerek yurda döndüğümde mesaj atacağıma söz verdim, sonra da koridorda kaybolup soğuk gecenin içine çıktım. Şu anda, yüzüm ve ellerim de dahil olmak üzere neredeyse hiçbir şey hissedemiyor olmam iyiydi, aksi takdirde donarak ölürdüm.

Kalp kırıklığı insanı bu hale mi getiriyordu?

Cal'i görmezden gelmiyordum.

Sadece üç gündür onunla konuşmamıştım ama tamamen tesadüftü.

Bugün öğleden önce iyi miyim diye sormak için bana mesaj atmıştı, ben de evet deyip bırakmıştım. O da kız kardeşini almaya Dans Salonu'na uğramamıştı ki bu iyi haberd i, sanırım. Demek ki annesi, kız kardeşiyle olması gerektiği gibi ilgileniyordu.

Yine de bu onu özlemediğim anlamına, doğru hissettirdiği anlamına gelmiyordu.

Aptalın tekiydim. İstesem şu anda Inkjection'a uğrayabilirdim, orada olmalıydı. Beni görmeyi reddetmezdi. Konuşabilirdik. Son bir-

kaç gündür uzak davrandığım için yine özür dileyebilirdim, böylece her zamanki rutinimize geri dönerdik.

Bu planın tek sorunu şu anda onunla, utançtan ve kalp ağrısından ölmekten yüzleşemeyecek olmamdı.

Aptal olmamın yanı sıra mantıksızdım da. Hepsi bir aradaydı, farkındaydım.

O ilişki istemiyordu. Bunu *biliyordum* ve dürüst olmam gerekirse ben de istediğimden emin değildim. Sekse ve hazza olan merakım sadece... iyileşme yolunda olduğumun bir göstergesiydi. Yanına evlilik sözleşmesi eklemeye gerek yoktu.

Yalnızca kafam karıştı.

Kafam karıştı ve kalbim son derece kırılmıştı.

Başımı ellerimin arasına alarak insanlık tarihinin en abartılı iç çekişini yaptım. Bu yüzden arkamdaki birileri homurdandı.

“Galiba kitap çok iyi gitmiyor?” diye sordu Em.

Homurdanıp son kez Word belgeme baktıktan sonra bu akşamlik laptopumu kapattım. “Yapamıyorum. Belki yazar olmamam gerekiyor.”

En yakın arkadaşım yataktan çıkarken yorgan hışırdadı. “Saçmalık. Şu anda ilhamın yok, hepsi bu.” O kadar kendinden emin konuşuyordu ki neredeyse inanacaktım. Anahtar kelime: neredeyse.

“Geç oldu, Em. Neden uyumuyorsun?” diye sordum konuyu değiştirerek. Genelde haftanın bu vakitlerinde çoktan uykuya dalmış olurdu.

Elindeki telefonu kaldırdı. “Dün akşam Carly, Laila’yla yattı ve tüm ilginç detayları bizzat anlatmak istiyor. Mesajla odasına çağırmasını bekliyorum. Sorun olmaz, değil mi?”

“Tabii ki hayır.” Carly’nin buraya gelmesindense Em’in yanına gitmesini tercih ederdim, aksi takdirde üç saatlik dedikodu seansına maruz kalırdım.

Em esneyip bacaklarını gererken bir şey fark ettim. “Bu akşam yemekhanede yemedin. Amber seni soruyordu.”

Omuzları gerildi mi, yoksa hayal mi gördüm anlayamadım. “Bir arkadaşım dışarıdaydım,” dedi yeterince sıradan bir şekilde ancak sesinde bir şeyler vardı. Sadece ne olduğunu anlayamıyordum. “Aslında The Spoon’a gittik.”

"Aa, güzel. Kuzenimi gördünüz mü?"

Pembe battaniyesinin kabarık ucuyla oynadı.

"Evet, oralardaydı."

"Neden her akşam orada olmakta ısrar ettiğini anlamıyorum," diye sesli bir şekilde düşündüm. "Kalabalık olduğunda pek yardımcı olmuyor ki."

"Çoğu zaman çalışanlara yardım ediyor," deyiverdi Emily. "Yemekleri ve içecekleri falan getiriyor."

"Nereden biliyorsun bunu?"

"Öyle işte." Omuz silkti. "Bir keresinde sorduğumda söylemişti."

Mantıklıydı. Emily her şeye fazla burnunu sokuyordu -kendisi meraklı olduğunu söylerdi- ve hiçbir zaman soru sormaktan veya sohbet başlatmaktan çekinmemesine bir hayli hayrandım. Ben hep rahatsızlık mı veriyorum diye düşündüğüm için sessiz kalmayı tercih ediyordum.

Tam bir şey söylemek üzereyken birisi kapıyı çaldı. "Carly herhalde." Em gönülsüzce yataktan çıkarak açmaya gitti.

Laptopumu tekrar açıp hayal kırıklığı ve güvensizliğimle yüzleşsem mi diye düşünerek masama döndüğümde en yakın arkadaşımın sesi yeniden odayı doldurdu. "Hımm, Grace. Kapıdaki Carly değil."

"Ha?"

Arkamı dönünce Cal'in tüm dövmeli ihtişamıyla eşiğin diğer tarafında durduğunu gördüm.

Siktir.

"Cal?" Hemen sandalyemden kalktım, ardından Em'i neredeyse iterek kenara çektim. Boş koridora gerginlikle baktıktan sonra elini tutarak onu içeri çektim. "Gecenin bu saatinde buraya gelemezsin! Hem içeri nasıl girdin?"

Em'le paylaştığımız yurt odasına bakındı ve Em'in sallanan mobilyasını tamir etmek için daha önce buraya geldiği kafama dank etti. Yurt odamız iki makul boyutta yatağın, iki gardırobun ve iki masanın sığacağı kadar büyüktü ama onun devasa cüssesiyle ufak bir ayakkabı kutusunu andırıyordu. Üzerine uzansa yatağına küçücük gösterirdi. Harika. Şimdi de Cal'i yatağımda hayal etmişim ve yanaklarım çoktan domatese dönmüştü.

"Trey'in erkek kardeşi binanızda güvenlik görevlisi," diye açıkladı.

Sanırım bu kadar basitti. Nihayet bana baktığında nefesim kesildi. “Ben, şey, seninle konuşmaya geldim. Ama gidebilirim.”

Em arkamızda boğazını temizlerken bir eli çoktan kapının kolundaydı. “Ben Carly’nin odasına gidiyorum. Mesaj at.”

Başımınla onayladım, o da gitti. Cal’in hâlâ cevap beklediğini fark edince yatağıma oturup yanımdaki boşluğa vurdum. “Konuşabiliriz.”

Mobilyalarımı ufacık göstereceği konusunda haklıydım. Ağır-ğıyla yatağım gıcırdadı, ayrıca neden cüsse farkımızı aşırı seksi buluyordum ki? Zihnim beni son üç gündür kapalı kaldığım yere, yanı öpücüğümüze doğru sürüklemeyi ağızımı açtım. Ve sürtünmemize. *Tanırım.*

“Ne konuşmak istemiştin?”

Cal lafı dolandırmadı. “Bana kızgın mısın?”

“Birazcık,” dedim dürüstçe. “Düşünmek için biraz... zaman gerekti sanırım.”

“Ne hakkında?” Bana bakmak için başını döndürdü ve kendimi durduramadan parmaklarım, sürekli alnına düşen koyu renkli asi saç tutamını kaldırmak üzere uzandı.

Elimi kucığıma, güvende olduğu yere koydum. “Öpücüğümüz kafamı karıştırdı,” diye kabul ederken yanlış anlamamasını umuyordum. “Erkek arkadaşım falan olmanı istediğim için değil. İçimde... tuhaf bir his yarattı. Sonra... o diğer şeyi yaptık ve daha fazlasını istedim ama sen reddettin. Nedenini anlıyorum ve sana baskı yaptığım için özür dilerim.”

Odada anlık bir sessizlik oldu. “Aramızdaki her şeyi mahvettiğinden korkuyordum.”

“Cal, hayır.” Sıcak ellerini kendi soğuk ellerimin arasına aldım. “Neden uzak davrandım biliyor musun? Çünkü utandım.”

“Niçin?”

“Reddetmen beni gafil avladı. Beni tekrar gördüğünde benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğinden korktum.”

Başını iki yana sallayıp rahatlatmak amacıyla ellerimi sıktı. “Asla, Grace. Dinle, biz birer yetişkiniz, değil mi? Ben ucuz dramalara ya da yanlış anlaşılma haltlarına girmem, senin de aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. O yüzden bundan sonra bu tür şeyleri yetişkin gibi konuşalım.”

"Bu fikir hoşuma gitti." Gülümsedim. "Aramız iyi mi o zaman?"

"Hep iyiydi. Arkadaşın olmaya devam etmek istiyorum... sen de kabul edersen."

Dudaklarım titredi. "Aptal aptal konuşma. Tabii ki arkadaşız."

Beni kendine çekince kucağına düştüm. Kollarım kendiliğinden boynuna dolandı, kalbimse göğsümde *bungee jumping* yaparcasına atmaya başladı. Ne var ki Cal bu yeni pozisyona aldırış etmiyor gibiydi. "Bu akşam buraya gelmemin tek sebebi bu değil."

Evet, kalbim şu anda kesinlikle iyi durumda değildi. Bir kolunu üzerimde tutarken diğer eli ceketinin cebine gitti ve bir sürü kâğıt çıkardı.

"Senin için."

Kâğıtları açtım, ardından birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Oda-
nın karanlığı yüzünden olmayan bir şeyler mi görüyorum diye düşün-
düm. "Yoksa bu..." İlk çizime, sonra ikincisine, ardından üçün-
cüsüne baktım. Boğazımda bir yumru oluştu.

"Gracie ve Sammy." Çenesini omzuma koydu. Göğsünü sırtıma yaslayınca onun kalbinin de benimki kadar hızlı attığını fark ettim.

Sözün bittiği yerdeydim. Titreyen parmaklarımın arasında var ol-
mayan romanımın ana karakterlerinin üç muhteşem çizimi duruyor-
du ve şu anda tek yapmak istediğim şey onu tekrar öpmekti. Sonra
da ağlamak.

Çizimler renkli olmasa da tamamen detaylıydı. Gracie'nin kısa saçları iki örgü yapılmıştı ve elinde büyük bir büyüteç vardı. Yanında duran Sammy büyük, kalın bir gözlük takıyordu; kalemi ve defteriyle not almaya hazırdı. İkisi de dedektif kıyafetleri giymişti. Havalı şap-
kaları ve daha da havalı, kemeri bile olan trençkotları vardı.

İlk çizimde, şimdiden kitabın kapağında görebildiğim bir kahra-
man pozu veriyorlardı. İkincisinde Gracie eğilmişti, büyüteciyle bir
şeye bakarken Sammy not alıyordu. Üçüncüsünde ise bir çalının ar-
kasında saklanmış fotoğraf çekiyorlardı.

Anlaşılır tek bir düşünce bile kuramıyordum. "Beğendin mi?" diye sordu tatlı bir sesle, sanki sahiden nefret edeceğimden korkuyordu.

Üç çizimi elimden bırakmadan ona döndüm ve kendimi üzerine attım. O da bana sarılırken kahkahalarla geriye düştü. "Bu evet de-
mek mi oluyor?"

“Koca bir evet demek!” Yanağına gürültülü bir öpücük kondurdum. “Bu gördüğüm en harika şey, Cal. Vay canına. Ne zaman yaptın bunları? Müşterilerine çizdiğin dövmelerden çok farklılar.”

Kıkırdadı. “İstediğim her tarzda çizebilirim. Daha bugün bitirdim. O kadar da iyi değiller.”

Hâlâ üzerinde olduğumu fark edip yatağa oturdum ve yine küçük dedektiflere hayranlıkla baktım. “Bunlar inanılmaz, Cal. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.”

Gülümsedi. “Bir şey söylemene gerek yok.”

Ağlamak istemesem de gözyaşlarımı tutmak giderek zorlaşıyordu. Benim için karşılık beklemeden yaptığı her şey neredeyse bunalıttıydı; hem de en iyi şekilde. Kalbim bana bağıyor, bu kafa karışıklığını durdurmamı emrediyordu. Keşke becerebilseydim.

“Ben... Ben henüz profesörümle konuşmadım,” diye sessizce itiraf ederken kendimi berbat hissetmeye başlamıştım. Ya bu güzel çizimlerle boş yere uğraşıysa?

“Endişelenme.” Elini sırtımda hissettim, parmaklarıyla yatıştırıcı desenler çiziyordu. “Kitabına koyamazsan ilham için kullanabilirsin. İstediğin kadar yaparım. Ayrıca gizem çözmelerine yardım etmesi için belalı bir evcil hayvan yaratmayı düşünüyorum.”

Artık nefes alamıyordum. Yemin ederim alamıyordum. “Bu harika bir fikir,” diyebilirdim. “Hangi hayvanı isterdin?”

“Köpeğe ne dersin?” diye önerirken elleriyle hâlâ artan gerginliği yatıştırıyordu. “Tatlı görünmeye devam ederken kötü adamları yakalayabilir ve ipuçlarının kokusunu alabilir.”

Bu adamın gerçek olduğunu sanmıyordum. “Bu fikri sevdim. Hem de çok.”

“Yarın üzerinde çalışmaya başlarım o zaman.”

“Seni hak etmiyorum,” diye mırıldandım göğsüne, uzak duramamıştım ona tekrar sarıldım. Ona sonsuza kadar yapışkan bir koala gibi sarılabilsen bunu yapardım.

“Asıl ben seni hak etmiyorum, gün ışığı,” diye o da fısıldarken sesi neredeyse acı içindeydi.

Bu doğru olmasa da konuşmaya hic-kırıklara boğulmadan devam

edebileceğimi zannetmiyordum, o yüzden konuyu değiştirdim. “Burada kalıp filmi izlemek ister misin?”

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “İsterdim ama Trey’in erkek kardeşi, en kısa sürede çıkarsam daha iyi olacağı konusunda beni uyardı. Başın belaya girsin istemem.”

“Doğru. Mantıklı.”

“Sanırım oda arkadaşın yatağına dönmek ister,” dedi sırtarak.

“Ah, onu düşünme. Arkadaşıyla dedikodu yapmaya gitti, bir şey olmaz yani.”

“Yine de dönmem lazım.” Özür diler gibi baktı. “Yarın vegan yemek kamyonunda buluşalım mı?”

Dükkân kapandıktan sonra buluşmak üzere sözleştik, ardından gitmeden önce alnıma belli belirsiz bir öpücük kondurdu. Emily’ye mesaj atarken dokunuşunun sıcaklığı tenimde kaldı. Oda arkadaşım geldikten bir saat sonra bile hâlâ oradaydı. Gideceğini hiç sanmıyordum ve bu düşünce son derece rahatlatıcıydı.

Emily yatağa girerken bana bir bakış atıp ciddiyetle konuştu. “Sana sıırıslıklam âşık.”

Cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Bölüm 27

GRACE

Bunu yapamazdım. Ne kendime ne de ona.

Luke bana karşı fazlasıyla centilmendi. Sürekli... başka birinin ne kadar doğru hissettirdiğini düşünen bir kız tarafından kandırılmayı hak etmiyordu.

Cal'e duyduğum hisler son birkaç haftadır değişiyordu ve bundan ne çıkaracağımı henüz bilmesem de içimde biraz olsun dürüstlük kalmıştı. En azından Luke'la konuşacak kadar.

Ne var ki ona telefonda söylemeye cesaret edemiyordum. Hadi ama... Öylesi çok acımasız olurdu.

O yüzden suçluluk içimi yiyor olsa da kampüsün dışındaki bir kafede buluşmayı teklif ettim, içten içe bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Çünkü Cal'le arkadaştan öteye geçemeyecek olsak dahi işler kızıışmadan ve onun umutları artmadan Luke'la aramızdakileri bitirmeliydim. Bana asla Cal'in hissettirdiklerini hissettirmeyecekti.

Kimseyi aldatıyor değildim ama biraz öyle hissediyordum. Luke beni iki buluşmaya çıkarmıştı. Hem oldukça komik hem de çekici biriydi ama bu iş tamamen... yanlıştı. Sonunun felaket olacağı belliydi çünkü Cal düşüncelerimin tek sahibiyken Luke'a tam olarak bağlanamayacak, onu sevmeye, onunla gerçek bir ilişki kurmaya odaklanamayacaktım.

Peki, bu durum beni nereye götürüyordu? Tamam, Luke çıkmak isteyeceğim tek kişi olamazdı ama ya biriyle tanışırsam ve bu senaryo kendini tekrarlırsa? Cal'i hiç unutamayacak mıydım?

Aklım karmakarışıkta. Luke birkaç dakika ötede olmalıydı. Bundan daha kolay bir çıkış yolu yoktu. Muhtemelen üçüncü randevumun için heyecanlıydı, hatta ilerleyeceğimizi düşünüyordu ama ben her şeyi parçalamak üzereydim.

Luke kafeye tam zamanında geldi ve selam vererek yanağıma küçük bir öpücük kondurunca gezegendeki en korkunç insanmışım gibi hissettim. "Haftan nasıldı?" Sipariş vermek için kasaya giderken tatlı tatlı gülümsedi. Her şeyden o kadar bihaber görünüyordu ki bu denli suçlu hissetmemek için kalbimi yerinden çıkarmak istiyordum.

"Olaysızdı," diye yalan söyledim. Gayet olaylı geçmişti. Ama Cal'in beni öptüğünü, kıyafetlerimizin üzerine boşalmamı sağladığını bilmesine gerek yoktu, değil mi?

Konuşmayı daha çok Luke sürdürdü; derslerinden ve lakros takımındaki komik hikâyelerden bahsetti. Ne var ki denememiz gereken yeni Yunan restoranından söz etmeye başlar başlamaz zamanın geldiğini anladım.

Benim yüzümden yeterince umutlanmıştı. Bu zalimce ve gereksizdi; dürüst olmak gerekirse ona söylemek dünyanın sonu değildi. Ben onun hayatının aşkı değildim, o da benimki değildi.

Gelecek hafta bu zamanlarda ikimiz de iyi olacaktık. Sanırım. Umarım.

"Luke," dedim yavaşça, hemen sonra dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle konuşmaya başladım. Kendime nazik olmam gerektiğini hatırlattım. İnsan içinde olabilirdik ve yeterince akli başında görünüyorduk ancak reddedilen bir erkeğin tehlikeli olduğunu birinciden öğrenmiştim. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Bunun üzerine vücudu gerildi. "Neymiş?"

Nefes alıp verdim, küçük motivasyon konuşmam işleri kolaylaştırmasa da kendimi bunun doğru şey olduğuna ikna etmeye devam ettim.

"Seninle zaman geçirmeye bayılıyorum," dedim çünkü doğrudu. Harika bir erkekti, sadece... bana göre değildi.

"Tamam." Başıyla onayladı, muhtemelen konuşmamın gideceği yönü sezmişti.

Bu kadardı işte. Yapabilirdim. Bana bağırmayacak ya da vurmaya-caktı. Öyle biri değildi.

"Ama bana kalırsa biz... anla işte, uzun vadede çift olamayız."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz etrafımızdaki arka plan sesleri yükseldi. Boğazım kurudu, avuçlarım terledi. Daha önce böyle hissettiğimi sanmıyordum.

Luke benden gerçekten hoşlanıyor gibiydi ve her şeyi daha başlamadan ne için bitiriyordum? Cal yüzünden mi? Ne kadar istersem isteyeyim, hiçbir zaman daha fazlası olmayacak yakın arkadaşım için mi?

Söylemiştim işte.

Peki.

Cal'le aramızda daha fazlası olsun istiyordum. Aramızdaki her neyse onu... keşfetmemek yanlış geliyordu.

Fakat hiçbir zaman çift olamayacaktık. Ne düğün ne bebek ne mutlu son, hiçbir şey. Böyle şeyler söz konusu bile değildi.

"Anlıyorum," dedi Luke küçük bir sonsuzluğun ardından. Sesi sakin olsa da yüzü açıkça asılmıştı. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Aramızda daha fazlasının olmasına hazır değilim," demeyi tercih ettim ki tamamen yalan değildi. Ona Cal'den bahsetmeye cesaret edemiyordum, özellikle de asla birlikte olmayacakken. "Ama harika birisin ve birlikte geçirdiğimiz zamandan gerçekten keyif alıyorum. Arkadaşın olmaya devam etmek isterim. Sen de istersen tabii."

"Tabii ki." Heyecanı belirgin bir şekilde sönmüştü ama bu kadar iyi karşılaşmasını takdir ediyordum. "Ben de arkadaşın olarak kalmak isterim, Grace. Umarım yine de polisiye romanımın beta okuyucusu olmak istersin."

"Şaka mı yapıyorsun? Seve seve! Yazma süreci nasıl gidiyor?"

Biraz daha kafede kalarak hiçbir şey olmamış gibi sohbet ettik. Belki her şeyi ben hayal etmiştim ve benimle çıkmaya zaten *o kadar* istekli değildi. Bu düşünce içimi biraz olsun rahatlatınca bencilce ona tutundum.

Ayrılırken bana sarıldığı sırada kendisinin herhangi bir dargınlığı olmadığına ve cumartesileri beni görmeye ikinci el dükkânına gelmeye devam edeceğine dair söz verdi. Belki felaket beklerken bir arkadaş edindiğim içindi ama eve gitmek yerine yirmi dakika sonra Profesör Danner'ın kapısını çaldım. Randevu almamış olsam da ofis saatlerini biliyordum ve gerçekten de bugün şans benden yanaydı.

"Tasla" Seni gördüğüme sevindim, otursana," diyerek beni her zamanki geniş gülümsemesiyle karşıladı. "Final projen hakkında konuşmaya mı geldin?"

Macasının önündeki koltuğa oturdu. "Evet, bana ayıracak bir dakikanız varsa tabii."

"En az on dakikam var, sor bakalım."

Danner'ın uysal tavrıyla hemen rahatlayarak söze girdim. "Birkaç fikir üstünde biraz zaman harcadıktan sonra sonunda çocuk kitabı yazmak istediğime karar verdim."

"Harika!" Merakla koltuğuna yaslandı. "Minimum sözcük sayısına göz attın mı? Hangi yaş grubunu hedef alacaksın?"

"Evet, sözcük sayısını aklımda tutuyorum ve hedef kitlem yedi ile on yaş arası olacak."

Başıyla onayladı. "Kulağa güzel geliyor."

Bu sayede gerginliğim biraz olsun azalabildi. "Buraya geldim çünkü kü kitap için bir fikrim var ama verdiğiniz kılavuzda geçmediğinden önce size sormak istedim. Projeye illüstrasyonlar dahil olabilir mi?"

Danner bir süre düşündü ve mırıldanarak dudaklarını büzdü. "Hikâyene gerçekten bir katkısı olacak mı?"

Bir saniye bile tereddüt etmedim. "Bugünlerde her çocuk kitabında illüstrasyon var. Taslağımı geleneksel bir yayınevine gönderseydim kapağı veya illüstrasyonları dahil etmeme gerek kalmazdı ama kişisel yayıncılık yaparken bu tür önemli şeyleri hesaba katmak gerekir. Amacım bu projeyi olabildiğince gerçekçi hale getirmek."

Kaşlarını çatarak bana baktı ve ifadesini okuyamayınca ellerim terlemeye başladı. "Taslağını dilediğin gibi kullanabileceğini belirtmiştim. Kapaklar isteğe bağlı, kılavuzda da bahsedildiği gibi sana daha yüksek not getirmez, sanırım illüstrasyonlar da aynı kategoriye giriyor. Kendin mi çiziyorsun?"

"Hayır. Bir arkadaşım yapmaya gönüllü oldu." Yüzümün kızarmasını kontrol etmeye çalışırken ona zayıf bir şekilde gülümsedim. Cal'in yurduma gelip bana çizimleri göstermesini, yatağında oturmasını ve beni kucağına çekmesini düşünmek bile... Boğazımı temizledim. "Elbette gerçek bir kitaptaki gibi künyeye adını ekleyeceğim."

"O zaman her şeyi ayarlamışsın gibi görünüyor," diye karar verdi. "Mantıklı gelen her şekilde illüstrasyon ekleyebilirsin ama siz gençle-

rin tercih ettiği kelimeyi kullanacak olursam estetiğin notunu etkilemeyeceğini bil. Ben yazınınızı eleştirmek için buradayım, o kadar”

“Teşekkür ederim. Anlıyorum.” Omuzlarım gevşedi ve istediğim hikâyeyi dilediğim gibi hazırlayabileceğimi öğrenince rahat bir nefes aldım. Danner işte bu yüzden en sevdiğim profesörlerdendi, mezun olduktan sonra onun rehberliğini özleyecektim. Yazmanın bir duygu olduğunu, kitap söz konusuysa kalbini izlemen gerektiğini anlıyordu.

Kalbim, Gracie ile Sammy’nin, maceralarına eşlik edecek sevimli illüstrasyonları hak ettiğini söylüyordu.

“Yardımcı olabiliğime sevindim, Grace. Kendine iyi bak.” Gü-lümsedikten sonra laptopuna geri döndü.

Bu habere öyle sevinmiştım ki Cal’e mesajla söylemek istemedim. Onun yerine bu motivasyon patlamasını avantaja çevirerek ona bizzat söylemek için Inkjection’a yürüdüm. Müşterisi olabilirdi ama beklerdim.

Salona ilerlerken hızla Em’e bir mesaj attım. Çizimlere âşık olmuş ve kitaba eklememe izin vermezse Danner’ın arabasına yumurta atmakla tehdit etmişti. Sanırım profesörüm bugün sadece akıl sağlığını değil, kendi aracını da kurtarmıştı.

Sokağın sonundaki dükkânın tabelasını gördüğümde biraz daha hızlı yürümeye başladım. Ona anlatmak için bu kadar heyecanlanmamın aptalca olduğunun farkındaydım ama benim adıma ne kadar sevineceğini hayal ettikçe yüzümü kaplayan gülümsemeyi durduramadım.

Fakat dükkânın önünde durup içeri baktığımda gülümsemem soldu. Kalbim de öyle.

Cal gülümserken koyu renkli, küt saçlı, uzun boylu bir kadına doğru eğilerek ona sarıldı. Kadın kollarını onun sırtına dolarken Cal’in söylediği bir şeye gülümsedi. Yerimde donakalmıştım, başımı çeviremiyordum ama aynı zamanda bunu görmeyi hiç istemiyordum.

Neden kusacak gibi hissediyordum? Neden göğsüm paramparça oluyordu?

Cal kahkahalarla başını son bir kez salladıktan sonra yukarı baktı ve gözleri benimkilerle buluştu.

Gülümsemedim. Ona el sallamadım.

Yalnızca kalbim boğazımı tıkarken döndüm ve uzaklaştım.

Bölüm 28

CAL

"Sikrir, Sophia. Seni ne zamandır görmüyorum ben, bir yıldır mı?"

Tekerlekli bavulunu dükkândaki dövme makinelerinden birinin önüne itti ve ellerini kalçasına koyup parlak, beyaz dişlerinin tamamını gösterecek kadar geniş bir gülümsemeyle bana baktı. "Delilik, değil mi? Ama kendimi savunmam gerekirse son birkaç aydır dükkânda aşırı meşguldüm."

"Bunu duymak güzel. Kevin ile Lance nasıl?" Sophia ergenlikten beri aile dostumuzdu. Eskiden, Boston'a taşınmadan önce köhne bir restoranda annemle birlikte çalışırdı; şimdiyse birkaç yıldır dövmecilik yapıyordu ve bu konuda oldukça iyiydi. Cidden, tekniği inanılmazdı.

Yıllar önce birlikte işi öğrenmemiz için beni Boston'a taşınmaya ikna eden oydu. İlk kez çizimlerimi gördüğünde ve potansiyelim olduğunu düşündüğünde on beş yaşında bile değildim. Tuhaf bir şekilde kariyerimi ona borçluydum.

Şimdiyse otuz sekiz yaşındaydı, uzun süredir erkek arkadaşı olan Kevin'la evliydi ve küçük bir oğulları olmuştu. Uzun zamandır görüşmemiş olsak da sadece çenesine kadar uzanan siyah saçları, bir o kadar koyu renk olan gözleri ve esmer teniyle tam da hatırladığım gibiydi.

"Lance o korkunç iki yaş sendromunda, o yüzden pek harika değil." Yüzünü buruşturdu. "Birkaç günlüğüne evden uzak kaldığımda rahatlamam kötü bir şey mi? Çünkü kesinlikle öyle hissediyorum."

Kıkırdadım. "Eminim Kev hallediyordur."

Başımı iki yana salladı. "O ikisi birlikteyken çok tehlikeli, Cal Güven bana, Maddie tatlı bir melek olduğu için şanslısın. Erkekler dengesiz oluyor. Çocuk istiyorsan evrenden küçük bir kız iste."

Aklım hemen kız kardeşime ve onu her yönden nasıl büyüttüğüme kaydı. Kendi çocuğum olsa aynı mı olurdu?

Buna çok fazla kafa yormamıştım. Bok gibi bir ailede büyüdüğümünden kendi ailemi kurma fikri pek aklıma gelmemişti.

İlk olarak, bana örnek olacak bir baba figürüm olmamıştı. Annemin erkek arkadaşı on altı yaşında onu hamile bırakmış, ben doğmadan kaçıp gitmişti. Babamı hiç tanımamıştım ve otuz yıl geçmesine rağmen hâlâ tanımak istemiyordum. Şimdiye kadar ölmüştür herhalde diye düşünüyordum. Kimin umurumdaydı ki?

Ben ergenlikteyken annem bir zamanlar olduğu o güçlü kadının gölgesi haline gelmişti. Dayımın ölümü ona, bir daha asla tam olarak toparlanamayacağı kadar çok zarar vermişti, ben de bununla yaşamak zorunda kalmıştım. Hepimiz aynı durumdaydık.

Sonra kız kardeşim, annemin beklemediği sürpriz bir hamilelikle dünyaya gelmişti. Kırk yaşında başka bir çocuk yapabileceğini düşünmemişti ancak içinde büyüdüğünü öğrendiği anda Maddie'yi istemişti.

Bağımlılığı korkutucu derecede kötüleştiğinde ve Pete ailesiyle hiç ilgilenmeyince, üzerine pek fazla kafa yormadan bakıcılık rolünü üstlenmiştim. Tek bildiğim Maddie'yi sevdiğim, mutlu ve güven içinde büyümesi için her şeyi feda edebileceğimdi.

Tuvalet eğitimi, okul, oyun buluşmaları, çocuk yemekleri, doktor randevuları, prensesler ve denizkızları hakkında her şeyi biliyordum; yani sanırım kendi çocuğumun olması kız kardeşimle yaşadıklarım-dan pek de farklı olmazdı. Özellikle de kızım olursa.

Şimdi de bunu düşünmeden duramıyordum.

Hain beynim, istemediğim halde Maddie'nin kollarında pembe bir kundak tuttuğu o parlak görüntüyü gösteriyordu. Özellikle küçük bir kızın halası olmak ister ve fazlasıyla heyecanlanırdı. Maddie onu dikkatle küçük kollarında taşır, bebeğin küçüklüğüne, güzelliğine hayran olurdu.

Ben de tekrardan âşık olurdum; kız kardeşime, karıma, kızıma. Annemin sarı saçlarını ve yumuşak tenini alırdı. Gra-

Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır.

Ne halt ediyordum ben?

“Cal?” Sophia’nın sesi beni zihnimin içinden çıkardı. “Nereye gittin öyle, canım?”

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor, avuçlarım terliyordu. Ellerimi kot pantolonumun sert kumaşına silip başımı salladım. “Hiçbir yere, affedersin. Ne diyordun?”

Bilmiş bilmiş sırtıttı. “İlk müşterim ikide gelecek, değil mi?”

“Evet. Doğru.”

Grace’i ve hayal etmeye hakkım olmayan geleceği aklımdan uzaklaştırarak kendimi karşımdaki kadına odaklanmaya zorladım. Sophia, Inkjection’da birkaç günlüğüne misafir dövme sanatçısı olmaya gelmişti ve bunca yıllık ayrılıktan sonra onunla sohbet etmek istiyordum. Bunun için sabırsızlanıyor olmalıydım... yakın arkadaşım ile evlenip bebek yapmak için değil.

Cidden, ne oluyordu böyle?

Sophia yerine yerleştikten sonra ona laptopu kullanmayı öğretmem için ön tarafa geldik. Hâlâ sabahın erken saatleriydi, birkaç saat boşluğu daha vardı. Duş almak için otele uğrayacağını söyledi, ben de dükkân kapandıktan sonra onu arkadaşlarımızla The Spoon’da yemek yemeye davet ettim. Trey’i de bir süredir görmüyordu, yani görüşmek isteyeceklerine emindim.

“Annen nasıl?”

Bir zamanlar ne kadar yakın arkadaş oldukları ve onu hep sorduğu düşünülürse bu soru beni bu kadar gafil avlamamalıydı ama yine de şaşırttı. Sophia kollarını göğsünde kavuşturdu, bu konuşmayı yapmaktan açıkça rahatsızdı ama yine de öğrenmek istiyordu. Warlington’dan gittiğinden beri annemin ona ulaştığını düşünmesem de Sophia benimle hep iletişimde kalmıştı.

“Hâlâ aynı.” Başımın arkasını kaşıdım. “Ama sanırım bu iyi bir şey. İşler daha da çirkin bir hal alabilirdi.”

Kaşlarını çatıp dudaklarını büzdü. “Maddie doğduğunda gerçekten bir şeyler değişir sanmıştım. Öyle olmamasına üzüldüm, canım.

İkinizi de sevdiğine şüphem yok. Umarım bir gün kendini sevmeyi de öğrenir.”

Sorun da buydu, değil mi? Tamam, annem artık kişisel sorunlarını bana yansıtmıyordu ancak kendine duyduğu güven ve sevgi eksikliği kilometrelerce öteden anlaşılabiliyordu. Bir erkeğin seni ve doğmamış çocuğunu terk etmesi insanı böyle yapıyordu. O sıçan kıklıklı Pete, onu istismar etmese de onu ve kardeşimi sevmediği acı verici bir biçimde ortadaydı. Bir erkek arkadaşın ve babanın olması gerektiği gibi değildi.

“Kız kardeşinle işler nasıl gidiyor?” diye sorarken yüzü endişeyle kaplıydı.

İç çektim. “Durumun boktanlığı düşünülürse biz iyiyiz. Çoğu masrafını karşılıyor, onu her gün ziyaret ediyorum ve hâlâ haftada bir bende kalıyor. Mutlu bir çocuk. En azından şimdilik.”

“Ona istikrarlı, sevgi dolu bir ev sunmakta harika bir iş başarıyorsun, Cal. Bu yüzden seninle gurur duyuyorum.” Kolumu sevgiyle okşadı ve bileğimi sıktı. Ne kadar çok dokunduğunu unutmuştum ve şu anda ezici sarılışlarından biri çok hoşuma giderdi.

“Her şeyi bok etmekten korkuyorum,” diye itiraf ettim. O da anneydi, yani anladığını biliyordum. “Belki şimdi değil ama büyüdüğünde. Babasından, annemizden ya da benden nefret ederek büyümesini istemiyorum.”

“Emin ol etmeyecek.” Ellerimi sıkıca kendininkilerin arasına alıp bir kez daha sıktı. “Zeki, güzel bir kadın olacak ve onun için yaptıklarını öğrendiğinde seni daha çok sevecek. Annen de bir gün iyileşecek. Bundan eminim.”

Ona inanmak istiyordum -hem de tüm kalbimle- ama her gün daha da zorlaşıyordu.

“Sen iyi bir adamsın ve tek başına iyi iş çıkarıyorsun. Etrafına baksana.” Dükkânı işaret etti. “Eminim kadınlar seni kapmak için sıraya giriyordur.”

Gülümseyerek başımı salladım. “Korkarım piyasanın dışındayım.”

“Öyle mi? Özel birisiyle mi tanıştın?” diye sordu kaşlarını oynatarak.

“Karışık bir durum. Daha sonra anlatırım.”

"Söz ver yoksa Trey'le birlik olup alnının ortasına penis dövmesi yaparım."

Kahkahaya boğuldum. "Ah, seni özlemişim, Sophia." Gülümseyerek ona sarıldım.

"Ben de seni özledim, ketum herif."

Başımı gülerek salladım. "Söz veriyorum daha sonra anlatacağım. İster inan ister inanma, alnımda penis olması şu anda kulağa pek cazip gelmiyor."

Kıkırdadı ve görünmez bir güç başımı çevirmemi sağladı. Kapının hemen diğer tarafında Grace duruyordu.

Sophia'yı bırakıp ona el sallamak, içeri gelmesini söylemek ya da *herhangi bir şey* yapmak üzereydim. Ama o bir nefes aldı, yüzü düştü ve gitti.

"Hey, iyi misin?" diye sordu Sophia, bedeninin ne kadar gerildiğini fark etmişti. Gözlerim dükkânın dışına kilitlenmiş halde hayal mi ediyorum acaba diye düşündüm. "Cal?"

"Affedersin. Ben... Bir arkadaşımı gördüğümü sandım."

Sophia başını sokağa çevirdi. "Acaba... *özel* bir arkadaşını mı? Çünkü şu anda fena halde solgun görünüyorsun, canım."

"Onun gibi bir şey." Yutkundum. "Hey, hemen bir mesaj atsam sorun olur mu?"

Bana bakarak bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Beni düşünme. Zaten otele gidecektim. Git şu *arkadaşınla* konuş." El salladı ve, "Birkaç saat sonra görüşürüz," diyerek dükkândan çıktı. O daha kapıyı kapatmadan arka cebimden telefonumu çıkarmıştım bile. Göğsümde zar zor nefes almamı sağlayan bir sıkıntı vardı.

Ben: Az önce salonun önünde miydin?

Hemen cevap vermedi. Zaten beklemiyordum da. Gözlerimiz buluştuğu andaki suratının halini tarif etmemi isteseler kâğıda hangi duyguları yazacağımı çok iyi biliyordum: şaşkınlık, üzüntü, öfke. Ama bunları neden hissettiğini anlamıyordum.

Acaba şey sanmış olabilir miydi... Yok, hayır. Onunla ilişkim olduğunu düşünmüş olamazdı. Yani Soph... Değil mi?

Dışarıdan nasıl görünmüş olabileceğini zihnimde canlandırma-

ya çalıştım. Bir kadınla bir erkeğin gülüşüp sarılması ortalığı ayağa kaldırmamalıydı ama yine de Grace'in aklına ne getirdiğinden emin değildim.

Kız arkadaşım olduğunu ve ona söylemediğimi düşünüp sinirlenmiş miydi? Yoksa başka bir şey mi vardı?

Yirmi dakika sonra nihayet cevap verdiğinde beynim patlamak üzereydi.

Grace: Evet. Seninle konuşmak istedim ama meşguldün.

Şimdi de mesajının tarzı yüzünden ben aşırı düşünüyordum. Sadece bir mesajdı, Tanrı aşkına. Ruh halini anlamama imkân yoktu.

Ben: Beşte bir randevum var ama akşam yemeğini birlikte yiyebiliriz?

Grace: Planım var. Belki başka zaman.

Evet, sinirliydi. O kadarı belliydi ve bunun tek göstergesi mesajlarının sonuna nokta eklemesi değildi.

Yerinde başka bir kadın olsaydı defol git der, hayatıma devam ederdim. Dramlarla uğraşmazdım. Ne var ki Grace *söz konusu* olunca kendimi havlu atmaya ikna edemiyordum. Canı yandıysa acısını almak ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordum. Ona ne yalan söyleyecek ne de arkasından başka biriyle görüşecektim.

Aklımdaki tek kişi oyken yapamazdım.

Bunu anlamasını sağlamak için yalvarmam ve peşinden koşmam gerekiyorsa yapacaktım.

Bölüm 29

GRACE

“Seni gerçekten sokakta sürüklerim, Grace Allen. Beni sına-
sakın.” Em nadiren tam ismimi kullanırdı, o yüzden kullandığın-
da başımın belada olduğunu bilirdim. Bazen bana babamı hatırla-
tıyordu ve buna normalde kıs kıs gülerdim. Ama bu akşam
gülmüyordum.

“İzlemek için para öderdim,” diye araya girdi Amber.

“Ben de parmak tavuk için para öderdim, o yüzden ace-
le et,” diyerek keyifsizce ısrar etti Céline. Acıktığında
huysuzlaşıyordu.

Yurda koşarak dönmek yerine yürümeye de-
vam etmemin tek nedeni kendimi iyi bir arka-
daş olarak görmem ve açıkçası Céline’in açlık
sinirinin beni fena halde korkutmasıydı. Yani evet,
yürüyordum ama Aaron’ın restoranına giden yol boyun-
ca ayaklarımı sürüyordum çünkü herkesin ne kadar sinirli
olduğunu bilmesini istiyordum. Botlarımın tabanları ya-
pabilse bana ortaparmak gösterirdi.

Dışarı çıkmak istememiştim, tamam mı? Kabul, sadece hoş bir
yemek yiyeceğimize, sonrasında çılgın bir partiye gitmeyeceğimize
ya da delice bir şeyler yapmayacağımıza söz vermişlerdi ama kalbim
dinlemiyordu. Bana sorsalardı yorganın altında kalıp hüznü çalma
listeleri dinlemenin ve hayatımın sefilliğine ağlamanın çok daha çe-
kici olduğunu söylerdim. Dilerlerse dava edebilirlerdi.

Çok derine bakmama gerek yoktu, huysuz bir çocuk gibi davran-
dığımın farkındaydım. Sadece artık umursamıyordum.

Cal'in başka bir kadınla, üstelik güzel bir kadınla sarıldığını ve gülüştüğünü gördüysem ve bu da kusma isteğimi teriklediyse ne olmuştu yani? Bok gibi hissetmeye iznim yok muydu?

İsteksizce *The Spoon*'a giden arkadaşlarımı takip ederken üç acımasız gerçeğin farkına vardım.

Bir: Kolları dövme, burnu *piercing*'li kadın tam onun tipi gibiydi. Tipi var mı bilmesem de, eğer varsa kesinlikle o kadındı. Şüphesiz.

İki: Cal'den hoşlanıyordum. Yani... gerçekten hoşlanıyordum. "Ona ağaçmışçasına tırmanıp sonrasında tüm gün sarılırdım," türünden hoşlanıyordum.

Ve üç: Siki tutmuştum ve umduğum şekilde değildi.

Bir arkadaş'a âşık olmak yeterince kötüydü ama ilişki istemediğini son derece açıkça söylemiş bir arkadaş'a âşık olmak? Evet, oldukça kötüydü.

Ayrıca tamam, bir kere öpüşmüştük ve hayal ettiğim her şey, hatta daha fazlasıydı ama sanırım bir anlamı yoktu. İlişkimiz değişmeyecekti.

"Hadi, bebeğim." Em kolunu benimkine geçirerek beni daha hızlı yürümeye teşvik etti. "Şu anda tam ihtiyacın olan şey kızlarla bir akşam yemeği. Yarın surat asmaya yeterince vaktin olur."

"Acınacak haldeyim, değil mi?"

"Hiç de değil." Kaldırımın ortasında durarak beni şaşırttı. Konuşurken gözlerini üzerime dikmişti. "Biraz abartıyor musun? Kesinlikle. Ama acınacak halde değilsin. Sana ilişki istemediğini söyledi ve bence yalan söylemiyordu. O kadın muhtemelen arkadaşındır, göreceksin. Bu akşam sakinleş ve yarın onunla konuş."

"Çok utanıyorum." Derin bir nefes aldım. İtiraf etmiş kadar olmuştum. "Hem ona ne diyeceğim ki? Seni biriyle görüşüyor sanıp kiskandım mı?"

Omuz silktili. "Bana dürüstçe geldi."

Etkilenmediğimi bakışlarımla gösterdim. "Peki sonra ne olacak? Kiskandım çünkü görüşmen gereken kişi *benim* mi diyeceğim?"

"Gayet sağlam bir plan oldu, bebeğim."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Öyle olmak zorundaydı. Aksi takdirde son iki dakikada delirmiş demekti.

"Bak Grace, bunu bir kez söyleyeceğim, o yüzden o kalın kafana

akşam iyi edersin, tamam mı? O adam kimseyle görüşmüyor çünkü benden hoşlanıyor. Açıkçası sen bakmazken attığı yavru köpek bakışlarını izlemek acı verici çünkü çok belli ediyor!” Kollarını bıkkınlıkla havaya kaldırdı.

Ama ben yemiyordum. “Benden hoşlansa fark etmez miydin sence? Birbirimizi neredeyse her gün görüyoruz. O kadar uzun süre numara yapamaz.”

“Ah, tarlım, numara yapmıyor zaten. Sadece sen aşırı körsün.”

Bence Emily iyimser davranıyordu. Cal benden hoşlansa fark etmemem mümkün değildi (tabii hoşlanıyorsa ki bundan bir hayli şüpheliydim). Tanrım, *o kadar da* saf değildim. Birisi benimle ilgilediğinde hemen fark ederdim, özellikle de bu kişi yakın arkadaşım. İşaretler gözümün dibinde olurdu, dolayısıyla hoşlanma da yoktu. O kadar basitti işte, kolay bir hesaptı.

Doğru, öpücüğüme karşılık vermişti, yani bana bir şekilde çekim duyuyor olabilirdi. Ama bu daha derin bir şeyler hissettiğini göstermezdi. Cal kendini gayet iyi açıklamıştı.

Arkadaşlarımın arkasından restoranın sıcaklığına adım atarken hâlâ bunun üzerine kafa patlatıyordum. Montumu çıkardım ve içeri-nin tıklım tıklım olduğunu anında fark ettim, orası şaşırtıcı değildi. Ama sonra etrafı şöyle bir taradım ve gözlerim gece kadar kara bir çift siyah gözle buluştuğunda bedenim tamamen dondu. Bunlar sayamadığım kadar çok kez baktığım gözlerdi.

“Dalga geçiyorsun herhalde,” diye mırıldandım sessizce ama Em’in duyabileceği kadar yüksekti.

“Ne oldu?” Bakışlarımı takip etti ve onu gördüğünü anladım çünkü, “Ah,” dedi.

Evet. Ah.

Bir grup arkadaşıyla birlikte masalardan birinde oturan Cal’den başkası değildi. Etrafında Trey’i ve görünüşe göre bu akşam onlarla takılmak için çalışanlara yardım etmemeyi seçen kuzenimi gördüm. Ve elbette Cal’in hemen solunda, dükkânda sarıldığı kadın otu-
yordu.

Karnıma bıçak saplanmış gibi hissetmiyorum desem yalan olurdu.

“Hadi, oturalım.” Her yanıma öyle uyuşmuştu ki Emily’nin elimi çekip beni restoranın diğer tarafına sürüklediğini zar zor hissedebiliyordum.

Mucizevi bir şekilde sırtım Cal'e dönüktü. Arkadaşlarıma istediklerini sipariş edebileceklerini söyledim -menüyü ezbere biliyor ve her şeyi seviyordum- ve nihayetinde yemekler geldi ancak ne o ne de etrafımdaki konuşmalar dikkatimi dağıtmaya yetti.

Başımın arkası, birisi doğrudan gözlerini dikmişçesine karıncalandı. İçeri girerken beni gördüğünü biliyordum, yani o gözlerin kime ait olduğunu tahmin ediyordum. O yüzden arkamı dönmedim.

"G!" Onu görmeden omzumdaki elini hissettim. Aaron elini yukarı kaydırıp boynumla omzum arasındaki yeri sıkarken en parlak gülümsemelerinden birini sundu. "Bu akşam geleceğini bilmiyordum. Hanımefendiler yemeği nasıl buldular?"

"Son anda karar verdik," diye mırıldanırken etrafımızdaki yüksek sesli konuşmaların arasında sesimi duyacağından emin değildim.

"Her zamanki gibi berbat," dedi Em.

Su boğazıma kaçtı ama Aaron tereddüt etmedi. "İstersen sana daha sonra emebileceğin berbat bir şeyler verebilirim."

"Aaron! Ne yapıyorsun sen?!" Muhtemelen çalışanlarının yanında göstermemem gereken bir sertlikle koluna vurdum ama onun cevabı kahkaha atmak oldu. En yakın arkadaşıma baktığımda o da gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

"Sorun yok." Em eliyle geçiştirdi.

"Bak bu ilginç," diyen Amber çenesini avucuna dayadı. Kuzenimle arkadaşımızı işaret etti. "İkinizin yakın olduğunu bilmiyordum."

Evet, ben de bilmiyordum. Birbirlerinin yanlarından geçerken selam verdiklerini ve birkaç kere partide konuştuklarını bilsem de bu kadar... samimi olmaları beni hazırlıksız yakalamıştı. Öğrenmek istediğimden de pek emin değildim.

"Değiliz." Em ağzına bir lokma İspanyol omleti attı.

"Cal burada, bu arada." Aaron konuyu sert bir biçimde değiştirdi ama beni şaşırtmadı. Sürekli böyle yapıyordu. Havadan sudan konuşmaktan nefret ettiğinden mantıklıydı.

"Ha, tamam," dedim ona sadece.

Tabii ki bu meraklı bakışlara neden oldu, ben de gözlerimi Céline'in parmak tavuklarına çevirdim. Birine dokunmaya *yeltensem* kolumdan olurdum. "Kavga falan mı ettiniz?" diye kısık sesle soran Aaron, kulağıma yaklaşmıştı.

"Havır," diye mırıldandım. Gerçekten etmemiştik. Ben aptaldım. Hem de kıskanç bir aptal.

"Hmm. Cal de huysuzluk edince düşündüm ki... Neyse. Sizi görmek güzeldi kızlar, ben soğumadan yemeğime dönüyorum." Gülümse-di ve omzumu son kez sıktı.

"Boğulma," dedi Emily bakışlarını tabağından kaldırmadan.

Kuzenim tek bir saniye bile kaybetmeden konuştu. "O senin olayın, tatlım. Çalmak istemem."

"Tamam, yeter," diye tersledim. Aaron çoktan gülerек arkadaşlarının yanına dönmüştü. Em'e döndüm. "Neydi o öyle?"

Omuzlarını silkti. "Neden bahsettiğini anlamadım."

Onu en iyilerinden olduğunu düşündüğüm ölümcül bakışlarımdan biriyle yerine sabitlesem de o kadar masum bir arkadaş olmadığı için yalnızca gözlerini kırptırdı ve yemeğine döndü. Tamam o zaman. Önümüzdeki yarım saat, etrafımdaki arkadaşlarım ve restorana yayılmış çeşitli kalabalıklardan gelen sohbet sesleriyle geçti. Ben on kelimeyi bile zor söylemişim. Aaron'ın The Spoon'da yarattığı dinamik ve rahat ortamın mükemmelliğini düşünürken Amber'in sözleri bu akşam ikinci kez donup kalmama neden oldu. "Vay be, şu çocuklar Inkjection'dan mı? Aşırı yakışıklılar."

Artık aç bile değildim ama sessiz kalmaya bahanem olsun diye ağzımı *mozzarella* çubuğuyla dolduruyordum. Neyse ki Em beni konuşmaya girmekten kurtardı. "Niye, Amber? İlgileniyor musun?"

Sarışın arkadaşım sırtıttı. "Bir iki geceliğine onlarla beraber takılmaya hayır demezdim. Yani... Şunlara baksana, Tanrım. Sence şansımı denemeli miyim?"

Boğazımı temizledim, aksi takdirde yemek boğazıma kaçacaktı. Amber'in Trey'le takılmasıyla derdim yoktu. Hatta yakışıklardı bence. Diğer yandan Cal...

Cesedimi çiğnemesi gerekirdi.

O benimdi.

"Ben tuvalete gidiyorum," diye duyurdum ve gözlerimdeki yalanı görmesinler diye masadan kalkarken aşağı baktım. Tuhaf bir konuşmadan kaçmak için tuvalete gitmeyi bahane etmek tam bir yetişkin hareketiydi.

Ne diyebilirdim ki? Öyle yetenekliydim işte.

Doğru olmak gerekirse Amber'ın, Cal'i seksi bulmasını dert etmiyordum (kim bulmazdı ki?) ancak bugün duymak istemiyordum. Onu *The Spoon*'da, benden birkaç masa ötede otururken görmek yeterince acı vericiydi. Şu anda son ihtiyacım olan şey asla erişemeyeceğim bir uzaklıkta olduğunun bir başka göstergesiydi.

Merdivenlerden restoranın tuvaletlerinin bulunduğu bodrum katına inerken kalbim karmakarışık haldeydi.

Cal arkadaşımdaydı, hatta en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve eninde sonunda onunla konuşmak zorunda kalacaktım. İşin aslı, konuşmak *istiyordum da*. Saf utanç duygusu muhakeme yeteneğimi gölgelese de bunu görmezden geldikçe daha da kötüleşecekti. Ya vaktine değen biri olmadığımı karar verip yoluna devam ederse? Tamamen benim suçum olurdu ve...

Tuvaletin kapısını arkamdan kapatırken güçlü bir el başımın üzerinden uzanarak açık tuttu. Önümdeki aynada yansımamı gördüm ve tenimin her yanındaki tüyler diken diken oldu.

"Ne yapıyorsun?" Cal küçük ama temiz tuvalete girip kapıyı kapatırken sesim boğuk çıktı. Üstelik kapıyı *kilitledi*. "Cal?"

"Konuşmamız lazım," derken bana daha fazla kafamın karışmasından başka bir işe yaramayan sert ve yumuşak karışımı bir bakış attı.

Havadaki gerginliğe rağmen bir kaşımı neşeyle yukarı kaldırdım. "Tuvalette mi?"

"Gerekirse seninle çöplüğün ortasında bile konuşurum." Sesindeki kararlılık titrememe yol açtı.

Yutkundum. "Tamam. Konuş o zaman."

Bir adım yaklaştı, göğsü benimkine değdi ama kıpırdamadım. Hafifçe fısıldarken koyu renkli gözleri ruhumun içini gördü. "Bana neden kırgınsın söyle. Yine."

"Sana kırgın değilim," dedim ama ikimiz de bunun koca bir yalan olduğunu biliyorduk.

"O zırvallıkları bırak," diye kükreyerek üzerime eğilene kadar yaklaştı. "Ne halt ediyoruz biz söyle, gün ışığı çünkü sabrım azalıyor."

Sinirliyen ne kadar seksi göründüğünü düşünmek için kesinlikle doğru bir zaman değildi.

Bir anlığına bu tuvalette konuşma olayıyla alakalı bir şaka daha yapmayı düşündüm, sonra yüzündeki sertliği fark ettim. Doğru zaman değildi. Yetişkin tavrımı takınıp sonuçlarına katlanma vaktiydi.

Nereye ekilirsen ekil zarafetle çiçek aç.

The Spoon'un *unisex* tuvaletinde zarif bir şekilde çiçek açabilmeyi umuyordum.

"Kıskandım," diye kabul ederken gözlerim ondan asla ayrılmadı. Ya hep ya hiçti, değil mi? "Biriyle görüştüğünü bilmiyordum."

Bakışlarından bir gölge geçti. "Görüşmüyorum." Sesini alçalttı. "Sophia bir aile dostumuz ve akıl hocam, beni dövmecilikle tanıştıran kişi. Onunla o şekilde birlikte olmadım ve olmayı da düşünmüyorum."

"Sana neden inananayım?" diyerek meydan okudum. Yanlış hamleydi.

Elini boynuma dolayarak canımı acıtmayacak kadar sıkı tuttu. Alnını benimkine yasladı, derin nefesi tenimle buluştu. "Çünkü aletime sürtünürken çıkardığın o küçük inlemeleri düşünmeden duramıyorum, işte bu yüzden."

Nefesim kesildi. Cal'in sahiplenici sözleri, onun dışında hiçbir şeyin ve hiç kimsenin beceremeyeceği o sürtünme isteğini ortaya çıkarıyordu. Bu hisler bacaklarımı birbirine sürtmeme neden oldu.

"Tekrar yapmamızı istemedin," diye belirttim boğuk bir fısıltıyla.

Parmakları boynumu biraz daha sıktı. "Canavarı dürtüyorsun, tatlım," diye uyardı ancak benim tek istediğim kontrolü kaybetmesiydi. "Neden kıskandın söyle," diye emretti.

Aşk romanları bana seks dışında bir şey öğrettiyse o da önemsedığın insanlardan mühim şeyleri saklamanın büyük (kaçınılmaz) bir felakete yol açacağıydı. Sonraki sözlerimden o kitapların sorumlu olduğunu itiraf etmekten utanmıyordum: "Çünkü seni tamamen kendime istiyorum, Cal. Bu yüzden."

Son nefesimle bir sonraki arasında bir ömür geçti.

Kendi sözlerim kafamın içinde, duvarlarda, sadece birkaç santimetre ötede duran bedenlerimizin arasında yankılandı. Kabul edeceğinden emin olmadığım bir tür zeytin dalı uzatmıştım.

Cal'in gözleri bendeydi, ruhumu çırılçıplak bırakıyor ve sağır edici sessizlikle geçen her an onu parçalara ayırıyordu.

Tekrar konuştuğunda zavallı kalbimden geriye kalanları da yanına aldı. "Şimdi seni öpeceğim."

Başımınla onayladım.

Böylece dudakları benimkilere değdi.

Kollarım kendiliğinden hareket etti, parmaklarım başının arkasına dolandı ve ağzı benimkini yiyip bitirirken onu kendime çektim. Öpücük hiç nazik değildi, ilkinden çok farklıydı. Kaba ellerini boynumdan ayırıp beni vücuduna yaslamak için kalçalarımı bastırdı.

Dili, dizlerimin bağıını çözercesine benimkinin yanında eridi. Ben sıızlandım, o inledi ve elleri birdenbire kalçalarımı sıkıca tutarak sessizce bacaklarımı üst bedenine dolamam için bana yalvardı. O kadar güçlüydü ki kollarının arasına girmem için zıplamama bile gerek olmadı, sonra da beni kapıya yasladı.

Cal'in kaslı bedeni benimkine iyice yaklaştığı sırada bacaklarımın arasında *sert* bir şey hissettim. Ama beni panikletmekten çok uzaktı, yalnızca karnımdan aşağı inen kontrolsüz arzularımı daha da körükledi.

"İyi mi?" diye sordu nefes nefese geri çekildiği sırada. Dudakları tekrar benimkileri bulmadan önce sadece başımı sallayabildim. Bacaklarımı kalçalarına daha sıkı sardım, en sert kısmı merkezime baskı yapınca boğazımın derinliklerinden küçük bir inilti çıktı. Homurdanan Cal, ellerini tişörtümün altına soktu ve sırtımdaki çıplak teni okşayıp ardında uzun bir çizgi halinde ürperti bıraktı.

"*Siktir.*" Geri çekildi, sonra beni tekrar öptü. Sanki doyamıyormuş gibi tekrar ve tekrar buna devam etti. "Bunun hata olmadığını söyle. Sana da bana hissettirdiği kadar doğru geldiğini söyle."

Zavallı kalbim göğsümde sıçradı ve, "Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmedi, Cal. Öp beni. *Lütfen,*" diye fısıldadım.

Bir an bile tereddüt etmeden yeniden dudaklarımı kendininkilerin arasına aldı. Ağzının içine doğru inledim, dokunuşuyla eridim ve o anda neden her zaman o olacağını anladım.

Her daim aradığım, bulmam gereken, bunu paylaşmam gereken kişi Cal'di.

Geri çekilip ellerini kalçalarımın çekmeden beni yere indirdiğinde koyu kürelerine baktım ve bulanık bir geleceğin önümde sislerden arındığını gördüm.

"*Gün ışığım.*" Bir daha atlatamayacağımdan korktuğum bir kelek öpücüğü verdi.

Bu adamın gerçek olduğuna inanmak zordu. Olamazdı.

"Arkadaşlarının yanına dön, sonra konuşacağız," dedi. "Bunu birlikte çözeceğiz, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadım.

"Güzel." Beni tekrar öpmedi. "Sonra."

Bölüm 30

CAL

Grace'i tekrar öptüğüm anda zihnimi saran tüm endişeler ve güvensizlikler kaybolup gitti. Aklımda bedeninin benimkine mükemmel bir şekilde uyuşu, dudaklarının yumuşaklığı ve ben onu yiyip bitirirken çıkardığı küçük sesler dışında bir şey yoktu.

Tanrım, o sesler ölümüm olacaktı.

Masamıza döndüğümde Sophia anlamışçasına bana baktı. Grace'in arkasından koştuğumu gören Trey de aynısını yaptı. Neyse ki Aaron hem kuzeninin hem de benim kaybolduğumu fark edemeyecek kadar Oscar'la konuşmakla ve restoranda her şeyin yolunda gittiğinden emin olmakla meşguldü. Biraz yumuşamış ve Grace'le arkadaş olduğumuz fikrine artık alışmış olması, onunla *kendi* restoranında oynaşmamızı sorun etmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Muhtemelen derimi diri diri yüzerdi.

Grace'le arkadaşları bizden önce çıktı, ben de olabildiğince gizli bir şekilde buradaki işimiz bittikten sonra onu yurdundan alacağıma dair mesaj attım. Şimdi soğuk kasım rüzgârına rağmen arabamın kaputuna yaslanmış, onun çıkmasını bekliyordum.

Nihayet sarı saçlarının bana doğru geldiğini gördüğümde sikik midem resmen takla attı. Kendime ilişki istemediğimi, Maddie'nin önceliğim olduğunu ve öyle kalması gerektiğini, şu anda dikkatimin dağıtılmasını hoş karşılamayacağımı hatırlattım.

Ama sonra bana gülümsedi.

O tatlı, siktiğimin güneşini bile kör edecek kadar parlak gülümse-
mesiyle baktı ve kendi kararımı unuttum.

Çünkü beynim, kız arkadaşın dikkat dağıtıcı olduğunu düşünü-
yor olabilirdi ama zavallı kalbim ona ayak uyduramıyordu.

“Selam.” Rüzgâr yumuşak sesini bana doğru taşıdı. Benden birkaç
santimetre ötede durdu, nefis güzelliğiyle beni şaşırttı. O samimi göz-
ler, o dolgun dudaklar, o tatlı ağız...

“Selam,” dedim boğuk sesimle. “Benim evimde konuşmak ister
misin?”

İfadesi yumuşadı. “Olur.”

Daireme yaptığımız yolculuk sessizdi ancak rahatsız edici değildi.
Tüm o süre boyunca uzanıp elini tutma isteğimle savaştım. Ama yap-
madım çünkü konuşmamız gerekiyordu ve evime giden sonraki on
dakika içinde kendimi toplamak *zorundaydım*.

Arabayı park ettikten sonra asansöre bindik ve daireme ulaştık fa-
kat ben hâlâ kararımı vermemiştim. Kız kardeşimi ve hak ettiği istik-
rarı düşünmek zorundaydım ama... Ya annem hiç yoldan çıkmazsa?
Ya o çok korktuğum, kız kardeşimi elinden aldığım an hiç gelmezse?

Belirsiz bir gelecek uğruna kalbimin isteklerini sabote edecek
miydim gerçekten?

“Ne konuşmak istemiştin?” diye sordu Grace. Taytı ve şişkin kır-
mızı montuyla çok tatlı görünüyordu. Onu sıkıca göğsüme bastır-
mak ve sonsuza dek orada tutmak istiyordum.

“Gel oturalım. İçecek veya yiyecek bir şey ister misin?” diye teklif
ettim.

Montunu çıkarıp kanepeye, tam da bir keresinde birlikte uyuya-
kaldığımız yere otururken başını iki yana salladı. “Hayır, teşekkürler.
Gerek yok.”

“Tamam.” Yanına oturdum, gergin terimi kot pantolonumun
kumaşına sildim. Bana öyle dürüst, öyle açık bir ifadeyle bakıyordu
ki bu işi bir an önce halletme isteğimi körüklemeye yetmişti. Hâlâ
bunun nereye varacağını bilmiyordum çünkü beynimin içi boktan
bir karmaşaydı. Körü körüne kalbime güvenerek ona, “Seninle ne
yapacağımı bilmiyorum, gün ışığı,” dedim.

Grace anlayışlı bir şekilde sırtıttı. “Hiç mi fikrin yok?”

“Bir tane bile.”

"Teki. Bir keresinde yetişkin olduğumuzu ve öyle konuşmamız gerektiğini söylemiştin, biz de öyle yapalım." İfadesi kendine geldi ve özgüveninin onu delicesine çekici göstermesi kalbimi hızlandırdı. "Ben sana karşı olan hislerimle ilgili bir gerçeği söyleyeceğim, sen de bana başka bir gerçeği söyleyeceksin. Anlaştık mı?"

Yavaş yavaş, adım adım. Bunu yapabilirdim. "Anlaştık."

Derin bir nefes aldı ve iç çekti. "Beni öpmen gerçekten hoşuma gidiyor."

Akıl sağlığım elden gidiyordu işte. "Öyle mi?"

"Evet. Ayrıca üzerimdeki ellerini düşünmeden duramıyorum."

Güle güle akıl sağlığı, hoş geldin ereksiyon. "Senin sıran."

Onu taklit ederek geride kalan cesaretimin hepsini topladım. "Arkadaşın olmayı seviyorum ve bunun değişmesini istemiyorum ama aynı zamanda seni öpmeyi gerekenden fazla düşünüyorum. Gülümsemeni, şakalarını, erotik kitaplarını düşündüğümde kalbim neşeye doluyor. Her gün seni görmeyi dört gözle bekliyorum, bazen de mesajlaşmak yeterli olmuyor. Duygularımın ne zaman fazlasına dönüştüğünü bilmiyorum ama seni kollarımda tutma düşüncesi bile uykularımı kaçırıyor ve sana sahip olamazken seni böyle düşünmek kendimden nefret etmeme neden oluyor."

Ağzı hafifçe aralandı, gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve bir anlığına uzanıp dudaklarını kendiminkilerin arasına almayı düşündüm. "Neden bana sahip olamayacağını düşünüyorsun?" diye neredeyse fısıldayarak sordu.

Her yol buraya çıkıyordu, değil mi? Arzularımla görevlerimin karşılaşmasına. Yıllar öncesi olsa bu rahatsızlık verici konuşmadan kaçınmak için en baştan bahane üretirdim. Ama artık toy herifin teki olmadığımın ve Grace'i hayal edebileceğimden çok daha fazla önemseydiğimden gerçeği açıkça anlatmaya karar verdim.

"Annemin alkol sorunu olduğunu biliyorsun, bundan sonra daha beter olacağından korkuyorum. Kız kardeşimi almayı, bazen onu beslemeyi ya da bir yerlere götürmeyi unutuyor. Çok fazla çalıştığı için eve nadiren geliyor ve Maddie'nin ihmal edilmiş hissettiğini biliyorum. O evdeki hayatına karışmak istemesem de işler sarpa sararsa ve ben de bir şey yapmazsam sosyal hizmetler onu alacak."

Grace'in yüzü belirgin bir şekilde düştü. "Bütün bunları bilmiyordum, Cal. Çok üzgünüm."

“Üzülme. Durum bu işte. Yani Maddie son derece istikrarsız bir evde yaşıyor ve kötü bir ailede büyümesini istemiyorum. Ben... şu anda bir ilişkiye giremem çünkü hem Maddie’ye hem de sana haksızlık olur. O her zaman önceliğim olacak ve seni şimdiden çok seviyor. Bir gün gidersen rutini yeniden bozulacak. Öyle bir şey olsun istemiyorum. Buna izin *veremem*.”

Boğazı düğümlenirken başıyla onayladı. “Anlıyorum, Cal ama asla ikinizi de incitecek bir şey yapmam. Asla. Maddie senin önceliğin, biliyorum ve bunun değişmesini asla istemem. Sen çok iyi bir ağabeysin, bu yüzden sana fazlasıyla hayranım. Ben... İkiniz için de en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan anlarım.”

Belki benimle kavga etmesini, beni sebeplerime rağmen ikna etmeye çalışmasını beklemiştim. Bu yüzden boyun eğişi içten içe ölüyormuşum gibi hissettirmişti. “Sen... Sen anlıyor musun?”

“Yemin ederim anlıyorum.” Altdudağı titredi ve yüzünü ellerimin arasına alma isteğimle savaştım. “Sen en yakın arkadaşımısın, Cal. Ama seni öpmek de doğru hissettiriyor ve... bana sarılışın da doğru hissettiriyor. Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum ama atlatacağım. Maddie çok tatlı bir melek ve seninle istikrarlı bir evde büyümeyi hak ediyor. Ne senden uzaklaştırmam ne de ikinizi incitirim ama sözlerime güvenemezsen anlarım. Yemin ederim anlıyorum, Cal.”

“Grace...”

“İstedğim son şey bu yüzden kötü hissetmene neden olmak.” Başını iki yana salladı ve kanepeden kalktığı anda kalbimin bir parçası çatladı. “İlişki istemediğini açıkça belirttin. Defalarca. Haksızlık eden benim.”

“Öyle deme.” Ben de ayağa kalktım ve ellerini kendiminkilerin arasına aldım. “Bu çok daha karmaşık bir şey. Seninle bir ilişkiye başlamayı *istemiyor* değilim, sadece...”

“Yapmaman gerekir. Sorun değil.” Hafifçe gülümseyip elimi sıkı. “Bu konuşmayı yapmamıza sevindim. Tek istediğim arkadaş olmaya devam etmek.”

“O asla değişmeyecek,” diye söz verdim ancak artık hayatımı onsuz hayal edemediğimi söylemedim. “Grace, ben...”

Başını salladı. “Sorun değil, bir şey söylemek zorunda değilsin. Atlatırım.”

Atlatmasını falan istemiyordum çünkü yollarımız böyle ayrılısın istemiyordum. Beynim bir şeyi bağıırken kalbim başka şey diyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum.

"Maddie'nin isteyebileceği en iyi ağabeysin sen," dedi tatlı ve yumuşak bir sesle konuşarak. Keşke şişeleyip sonsuz bir döngüyle dinkleyebilseydim. "Arkadaşın olmaya devam edeceğim, biliyorsun değil mi? Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Ama sadece arkadaş olmak da istemiyordum. Onu öpebilmek, ona sarılabilmek, saf zevke dönüşene dek her gece ve her sabah onunla sevişebilmek istiyordum. Yine de görünmez bir el beni uzaklaştırıyor, ona uzanıp... istediğimi yapmamı engelliyordu.

Onu her gördüğümde, her güldüğünde, her şaka yaptığında ya da gururlu ve mutlu görüldüğünde o elle savaşıyordum. Fakat yeterli değildi ve şimdi de o giderken ben hiçbir şey yapamıyordum.

Onunla seks yaptığımız bir arkadaşlık kurabilir miydik? Siksen olmazdı. Bu ancak ona duyduğum hislerin büyümesini sağlardı ve o zaman o hisleri durduramazdım. Onunla sadece fiziksel takılamazdım. *Yapamazdım*. Benim için çok daha fazla anlamı vardı.

"Senden kurtulmayı asla istemem." Gerçeğimi gözünün önüne serdim, boğazım duygularla tılandı. "Özür dilerim. Bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Üzgün gülümsemesi ruhumu parçaladı ve kalanları süpürdü. "Sen de, Cal."

O montunun fermuarını çekip eşyalarını toplarken hareket edemedim. Parmaklarının ucunda yükselip yanağıma uzun bir öpücük kondururken nefes alamadım. Bana veda edip kapıdan çıkarken kendi bedenimi hissedemedim.

Yapamıyordum.

Artık yapamıyordum.

Bölüm 31

CAL

Kocasının ve oğlunun yanına dönmeden önce Sophia tezgâhın arkasındaki yerinden dikkatle bana bakıp, “Bok gibi görünüyorsun, tatlım,” dedi.

Sanki bilmiyordum.

Bütün dikkatimi dizlerimin üstündeki tablete vermiştim. Dükkânın ön tarafındaki eskimiş deri koltuk, oturulabilecek en rahat yer olmaktan uzaktı ve durduğum pozisyon da çizime uygun değildi ama kendime rahatsızlığı hak ettiğimi söyledim. Belli ki zaten düşmüş haldeyken kendimi tekmelemekten hoşlanıyordum.

“İyiyim ben.”

Ne var ki arkadaşım yarım yamalak cevabımı yutmadı. Bir saniye sonra bitkin bir iç çekiş ve sessiz ayak seslerinin bana doğru gelmesiyle bunu anlamış oldum. O otururken kanepi kırıldı, yakan gözlerini üzerime diktiğini görmem için başımı çevirmeme gerek yoktu.

“Sorun ne söyle, Cal.”

Yetişkin, otuz yaşındaki biri gibi davranmaktansa onu görmezden gelerek sessizce çizim yapmaya devam etmeyi seçtim. Kalbimdeki şiddetli fırtınayı sakinleştirmeye hiçbir etkisi olmadı. Özellikle de Gracie’nin hoş sarı örgülerini çizerken ve Sammy’nin trençkotunun içini açık kahverengi boyayla doldururken. Çocukların siyah Labradorlarına küçük bir dedektif şapkası eklediğimde ruhum iyice ağrıdı.

Grace’i görelî birkaç gün olmuştu. Bu sürede mesajlaşmıştık ama aramız iyi değildi.

Neden birlikte olamadığımızı anladığını söylerken gözlerinde be-
ren acıyı ve salt hayal kırıklığını kesinlikle görmüştüm. Beni deli
gibi yakıyordu; içimdeki bu inatçı his bunların hiçbirisi doğru değil
diye hağırıyor, uğulduyor ve kükrüyordu.

O evimden gittiğinden beri kim bilir kaçınıcı kez korkunç bir hata
mı yaptım acaba diye düşünüyordum. Geri dönüşü olmayan bir hata.

"Teki." Sophia'nın sesi yumuşadı, ardından bir o kadar nazik bir
hareketle tableti ellerimden alıp kenara kaldırdı. "Sen ailedensin, Cal
ve seni öyle sevdiğimi biliyorsun. O yüzden lütfen ne olduğunu söyle
çünkü beni korkutuyorsun. İyi görünmüyorsun, yani sakın beni bir
şey olmadığına ikna etmeye uğraşma."

İç çekerek ona döndüğümde gözlerindeki kaygıyla doğrudan bana
baktı. Haklıydı; yalan söylemenin bir manası yoktu. Özellikle de on
beş yaşından beri beni açık bir kitap gibi okuyabilen bir kadına. O
yüzden nihayet itiraf ettim. "Mesele bir kadın."

"Onu anladım," dedi. "Geçen gün peşinden tuvalete gittiğin ka-
dın mı?"

Başım la onayladım ve bir kez daha iç çekip en sonunda hikâyeyi
tamamen anlattım. "O en yakın arkadaşım ama birbirimize o kadar
uygunuz ki insanı delirtiyor, Soph. İki kere öpüştük ve... O bir part-
nerde ve arkadaşta aradığım her şey ama..."

"Ama ne? Bir sonraki adımı atmaya hazır değil mi?"

Keyifsiz bir kahkaha attım. "Hazır olmayan *benim* ve ona da böy-
le söyledim. Anladığını söyledi ama... Siktir, Soph, bok gibi yanlış
hissettiriyor ve nedenini bilmiyorum. Halbuki kahrolası istediğim de
buydu, değil mi?"

Ellerini sırtıma koyarak küçük, rahatlatıcı daireler çizdi. "Asıl iste-
diğin bu değilmiş gibi geliyor, tatlım."

"İstemek *zorunda olduğum* şey bu ama."

Konuşurken sesi hâlâ sert ancak nazikti. "İlişkiye neden hazır de-
ğilsin, söylesene. Eski sevgilin yüzünden mi?"

Sophia eski ilişkimle alakalı her şeyi, dramatik ve sarpa sarmış bi-
tişini biliyordu, dolayısıyla detaylandırılmasına gerek yoktu. "Hayır.
O aldatan yalancı sikimde bile değil. Bu çok daha karışık bir mesele."
Bir nefes verdim ve avucumla gözlerimi ovdum. "Maddie yüzünden."

Bir saniyelik sessizliğin ardından, "Ah, şimdi anlıyorum," dedi.

Kanepede kıpırdandı, eli sırtımdan çekildi ama sonra kolunu sıkıca tuttu. "İlişki istemiyorsun çünkü bu arkadaşın sadece senin değil, kız kardeşinin hayatının da büyük bir parçası olacak ve bir gün giderse yaratacağı sonuçlardan korkuyorsun. Maddie'yi etkilemesinden korkuyorsun. Yanlış anladıysam düzelt."

Ona ve doğuştan gelen, insanı üç saniyede okuma yeteneğine lanet olsun. "Yanlış anlamadın."

"Güzel. Bunu aradan çıkardığımıza göre sana neden koca bir hata yaptığını söyleyeyim." Sesi sertleşti ve eve gelip annemin buzdolabımızın altındaki hamamböcekleri gibi sarhoş halde kanepede uzandığını gördüğünde kullandığı azarlayıcı tonu hemen tanıdım.

"Kız kardeşin için istikrar istediğini anlıyorum ve bunu sağlayacağına şüphem yok. Aynı zamanda Maddie'nin seninle çok mutlu olacağını da biliyorum. Buradaki sorun, senin gerçekleşmeme ihtimali olan bir gelecek uğruna *kendi* mutluluğunu feda etmen."

Bunu bilsem de onun ağzından duymak yeni bir farkındalık hissi yarattı. "O kadın hakkında ne kadar ciddisin?"

"Onunla tanışana kadar hiç evlenmeyi ya da bebek yapmayı düşünmemiştim, Soph. İşte bu kadar ciddiyim." Çünkü bu ikisini de yalnızca Grace'le istiyordum. Ne yazık ki şimdi ikimiz için hayal ettiğim geleceğin koparıldığını hissediyordum. Bu sadece benim suçumdu.

"Peki, diyelim ki Maddie seninle yaşamaya başladı, sen de bu kadınla çıkıyorsun... Adı neydi bu arada?" Ona söyledim. "Tamam, diyelim ki hem Grace'le hem de Maddie'yle birlikte yaşıyorsun. Bir şeyler yolunda gitmiyor ve ayrılıyorsunuz. Sence bu durum kız kardeşini nasıl etkiler?"

"Grace onun bale öğretmenini ve ona fazlasıyla hayranlık duyuyor. İyi anlaşıyorlar, yani birlikte yaşasaydık... Kız kardeşim eninde sonunda ona âşık olur ve bağlanırdı." Benim şu anda yaptığım gibi. "Grace bir gün hayatımızdan çıkarsa yıkılırdı."

"Pekâlâ. Şimdi diğer türlü hayal et. Annen kendini topluyor ve Maddie hiç yanına taşınmıyor. İkinizin de normal, sağlıklı aile yaşamları oluyor. O zaman Grace'le çıkar mıydın?"

"Evet." Öyle bir durumda olsam asırlar önce ona çıkma teklif ederdim. Onun kadar inanılmaz, ince ruhlu, komik, güçlü bir kadının savaşımadan gitmesine ancak bir aptal izin verirdi.

Sanırım bu da beni geri zekâlinin teki yapıyordu.

“Tebrikler, uydurduğun farazi masalda hayallerinin kadınıyla çıktırırsun.” O acımasız bakışlarından biriyle beni hareketsiz bıraktı ve bu sayede başımın belada olduğunu anladım. “Ama dur bir dakika, affedersin. Onunla çıkamıyordun, kusura bakma. Nedenini öğrenmek ister misin?”

Yutkundum. “Neden?”

“Çünkü Cal, ya bebeğiniz olursa ve bir gün boşanırsanız? Zavallı şey ne kadar acı çeker.”

Kalbim hızlandı. “Ne?”

“Aynen canım, bir düşün bak.” İğnelemeye devam etti. “Grace’le, hatta başka biriyle asla çıkamazsın çünkü bir gün ikiniz de aile kurmak isteyeceksiniz. Ama ilişkiler fazlasıyla öngörülemez olduğundan aşk hikâyeniz bir gün bitecek, peki ya sonra? Çocuğuna ne olacak?”

Boğazımdaki yumruyla beraber yutkundum, Grace’in bebeklerinin babası olma ihtimali bile göğsümün sıkışmasına neden olmuştu. “Aslında, hımm... Ben... Aileler boşanabiliyor ve her çocukta geri döndürülemez bir travma oluşmuyor. Trey’in annesiyle babası boşanmış ama erkek kardeşiyle ikisi iyi. Annesiyle babası geçinemese de bu onları dramatik bir biçimde etkilememiş. Aaron’ın annesiyle babası da boşanmıştı galiba.”

Küçük konuşmamdan sonra kaşlarından birini umursamazca kaldırdı. “Görünüşe bakılırsa çocuğun varken boşanma ihtimali, kız arkadaşına hazır olmamanı haklı çıkarmaya yetecek bir neden değil.”

Gözlerim tabletimin hâlâ ışığı yanan ekranına kaydı. Gracie, Sammy ve köpekleri oradan bana bakıyordu. Kafamın içinde “*Geri zekâlı! Geri zekâlı! Geri zekâlı!*” diye bağıyorlardı ve ancak o zaman anladım.

Bir ışık düğmesi gibi açılarak uzun zamandır beklenen cevaplarla karanlığı doldurdu.

Kıt görüşlü, inatçı bir piç gibi davranmıştım.

Grace’le ayrılmamıza gerek yoktu. Hatta ayrılmama şansımız yüzde elliydi ve tamamen korktuğum için bu şansı tepemezdim. Ben öyle biri değildim. Hiçbir zaman korkak olmamıştım, o zaman lanet olası tüm kalbimle değer verdiğim bir şey söz konusuken neden böyle davranıyordum?

Ayrıca da dünyanın sonu olmazdı. Sophia haklıydı çünkü aileler sürekli boşanıyordu ve çocukları için her zaman kâbusa dönüşmüyordu. Kartlarımızı doğru oynarsak Maddie sonuçlara karlanmak zorunda kalmazdı.

Gün gelir de Grace'le vedalaşacak olsam canım yanar mıydı? Siktüğimin ruhunu paramparça ederdi, o kadarını biliyordum.

Ama daha bir şey bile *olamamışken* onu itmek çok daha canımı yakardı.

Arkadaşım gözlerimdeki farkındalığı görmüş olmalıydı çünkü ifadesi yumuşadı. “Bunun neden hata olduğunu şimdi anlıyor musun, Cal?” Başımınla onayladım. “Maddie, Grace’i seviyor demiştin, değil mi? O zaman onunla çıkarsan sorun çıkaracağını sanmıyorum. Eminim bu habere çok sevinecektir.”

“Siktir,” diye mırıldanarak yüzümü yeniden sıvazladım. Yeni bir tanesi daha geldiğinde son baş ağrım hâlâ yerindeydi. “Bu aklıma bile gelmedi. Maddie benim her şeyim onun... yerine başkasını koymuşum gibi hissetmesini istemiyorum.”

“Bunu onunla konuşman gerekecek ama fazla endişelenme. Çocuklar bizim sandığımızdan çok daha anlayışlılar, güven bana,” diye temin etti.

“Ya artık çok geçse?” Grace artık bizi istemezse o kusursuz geleceğimizin solacağını düşünmek dahi göğsümü yaktı. Tamamen benim suçum olurdu. *Benimken* gitmesine izin verdiğim için ömrümün geri kalanında kendimi suçlardım.

Değerini gösterebileceğim kadar benimken. İlgileneceğim kadar benimken. Sevebileceğim kadar benimken.

Sophia iyi bir dost olduğundan rahatlatırcasına kolumu ovaladı. “Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.”

“Sammy! Bana bak, Sammy!”

Artık kara bulutların arkasında saklanmayan parlak güneşe karşı gözlerimi kıstım. “Harika iş çıkarıyorsun, fıstık.”

Maddie kocaman gülümsedi ve başparmaklarını gösterdikten sonra kaydıraktan kayarak oturduğum yerin birkaç metre ötesine indi. Soğuk akşamüstü rüzgârı yüzünden park neredeyse terk edilmiş gibiydi ama ben böylesini tercih ediyordum.

Maddie'nin oynayabileceği kadar çocuk vardı ve *tesadüfen* benim için banka oturarak göz süzen anneler yoktu. Bazen kocaları *yanımdan* bile yapıyorlardı. Çok fenalardı.

Günün son randevusu yaklaşık bir saat önce bitmişti, ben de doğrudan annemin evine gidip Maddie'yi buraya getirmiştım. Günün geri kalanı için heyecan verici planları olmadığını tahmin etmiştim. Haklıydım da.

Ne var ki, küçük bir oğlanla hızlı hızlı konuşmasına ve onun arkasından kaydırağa gidişine bakınca hiçbir şeyin anlamı kalmadı. Ne annemin ne Pete'in ne de pek de uykuda olmayan korkularımın.

Çünkü kız kardeşim gülümsüyordu, bense daha rahat nefes alıyordum.

"Selam."

Giydiğim kalın cekete rağmen sesini duyunca titredim. Onu neredeyse bir haftadır görmemiştım ve bunca zaman sonra görüntüsüne alışacağımı düşünmüştüm ancak öyle olmadı. Grace boş bankta yanıma oturdu. Saçını üstten atkuyruğu yapmıştı ve krem rengi uzun bir paltoya koyu renkli kot pantolon giyyordu. Daha önce giydiğini görmemiş falan değildim ama yine de nefesimi kesmeyi başarmıştı.

Bunu hep yaptığını öğrenmeye başlıyordum.

"Selam." Gözlerimi ondan ayırıp onu tekrar öpmek gibi düşüncesizce bir şey yapmamak için kız kardeşime baktım. "Görüşmeyeli nasılsın?"

"Durmadan mesajlaşıyoruz ya," diye alay etti. Birbirimizi günlerdir görmediğimiz ilk sefer değildi ama bu defa farklı hissettiriyordu. En azından benim için.

"Olsun. Ben senin ağzından duymak istiyorum."

Küçük ellerini ceplerine koydu. "İyi. Dün akşam dijital çizimleri gönderdiğin e-postayı aldım."

"Bir şey değiştirmemi ister misin? Ya da başka bir şey eklememi?" diye sorarken kendi iyiliğim için gözlerimi ileride tutmaya devam ediyordum.

"Hayır, resmen... Resmen muhteşem olmuş, Cal. Kitap için gerekenden fazlası var elimde, teşekkür ederim," dedi utangaç bir edayla. Gözlerimi ondan uzak tutmak hiç bu kadar zor gelmemişti. Utan-

diğında aşırı sevimli görünüyordu. “Bu arada ücretini unuttuğumu sanma. Bunu bedavaya yapmana izin vermem.”

Hafifçe sırtımdan duramadım. “İnatçı.”

“Konuşana bak.” Dizimi kendininkiyle dürttü. “Ne konuşmak istemiştin?”

Doğru. Ona bu yüzden mesaj atmıştım. Boğazımı temizledim. “Seni görmek istedim.” Söylediğim yalan değildi ama parka gelmesini istememin ardındaki gerçek nedenden bir hayli uzaktı.

“Ya. Eh, gördün işte. O zaman görüşürüz,” diye şakalaştı ve gerçekten de gitmeye çalıştı. Elim hemen kalktı ve kolunu tutup tekrar kışının üstüne oturtunca güldü. “Biraz rahat ver, Sammy. En azından gidip Maddie’ye selam versem olmaz mı?”

Homurdandım, o da yine gülerek yanımdan kalkıp kız kardeşimin ve yeni arkadaşının yanına gitti. Maddie, Grace’i görür görmez sevinçle cıyıkladı ve kendini onun açık kollarına atıp oynadığı oyunları anlatmaya koyuldu. Grace yanında çömelerek dikkatle onu dinledi, iki çocuğa da soru sordu ve cevaplarını duyunca başını salladı.

Kalbim bu görüntüyü kaldıramıyordu.

Bir anlığına son birkaç haftadır kaygılandığım her şeyi unutarak önemli olan tek gerçeğe odaklandım. Beni ne kadar süreliğine isterse istesin, Grace’i hem en yakın arkadaşım hem de diğer her şey olarak hayatımda istiyordum.

Sırdaşım, suç ortağım ve sevgilim olarak.

Fırtınalı kalbimin gün ışığı olarak.

İşte bu yüzden yüzünde güzel bir gülümsemeyle ve yanakları soğuktan pembeleşmiş halde banka döndüğünde uzanarak onu belinden tuttum ve kendime yasladım. Hâlâ oturduğum için göğsüm karnına değdi. Başımı kaldırıp, “O illüstrasyonların ücretini ödemek istediğine emin misin?” diye sordum. İsteddiğini biliyordum ve ödeme de umurumda olmazdı ama kabul edersem daha iyi hissederdi. Ben de öyle yaptım.

Nefes nefese başıyla onayladı. “Evet.”

Bedenini daha sıkı tuttum. “O zaman benimle randevuya çık.”

Öylece bakakaldı. Yanaklarına yayılan ısı şimdi soğuktan bağımsızdı. “Seninle... randevuya mı?”

“Tabii ki sen ödeyeceksin.” Sırıttım. “İllüstrasyonlara karşılık bir randevu. Ne diyorsun?”

“Onun yerine nakit istemez misin?”

“Seninle olmayı tercih ederim.” Her şekilde. “Yani, evet mi?”

Düşünüyormuş numarası yaptı. “Ne tür bir randevu?”

“Nasıl istersen, sonuçta sen ödüyorsun,” dedim sırtarak.

O da bana gülümseyince içim eridi. “Kulağa harika geliyor. Emin-sen tabii.”

Kalın paltosunun üzerinden belini sıktım. “Eminim,” dedim ciddi bir ifadeyle.

En belirgin özelliklerimizden biri, birbirimizin gözüne şöyle bir baktığımızda kırgınlıklarımızın yüksek sesle söylememize izin vermediği şeyleri anlamamızdı. Konuştuğunda satır aralarını okuyabildiğini anladım. “O zaman pazar gününe plan yapma, Sammy. O gün tamamen benimsin.”

Bölüm 32

GRACE

Randevu. Cal'le resmen randevuya çıkacaktım. Şimdi hayatımla ne yapacaktım ben?

Gitmek istemediğimden değildi, sadece şaşkındım. Daha birkaç gün önce ancak kitaplarda okuduğum gözlerle bana bakarken ilişki istemediğini söylüyordu.

Yaptığımız şey bildiğin aptallıktı, farkındaydım. Arkadaştık ama aynı zamanda ikimizin de etiketini koyacak kadar cesur olmadığı başka bir şeydik. Cal erkek arkadaşım değildi ama aynı zamanda *sadece* arkadaşım da değildi. Luke sadece arkadaşımdı. Em sadece arkadaşımdı.

Ben arkadaşlarımı öpmez, rasgele tuvaletlerle onlarla oynaşmaz ve tapılmanın nasıl hissettirdiğini göstermesini dilemezdim.

Cal'e bedenimle, kalbimle ve ruhumla güveniyordum. Artık bunu saklamaktan yorulmuştum.

Ne var ki arabasını binamın önünde beklerken gördüğümde ya da yolcu koltuğuna oturup sadece bana gösterdiği gülümsemesiyle beni karşıladığında bunu düşünmüyordum. Hayır, onun yerine dönerek arka koltuktaki küçük kıza beşlik çaktım ve endişelerimle varsayımlarımı unuttum.

"Hazır mısın, Maddie?" diye sordum bilmiş bir gülümsemeyle.

"Hazırım!" diye bağırdı. "Sammy, hadi gidelim! Geç kalacağız!"

"Kalmayız, prenses," diye sakın bir sesle güvence verdi Cal, bu

orada arabayı çalıştırdı. "Açılışa daha yirmi dakika var. Bol bol vak-
rumuz olacak." Tanrım, kontrol elindeyken çok seksi görünüyordu.

Randevumuz için herhangi bir yer seçebilirdim ve neredeyse sıradan İtalyan restoranını seçecektim ki sıkıcı olmak zorunda olmadığı-
mızı fark ettim. Özellikle de tanıdığım en az sıkıcı insan yanımda
gelebilirken olmazdı.

O yüzden internetteki hızlı bir araştırmanın ardından Warling-
ton'dan çok uzakta olmayan, elma toplayabileceğimiz ve hayvanat
bahçesini ziyaret edebileceğimiz çocuk dostu bir çiftliğe denk gelmiş-
tim. Cal'in ağabey onayını aldıktan sonra üç bilet almıştım ve şimdi
de buradaydık.

Clovester Çiftliği yeşil taşrada yer alan, nefes kesici manzaralarla
çevrili ve serin havayla dolu bir yerdi. Maddie arabadan çıkar çıkmaz
çiftliğe doğru koşmaya başladı ama sonra Cal onu kolayca yakalayıp
arabasının bagajına oturttu, o da kıkırdadı. Cal, Maddie'nin küçük
ceketinin önünü kapatıp başına taktığı pembe yün bereyi uzatırken
kalbim anlaşılmaz miktarda sıcaklıkla sıkıştı.

"Grace, bak! Prenses şapkası," diye seslendi, ayak uydurması zor
bir heyecanla.

"Gerçek bir prensesi andırıyorsun, Maddie," diye ışıldarcasına gü-
lümsemdim ve çantamdan kendi şapkamı çıkardım. "Benimki beyaz
ama. Sence yine de prenses şapkası sayılır mı?"

"Evet, çünkü prensese benziyorsun. Değil mi, Sammy?"

Cal fermuarı kapatmayı bitirerek onu tekrar yere bıraktı. "İkiniz
de prensese benziyorsunuz."

Maddie elimi tutunca ona gülümsemdim.

"Hadi! Geç kalacağız!"

Hemen Cal'in elini de tuttu ve böylece ana girişe doğru koşmaya
başladık. Kız kardeşi aramızda zıplayarak bizi daha hızlı yürümeye
zorlarken Cal ses çıkarmadan "özür dilerim" diye mırıldandı. Gülüm-
seyerek başımı iki yana salladım çünkü açıkçası Maddie'nin mutlu-
luğu hem bulaşıcıydı hem de bir haftalık kafa karışıklığı ve çalkantılı
duyguların ardından ihtiyacımız olan şeydi.

Zavallı kalbim hâlâ bu randevunun, Cal'in ilişki hakkındaki fikri-
nin değiştiği anlamına mı geldiğine yoksa kız kardeşiyle arkadaşça bir
gezi mi olduğuna karar verememişti. İki türlü de eğlenmeye odaklıy-
dım. Bugün hiçbir şey keyfimi kaçıramazdı, ben bile.

Clovester Çiftliği'nin bir haritasını ve elma toplamak için bir sepet aldıktan sonra Maddie sonsuz tarlalara koşmak üzere ellerimizi bıraktı. Çocuklu ailelerle çiftler etrafımızda yürüdüler ve bir anlığına parmaklarımızı birbirine geçirsek nasıl hissederim diye düşündüm.

Maddie yüzünden mi geri duruyordu? Belki durumu onun için ya da benim için tuhaf kılmak istemiyordu ya da...

"Bugün bunu organize ettiğin için teşekkürler," derken öğleden sonranın ilk elmasını toplayan kız kardeşine el sallıyordu. "Onu düşünmen çok nazik bir hareket."

"Tabii ki. Hafta sonu olduğundan onunla vakit geçirmek istersin diye düşündüm." Yanaklarımdaki kızarıklığı fark etmemesini umarak bakışlarımı yeşil çimlere indirdim. Bu kez soğuğu suçlamanın işe yaramayacağını ben bile biliyordum. "Onunla vakit geçirmeyi gerçekten seviyorum. Eğlenceli bir çocuk."

Durdu. "Bu... Bu benim için çok önemli, gün ışığı."

Ben de durdum, nihayet gözlerine bakacak cesareti topladım. "Cal..."

"Sammy! Grace! Bakın!" Maddie'nin heyecanlı sesi anı bölünce derhal kendimize geldik. "Bu elmada kurt var!"

Yürümeye devam etmeden önce ikimiz de güldük ve bana baskarken Cal'in bir saniyeliğine gözünün parlamasıyla rahatladım. Aramızdaki şeyi ileriye götürmek istemiyor olabilirdi ve bunu kabullenmeye hazırdım ancak öyle canımı yakıyordu ki. Çünkü sonraki bir saat boyunca, daha önce milyonlarca kez yapmışız gibi tarlalarda birlikte yürüdük.

Maddie elimi tuttu ve neşeyle elmalardan, hayvanlardan ve küçük aklına ne geliyorsa ondan bahsederek rahatlatıcı sessizliği doldurdu. Cal onun onlarca fotoğrafını çektikten sonra geri dönüş yolunda çok yorulduğundan omuzlarında taşıdı. Bense bunun *çok doğru* hissettirdiğini düşünmeden duramadım.

Maddie her daim önceliği olacağı için Cal'in benim dışarıda bırakılmış gibi hissedeceğimi düşünerek endişelendiğinin farkındaydım ama hiç alakası yoktu. Tanrım, asıl başına gelen en iyi şeye (kendisi öyle demişti) öncelik vermese endişelenirdim. Maddie de ben de onun için farklı şekillerde önemli olabilirdik ama o bunu anlamıyordu, ben de fikrini değiştirmeye zorlayacak değildim.

Onu tamamen kaybetmektense -hatta başka birisiyle olmasından-
a- Cal'in yakın arkadaşım kalmasını yeğlerdim. Kalbim diğer türlü-
sunu kaldıramazdı.

Topladığımız elmaları satın aldıktan sonra Maddie hayvanat
bahçesine gitmekte ısrar etti. Fakat oraya gittiğinde keçinin biri yak-
laşmaya çalışınca ağabeyinin bacaklarının arkasına saklandı. Cal kı-
kırdadı. "Hayvanlar arkadaşın olmaya çalışıyor, gördün mü?" Doku-
nunca çok da irkilmeyen keçiyi sevmek için diz çöktü.

"Bak Maddie, ben de yapıyorum." Cal'i raklit ederek isimliğine
bakılırsa adı Greer olan diğer keçiyi sevdim. "Çok arkadaş canlısılar."

Çalışanlardan biri tereddüdünü fark etti ve yüzünde kocaman bir
gülümsemeyle bize doğru geldi. "Merhaba, tatlım. Adın ne?"

"Maddie," dedi kadına, Cal'in arkasından ayrılmadan. "Keçiler
parmaklarımı ısırır mı?"

Kadın kıkırdadı. "Hayır, Maddie, merak etme. Çok uslular." Ma-
ggie adındaki başka bir keçiyi severek gösterdi. "Sen de küçük keçiyi
sevebilirsin. Bak, annenle baban yapıyor."

"Annenle baban" derken *bizi* kastettiğini fark etmem bir saniye-
den az sürdü. Yani Cal'le beni kastetmişti.

Vay be.

Cal bana baktı, ben de ona baktım ve aramızdaki hava, tanımla-
maya çok korktuğum bir şeyle ağırlaştı. İkimiz de bihaber kadının
yanlışını düzeltemeden Maddie kıkırdamaya başladı.

"Sammy babam değil!" dedi kadına. "Ağabeyim. Grace de onun
kız arkadaşı."

Onun *neyiydim* ben?

"Ah." Zavallı kadının yanakları az önce topladığımız elmaların ren-
gini aldı. "Çok özür dilerim. Öyle varsayımda bulunmamalıyım."

"Sorun değil," dedi Cal rahat bir gülümsemeyle. "Benziyoruz, de-
ğil mi?" Artık arkasında saklanmayan Maddie'ye göz kırptı.

"Benziyorsunuz," diye katıldı kadın, varsayımını yanlış anlama-
ması onu açıkça rahatlatmıştı. "Hangi keçiyi sevmek istersin, Mad-
die? Söz veriyorum hepsi arkadaş canlısı."

"Hadi Mads, bir prenses gibi cesur ol," diye cesaretlendirdim onu.
İşe yaramış görünüyordu çünkü saniyeler sonra Greer'e dikkatle yak-
laştı ve küçük elini yumuşak kürküne geçirdi.

"Aferin, fıstık." Cal, kız kardeşinin başının yan tarafını öptü, ben de eridim.

Maddie hayvanat bahçesinden sıkılınca çiftliğin restoranına gitmeye ve Maddie'nin akşam yemeği saati çoktan geçtiğinden ev yapımı pizzalarından söylemeye karar verdik. Ben arkalarından yürüyor, Aaron'ın mesajına cevap veriyordum ki Cal'in kız kardeşiyle konuştuğunu duydum. "

"Grace kız arkadaşım değil, bebeğim."

"Ya." Yüzünü göremesem de sesinde hayal kırıklığı vardı. "Niye?"

Cal'in cevap vermesi biraz daha uzun sürdü ve o birkaç saniyede kalbim göğüs kafesimde çılgına döndü.

"Neden? Olmasını mı istiyorsun?"

Birdenbire kilitli telefonum dünyanın en ilgi çekici şeyine dönüşmüştü. Ya da tamamen onlara odaklandığımı anlamasın diye Cal'in öyle düşünmesini istiyordum.

"Evet, ablam olmasını istiyorum!" diye haykırdı o heyecanlı sesiyle ve nefes almak biraz daha güçleşti. Maddie'nin beni sevdiğini biliyordum ancak bu kadarını düşünmemiştim.

Cal öksürdü. "Aslında, Maddie..."

"Evlenip bebek yaparsanız kız olabilir mi? Lütfen? Oğlanlar çok sıkıcı."

"Mads..."

"Bebeğin benim kardeşim mi olacak?"

"Hayır, fıstık. Yeğenin olacak, sen de onun halası olacaksın."

"Yaşasın! Hala olmak istiyorum, Sammy! Lütfen!"

"Belki bir gün."

"Bir gün ne zaman? Gelecek hafta mı?"

Ben kahkahamı bastırırken Cal iç çekti. "O işler öyle olmuyor, Maddie. Hadi, pizzalarımızı alalım."

Günlerden pazardı, çiftliğe gelen çocukların yarın okulu olduğu için içeri girdiğimizde restoran, birkaç çift ve beş kişilik bir aile dışında boştu. Maddie hemen elma bahçesine bakan büyük pencerenin yanındaki bir masayı kapı. Üst tarafa uzanamayacak kadar kısa diye Cal altına yükseltici koydu.

"Bugün eğlendin mi?" diye sordum ona pizzalarımıza gömüldüğümüz sırada. Çoktan kendi dilimini yemeye başlamıştı ve ağzının etrafındaki domates sosuyla her zamankinden de tatlı görünüyordu.

"Hayatımın en güzel günüydü." Başını sabırsızlıkla salladı. "Sam-
my, varın okula gitmesem?"

"Kesinlikle olmaz ama iyi deneme."

Yavru köpek gözlerini bana doğrulttu. "Grace... Gitmesem?"

Cal'le hızlıca baktım ve gözleri neşeyle parladı. "Üzgünüm Mad-
die. Ağabeyin ne derse o."

"Of ya," diyerek surat asmaya başladı.

Közlenmiş sarımsaklı tavuklu pizzadan bir dilim daha aldım.
"Ama başka bir gün gelebiliriz. Eminim Noel'de özel bir şeyler ya-
parlar."

Bunun üzerine küçük yüzü parladı. "Noel'e bayılırım! Bir gün de
buz patenine gidebilir miyiz?"

"Tabii gideriz." Cal'in bana odaklanmasını bilerek görmezden
gelip gülümsedim. Ne düşündüğünü öğrenmeye hazır değildim ve
yüzüne bir kez bakarsam anlayacağımı biliyordum. Koyu renkli göz-
leri dipsiz pencereler gibi, bilerek sakladığı her şeyi görmeme izin
veriyordu.

"Sen acayip eğlenelisin," dedi Maddie dolu ağızyla. "Sence bü-
rün gün benimle takılmak için ağabeyimle evlenebilir misin?"

Cal'in içeceği boğazına kaçtı, bense konuşurken kekelememeye
çalıştım. "İstediğin zaman takılabiliriz, Maddie," diye güvence ver-
dim. Akıl sağlığımın ihtiyacı olan son şey en yakın arkadaşımın ev-
lenmeyi düşünmekti. Yok, olmazdı.

Cevabımdan tatmin olarak başıyla onayladı ve pizzasına geri dön-
dü. Ama daha iki dakika geçmeden bana, "Noel resitali yüzünden
gerginim," dedi.

Cal onun kumral saçlarını alnından çekti. "Gergin olmana gerek
yok, ufaklık. Ne de olsa sen bir prenses ve balerinsin."

"Doğru. Adımların hepsini biliyorsun ve harika bir dansçısın,"
diyerek rahatlatıcı olduğunu umduğum bir gülümseme eşliğinde ek-
ledim.

Maddie ağabeyine döndü. "Beni izlemeye gelecek misin?"

"Tabii geleceğim, Mads. Hayatta kaçırmam."

"Annemle babam da gelecek mi?"

Cal'in omuzlarının gerilmesi ve yüz ifadesinin tamamen acıya
yakın bir şeye dönüşmesi gün gibi ortadaydı. Bana daha önce Mad-

die'nin babasından bahsetmemiştii ama herhangi bir ilişkilerinin olmadığını varsayıyordum. İki özenli ve aşırı sevecen babayla büyüdüğümünden, kendi ailen tarafından ihmal edilmenin nasıl hissettirdiğini anlamasam da travmatik olabileceğini görmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

Cal'in kız kardeşine olabildiğince normal bir çocukluk vermeye çalıştığını biliyordum. Bunu o kadar iyi yapıyordu ki ona giderek daha fazla tutuluyordum.

"Bilemiyorum, fıstık. Belki o gün çalışmak zorundadırlar. Daha sonra sorarız," demeyi tercih etti, temelindeki acıysa hâlâ yerindeydi. Ayağımla masanın altından bacağını dürterek ona sessizce elinden geleni yaptığını söyledim. Karşılığında gülümseyince mesajı aldığını anladım.

Akşam yemeğinin geri kalanı sorunsuz geçti. Maddie durmaksızın konuştu, biz de onu daha fazla konuşmaya teşvik ettik. Ne zaman kız kardeşine baksa Cal'in gözleri parlıyordu ve bu görüntü öyle güzeldi ki sonsuza dek aklıma kazımayı diledim.

Restorandan ayrıldığımızda Maddie, ağabeyinin bacağına tutundu ve çok yorgun olduğundan arabaya kadar taşınması için yalvardı. Cal seve seve yardım etti, onlara arka kapıyı açtığımda Maddie çoktan uyumuştı. Beni şaşırtarak araba çalıştığında ya da Cal bana kısık sesle, "Bugün eğlendin mi?" diye sorduğunda bile uyanmamıştı.

"Çok," diye fısıldadım. "Ya sen?"

"Evet." Kocaman eliyle elimi tutarak bacağına yerleştirdi. Kalbim artık atmıyordu. "Ama pek konuşamadık."

Hipnotize olmuş halde başparmağıyla tenimi okşamasını izledim. "Maddie'nin yarın okulu olabilir ama bizim yok."

Sırıtarak, "Kendini bana mı davet ediyorsun, gün ışığı?" diye sordu.

"Evet."

Kıkırdadı, bu kısık ve erkeksi ses doğrudan içime işledi. "Plan yapıldı o zaman."

Yaklaşık yirmi dakika sonra Warlington'ın bana aşına gelmeyen bir bölgesine vardık. Bir parkı, birkaç yerel dükkânı geçtik ancak geri kalanı sıra sıra tek katlı ev ve bungalovdu. En sonunda Cal arabayı küçük bir evin önünde durdurdu. "Ben burada büyüdüm," dedi bana. "Maddie de annemizle ve babasıyla burada yaşıyor."

Ne diyeceğimi bilemediğimden sadece başımla onayladım. Anne-
ce Maddie'yi Dans Sarayı'ndan almaya geldiğinde birkaç kez gör-
müştüm ama zihnimdeki resmi bulanıktı. Esmer tenli, uzun, siyah
saçlı olduğunu hatırlıyordum o kadar.

O kadından çok da hazzetmediğimi kendime itiraf ederken üzeri-
me utanç çöktü. Özellikle de alkol sorunları olduğunu ve insanların
hazen kendi koşullarının kurbanı olduğunu bildiğim için gerçekten
peşin hükümlü olmamaya çalışıyordum. Fakat sonra Maddie'ye nasıl
davrandığımı ve Cal'i içine soktuğu stresi düşündüm ve kan beynime
aktadı.

"Hâlâ uyuyor. Hemen bırakıp geleyim. Sen arabada kal," deyince
ben de tekrar başımla onayladım.

Cal onu kaldırıp ön kapıdan içeri girerek bir anlığına nefes alma-
ma izin verirken Maddie doğru düzgün kıpırdamadı.

Geri döndüğünde dairesine gidecektik ve konuşacaktık... ya da
konuşmayacaktık.

Onu o kadar öpmek istiyordum ki artık komik bile değildi ama
aynı şeyi düşündüğümüzden emin değildim. Belki onun tek istediği
arkadaş kalmamızın daha doğru olduğunu söylemekti, yani umutlan-
mamalıydım. Ama yine de umutlandım.

Çünkü bir an sonra gece başımızın üstüne çökerken evden dışarı
çıktı. İri, uzun, dövmeli ve kaslı cüssesiyle arabaya doğru yürüyü-
şünü izlerken bedenim titredi. O istediğim her şeydi; bir arkadaş,
bir sevgili, bir hayat arkadaşı. Tam önümde duruyordu ama sahip
olamıyordum.

"Bana mı gidiyoruz o zaman?" diye sorarken direksiyonun başına
geçip arkasından kapıyı kapattı.

Bakışlarımı ondan ayıramadım. Koyu renkli, yumuşak saçları.
Güçlü, dövmeli boynu ve o keskin çenesi. O nazik gözleri ve öpül-
mek için yalvaran dolgun dudakları. Her yönden öyle mükemmeldi
ki onunla istediğim gibi olamamak fiziksel olarak acı veriyordu.

"Grace?"

"Ha?"

Kıkırdaması duyduğum en seksi sestti. "Beni dinliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Pek sayılmaz."

Yine o sesi çıkardı. "Neden?"

Bakışlarım kendiliğinden dudağına kaydığında o da fark etti. Ne-
fesim kesilmiş halde gözlerine baktım ama çok geçti.

“Beni öpmek mi istiyorsun?” diyerek çıldırtan kısık sesiyle bana
sataştı. Ben de başımla onayladım çünkü korkak olsam da yalancı
değildim. “Gel buraya.”

Eli yüzümün yan tarafını tamamen kaplarken dudaklarımız tüy
kadar yumuşak bir şekilde birbirine dokundu, sonra da geri çekildi.
Dokunuşunu hissetmeyince az kalsın inleyecektim.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Fikrini mi değiştirmişti? Daha fazlasına hazır mıydı?

Burnunu benimkine sürterken, “Hadi eve gidelim de seninle ilgi-
leneyim,” diye fısıldadı.

Bölüm 33

CAL

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz dudaklarımız birleşti. Evimin gölgelerine gizlendiğimiz için yanaklarındaki kızarıklığı göremiyordum ama ceketimi tutuşundan, hafifçe titreyişinden orada olduğunu biliyordum.

Kaçınılmaz olana doğru çekilmeden önce kendimi uzaklaşmaya zorladım. Muhteşem yüzünü dövmeli ellerimle sararken, “Bunu arkadaş olarak yapamayız, *gün ışığı*. Ne dediğimi anlıyor musun?” diye fısıldadım.

Grace dudaklarını yaladı, acı dolu ifadesi benimkini yansıttı. “Hayır, anlamıyorum. Tam olarak neyi kastettiğini söyle, Cal. Ya da bırak gideyim.”

Ellerimi başından ayırmadan eğilerek dudaklarını nazıkçe öptüm. “Ödüm kopuyor, Grace. Ama ömrümün geri kalanını benim olmanın nasıl hissettirdiğini merak ederek geçirmektense bize bir şans vermeyi tercih ederim.”

Nefesi kesildi, ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. “Emin misin?”

“Evet, eminim.” Burnumu onunkine sürüp o tanıdık kokusunu içine çektim. “Korkaklık edip sırf sonu kötü bitebilir diye aramızdaki bu bağı görmezden gelmekten yoruludum.”

“Cal, dinle beni.” Şimdi de onun küçük elleri benim yanağımı kaplıyordu. Başparmağının ucu gözümün altındaki deriyi okşayarak orayı ateşe verdi. “Asla ama *asla* Maddie’yi ya da seni incitmem. Sen de söyledin; biz yetişkiniz ve bu ilişkiyi ona göre yönlendireceğiz.

Sana daha önce hiç kimseye vermediğim kadar değer veriyorum Maddie'yi de kendi kız kardeşimmiş gibi önemsiyorum ve beni onun önüne koymanı asla istemiyorum. *Sen beni* anlıyor musun?"

Boğazımda tek bir kelime bile etmemi engelleyen bir yumru oluşunca yalnızca başımı salladım.

En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyordum ama şu anda gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

Bu kız nasıl gerçek olabilirdi? Onu hak etmek için ne yapmıştım?

Bildiğim kelimelerin dilimin ucuna geldiğini hissetsem de dile getirmeye cüret edemedim. Henüz.

"Benimle olmak istiyor musun?" diye fısıldadı karanlığa doğru, eli yanağımdan sadece onun için atan kalbimin üzerine indi.

"Evet." Sesimde hiç tereddüt yoktu. "Milyonlarca kez evet, Grace. Seni arkadaşım, kız arkadaşım, her şeyim olarak istiyorum hayatımda. Sen de kabul edersen."

Gülümsedi. "Sormak zorunda olduğuna inanamıyorum."

Beni tekrar öperken boğazımdan bir inleme kaçtı, ellerimi beline yerleştirdim. Grace de kollarını boynuma doladı, parmakları başımın arkasına geçti ve tam da hoşuma gittiği gibi oradaki saçlarımı doğru miktarda çekti. Karşılık olarak bedenimi iyice ona yaklaştırdım ve ereksiyonum karnına değince bir nefes aldım.

Dudaklarım yavaşça, çok yavaşça aralandı ve dilim altdudağına değip geçti. "Cal..." diye soludu.

Bedeninin sıcaklığı ve dokunuşunun verdiği rahatlık başımı döndürmeye yetti. "İzin ver seninle ilgileneyim, gün ışığı."

İç çekerek başını salladı ama gözlerinde görmezden gelemeyeceğim ve gelmeyeceğim, korkuya benzer bir şeyler vardı. O yüzden yatak odasına girdiğimizde onu yatağa oturtup kucağıma çektim.

"Bu akşam bir şey yapmak zorunda değiliz. Ya da sen hazır olana kadar," diye güvence verdim. "Hiç hazır olmazsan da sorun olmaz. Geceyi seninle geçirmek istiyorum ama yatağa girmeden de bir sürü şey yapabiliriz. Eğer istersen video oyunu oynayabiliriz."

Yüzünün her yanında tereddüt vardı, yutkunarak, "Film izleyebilir miyiz?" diye sorması biraz zaman aldı.

Başının yan tarafına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Tabii ki izleyebiliriz. Sen seç."

Ona verdiğim kıyafetleri giyerken -eski eşofman altlarımdan biri- ben de mutfaktan bir paket cipsle birkaç gazoz getirdim. Atama döndüğümde çoktan yorganın altına girmişti.

Sıradıkından daha güzel olduğunu sanmıyordum. Benim kıyafet-kıymın içinde, benim yatağında.

Tamamen benimdi.

"O yüz ne öyle?" Neşçyle bir kaşını kaldırdı.

Belli ki poker yüzümü yere düşürmüştüm.

"Kız arkadaşımın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum da." Ona böyle demek hem gerçeküstü hem de... doğru hissettiriyordu. Her anlamda.

"Aslında ben de erkek arkadaşımın ne kadar harika olduğunu düşünüyordum. Ne tesadüf." Sırıttı.

Yatağa girdikten sonra kollarımı ona sarıp yüzünü öpücüklere boğdum, o da cıyıkladı. Kollarımda çok küçük görünüyordu ama içten içe öyle güçlü ve kırılmazdı ki nefes alışım biraz daha zorlaştı.

Film başladı -daha önce milyonlarca kez izlediği bir romantik komediydi- ve Grace kollarıma yerleşti. Başını göğsüme yasladığında sakinlik beni bir gelgit dalgası gibi sardı.

Onunla olmak o kadar doğru hissettiriyordu ki gün ışığım olmadan nasıl yaşayabildiğimi hatırlamıyordum. Bunu asla öğrenmemeyi umuyordum.

Film başlayalı bir saat kadar geçtikten sonra Grace kıpırdanmaya başladı. Önce bir bacağına benimkinin üzerine attı. Ardından vücudunu yan tarafıma yaklaştırdı, yanlışlıkla kalçakemiğime sürtünürken eşofman altımın içinde büyüyen ereksiyonu kasten görmezden geldim.

Nefes al, Cal. Siktiğimin nefesini al. Al ve ver.

Ama âşık olmaya başladığın kadın böylesine yakın ama bir o kadar uzakken imkânsızdı.

"Cal," diye fısıldadı, o kadar kısık sesliydi ki önce televizyondan geliyor sandım.

"Evet, bebeğim."

Tekrar kıpırdandı, bu kez *apaçık* bir şekilde bana sürtünüyordu.

Kafayı sıyırmak üzereydim.

"Benimle ilgileneceğini söylemiştin."

Kalbim durdu ve boğazım lanet bir çöl gibi kurudu. "Şu anda ilgileniyorum, değil mi?"

Mırıldandı. "Onu kastetmiyorum."

"Ne kastediyorsun o zaman?"

"Bana söyletecek misin?"

"Evet."

Bir kolunun üzerinde doğrularak bana ters ters baktı.

"Çok kötüsün."

Sırıttım. "Aklını okuyamam ki."

Bir anda yatakta oturdu ve bir bacağına kucagımın üzerinden geçirerek üzerime bindi. Kanımın tamamı sertleşen aletime hücum ederken nefes alma ayrılacağımı kaybettim. "Grace?"

"Beden dili okuyabilir misin? Yoksa illa açıklamam mı lazım?" diye meydan okudu. Siktir, küstah sesi beni nedensizce tahrik etti.

Ellerimi kalçasına koyarak onu oraya sıkıştırdım. Kalçasının tamamını iki elimle kapatabildim ve bu beni daha beter hale getirdi. "Söylemen lazım." Sesim gergin çıkıyordu.

"Beni iyi hissettirmeni istiyorum," derken içinde tek bir tereddüt zerresi dahi yoktu. "Hazırım."

"Tamam." Ellerim, teninde beklentiyle titriyordu resmen. Bu işi onun için doğru şekilde yapmayı bu dünyadaki her şeyden çok istiyordum ve bu sorumluluğun ağırlığı beni durdurulamaz bir güçle ezip geçiyordu.

"Güvenli kelime ne demek biliyor musun?" diye sordu, ben de başımla onayladım. "Bizim de olabilir mi?"

"Tabii. Ama dur dersen hemen duracağım." Dikkatle dalgalı saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım.

Gözleri, pencereden içeri sızan ay ışığının altında parıldadı. "Durur musun?"

Bundan şüphe duyması kalbimi kırdı; mesele egom değil, birinin o güveni kırmış olmasıydı. "Tabii ki dururum, Grace. Sen dur dersen duracağım. Her zaman. Hemen."

Başını sallarken saçları omuzlarının üzerine düştü. "O zaman bizim güvenli kelimemiz 'dur' mu?"

"Evet." Ellerinin daha sabit durmasından yararlanarak yüzünü geniş avuçlarımın içine aldım ve başparmağımı öpmeyi çok sevdiğim o

nefsi dışıdaklarının köşelerine değdirdim. "Yapmamı istemediğin bir şey var mı? Tetikleyici herhangi bir şey?"

Aldudacağını çiğnedi, fark etmeye başladığım bir gerginlik alışkanlığıydı. "Hayır... Bilmiyorum. Bunu daha önce yapmadım."

"Birlikte çözeceğiz. Hep senin temponda ilerleyeceğiz, tamam mı?" Sırtımı yatak başına yaslayarak dik oturdum. Başını omzuma koydu.

"Grace?"

"Efendim?"

"Bana bak." Bakınca onu hemen öpmek için tüm irade gücümü kullanmam gerekti. Ama ona söyleyeceğim şey dürtüsel ihtiyaçlarımdan çok daha önemliydi. "Durmak istersen bana söyle. Ne yaptığımız önemli değil. Bu konuda bencil olmanı istiyorum, tamam mı? Beni hiç merak etme. Anladığını söyle."

Hafifçe başını salladı. "Anlıyorum."

Göğsümden rahat bir iç çekiş çıktı ve parmaklarımı yumuşak saçlarına doladım. "Şimdi şöyle yapacağız. Ben ne olur ne olmaz diye banyodan bir prezervatif alacağım ama bir şey yapmak zorundaymış gibi hissetme. Ne olur ne olmaz diye alıyorum, tamam mı?"

"Tamam." Şimdi daha rahat görüldüğünü anlayınca devam ettim. "Sonra yavaşça, senin temponda ilerleyeceğiz ve bunu birlikte keşfedeceğiz. Ne istiyorsan, ışıkları açmak veya tişörtünü çıkarmak olsa da bana söyle. Tek istediğim sana zevk verip güvende hissetmeni sağlamak."

Gözlerindeki duygu yoğunlaştı ve onu böyle görmeye dayanamadım. "Ne oldu, tatlım?"

Grace hızlıca başını salladığında sarı saçları her yana uçtu. "Sen... Sen başıma gelen en güzel şeysin."

İtirafıyla ruhum siktiğim bedenimden ayrıldı ve eğilip onu öpmeden önce, "Sen de benim başıma gelen en iyi şeysin, gün ışığı. Umarım bunu biliyorsundur," diye fısıldadım.

O anda, bu dünyada onun için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını anladım. Bu süreçte canımın yanması umurumda değildi. Maddie ile Grace benim ışığımdı, benim kızlarımdı, benim prenseslerimdi. Onların hayatımda olması, benim gibi kayıp bir ruhun başına gelebilecek en iyi şeydi.

Çırace dudaklarımızın arasındaki ufak boşluğu kapatarak beni yavaşça öptü. Öyle yavaş ki dokunuşuyla eridim. Ellerinin tişörtümün altında gezinmesi, teninin tenime değmesi içimde bir ateş yaktı. Tırnaklarını karnımdan aşağı indirdiğinde kalçamı istemsizce sıcak merkeze doğru ittim. Bu temasla boğazından küçük, neredeyse ürkek bir inleme kaçtı ve hiçbir şeyi gizlemeyen eşofmanın içinde daha da sertleştim.

Korkmasın diye ellerimi kıyafetlerinin *-kıyafetlerimin-* hemen üstünde, kalçasında tutmam da bir o kadar irade gücü gerektiriyordu. Ama öpüşmeye devam ettik, o da keşfetmeye devam etti. Sonunda bileklerini tutarak ellerimi yan tarafına koydu, ardından avuçlarını memelerini kavradı.

Kahretsin, sutyen giymemişti.

Ben tişörtün ince kumaşının üzerinden memelerini okşayıp dokunuşumla sertleşene dek meme uçlarıyla oynarken dudaklarımın üzerinde iç çekti. O kadar hızlı tepki veriyordu ki içimi arzuyla deli ediyordu.

“Tişörtümü çıkarabilir miyim?” diye sordum, o da başıyla onayladı. Göğsüm çıplak kaldığı anda parmaklarını kaslarımdaki, omuzlarımdaki ve boynumdaki dövmelelerde aşağı yukarı gezdirdi. O beni izlerken ben de onu izledim, merakına hayran kalmıştım. Bu sırada daha önce bir erkeğe böyle dokunmadığı aklıma geldi.

İlki olacaktım. Belki bu gece değil, belki tamamen değil ama olacaktım. Haftalar önce ona seksi öğretmemi istediğinde buraya varacağımızı -ona hazzı uygulamalı öğreteceğimi- düşünmemiştim ancak buraya geldiği için üzgün olduğumu söyleyemezdim. Benim için başka hiç kimse yoktu. Bunu yapmak istediğim ya da birlikte yapacağım hiç kimse yoktu.

O kucağımda oturup tişörtünü çıkarırken derin bir nefes aldım. Sonunda fazlasıyla yuvarlak ve olgun memelerini tamamen görünce derin bir nefes daha aldım.

Aşırı mükemmeldi. Ellerim dar kalçalarını buldu, başparmaklarımla karnının yumuşak kısmını okşadım.

“Nefesimi kesiyorsun, gün ışığı,” dedim sert bir fısıltıyla, çıplak teninin kusursuzluğuyla kendimden geçmişim. “Çok güzelsin.”

Dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı ve etrafımızı saran

karanlığa rağmen yanaklarının kızardığını gördüm. "Bana dokunur musun, Cal?"

Ha Sektir

"Prezervatifi getirmediğim," deyiverdim çünkü sonrasında doğru durğun düşünemeyeceğimi biliyor ve şimdiden yapmak istiyordum.

Ama Grace'in başka planları vardı. Memeleri göğsüme değene kadar üzerime eğildi, sıcak teni sıcak tenime değdi; kalplerimiz hızlandı ve ağzıma doğru, "Sonra. Şimdi söz verdiğin gibi benimle ilgilenmeni istiyorum," diye fısıldadı.

Artık ölü herifin tekiydim.

Beline doladığım tek kolumla onu kaldırarak yatağa bıraktım, hemen ardından üzerine doğru eğildim. Dudakları şaşkınlıkla açıldı ve nihayet ağzımı nefis memelerine indirirken ellerini kaslı kollarımda gezdirdi.

Pütürlü meme ucunu emdiğim anda inleyince sesi doğrudan inanılmaz derecede sertleşmiş aletime gitti.

"İyi misin?" dedim nefes nefese.

"Evet... Ben... Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum." Ellerini saçıma geçirerek başımı aşağı itti. "Devam et. *Lütfen*."

"Talepkâr kızım benim."

Teninin her yanındaki tüyler diken diken olunca bilmem gerekeni tam olarak anladım.

Ona *kızım* dediğimde hoşuna gidiyordu. Bana ait olduğunu belirttiğimde hoşuna gidiyordu.

Dilim meme ucunda döndü, altımda kıvranana, ondan çektiğim hazla tükenene dek emip ısırdım. Memesinin altındaki tenine dudaklarımınla öpücükler kondururken elleri aşağı inerek giydiği eşofman altını çekiştirdi.

Ağzımı ondan ayırıp elimi elinin üstüne koydum. "Bunu çıkarmamı mı istiyorsun?"

Başını sallayıp altdudağını ısırdı. "Acıyor."

"Ne acıyor, bebeğim?"

"Bacaklarımdan arası." Diğer elim belini sararken sırtı bir yay gibi gerilmişti. "Cal... Durdur şunu."

Gözlerimi kapatarak aletimi boş yere sakınleştirmek için üçe kadar saydım. Hayatımda yaptığım en anlamsız şeydi.

"Nasil durdurmamı istiyorsun?" diye fısıldadım kabaca elim onunkindin üzerindeyken eşofman altını indirmeye başladım.

Dantelli külotunu görünce nefesim kesildi.

"Ağzıyla. Lütfen."

Sıktııııı.

Yatakta yalnızca siyah külotuyla uzanana kadar nazikçe kıyafetlerinin son parçalarını çıkarmasına yardım ettim, bana öyle hazırды ki beklentiden ağlayabilirdim. Bedenimi ona doğru eğerek karnına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Rahatla." Bir öpücük daha. "Seni iyi hissettireceğim, tamam mı?"

Ellerini tekrar saçlarıma götürdü ve çaresizce tutundu.

"Daha önce konuştuğumuzu unutma. Dur dersen duracağım." Bir öpücük daha, bu kez karnının daha aşağısına. Dantelin ucu çenemi gıdıkladı ve normal nefes alıp sakinleşmek için her şeyimi vermem gerekti.

"Biliyorum." Yutkundum. "Hazırım."

Gözlerindeki kendinden emin ışıltı daha önce hiçbir şeye bu kadar hazır olmadığını anlatıyordu. Bu yüzden dudaklarım tenine bir daha değdiğinde iç çamaşırıyla sarılmış kadınlığının üzerindeydi. Karşılık olarak yüksek sesle inleyerek saçımı çekti. Ama dur demediği için onu bir daha öptüm.

Uyarılmasının sarhoş edici kokusu, tek düşünebildiğim bacaklarının arasındaki tatlılığı tatmak olana kadar hislerimi köreltti. Dilimi ona doğru bastırıp olacakları önceden gösterdim sırada çığlık atarcasına, "Aman Tanrım!" dedi.

Külotunun ucunu tutup pürüzsüz bacaklarından aşağı çekerken kalp atışlarım hızlandı. Bir kadınla yatarken hiç bu kadar gerilmemişim ama aslında şaşırtıcı değildi.

Hiçbiri o değildi. Hiçbiri gün ışığım değildi.

Dantelli külot çıktı ve önümde tamamen çıplak kaldı. Bu büyüleyici, ayrıcalıklı görüntüyü takdir etmek üzere biraz zaman ayırdım ve başka kimsenin onu böyle görmeyecek olmasının rahatlığını hissettim. Çünkü o benimdi, ben de onundum ve birbirimiz için yaratılmıştık. İşte bundan emindim.

"Cal..." Sesindeki tereddüt duraksamama yol açtı. "Gerginim."

Rahatlatmak için avucumu bacağına koydum.

"Normal. Söz veriyorum seveceksin."

"Acıtacak mı?"

"Hayır, söz veriyorum. Sadece hazzı hissedeceksin."

Kalbini ve bedenini bana emanet etmiş gibi baktı ve bu yüzden
Aman'ın en şanslı erkeği olduğumu hissettim. Başıyla onaylayarak
onu ağzımla ele geçirmeme izin verince tam olarak öyle yaptım.

Grace'in tadına ilk bakışımı, deneyimlediğim cennete en yakın
şey olarak her zaman hatırlayacaktım.

Dilim mühürlü katmanlarını araladığı anda içinde sarhoş olaca-
ğım sıcak arzu havuzuyla karşılaştım. En lezzetli akşamdan kalmalı-
ğım olacaktı.

Dilimdeki tadı tatlıydı, o kadar ıslaktı ki daha sonra aletimde na-
al hissettireceğini ancak hayal edebiliyordum. Onu yiyip bitirirken
altımda kıvrınarak inledi. Haz çığlıkları attığı sırada sözcükleriyle ve
saxımı tutuşuyla beni devam etmeye teşvik etti.

Onu yavaşça yaladım, kadınlığı son yemeğimmiş gibi hepsinin
tadını çıkardım. Dilimin ucu küçük girişine değince bu davetsiz giriş
onu bağırttı. Hareketi birkaç kere tekrarladım, o yüzüme sürtünüp
boşalmak için yalvarırken tempomu arttırdım. Grace'e göre fazla iri
olduğumu biliyordum ama büyük aletimle onun içine gömüldüğü-
mü hayal etmek bana kafayı yedirtti.

"Cal..." Klitorisi dilimin etrafında daraldı ve boşalmaya yaklaştı-
ğını anladım. Kalçamı yatağa ittim, kaya gibi sertleşmiş aletim onun-
la birlikte boşalmak için çığlıklar atıyordu. "Çok yakınlm, Cal. Aman
Tanrım. Ben..."

Kadınlığının üzerinde hırıldadım ve sadece konuşabileceğim ka-
dar kısa süreliğine geri çekildim. "Ağzıma boşal, gün ışığı. Yüzümü
sür ve bırak seni tertemiz olana kadar yalayayım."

Duyduğum en erotik çığlıkla yüksekte aşağı inene dek ellerim
belinde kaldı. Uyarılması dilimi, çenemi, onun bacaklarını kapladı ve
bacaklarının arasından uzaklaşırken fiziksel olarak acı çektim.

Alacak nefesten çok ona sahip olmaya ihtiyacım vardı.

Bir tat. O kadarı yetmişti. Artık bağımlıydım.

"Ben... Vay canına." Dudakları gülümsemeye çalışırken titredi ve
zavallı kalbim onun tatminiyle kendinden geçti. "Senin için de iyi
miydi?" diye sordu nefes nefese.

Cevap vermek yerine tekrar üzerine çıktım ve taş gibi sert, kıyafet-
le sarılmış aletimi karnına bastırdım. "Sence?"

Bana sırtıtarak baktığında ve özgüveni güzel yüzünde parladığında
başımın belada olduğunu anladım. "Seni içimde hissetmek istiyor-
um, Cal."

Bölüm 34

GRACE

Zaten sırtüstü yatıyor olmasam Cal'i açık bacaklarımın arasında görmek beni dizlerimin üstüne çöktürebilirdi. Kuvvetli omuzlarının her hareketiyle uyum sağlaması, güçlü ellerinin altında kıvrılırken beni yerimde tutması, usta dilinin beni parçalayıp tekrar birleştirmesi...

Evet, çok şey kaçırmıştım.

Geçmişte kendime dokunmuştum ama bana verdiği uyuşturucu orgazmı karşılaştırılamazdı. Mecazi bir uçurumdan aşağı atılmış gibi düşüyor, sonra da onun güvenli kollarına iniyordum.

Odasındaki perdelerin arasından sızan ay ışığının altında dövmeleri parlıyordu sanki. "Seni içimde hissetmek istiyorum, Cal," dedim tereddütsüz bir şekilde çünkü şu anda daha çok istediğim hiçbir şey yoktu.

Beni öptü, dilinden kendi tadıma baktım. "Prezervatif," diye fısıldadı kabaca, ardından yataktan kalkarak banyonun içinde gözden kayboldu.

Geri döndüğünde, eşofmanından karanlıkta bile belli olan uzun ve kalın aletinin oluşturduğu kabarıklığı saklayamıyordu. Ağzım sulandı, onu ağzımla tatmin etmenin nasıl hissettireceğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Yatağın ucunda durmuş, koyu renkli gözleri bacaklarımı titreten ham yoğunlukla benimkilere bakarken o da aynı şeyi merak ediyor olmalıydı.

Başka bir şey söylemeden eşofman altını bacaklarından aşağı sı-

vardı ve önümde neredeyse çıplak durdu. Daha önce uzun, güçlü ve koyu kıllarla kaplı çıplak bacaklarını görmemiştim. Kalçalarının arkasında bir dövme olduğunu söylediğini hatırlıyordum ama parmakları siyah iç çamaşırının ucunu kavrayınca göstermesini istemeyi tamamen unuttum.

“Herhangi bir şekilde rahatsız hissediyorsan...” diye başladı.

Ama başımı salladım, o da konuşmayı bıraktı. “Hissetmiyorum. Hissedersem söz veriyorum söyleyeceğim.”

Bunun üzerine ifadesi rahatladı ve her zaman, özellikle de bu gece düşünceli oluşu kalbimi kabarttı. Bazı insanlar her küçük hareket için izin istemenin ortamı katledeceğini düşünebilirdi ama bence aşırı derecede seksiydi. Hatta iyi olduğumdan emin olmak istemesi beni daha çok heyecanlandırmıştı. Travmamı ciddiye aldığını, aynı zamanda da ilerlemeye hazır olduğumu kabul ettiğini gösteriyordu. Onunla.

İzin istemek seksiydi, Cal’in nihayet ama *nihayet* iç çamaşırını çıkarması da öyle.

Ağzım sulandı ve onu görünce bacaklarımı birbirine bastırdım.

O... devasaydı. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu.

Aleti uzun ve kalındı, bu da içime nasıl sığacağını düşünmeme neden oldu. Uzunluğu boyunca damarlar görünüyordu, onları yalamamak ve çoktan zevk suyu sızdırmaya başlamış kırmızımsı başını emmemek için kendimi zor tutuyordum. Paketi açıp prezervatifi tek bir rahat hareketle aletine takarken büyüklüğünden korkarak yutkundum.

Deneyimli olduğu gerçeği yüzüme çarptı. Ne kadar olduğunu bilmesem de bunu daha önce yaptığı ve büyük ihtimalle keyif aldığı belliydi. Cal önüne gelenle yatmazdı ama yine de yatağına kadınlar girmiş ve bana yapacağı gibi onları tatmin etmişti.

Ya beklentilerini karşılayamazsam?

Ya onun beni tatmin ettiği gibi onu tatmin edemezsem?

“Düşüncelerini duyabiliyorum.” Uzun aletini kavrayarak yavaş, büyüleyici birkaç hareketle sıvazladı.

“Ben... bunu nasıl yaparım bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Ya sen iyi hissetmezsen?”

Uzun bir adımdan sonra tam önümdeydi, dikkatli dinlememi istediğinde hep yaptığı gibi yanağımlı kavradı.

"*Çün ki* orada durup hiçbir şey yapmasan bile beni çıldırtabilirsin. Neden biliyor musun?" Başımı iki yana salladım. "Çünkü *seni* istiyorum, sadece seni. Yapığın her şeyi seviyorum ve beni hiçbir şekilde hayal kırıklığına uğratamazsın. Bu akşam bencil olmanı ve benim için endişelenmemeni söylemiştim ve her kelimemin arkasındayım."

"Ama..."

"Şşt... Dinle beni, tatlım." Alnını benimkine yaslayınca bu sevgi ifadesiyle midem yerinden sıçradı. "Seninle sevişeceğim ve ikimiz de delireceğiz, tamam mı? Kendi hazzına odaklan ve tatlı amının aletime sarıldığı her andan keyif alacağıma güven."

Bir nefes aldım, edepsiz konuşmasıyla başım kontrolsüz bir şekilde dönüyordu. Cal'in bu yanına... bayılıyordum.

Yatağa oturarak geniş sırtını yatak başına dayadı, ardından belimden çekerek üzerine binmemi sağladı. Şaşkınlıkla kaşımı kaldırdım. "Sen üstte olmak istersin sanıyordum."

"Hayır. Bu gece kontrol sende." Beni belimden öyle kolay kaldırdı ki yaptığı güç gösterisi yüzünden kızarmamı engelleyemedim. Sonra beni daha yukarı yerleştirdi ve aletinin ucu tam girişimde durdu. Tısladı. "Siktir."

Temas o kadar iyi hissettirdi ki inlemeye başladım. Sanki bu mümkünmüş gibi dilinden bile daha iyiydi, kalın aletinin her yerine sürtünerek ıslaklığımlı yaydım. Bacaklarımlı arasındaki ağrı artık katlanılmazdı. "Cal..."

"Ne istediğini söyle ve sana vereyim, bebeğim."

Ellerimden biri omzunu buldu, kendimi yukarı kaldırmak için güçlü bedenini kullandım, diğer elimse aramıza uzandı ve parmaklarımı aletinin etrafını sardı. Zar zor tamamını tutabiliyordum ve kalınlığının beni ikiye bölebileceğini fark etmek daha fazla ıslanmamı sağladı.

"Onu içimde istiyorum," diye fısıldadım.

Uzunluğunu kadınlığının arasına gömüp önce ucunu sonra da geri kalanını yavaşça içime alırken Cal'in gözleri amımdan ayrılmadı. Beni doldururken, dar duvarlarımı olacağını düşündüğüm gibi

genişletirken inledim. Belimi öyle sıkı tutuyordu ki iz bırakacağına emindim ama şu an umurumda değildi. Başını zevkle geriye atarak ağrudan içime işleyen hayvansı bir inleme çıkardı.

"*Kahretsin,*" diye mırıldandı sessizce. "Çok darsın, siktir. Islak bir rüya gibisin."

Başta biraz acıttı ama çok geçmeden acı saf hazza dönüştü ve hareket etmeye başladım. İçimde, özellikle böyle büyük bir şey olması ruhaf hissettirse de aynı zamanda aşırı iyi bir histi.

Dengemi sağlamak için güçlü omuzlarını kullanarak aletinin üzerinde aşağı yukarı hareket etmeye başladım, başta yavaş olsam da sonrasında zevk benden uzaklaşmaya, ben de onu kovalamaya başladım. Ağır ağır nefes alan Cal her hareketimle memelerimin hoplamasını izledi. "İşte böyle. Aletimle becer kendini. Aferin kızıma."

Başımı geriye attım ve öyle yüksek sesle inledim ki binanın tamamının şu anda bizi duyabildiğine emindim fakat hiç umurumda değildi. Parmaklarım aramıza uzandı ve içine girip çıktığım sırada aletine dokundum. Her yeri ıslaklığımla kaplı bir haldeydi.

"Güzel amına nasıl girdiğimi hisset," diye hırlarken keşfe çıkan parmaklarımı izliyordu. "Aletimi o kadar iyi içine alıyorsun ki."

Övgüsü bir kez daha inlememe yol açtı, ardından hızlı bir şekilde hareket etmeye başladım. Cal kıcıımı tuttu, duyabildiğimiz tek ses inlemelerimiz ve bedenlerimizin birbirine değişi olana dek coşkuyla aletini içime itmeye başladı. Parmaklarım klitorisime gitti ve o beni acımasızca becerirken kendime dokundum.

"Ben..." diye başladım ama dudakları boynuma değince lafım bölündü. "Cal..."

"Biliyorum. Ben de aynı durumdayım." Sesi artık darbelerinin güçlülüğüne karşın nazikti. "Gelmek üzere olduğunu söyle ve ben de geleyim."

Boynuma ağzı açık halde öpücükler kondurmaya devam etti, dönüşü olmayan yere ulaşmam uzun sürmedi. "Cal... *Kahretsin,* boşalmak üzereyim."

"Siktir." Darbeleri hızlandı, dikkati dağıldı ve kendimi boşalmak için çığlıklar atarken buldum. "Aletimin üzerine boşal, tatlım. Benim için gel."

Duvarlarım etrafında sıkılaşırken çığlık attım, o da içime boşalıırken binlerce fırtına gücünde kükredi. Prezervatif aramızda zar zor engel oluşturuyordu. Bir anlığına menisini içimde hissetmenin, bacaklarımdan aşağı ve yatağa akacak kadar doldurmasının nasıl hisset-

tireceğini düşündüm. Ama doğum kontrol hapi kullanmıyordum ve orgazmın neden olduğu fantezi geldiği kadar hızlı gitti.

Cal altımda nefes nefeseydi, güçlü kolları bedenimi rahatlatıcı bir şekilde sardı. Saniyeler sonra, ikimizin heyecanı da yatıştığında başımın tepesini öptü. “Nasıl hissediyorsun?”

“Harika,” deyiverdim. “Harikaydı.”

Kıkırdayınca benimkine değen göğsü titredi. “Lafı ağzımdan al-dın, *gün ışıdı*.”

Ona bakmak için başımı geriye doğru attım. “Ciddi misin?”

“Tabii ki ciddiylim.” Dağınık saçlarımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Hayatımın en iyi seksi olduğuna inansen iyi olur.”

Ve inandım. Ona gerçekten inandım. “İlk sefer için çok da kötü değildi.” Sırıttım.

Tekrar kıkırdadıktan sonra burnumun ucunu öptü. “Bundan sonra sana yapmayı planladıklarımın karşılaştırılmaz bile.”

Nefesim kesildi ve yanaklarım yandı. İçerisi karanlık olsa da, yüzümün kızardığını göremese de bir şekilde hissettiğini biliyordum. “Ama şimdilik...” Burnumu tekrar öptü. “Bir duş alıp yatağa girsek nasıl olur? Saat geç oluyor.”

“Duşu... birlikte mi alacağız?” diye kekeledim, birdenbire bu fi-kirden ötürü gerilmiştim. Banyonun parlak ışığında çıplak vücudu-mu görmesine hazır olduğumdan emin değildim ve bir şekilde tere-düdümü fark etti. Her zaman fark ediyordu.

“İki tane banyo var, yani sen benimkinde duş alırken ben Mad-die’ninkini kullanabilirim.” Güven verircesine gülümsedi. “Kulağa iyi geliyor mu?”

Başımınla onayladım ve içimden çıkıp yataktan kalkmama yardım ederken iki şey fark ettim.

Bir: Cal’in bu arsız, baskın, müstehcen konuşan yanına asla do-yamayacaktım. Kitap ve gerçek hayat fantezilerimin canlanmış hali gibiydi.

İki: Bu gidişle, yani benimle bu şekilde ilgilenmeye devam ederse ona âşık olmayı engellemem imkânsız olacaktı.

Çünkü çarpıcı ve çaresiz bir biçimde en yakın arkadaşşıma âşık oluyordum.

Bölüm 35

GRACE

Dört gün sonra her şeyin başladığı binanın önünde duruyordum.

Tam bir özgüvenle yürüyerek kapıyı ittim ve boş dövme salonundan içeri girdim. Kapanış saatini çoktan geçmişti ancak Cal bunu yalnız yapmakta ısrar etmişti. Sadece ikimiz olacaktık.

Dövme sandalyesine oturmadan önce dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum, kendimi hiç tahmin etmediğim kadar rahat hissediyordum. Önümde siyah plastik eldivenlerini düzelteren adam ve her zaman olmam gereken kişiye dönüşmem sayesindeydi. Her şey olmadan önce ve içinde olduğum koşullara rağmen hem de.

Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum ve birkaç saniye içinde sonsuza dek tenime kazınmış olacaktı.

“Hazır mısın, gün ışığı?” Gülümsedi, o güzel koyu renkli gözlerinde saf hayranlık ve sessiz bir teşvik vardı.

“Mürekkeple kapla beni.”

Keskin iğne göğüs kafesimin yan tarafındaki tenimi delip geçerken geçmişimin yanımdan kayıp giden ağırlığını hissettim. Acının bir katmanı hep içimde kalacaktı, o anı parçası hep yanımda yürüyecek, tek yapmak istediğim özgürce koşmak olsa bile elimden tutacaktı.

Son dört yılda bununla yüzleşmiştim. Büyüyüp çiçek açmam için bu tohumu sulama kararım son birkaç ayda iyice yoğunlaşmıştı.

Rahatsız edici iyileşme yolculuğum bu dövmeyle son bulmaya-

caktı, zaten böyle bir beklentim hiç olmamıştı. Hem bundan sonra hem de geri kalan günlerimde acının, kederin ve korkunun yanında yürüyecek, özgür kalabilmek adına elini bırakmayı öğrenecektim. Çoktan başlamıştım bile.

Cal tenimdeki sanatını bitirdiğinde sessizce bir ayna uzattı. O iki küçük güneşle güzel kaligrafiyi gördüğümde gözlerim akmayan yaşlarla doldu.

Bu dünyada en çok sevdiğim iki adamı hatırlatıyordu. Bedenime, yavaşça her anlamda hayatımın aşkı olduğunu fark etmeye başladığım adam; en yakın arkadaşım, sırdaşım, partnerim ve sonsuzluğum tarafından mühürlenmişti.

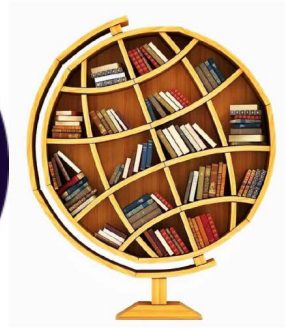
“Çok sevdim,” diye mırıldandım, nazik başparmağının ucuyla sil-diği gözyaşlarının arasından. “Çok sevdim, Cal.”

Seni seviyorum.

Gülümsemesi son derece yıkıcıydı ama sonraki sözcükleri de öyleydi.

“Zarafetle çiçek aç, *gün ışıgım*. Ne olursa olsun, hep yapman gerektiği gibi.”

Kısım 3: Çiçek

Bölüm 36

GRACE

Çoğu insanın iyileşmesinin tek yönlü olmadığını ve mutluluğun sonsuza kadar sürmeyeceğini çok iyi biliyordum. Farklı bir şekilde olacağını ummam tamamen benim hatamdı. Her şey berbat olmadan dört hafta önce Inkjection'ın ön tarafında eskimiş deri kanepeye oturmuş, final ödevim için yaratıcı yazarlık projemin taslağının son detaylarını bitiriyordum.

Normalde alçakgönüllüydüm ama söylememde sakınca yoksa *Gracie ve Sammy: Gizli Dedektifler* oldukça ümit vaat ediyordu. Luke bittikten sonra bir kere okumayı teklif etmişti ve Maddie'ye de okumayı planlıyordum.

Yani evet, tünelin sonundaki ışığı nihayet gördüğüm bu proje konusunda ilk kez bu kadar heyecan duyuyordum.

Cal'in son müşterisi, tıraşlanmış kafasında etkileyici bir dövme olan eski bir asker, peşinde erkek arkadaşıyla dükkânın ön tarafına çıktı.

Tanrım, *erkek arkadaşım*. Bunu söylemek hem nasıl bu kadar doğru hem de gerçekdışı gelebiliyordu?

Bana göz kırptıktan sonra bir şey yazmak için laptopuna döndü, ben de deri koltuğun üzerinde eridim. O müşterisiyle konuşurken utanmaz gözlerim ellerine kaydı ve orada muhtemelen kabul edilen daha uzun süre oyalandı. O güçlü ancak nazik avuçlara, kalın ve becerikli parmaklara, dövmeli eklemlere bakarken tek bir şey düşü-

buluyordum. Dün gece onu daha derine almak için bacaklarımı dar beline sardığımda, içime girerken k cımı kavradığında çok iyi hissetmiştım.

Kahretsin, içerisi ne zaman bu kadar sıcak olmuştı?

Son birkaç gündür her gece evinde uyuyordum. Emily yokluğundan şikâyet etmiyordu, hatta onunla daha sık kalmaya teşvik ediyordu. Sanki bu mümkündü de.

“Yanına taşın,” diye önerdi bir gün, o kadar sıradanmış gibi söylemişti ki az kalsın sabah kahvem boğazıma kaçıyordu.

“Ne?! Em, delirdin mi sen?”

Yalnızca omuz silkip, “Senin için doğru kişi o. Hissediyorum. Neden vaktini boşa harcıyorsun?” dedi.

O zamandan beri sözleri kafamın içinde yankılanıyordu. Yakın zamanda harekete geçecek değıldim tabii. Cal’le bu bağılantıyı yönlendirmeyi yeni öğreniyorduk, başka bir baskı eklemeye gerek yoktu.

Hem baskı eklemekten bahsetmişken... Aaron’a henüz s ylememiştik ve i işkimizi ondan saklamak beni öldürüyordu. Ona anlatsak Cal’e saldıracığından korktuğum için değıl, bunu ondan saklamış olmam canını yakacağı için. Ama hiç... fırsat olmamıştı. Asla doğru an gelmemişti.

Bunların boktan bahaneler olduğunu biliyordum ve yakında anlatacaktım.

Eninde sonunda.

Dikkatim yeniden Cal’in hem kaba hem de güzel olan ellerine döndü. Bana zevk verebiliyor, bana sarılabiliyor ve acılarımı uzaklaştırabiliyordu. Birden fazla kez kendimi, parmaklarını içimde hissetmekle alakalı hayaller kurarken yakalamıştım ama ne zaman yatakta teklif edecek olsam görünmez bir ip beni geri çekiyordu.

Dünya kadar zamanımız vardı ve kendime iyileşme yolculuğumun herhangi bir aşamasını aceleye getirmeyeceğime dair söz vermiştim. Cal bunu anlıyor, emin olmadığım hiçbir şey için bana baskı yapmıyordu. Bunun gerçekten çok yardımı oluyordu. Yine de parmakları bedenime her dokunduğunda, merak ediyordum...

“Gün ışığı.”

Sesini duyduğum an gözlerimi kırpıştırarak hayal  leminde uzaklaştım, eğılip dudaklarımı tatlı, kısa bir öpücükle ele geçirdi.

Geri çekilince sıcak bir gülümseme yakışıklı yüzünü süsledi. “Taslak nasıl gidiyor? Bitti mi?”

Ben de utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdim ve ilk kez müşterinin gittiğini, dükkânda yalnız kaldığımızı fark ettim. “Hepsi bitti. Hatta yarın yazmaya başlayacağım. Çok heyecanlıyım.”

Dudakları tekrar benimkilere kapandı, öyle nazik öptü ki kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. “Seninle gurur duyuyorum.”

Sözcükler uzun zamandır olduğu gibi dilimin ucundaydı. Ancak hâlâ serbest bırakmak için çok erkendi, özellikle de henüz hemfikir değilken. Kendine ilişkisi olmasının kız kardeşinin hayatını mahvetmeyeceğini zar zor kabul ettirmişti. Sabırlı olabilirdim. Cal için her zaman olacaktım.

Elleri kaburgalarımın yan tarafını, yeni iyileşen dövmenin altını kavradı. Mürekkebinin tenimde, o güzel sanatını sonsuza dek bedenimde düşününce bile her yerim karıncalanıyordu. “Vegan yemek kamyonuna gidiyor muyuz?” diye sorarken nefes nefeseydim. Onun bu dokunmaya meyilli, daha samimi yanına henüz alışmamıştım ama şikâyet etmiyordum.

“Evet, açlıktan ölüyorum,” derken iki anlama gelen sözleri dikkatimden kaçmadı. Geri çekilip kalkmama yardım etmek için elini uzatırken kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. “Hazır mısın? Arabam arkada.”

Dükkânı kapattıktan sonra dondurucu aralık havasına çıktık ve ceketimi kollarımla bacaklarıma bastırdım. Fena halde soğuktu, şapkamı yurttan unuttuğum için kendime lanet okudum.

Arabayla kasabadan geçerken kitabımın taslağını anlattım. Profesör Danner bize projeyi anlattığından beri ilk kez kitabımı yazmaya başlamak için heyecanlıydım. Birkaç haftadır içimde barındırdığım bu his her şeyin yolunda gideceğini haykırıyordu ve bu kez onu dinleyecektim.

“Bu akşam ne denemek istersin?” Vegan yemek kamyonundaki menüyü tararken Cal bir kolunu omzuma sardı.

“Hmm... *Taco*’ya ne dersin? Güzeller mi?”

“Hem de nasıl. Ben sandviçlerden birini istiyorum sanırım. İstersen paylaşabiliriz.”

“Anlaştık.”

Yemeklerimizi aldıktan sonra dışarısı inanılmaz soğuk olduğu için arabaya döndük. Cal sadece bir kere şikâyet etti, arabada yemekten zevk alamıyordu ama kışım dunsun istemiyordum. Maddie'nin araç kolunu öne taşıdı, biz de arkaya geçtik.

"Düşünüyordum da," diye söze başlarken parmaklarını peçeteye alıyordu. Hareketini aç bir hayvan gibi takip ettim. "Trey'in doğum günü geliyor ve kutlamak için Danny'nin Yeri'nde bir şeyler içmek istiyor. Sen de gelmek ister misin diye sormamı istedi."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Öyle mi?" Yani, Trey'i seviyordum ve arada bir şakalaşıyorduk ama benden doğum günü partisine davet edecek kadar hoşlandığını düşünmemiştim. Ya da artık Cal'in kız arkadaşı olduğum ve zorunluluk hissettiği için...

Hayır. Dur orada.

Orada olmanı istediği için davet etti beni. O kadar.

"Ever."

"Ne zaman?"

"Yarın kapanıştan sonra. Geliyor musun, gün ışıdı?"

Birkaç yıl öncesi olsa bunu düşünmem saatlerimi alırdı. Fakat şimdi, hâlâ kalabalığın içinde tedbirli olsam da tereddütsüz bir şekilde, "Olur. Kulağa eğlenceli geliyor," dedim.

Çünkü Cal her şeyin önünde kalkan olurdu ve olmasa bile artık kendimi koruyabilirdim.

Son birkaç hafta bana bir şey öğrettiyse o da içine ekildiğim toprağın her şart altında çiçek açmama yetecek kadar verimli olduğuydu. Yavaş yavaş, kendi tempomdaydı ama ilerliyordum ve önemli olan da buydu.

"Güzel." Cal boş yemek paketlerimizi kenara koydu. "Şimdi gel buraya. O dudakları özledim."

CAL

Grace'de beni çıldırtan sonsuz küçük şey vardı.

Kitaplardan bahsederken yüzünün aydınlanması. Birlikte uyurken bilinçsizce bana uzanışı. Ben yemek hazırlarken Maddie'yle oturma odamda dans edişi.

Onu dar, kısa bir elbisenin içinde görmek de onlardan biriydi.

Grace'i yurttan aldığımda onu arabamın kaputunun üstüne atıp oracıkta sevişmemek için kendimi fiziksel olarak durdurmam gerekmişti. Mutluluk kadar bağımlılık yapıyordu ve her sıkıştığım günü onu damarlarımda hissetmek istiyordum.

Ne var ki bu akşam yapamazdım.

Çünkü şu anda beni -mümkün olan en kötü şekilde- çılgına çeviren şey bütün akşam ellerimi ondan uzak tutmak zorunda olmamdı.

Aaron buradaydı ve bizden haberi yoktu. Bilen yegâne insanlar Trey ve Grace'in arkadaş grubuydu. Onlar da Aaron'a bizzat anlatana kadar gizlilik yemini etmişlerdi. Grace'in ne beklediğini bilmiyordum ama onu takip etmeye yemin etmiştim ve şimdi sözümü bozacak değildim.

Aletimin de uyarıyı aldığını umuyordum.

Güvenin bana, anlamasını sağlamak hiç kolay değildi. Özellikle de Grace'in sıcak bedeni böyle günahkâr bir elbiseye sarılıyken ve kalabalık etrafımızda hareket ettiği sırada yanıma yapışmışken. Bir saattir Danny'nin Yeri'ndeydik ve şimdiye dek ellerim dirseğinin ötesine bile geçmemişti. Ondan daha aşağısına inersem Aaron'ın anında enseme dikileceğini, neden yarı ereksiyonum olduğunu soracağını biliyordum.

Çünkü bahsi geçen Grace'di, o yüzden herhangi bir temas doğal olarak tüm bedenimi ateşe veriyordu.

Bir ara kulağıma bir şey söylemek için parmak uçlarında yükseldi ama bana göre öyle kısa boyluydu ki yine de birazcık eğilmem gerekti. "Tuvalet," dedi kısaca ve başımı sert bir onayla salladım, ayrılırken ona göz kulak olacağımı belirttim.

O tam kadınlar tuvaletinde gözden kaybolmuşken güçlü bir el omzuma indi. "Cal, dostum. Uzun zaman oldu," dedi dükkânın müdavimlerinden biri olan Anderson.

Anderson'la konuşurken gözümü tuvaletin kapısından ayırmıyordum, daha çok Trey'in arkadaşı olsa da sağlam çocuktuk ve ona huysuz şerefsizin teki gibi davranmak istemiyordum. Grace'in bara girdiğini gördüğümde omuzlarımı rahatlattı, sonra sporcu tipli adamın biri yüzünde aptal bir gülümsemeyle tam önünde durdu.

Herifi sokağa atmaya çok yakınken Grace'in Aaron'la konuşmasını hatırladım. Kendi başının çaresine bakamayacakmış gibi aşırı

korumacı davrandığı için ona kızmıştı. O yüzden tek bir lanet kelime bile duymasam da Anderson benimle konuşmaya devam ederken gözlerimi üzerinde tuttum.

Bana doğru paniğe kapılmış tek bakış atarsa o adamın bacaklarını kırardım.

Ama herhangi bir sınırı geçmedi, Grace de yeterince sakın görünüyordu. Adamın söylediği bir şeyi başıyla onayladı, ardından güldü ve başını iki yana salladı. Grace'den hoşlandığı belliydi, muhtemelen ona içki ısmarlamayı teklif etmişti ancak Grace sadece başını çevirip bana baktı ve göz kırptı.

Sırıtişım sonra tekrar yalnız kaldığımızda olacakların göstergesiydi.

Konuşmaları bir dakikadan az sürdü ve Grace yanıma döndüğünde biraz daha rahat nefes aldım. Kendimi durduramadan -hem de umursamadan- kolumu beline dolayıp onu kendime çektim. Anderson kalabalıkta birini görüp gidince ona döndüm. "İyi misin?"

"Evet." Kalbime kötü şeyler yapan o minik, sevimli gülümsemeyle baktı. "Sadece flört ediyordu."

"Flört ediyordu, ha?" Onu iyice kendime çekerek ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Demek o şerefsiz benim kızıma yürüyordu."

Nefesi kesildi ve korumacılığımın onu tahrik etmesi dikkatimden kaçmadı. "Belki."

Elim biraz daha aşağı kaydı, aniden -Aaron'a rağmen- onca insanın önünde üzerinde hak iddia etme isteğim tehlikeli bir hızda omurgamdan yukarı tırmandı. "Buna izin veremeyiz, öyle değil mi?"

Başını hafifçe eğince dudaklarım burnuna değdi. Tehlikeli bir bölgedeydik ama şu anda ikimiz de düşünmüyorduk. "Gel benimle," diye fısıldadı, sonra elimi çekiştirerek beni barın içinden karanlık koridora götürdü.

Kalabalık tuvalet sırasını geçip vestiyer gibi görünen bir odaya girdik. *Ufacık* bir odaydı.

"Grace?" Beni buraya sürüklemesinin sebebini anlarken kalbim deli gibi attı.

Kapının üzerindeki havalandırma ızgarası içeri belli belirsiz ışık aldığından vestiyer tamamen karanlık sayılmazdı. Grace bir şekilde kapının kilidini bulup döndürdü. Gözleri benimkilerle buluştu, onunkilerden dışarı şehvet akıyordu.

Elleri kot pantolonumun düğmelerine değdi. "Seni ağzımda ıttıyorum," diye fısıldadı, öyle sert bir sesle konuşmuştu ki az daha oracıkta boşalacaktım.

"Siktir, bebeğim." Neredeyse ikinci bir içgüdüyle arkadaki saçlarını canını yakmayacak kadar sıkıca kavradım.

Gözleri kararlılıkla parladı ve dikkatle fermuarı, sonra da kot pantolonumu aşağı indirerek iç çamaşırlarımın içindeki göze çarpan ereksiyonla yüz yüze kaldı. İnce kumaşın üzerinden aletimi sıvazladığında dudaklarımdan dökülen inlemeyi tutamadım. Daha önce oral yapmıştı ama hiç böyle değildi. Hiç bu kadar aç, beni ağzına almak için sabırsızlanıyormuş gibi görünmemişti. Çok özgüvenliydi.

Siktir, özgüveni aşırı seksiydi.

Birkaç kere sıvazladıktan sonra nihayet iç çamaşırlarımı indirdi ve ellerini etrafıma sardı. Ah, *lanet olsun*. Aletimi küçük parmaklarının arasında görmek bile umutsuzca istememe yetti. Dudaklarını yaladı, ben de saçını daha sıkı tuttum.

"İyi bir kız olup aletimi emecek misin?" diye homurdanırken önümde dizlerinin üzerinde duran kadına hayranlıkla bakıyordum.

Bana o büyük, masum gözleriyle baktı. Ceza olarak aletimi boğazından aşağı itme isteğimle savaştım çünkü şu anda hiç masum değildi ve o da biliyordu. "Öyle yapmamı mı istiyorsun?"

Kalçalarını ileriye ittim, gül rengi dudaklarını araladı. "Ağzını becermeme izin ver," dedim bir nefeste. Kadınım bu sahiplenici emrimle inledi ve sikeyim, daha da sertleşmeme neden oldu.

Islatıp hazırlamak için aletimin şişmiş başına tükürürken gözlerini benden ayırmadı. Hassas deriye ıslak öpücükler bıraktıktan sonra dilini yuvarladı ve uzunluğumu sertçe emdi.

"Siktir," diye inlerken çoktan kontrolü kaybetmiştim. Saçını daha sıkı çekerek onu yerinde tuttum. Güzel ağzının aletimin etrafında oluşunun tek bir saniyesini kaçırmaktan korkarak gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemiyordum.

Grace aletimin tamamını ağzıma alamayacağı için eliyle de sıvazlamaya başladı. Ona göre fazla büyük ve kalın olmam beni inanılmaz tahrik ediyordu. Zevk içinde başımı geriye attım ve onu becerdiğim sırada aletimin içini ne kadar genişlettiğini hatırladım.

Siktir, siktir, siktir.

Ele geçirilmiş bir adam gibi aletimin başı boğazının arkasına değene kadar ağzına itmeye başladım. Ama o gözleri dolsa bile beni jundurmadı ve hissettiğim şehvet daha da büyüdü.

"Böyle o kadar güzel görünüyorsun ki," diye inlerken kalçamı itmeye devam ediyordum. "Ağzını becerişimi seviyorsun, değil mi? Aynen öyle, koca aletimin her santiminin boğazına gömülmesini istiyorum."

Bu sert emirle inledi ve sesi testislerimin sıkışmasına yol açtı. Canını yakmamaya gayret ederek kendimi daha fazla ileri ittim ama aletimle boğulduğunu görmek için yanıp tutuşuyordum. Ağzında aletimle dizlerinin üzerinde duruşu, öğürüşü, inleyişi...

Sikeyim, çok yaklaştım.

Ağzını coşkuyla becerirken yanaklarından aşağı yaşlar yuvarlandı. "Ağzının içine boşalacağım," diye uyardım ama o sadece inledi ve geri çekilmedi. "Sen de iyi bir kız olup benim her damlasını yutacaksın, anladın mı?"

Yatakta böyle sert davranmama, kaba tarafımın ortaya çıkmasına bayılıyordu. Bacaklarının arasının ne kadar ıslak, tadının şu anda ne kadar enfes olduğunu ancak hayal edebilirdim. "Boğazın çok dar, bebeğim. Daha sonra becerdiğimde bahse girerim tatlı küçük amın aletimi boğacak."

İstikle inledi, çaresizce başka yerlerinin de doldurulmasını istiyordu. Birkaç saniye daha bir hayvan misali kendimi içine ittim, ta ki tamamen kontrolümü kaybedene kadar. "Çekmemi istiyorsan şimdi söyle."

Grace başını sallamayı başarabildi. Gözlerinin tam içine bakarak son bir kez ittikten sonra o inlerken sıcak boğazının içine boşaldım. Menimi yutarken boğazı inip kalktı ve bu şahit olma ayrıcalığının olduğu en erotik şeydi.

Aletim en sonunda ağzının içinde yumuşadı, ardından geri çekildiğimde ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk. Dizlerinin üzerinden kalkmayan Grace'in gözleri hareketlerimi takip ederken çömeldim ve dudaklarında kendi tadıma bakmaya aldırış etmeden onu iştahla öptüm.

"İyi misin, tatlım?" Başparmağımın ucuyla gözyaşlarını sildim. "Çok mu serttim?"

“Harikaydın,” diye temin etti parlak bir gülümsemeyle. “Vestiyerde sana oral seks yapacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradayız.”

Kahkaha atarken başımı arkaya attım ve onu kendimle beraber yukarı çekerek göğsüme bastırdım. “İkinci kısmı burada yaparak riske girmemeliyiz bence.” Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp, “Seni yatağında yavaşça becermeyi tercih ederim,” diye fısıldadım.

Nefesi kesildi. “Bu akşam bayağı meşgul olacağız o zaman.”

Bölüm 37

CAL

Maddie'nin Noel resitalinden önceki gün annemin gelmemeye karar vermesine şaşırmadım ama yine de tadımı kaçırarak kadar sınırlendirdi beni.

Son konuşmamızda, "İşten dolayı çok yorgunum, Samuel," dedi bana telefonda. Aptal gibi umutlanmışım. "Ama sen telefonunla videosunu çekebilirsin, değil mi? Yine de onu görmek istiyorum."

O zaman kışını o siktiğimin koltuğundan kaldır da benimle gel, demek istedim. Onun yerine, "Olur," dedim. Böyleydi işte. Bunda şaşırtıcı hiçbir şey yoktu.

Geçen hafta, birdenbire düzgün bir baba olmaya ve kızını desteklemeye karar verir belki diye Pete'e de bahsetmişim. Konuşmamız şöyle gitmişti:

"Gelecek cuma Maddie'nin bale resitaline gelmek ister misin?"

Bakışlarını televizyondan çevirmemişti bile. "Ne kadar süreceksin?"

"İki saat kadar. Muhtemelen daha az."

"Ben almayayım."

Ben almayayım.

Kafasını o siktiğimin ekranına vurmadıysam tek nedeni sonuçlarıyla uğraşacak halde olmamamdı.

Ne var ki büyük gün geldiğinde hem Maddie hem de kendim için can sıkıntımı uzaklaştırdım.

Doğal olarak annesiyle babası gelip ona tezahürat yapacak mı diye sordu ve gelmeyecekler diye yaygara koparmasa da tek seyircisi olacağını söylemek yine de kalbimi kırdı.

İkisini de bu yüzden asla affetmeyecektim.

“Nasıl hissediyorsun, fıstık?” Kız kardeşimin önünde diz çöküp kabarık montunun fermuarını açtım; sonra da onu, performansına hazırlanabilsin diye kasabadaki tiyatro salonunun arka girişine bıraktım. Kapıda küçük kızlarla oğlanları aceleyle içeri alan Grace’i görünce ona göz kırptım ve yanakları kızardı.

“Biraz gerginim.” Maddie altdudağını ısırdı. “Sammy, sence yapabilir miyim?”

“Yapacaksın, Maddie.” Yüzünü avucumun arasına aldım, o da elimi yaslandı. “Bunu küçük kardeşim olduğun için değil, muhteşem bir prenses-balerin olduğun için söylüyorum. Eğlenmeyi hatırla yeter. Önemli olan tek şey bu.”

Uyarmadan kollarını boynuma doladı.

“Seni seviyorum, Sammy. Sen harika bir ağabeysin.”

Boğazımda bir düğüm oluştu, yutkunarak geçirmeye çalıştım. “Ben de seni seviyorum, Mads. Diğer herkesten daha çok seviyorum.”

Şaşkınlıkla iç çekti. “Grace’den de mi çok?”

Kahverengi saçını kulağının arkasına atarken kıkırdadım. “İkinizi de farklı şekillerde seviyorum,” diye açıkladım. Yüksek sesle Grace’i sevdiğimi söylemek hiç tuhaf gelmemişti. “Ama evet, bebeğim, seni Grace’i sevdiğimden bile çok seviyorum. Herkesten çok. Sen bu dünyadaki bir numaramsın. Bunu sakın unutma.”

Kocaman gülümsedi, ardından yanağıma gürültülü bir öpücük kondurdu. Bu akşam eve döndüğünde ona lezzetli bir şeyler yedireceğime söz verdikten sonra bıraktım. Daha doğrusu *bizimle* eve döndüğünde.

Maddie doğruca Grace’e koştu, o da diz çöküp kulağına onu güldüren bir şey söyledi. İkisi de bana doğru dönerek kıkırdadı, aralarında benden gizledikleri bir sır vardı.

Kalbim nefes alışımına canım yanacak kadar şişti, daha önce bir insanı bu kadar sevdiğimi sanmıyordum.

Kız kardeşim ve kız arkadaşım, nefes aldığım hava ve ruhumu besleyen gün ışığı. İşte o zaman kafama dank etti, onlar olmadan

yaşamama imkân yoktu. Bana her sabah uyanmam, daha iyi bir insan olmam için gereken sebebi veriyorlardı.

Başlarına bir şey gelecek olsa...

Yasaklı bölgeye geçmeden önce düşüncelerimi durdurdum. Her şey şu anda son derece yolunda giderken ve gerçek olduğuna inanmak korkunç oraya girmeyi reddettim.

Grace, Maddie'yi içeri aldıktan sonra arabaya atlayıp günün son randevusuna girmek üzere dükkâna doğru ilerledim. Resitalin başlamasına bir saat daha vardı, yani işimi bitirmem için yeterli bir zamandı.

Geçen akşam Grace, gerçek sahnede birkaç kere prova yapıp düzeni öğrenmeleri için erken gelmesi gerekeceğini söylemişti. Aynı zamanda çocuklar çok küçük olduklarından kıyafetleriyle saçlarını hazırlamak büyük bir sabır gerektiriyordu. Maddie, Grace'in topuzunu yapması için aşırı heyecanlıydı.

Üç saat sonra nihayet *son derece* kalabalık tiyatro salonunda otuyordum. Bulunduğum yerden tek bir boş koltuk bile görebildiğimi sanmıyordum. Dans Sarayı'nın Warlington'da popüler olduğunu biliyordum -bale stüdyosu ararken en iyisini bulduğumdan emin olmuştum- ama siktir. Belli ki gösteriye sadece ailelerle arkadaşlar değil, yetenek avcıları da gelmişti.

Yani evet, *olay* Dans Sarayı'ydı.

Gün ışığının burada çalışacak kadar yetenekli olması onunla daha çok gurur duymamı sağlıyordu.

İlk grup saat tam dörtte başladı ve Maddie daha küçüklerin grubunda olduğu için onun performansı öğleden sonraki ikinciydi. Göğsümü heyecan ve gurur doldurdu. Telefonumu çıkarıp kaydetmek hiç aklıma gelmemişti. Gözlerim, rutini yaparken bir yıldız gibi parlayan küçük kız kardeşime kenetlenmişti.

O kadar sevimliydi ki.

Yüzünde ebedi bir gülümsemeyle ellerini sallıyor, parmaklarının ucunda duruyordu ve hiç korkmaması beni çok rahatlatmıştı. Maddie utangaç bir çocuk olmasa da burada tonla insan vardı ve gerilmesi anlaşılır olurdu. Ama hayır; koreografiyi rahatlıkla takip etti, bir arkadaşına çarptığında tek tepkisi kıkırdayıp devam etmek oldu.

Orada arkadaşlarıyla eğlenceli bir oyun oynarmışçasına dans eder-

ken ne kadar mutlu ve halinden memnun olduğunu görünce... 27
kalsın ağlayacaktım.

İşte onun için istediğim şey *buydu*. Koşulsuz sevgi. Saf mutluluk. Normal bir hayat.

Her zaman keyifli olmasını beklemenin gerçekdışı olduğunu farkındaydım, hayalperest değildim. Ancak kötü günler geçirmiş mutlu bir insanla, mutsuz bir kalbi olan ve geçici mutluluklarla dikkati dağılan biri arasında fark vardı.

Maddie'nin yanıma taşınması öyle bir normalliğe sahip olmasını sağlayacaksa öyle olsundu.

Performans bittiğinde olabildiğince yüksek sesle alkışlayıp tezahürat yaptım, etrafımdaki kibirli anne babaların yan yan bakmalarını umursamadım. Prensesimin müthiş bir iş başardığını bilmesini istiyordum.

Kız kardeşimin dansının bu kadar erken olmasının tek kötü yanı gerçek bir heyecan yaşamadan bir saat daha geçirecek olmamdı. Yanlış anlaşılmasın, bale sanatını seviyor ve güzel buluyordum; özellikle de iki kızım da severken. Hatta bazı şarkılar akılda kalıcıydı. Klasik müzikte sağlam parçalar olduğu kimin aklına gelirdi?

Bir süre sonra, sahneye çıkmadan önce her grubu tanıtan Dans Sarayı'nın sahibi gecenin son performansını duyurdu.

Dansçılar sahneye çıktığında nefesim kesildi.

Grace sahnenin tam ortasındaydı, daha da meleksi görünmesine yol açan beyaz ve altın rengi bir bale kıyafeti giymişti.

Müzik başladı, zarif hareketleri beni tamamen ve bütünüyle büyüledi. Maddie'yle evde dans ettikleri zamanlar dışında onu dans ederken görmemiştım, o zamanlarda da hiç *böyle* değildi. Kuğu gibi görkemliydi, tüyün dokunuşu kadar nazikti ve o kadar yetenekliydi ki neden profesyonel balerin olmadığını merak ettim.

Onu izlerken kalbim ölümsüz bir aşk sözüyle doldu. Çok özgüvenli, çok nefes kesici, çok *zarifti*. İsmi ona daha önce hiç bu kadar yakışmamıştı. O kadar şaşkındım ki performans bittiğinde başkalarıyla birlikte tezahürat edemedim. Sadece onu, güzel gülümsemesini ve kalabalığa el sallayıp selam verirken gözlerinin parlamışını görüyordum.

Herkes veda etmek için tekrar sahneye çıktıktan ve Maddie'ye

Akar terahürat ettikten sonra kızları beklemek için sabırsız anne bana kalabalığını takip ettim.

Maddie beni görür görmez üzerime koştu ve onu kollarıma aldım. "Çok iyiydin, prenses. Seninle gurur duyuyorum."

Sıcak yanağını gürültülü öpücüklerle doldurdum, o da güldü. "Gurur mu duyuyorsun?"

"Tabii ki. Sen benim küçük kızsın. Seninle her zaman gurur duyacağım."

Işık saçarak bana baktı, ben de onu yere bırakıp elinden tuttum. "Hadi Grace'i bekleyelim, sonra üçümüz eve gider ve biraz sosisli yeriz. Nasıl fikir?"

O neşeyle sıçrarken daha önce hayatımın bu kadar dolu hissettirdiğini sanmıyordum.

Maddie'yi ancak yemekten ve oturma odasında biraz dans edip heyecanını attıktan sonra yatırabildim. Nihayet Grace'le baş başa kalabilmişim.

Maddie evimde kaldığında bir şey olursa yanıma gelsin diye hep yaptığım gibi kapıyı aralık bıraktım ama yanan ellerim Grace'in beline sarıldı ve aynı anda onu duvara doğru yasladım. "Bu akşam dans edeceğini söylememiştin," diye fısıldarken alınlarımız birbirine yaslıydı.

Ellerini kollarımda gezdirdi, geçtiği yerlerdeki tüyler diken diken oluyordu. "Senden sakladığım için üzgünüm ama kimseye söylemedim. Dikkatin üzerimde olmasından nefret ediyorum."

"Sorun değil." Burnunu öptüm. "Her türlü muhteşemdin."

"Teşekkür ederim." Utangaç bir edayla gülümsedi.

"Sahnedeki o meleksi halini görmeye hazır değildim," diye fısıldadım kulağına kabaca. "O yüzden iyi bir kız ol ve bir dahaki sefer önceden uyar, olur mu?"

"Olur." Boğazdan gelen sesindeki uyarılmışlığı neredeyse duyabiliyordum.

"Güzel." Kız kardeşim evin diğer tarafında uyuduğu için bu gece bir şey yapamayacağımı bilerek dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum ve gerilimimiz artmadan geri çekildim. "Film izlemek ister misin?"

“Olur.”

Daha rahat kıyafetler giydik. Grace duş aldı, ardından yorganın altına geçtik. Onu kollarıma alınca filmi tamamen unuttum. “Seni özleyeceğim,” diye fısıldayarak burnumu saçının o tanıdık çilek kokusuna gömdüm. Çok sevdiği için ona özellikle bu şampunu almıştım.

Göğsüme doğru hafifçe kıkırdadı. “Yokluğum bir haftadan az sürecektir. Beni özleyecek zaman bulamayacaksın.”

“Ben öyle düşünmüyorum,” derken onu daha da yakınımaya çektim. Babalarını görebilmek için tatilde ailesinin yanına Kanada’ya gidiyordu, bense onu tamamen kendime saklamak isteyen bencil piçin tekiydim. “Yılbaşında özel bir şeyler yapmak ister misin?”

“Olur. Aklında ne var?”

Dudaklarım alnına dokundu. “Havalı bir restorandan masa ayırabilirim...”

“Öyle mi?” dedi neşeyle. “Havai fişekleri izleyebiliriz...”

“Hı hı.”

Yatakta yer değiştirip üstüne çıktım, küçük bedenini benimkinin altında kıstırdım. Yüzümü boynuna gömüp onu kirli sakalımla gıdıklayınca güldü. “Ya da evde kalırız, böylece iyi bir kız olup bacaklarını açar ve yılın ilk yemeğini yememe izin verirsin.”

Kahkahayla başını arkaya attı, ben de kıkırdamadan duramadım. “Of Sammy, çok yaramazsın.”

“Bu evet mi demek?”

“Hem de ne evet, bebeğim.”

Onu tekrar öptüm ve kendimi bir kez daha geri çekilmeye zorladım. Yarın gidecekti, yani gitmeden önce oynaşabilirdik. Kız kardeşimin bizi görmesini riske atacak değildim. Daha küçük düşürücü bir deneyim düşünemiyordum.

Kollarımı yine ona sarıp filmin oynat tuşuna bastığımda Grace uysalca iç çekti ve bugünün güçlü duygularıyla beraber bizi dakikalar içinde uyuttu.

Ancak çok ama çok sonra belli belirsiz bir inilti beni karanlıktan çıkardı.

Başta sadece rüyalarımın yarattığı bir şey sandım ama sonra güçlü bir içgüdü beynimdeki tüm alarmları harekete geçirdi.

Gözlerimi açtığımda yatağın ucunda duran küçük bir gölge gördüm. Birkaç kere gözlerimi kırptırdım ve o gölge küçük kız kardeşime dönüştü.

Hemen kalkarak ona uzandım, uyku vücudumu çoktan terk etmişti. “Burada ne yapıyorsun, prenses? Her şey yolunda mı?”

Yine o inilti. Yaklaştı ve Maymun’u sıkıca tuttuğunu fark ettim. “Kâbus,” diye mırıldandı.

“Gel buraya, bebeğim.”

Yatak üstüne çıkamayacağı kadar yüksek olduğu için onu kaldırdım, ardından sıkıca göğsümde sardım ve ileri geri salladım. “Geçti, Maddie. Kötü bir rüyaydı sadece, hiçbiri gerçek değildi.”

Maymun’u tutmayan küçük eli tişörtümü kavradı. “Sen... Sen gitmiştin.”

Kalbim duygularla sıkıştı. “Seni asla ama asla bırakmam. Asla. Sen benim küçük kızsın, unuttun mu?” diye fısıldadım ve başının tepesine yumuşak bir öpücük kondurdum. “Uyumaya çalış, tamam mı?”

“Burada kalabilir miyim?” diye sorarken sesi o kadar kısıktı ki az daha duymuyordum.

“Tabii ki kalabilirsin, fıstık. Şimdi biraz uyuyalım hadi.”

Yatak kıpırdadı ve sağ tarafımdan şaşkın bir inleme sesi geldi. “Cal? Ne oluyor?”

Fakat ben bir şey söyleyemedim Maddie kollarımdan ayrılarak Grace’le aramıza yerleşti. Yüzünü ona dönüp, “Kâbus gördüm. Sizinle uyuyabilir miyim?” diye fısıldadı.

Maddie’nin saçını bir eliyle okşarken Grace’in gözleri açık sayılmazdı ve midem yerinden çıkacak gibi oldu. “Tabii ki uyuyabilirsin, tatlım. Sana bir hikâye anlatmamı ister misin?”

Kız arkadaşım ninni gibi, sakinleştirici bir sesle kardeşime Gracie ile Sammy’nin hikâyesini anlatmaya başlarken şaşkınlıkla onu izliyordum. Dakikalar içinde Maddie çoktan yanında horlamaya başlamıştı ve uykuya dalarken Grace’in sözleri de yavaşça sessizliğe dönüştü.

Eğer hâlâ anlamadıysam beni siksinler.

Biraz bile şüphe duymadan Grace’in lanet hayatımın aşkından daha fazlası olduğunu anlamadıysam lanetlenmem gerekirdi.

O benim ruh eşimdi.

Bölüm 38

GRACE

“Hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey gerçekleşiyor olamaz.”

Boş yurt odamda volta atıyordum, emin olmak için telefonumda çoktan on beş kez okuduğum saçmalığa önce sessizce, sonra da o kadar sessiz olmayan bir biçimde küfrettim. Çünkü buna inanamıyordum.

Hâlâ inanmıyorken ve kalbim patlayacak kadar hızlı atarken babalarımın kullandığımız grup sohbete bir ekran görüntüsü gönderdim. Daha bir dakika geçmeden telefonum görüntülü aramayla çalmaya başladı.

“Çıldırarak üzereyim,” dedim selamlamak için.

Babam sertçe yüzünü buruşturarak telefonu tutarken babacığım gözlüğünü takıp onun arkasında durarak konuşmaya başladı. “Tamam, tatlım. Nefes al ve ver.” Söylediğini yaptım. “Şimdi konuşabiliriz.”

“Size gönderdiğim şeyi gördünüz mü?” Terli elimle yüzümdeki kaygıyı silmeye çalıştım ancak işe yaramadı.

“Gördük,” diye onayladı babam. “Bekleniyordu, Grace. Yılın bu zamanında kar fırtınaları oluyor ve şu anda hava berbat durumda.”

“Uçuş *iptal oldu* baba, ertelenmedi bile. Şimdi ne yapacağım?” Çünkü tatilde ailemi görmeme düşüncesi beni resmen nefessiz bırakıyordu, hem de kötü bir şekilde.

Gün geçtikçe havanın kötüleşeceğini tahmin eden Aaron bale resitalimin sabahında Toronto’ya gitmişti ama ben belli nedenlerden

sürü onunla uçamamıştım. Şimdiyse art arda ikinci kez Noel'de Warlington'da kalmıştım ve bu kez durumu iyileştirecek kuzenim bile yoktu.

"Zaten bu havada uçağa binmeni istemezdim, Grace," dedi babam. resmen "avukat" sesi olarak tescillenmiş her zamanki ciddi tonuyla konuşuyordu. "Kar fırtınası şakaya gelmez ve bu seferki Noel'e kadar sürecektir gibi görünüyor."

Umutlarım aniden tükendi. "O gün gelebilirim o zaman. Pek ideal olmaz ama..."

"Dinle bizi, tatlım." Babacığım telefonu babamdan aldı ve kanepeye oturdu. "Noel arifesi yarın ve fırtınanın dineceğini sanmıyorum. Arabayla oraya gelip otel odasında olsa bile tatili birlikte geçirmeyi düşündük ama yollar da güvenli değil. Aaron zaten burada ama Warlington'da kalan başka arkadaşın olmadığına emin misin? Eminim tatilde seve seve sana eşlik edecektir. Yılbaşı'nda birbirimizi yine görürüz, değil mi?"

Başımla onaylasam da üzüntüm kaybolmadı. "Arkadaşlarım günler önce evlerine gitti ve..."

Dondum. O neden daha önce aklıma gelmemişti?

Babam kaşlarını çatı. "Ve?"

Ancak ondan bunu isteyemezdim. Tamam, birlikteydik ama... Noel'i birlikte geçirmek için çok erken değil miydi? Hem de ailesiyle birlikte? Çünkü Maddie varken gerginlik onu öldürecek dahi olsa tatili onlarla geçirirdi.

"Grace."

Gözlerimi kırptırdım. "Affedersin. Düşünüyordum da... Noel'de burada olan bir arkadaşım var sanırım."

"Bak bu güzel." Bunun üzerine babacığımın yüzü rahatladı. "Kız arkadaşını tanıyor muyuz?"

Dudağımı ısırđım. "İmm, hayır. Tanımıyorsunuz... erkek arkadaşımı."

Sessizlik üçümüzün üzerine kalın bir battaniye misali çöktü. Babalarım hiçbir zaman aşırı korumacı, baskıcı tiplerden olmamışlardı ama aynı zamanda benim... hiçbir zaman erkek bir arkadaşım olmadığını biliyorlardı. Şokları anlaşılırdı.

Önce babacığım konuştu. "Bak bu şaşırttı işte," diye mırıldandı

ama sesi sınırlı değildi. "Eh, bize bu genç adamı anlat lütfen. Sizin sınıftan mı?"

"Hum, hayır. Otuz yaşında ve... Evet, arkadaşız." Görüntülü aramadayken erkek arkadaşım olduğunu ilan edecek değildim. "Adı Cal ve Warlingtonlu. Onunla aylar önce dövmeceye gittiğimde tanıştım. Aslında dükkân onun, ayrıca Aaron'ın arkadaşı."

"İlginç," dedi babacığım düşünceli bir sesle gizlediğim gerçeği görürmüş gibi bilge gözlerini kıstı. "Bu arkadaşın sana iyi davranıyor mu?"

"Hem de çok," diye ağızımdan kaçırarak babamın kaşlarının şaşkınlıkla havaya kalkmasını sağladım. Boğazımı temizleyerek, "Ona saldırıyı anlattım. O... O harika bir insan," diye ekledim.

"Aaron, bu Cal denen adamı tanıyor mu yani?" diye sordu babam. Başımınla onayladım. "Arkadaşlar."

"Güzel. Bu kadar iyi arkadaşsanız Noel'i birlikte geçirebilirsiniz," dedi babacığım ancak sesinde hoşnutsuzluk değil sadece şaşkınlık vardı. "Dediğim gibi, Yılbaşı'nda buraya uçup birkaç günü burada geçirebilirsin. Seni gerçekten görmek istiyoruz, tatlım."

İfadem yumuşadı. "Ben de ikinizi gerçekten görmek istiyorum. Çok."

Onlara kitabımı anlattım ve ilerlememi duyunca mutlulukla ışıldadılar. Cal konusu tekrar açılmasa da yapabilseler tam bir sorguya çekecekleri belliydi. Merakları için onları suçlamamama rağmen onu tekrar sormadıkları için rahat etmeden yapamadım.

İlişkimizden utanmıyordum, ailemden saklamaya niyetli de değildim. Sadece daha önce erkek arkadaşım olmamıştı; bu benim ve iyileşmem için büyük bir adımdı. Aileme ve Aaron'a umuyordum ki yakında anlatacaktım ama şimdi endişelenmem gereken daha öncelikli meseleler vardı.

Mesela Cal'e tatili onunla ve ailesiyle geçirebilir miyim diye soracaktım.

Cal hemen evet dedi ve yurttan yalnız kalmayayım diye tatil için dairesine "taşınmamı" teklif etti. Ben de hemen evet dedim.

Ne var ki Noel Arifesi'nde annesinin evine gitmek üzere hazırlanırken beni uyardı. "Muhtemelen bayağı tuhaf bir durum olacak."

“Umurumda değil,” diye güvence verdim. Yanına giderek parmaklarını beyaz gömleğinin düğmelerinden çekerek kendim ilikledim. Bu resmi kıyafetler içinde o kadar seksi görünüyordu ki doğru dürüst nefes almakta zorlanıyordum. “Ben yalnızca Maddie’yi ve seni umursuyorum.”

Yine de omuzları rahatlamadı. “Pete şerefsizin teki.”

“Umurumda değil.”

Fakat belli ki kendine hakaret etmekten hoşlandığı için, “Ben de şerefsizin teki gibi davranabilirim,” diye ekledi.

Geniş omuzlarına ve iri kollarına zar zor giren gömleğinin son düğmesini de taktım, sonra da ellerimi meşgul tutmak için yakasını düzelttim. “Neden?”

Büyük ellerini gece mavisi elbisemin ipeksi kumaşında gezdirdi ve kalçamda durdu. “Pete sikik sinirlerimi bozuyor,” diye kükredi. “Keşke Noel’i birlikte kutlayabilseydik; sadece üçümüz, karmaşadan uzakta.”

Maddie’yi de içeren planlarına her seferinde beni de dahil etmesi kalbimi eritiyordu. Kız kardeşi endişelenecek diye beni hayatına almaktan ödü kopan Cal’in tam tersiydi.

“Nasıl hissettiğini anlıyorum,” dedim yumuşak bir sesle, parmaklarım kısa saç tutamlarıyla oynadı. “Ama bu akşam kendini tutmaya çalış, olur mu? Maddie için.”

“Zaten bunu yapıyorsam nedeni o.” Gözlerini kapatıp alnını benimkine bastırdı. “Tatilde eve gitmek istediğini biliyorum ama yanımda olduğun için o kadar mutluyum ki, gün ışığı. Sana ihtiyacım var.”

“Benim de sana ihtiyacım var.” Dudaklarımız kısa, yumuşak bir öpücükle buluştu. “Yılbaşı planlarımız ertelenebilir gerçi.”

“Umurumda değil. Önemli olan tek şey burada olman, hem şimdi zamanımız var.” Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu, öyle nazikti ki dizlerim titredi. Geri çekildiğinde gözlerinde yeni bir kararlılık vardı. “Hadi. Halledelim şunu.”

Her zaman anlayışlı, başkalarını yargılamayan bir kadın olduğum için kendimle gurur duymuştum. Gözün gördüğünden çok daha fazlası olduğunu bildiğim için beynim o baştaki engelleri itmeye ve o sert dış görünüşün altında yatanı görmeye çalışırdı.

Ama bunu Pete Stevens'a yapamazdım.

Çünkü bu insan müsveddesine katlanmam mümkün değildi.

Cal mantıklı, sakin bir adamdı ve gerekmedikçe olay çıkarmazdı ama *ışayım ya*. Şimdi onu anlıyordum ve anlamamış olmayı diliyordum.

Bir adamın, bir *babanın* bu kadar bariz bir şekilde kızını görmezden geldiğini bir daha asla görmek istemiyordum.

Tam anlamıyla düzgün bir ailede, sevgi, kahkaha ve evet, finansal istikrarla çevrili olarak büyüdüğüm için ayrıcalıklı olduğumu biliyordum. Onu anlıyordum. Eşcinsel bir çiftin evlatlık çocuğu olmak her zaman kolay olmasa da -zorbalara kimseye merhamet etmiyordu- öz babamın beni umursamamasındansa okuldaki güvensiz bir çocuğun nefretini tercih ederdim.

Dürüst olmak gerekirse Cal'in annesi düşündüğüm kadar kötü değildi. Cal beni kız arkadaşı olarak tanıttığında samimiyetle gülümsemiş ve sarılmıştı. Tanındığıdaysa daha önce karşılaştık mı diye sormuştu. Ona Maddie'nin bale öğretmeni olduğumu ve birbirimizi Dans Sarayı'nda görmüş olabileceğimizi söylemiştim. Artık Maddie'yi nadiren aldığı için çok hafif bir şekilde irkilse de bu konuda birazcık suçluluk hissettiğine bahse girerdim. Bunun üzerine oradaki işimi sormuştu. Kadının sorunları olabilirdi ama yeterince şirin görünüyordu.

Üstelik Noel yemeğini abartmıştı ve Cal buna bir hayli şaşırmış gibiydi. Doldurulmuş hindiyle sos, patates püresiyle sotelenmiş sebzeler, oturduğumuzda çoktan masayı donatmıştı. Bu akşam kalbimin kırılacağı belliymişçesine her boş tabağın üzerinde bizzat Maddie'nin çizdiği güzel resimler duruyordu.

"Son zamanlarda resim yapma konusunda oldukça hevesli," dedi Cal'in annesi Larissa. Kendi resmini eline alırken neredeyse kederli bir biçimde gülümsedi.

"Bu çok güzel ve düşünceli, Maddie. Teşekkür ederim." Çizimi açıklamak üzere yanıma geldiğinde başının üstüne ufak bir öpücük kondurdum. Resimde iki kişi vardı. İlki koyu renk saçları olan küçük biriydi. Diğeriyse sarı saçları topuz yapılmış daha uzun boylu biriydi ve sahnede bale yapıyorlardı. İkimizin de başında taç vardı.

"Çünkü prenses-baleriniz," diye açıkladı. Oracıkta ağlamaya başlamak için bütün irademi kullanmam gerekti.

Ardından ağabeyinin yanına geçti, kucığına çıktı ve resmi ellerinden çaldı. "Bu sensin." En uzun çöp adamı gösterdi. "Bu benim, bu da Grace ve çiçekli güzel bir bahçesi olan yeni evindeyiz."

Larissa şaşkınlıkla inledi. "Aynı eve mi taşıyorsunuz?"

Cal hızlıca, "Hayır," deyince nedense aptal midem altüst oldu. Ama doğruydı. Yakın bir zamanda aynı eve çıkmayacaktık ve bunu konuşmamıştık bile. Yine de dilimi hayal kırıklığının madensi tadının kapladığını hissettim. "Bu küçük hanımın bayağı canlı bir hayal gücü var. Öyle değil mi, ufaklık?"

Maddie başıyla onaylayıp sırtını Cal'in göğsüne kozasındaki bir ipekböceği misali güvenle ve sıcacık yasladı. "Evlendikten sonra böyle bir ev alacak mısın, Sammy?"

Birbirimize çok kısa bir süreliğine baktık ama aramızda anlamlı bir şeylerin geçmesi için yeterliydi. Gözleri parlarken, "Tabii ki, Mads. Sen de istediğin zaman kalabileceksin," dedi.

Akşam yemeğimizin son iç açıcı ve mutlu anı buydu.

Hindi yedikten ve tatlı olarak *cheesecake*'i bitirdikten sonra gözlerimin önünde gerçekleşen aşırı sinir bozucu, bir o kadar da kalp kırıcı sahneyle beraber midemde kaynayan öfkeyle savaştım.

Pete herhangi birimizle doğru düzgün konuşmadan masayı terk ederek kanepeye geçmişti. Cal bizi tanıştırdığında, "Merhaba," diye homurdanmıştı. Bana söylediği ilk ve tek şey buydu. Açıkçası bununla bir derdim yoktu.

Kelleşiyordu, yüzünde ebedi bir somurtma ifadesi vardı ve yemek sırasında herkesle göz teması kurmaktan kaçınırmışçasına masaya doğru eğilmişti. Uzun boyluydu ama Cal kadar uzun değildi, üvey oğlundaki kaslar ve güçlü yapı onda yoktu. Ne yazık ki objektif olarak nahoş görüntüsü sorunlarının en küçüğüydü.

Maddie de -benim tatlı, masum Maddie'm- bizi ekerek gözlerini televizyondan ayırmayan babasının yanına oturmuştu. Adam bir kere bile başını çevirmemişti. Küçük bedenini ona yaslayıp kolunu babasının karnına doğru uzatarak göğsüne sokulurken aldırıış etmedi. Maddie ona bir şey söyledi ancak Pete hangi programı izliyorsa onun sesi yüzünden ne dediğini duyamadım.

Pete cevap vermedi.

Sağımda Cal'in elleri masanın altında yumruk halini aldı, devasa

bedeninden dışarı gerginlik yayılıyordu ve böylece onları izlediğini anladım. Larissa'ysa bakmıyordu.

Cal'in annesi sert bir içkiyle dolu bardağını yudumluyordu; keskin kokuya bakılırsa ne sarhoştı ne de ayık. Bunun şimdilik dikkanı başka bir yerde olan Cal'i sinirlendirdiğini de biliyordum.

Birkaç dakika geçtikten sonra gözleri tamamen açık olmasa Pete uyuyor sanırdım. Yoksa bir baba neden kızını görmezden gelsindi ki?

Cal'in elini kendiminkinin arasına almış, sert tenine başparmağımla yatıştırıcı daireler çiziyordum ki cehennem serbest kaldı.

"Hay sıçayım, Maddie ya! Bir saniye sessiz olamaz mısın?" diye kükredi Pete kızı korkutarak. Maddie kanepeye düştü ve durumu tam olarak kavrayamadan canavar harekete geçti.

Cal saniyeler içinde Pete'in üzerindeydi. Elinin benimkini bıraktığını dahi hissetmemiştim.

Kendinden çelimsiz adamı gömleğinin yakasından tuttu, şiddet dolu bir yakınlık kurarak alınlarını birbirine bastırdı. "Onu bir daha söyle," diye kükredi erkek arkadaşım, ardından kuduz bir hayvan gibi dişlerini gösterdi. "Sıkıyorsa söyle, beş para etmez bok herif."

Sakin auralı, her daim kayıtsız ve akli başında olan adam ortadan kaybolmuştu. Açıkçası bunu umursamıyordum. Cal'in bu yeni, şiddet dolu yanından korkmuyordum.

Ama Maddie'yi düşünmek zorundaydım.

Annesi iki adamı ayırmak için neredeyse bardağını devirerek araya girdi. "Samuel, bırak onu," diye emir verdi. Cal dinlemedi.

Pete'in hâlâ çok yakın olan yüzüne doğru tükürerek, "Dinle beni, orospu çocuğu," dedi. Sanki tüm oda, tüm *dünya* onun için kaybolmuş, geriye yalnızca öfke kalmıştı. "Kız kardeşimle bir kez daha öyle konuşursan, bir daha tek bir kelime dahi etmediğinden emin olurum. Niye biliyor musun? Çünkü o siktiğimin ağzındaki dilini koparıyorum."

Dışarıya yansıttığı şiddetin beni aşırı derecede tahrik etmesi, hakkımda ne söylüyordu bilmiyordum.

Fakat Maddie'nin büyümüş gözleriyle acı ve şaşkınlık içinde kanepe'nin diğer tarafında durduğunu görünce tüm düşüncelerimi uzaklaştırdım. Yanına koşup onu kollarıma almadan önce düşünmedim

bile. "Hey, Maddie," diye fısıldadım tatlı tatlı kulağına. "Bu evdeki odanı bana henüz göstermedin. Bana odanı gezdirmek ister misin?"

Hâlâ kararsız halde başıyla onayladı ancak bu kadarı yeterliydi. Cal'in annesi, kızıyla birlikte koridorda ortadan kaybolmadan önce bana panik dolu, yarı minnettar bir bakış attı.

Cal'in dairesindeki kadar güzel olmayan ama yine de aşırı tatlı odasına girdiğimizde en sevdiği oyuncakları tek tek göstermeye koyuldu. Simli kuyruklu bir denizkızı bebeği olan onuncuya geldiğimizde oturma odasından gelen boğuk sesleri hâlâ duyabiliyordum.

Cal bana ilk açıkladığında da anlamıştım ancak şimdi Cal'in, Peter'den neden bu kadar tiksindiğini, neden Maddie'nin yanında daha iyi olacağını düşündüğünü ve neden bunun yine de ona zarar verebilecek bir seçim olduğunu daha net görebiliyordum. Maddie daha çocuktuktu, gerginlikten ve ihmalden bihaberdi. Onu bildiği her şeyden... rutininden, evinden, annesiyle babasından koparmak...

Cal, bu aile dramının beni iteceğinden korkuyor olabilirdi ama tam tersi olmuştu. Aksine, düşündüğüm tek şey ona elimden geldiği kadar yardım etmeye karar vermiş olmamdı.

"Babam pek iyi biri değil," deyiverdi Maddie aniden. Böylece onun da sesleri duyabildiğini anladım.

Korku kalbimi ele geçirdi ve orayı bırakmadı. Zihinlerini yönlendirecek, onlara çok da fark ettirmeden akıllarından geçenleri anlattırabilecek kadar çocuklarla zaman geçirmiştik. "Neden öyle diyorsun?"

Omuz silkti. Bekledim ama başka bir şey söylemeyince, "Sana kötü mü davranıyor?" diye sordum.

"Bazen," diye mırıldandı, ardından plastik bir tarak alıp bebeğinin karışık saçlarından geçirdi. "Beni çok fazla sevmiyor galiba."

Artık kalbim sadece korku dolu değildi, ağlıyordu.

"Maddie," diye söze başlarken sesim fısıltıdan biraz yüksekti. "Baban sana hiç... vurdu mu?"

Ağır bir sessizlik geçti. Ardından, "Hayır. Ama kötü şeyler söylüyor."

Biraz daha rahat nefes almaya başladım. "Bir örnek verebilir misin?"

Tekrar omuz silkti ve duymak benim canımı nasıl yakıyorsa söylemenin de onunkini yakıtığını anladım. "Çok konuşuyorsun diyor, bir de çok hareket ediyordum."

"Hareket mi?"

"Evet çünkü evde dans etmeyi seviyorum. O da televizyon izlemesine izin vermediğimi ve sınırlarını bozduğumu söylüyor."

Cal onu katletmekle tehdit etmemiş olsa ben yapardım. Fakat otkem şu anda işimize yaramazdı, o yüzden küçük elini tutarak karşıma oturmasını sağladım. "Maddie, tatlım, dinle beni," diye konuşmaya başladım yumuşak bir sesle. Şu anda hissettiğim son şey mutluluk olsa da yüzümde güven veren bir gülümseme vardı. "Sen tanıdığım en iyi küçük dansçısın ve bunu her zaman hatırlamanı istiyorum. tamam mı? Sen çok iyisin, Maddie? *En iyisisin*. Dans etmek seni mutlu ediyor, değil mi?"

Başını sallayarak bakışlarını yere indirdi ama yanağından aşağı yuvarlanan ilk gözyaşı göremeyeceğim kadar hızlı değildi. "Söz ver bana. Seni mutlu ettiği sürece hep dans edeceğine dair söz ver. Başkaları ne derse desin, seni mutlu eden şeyi yapacaksın. Bunun sözünü bana verebilir misin, tatlım?"

Başıyla onayladı. "Söz veriyorum."

"Sana koca bir ayıcık kucağı verebilir miyim?" diye sorduğum anda cevap olarak hemen kollarıma atıldı.

Gözlerimin arkasında gözyaşları birikti ve onlarla savaşmayı bıraktım. Yüzümü görmemesine dikkat ederek akmalarına izin verdim.

Sessizce hayatın şimdiye dek ona verdiklerinden çok daha fazlasını hak eden küçük kız için ağladım. O anda onunla her zaman ilgilemeyeceğime, mutluluğuna ve hayallerine el sürdürmeyeceğime, kendim yapmayı öğrendiğim gibi çiçek açmasına yardım edeceğime yemin ettim.

Kalbinin en karanlık köşesinde bile olsalar canavarları uzak tutacağıma yemin ettim.

Kapı çalındı ve Maddie geri çekilirken gözyaşlarımı hızlıca sildim. Cal'in derinden gelen boğuk sesi bir saniye sonra odayı doldurdu. "Hey. Her şey yolunda mı?"

"Evet." Sesim hiç ikna edici çıkmamıştı. Cal, kız kardeşini kucağına alırken ona döndüm. "Sen?"

"Çözüldü." Açıklamadı ama ne yaptıysa arkasındaydım. Maddie'ye dönerek, "Hadi, prenses. Yatma vakti. Sabah Noel Baba gelecek, unuttun mu?" diye sordu.

Bunu duyduğu gibi Maddie'nin küçük yüzü aydınlandı. "Evet! Noel Baba! Bu yıl ondan büyük bir bebek evi istedim."

"Biliyorum." Burnunu öptü. "Hadi pijamalarını giy. Grace'le seni vuracağız, tamam mı?"

Maddie üstünü değiştirirken Cal'le odadan çıktım. Birden üşüyecek kollarımı etrafıma sardım ve, "Lütfen yasadışı bir şey yapmadığını söyle," dedim.

Kıkırdadı. "İstedim ama hayır. Merak etme, gitti."

"Gitti mi?"

"Bazen yapar öyle. Sinirlenince basar gider." İç çekti ve beni yakınında tutmak için kolunu omzuma doladı. "Yarın tek başıma gelebilirim, gelmek zorunda değilsin."

"Kesinlikle olmaz, Cal. Maddie'yi görmek istiyorum, biliyorsun." Kaşlarımı çattım, aniden endişelenmişim. "Pete'in geri döneceğinden korkmuyor musun ve..."

"Hayır." Sesi öyle keskindi ki camı bile kesebilirdi. "Bir bok yapamaz. Havlayan köpek ısırılmaz. Daha önce de yaptı."

"Tamam." Yutkunduğum sırada kendimi söyleyeceklerime hazırladım. "Maddie'yle konuştum. Dedi ki... Dedi ki Pete bazen ona kötü davranıyormuş, ben de sana hiç vurdu mu diye sordum ama hayır dedi."

Cal yutkunup beni kendine çekti. "Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim, gün ışığı."

"Onu sevdiğimi biliyorsun, Cal. Onun için her şeyi yaparım."

Üzerimdeki kolunun kasıldığını hissettim ve acaba yanlış bir şey mi söyledim diye düşündüm.

"Onu... seviyor musun?"

Doğru düzgün yüzüne bakabilmek için kollarından ayrıldım. İtiraf etmek için yanıp tutuştuğum kelimeleri söylerken aklımda tek bir şüphe, kalbimde tek bir korku yoktu.

"Evet, Cal. Maddie'yi seviyorum ve seni seviyorum. Bu dünyadaki her şeyden çok." Boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Söylemek için doğru an veya yer olmayabilir ama..."

Dudaklarımı ele geçirmeden, sözcüklerimi öpmeden önce nefesi kesildi. Yanaklarımda ellerinin sakinleştirici ağırlığını hissettim ve

kalbim ufak ufak yeniden iyileşmeye başladı. Geri çekildiğinde bana saf hayranlıkla bakıyordu.

“Seni seviyorum, gün ışığı. Kalbim, senin benimkine çok benzeyen, çok güzel ve özverili kalbini tanıdığı anda sevdi seni. Ona sonsuza dek değer vermek, ellerimin arasında güvende tutmak istiyorum.”

Tam o anda, Cal’in çocukluk evinin karanlık koridorunda güneş, büyüyen ruhuma uzanarak minik, hassas bir tomurcuk verdi.

“Seni seviyorum. Sonsuza dek ve her zaman,” diye fısıldadı tekrar öpmeden önce.

Göğsümdeki tomurcuk açıldı, açıldı ve açıldı... “Iyyyy. Öpüşmeyi bırakın!” diye söylendi arkamızdan küçük bir ses. Geri çekildiğimizde Maddie’nin kollarını kavuşturmuş halde bize ters ters baktığını görüp kahkaha atmaya başladık.

Karanlıkta küçük bir ışık belirtisiydi.

Yalnızca bir hafta sonra her şeyin elimden alınacağını bilsem birazcık daha fazla tadını çıkaracağım mutlu bir andı.

Bölüm 39

CAL

"SİKTİR."

Şu anda hiç nazik değildim. Fiziksel isteklerine ve Grace'in bedenini sımsıkı benimkinin etrafına sarılmışken hissettiğim sarhoş edici duygulara boyun eğmiş, tasmaından kurtulan vahşi bir hayvan gibiydim.

Güçlü tutuşum kalçasında iz bırakacaktı ama yavaşlayamıyordum, o da bana durmamı söylemiyordu. Aletimin onun ıslak amına girip çıkışı, onu ikiye ayırışı beni fazlasıyla büyülemiş, tutsak etmişti. Daha bir gün önce sevişmemize rağmen bir süredir becerilmemiş gibi dardardı ve girişine her dalışımda çıkardığı çaresiz inlemelerden haz duyuyordum.

Benim kızım arkadan becerilmeyi seviyordu, bense sabırsız bir hizmetkâr olarak böyle çaresizce istediği her şeyi seve seve veriyordum.

"Aman Tanrım, Cal," diye bağırdı. O sırada kalçalarının açısını değiştirip kendimi daha derinlerine itiyordum. "Çok iyi hissettiriyor. *Siktir.*"

Ellerimden biri kalçasından ayrılarak yuvarlak kıcını okşadı, sonra da bir şaplak attı. "Şşt... biliyorum, bebeğim. İyi hissettirdiğini biliyorum." Kadınlığının aletimi yutuşunu izledim. "Şu haline bak, beni ne kadar güzel içine alıyorsun. Aferin, benim kızıma."

Amının aletimin etrafında darlaşması başımı geriye atıp sessizce küfretmeme yol açtı. Bu kadarı çok fazlaydı. O çok fazlaydı, çok güzeldi.

Yaklaşan orgazmım büyüdü ve daha uzun sürdüremeyeceğimi anladım.

Göğsüm bir yay gibi gerilmiş sırtına değene kadar aşağı eğildim. ardından bir elimi klitorisine götürdüm. İnemeleri daha da yükselip. nefesi iyice ağırlaşırken hassas sıcaklığına ortaparmağımla masaj yaptım. “Evet,” diye inledi. “Cal...”

“Aynen öyle. Boşalırken adımı haykırmanı istiyorum.”

“Evet, evet. Durma lütfen. Tanrım. Çok yakınım...”

“Biliyorum.” Parmaklarım hızlanırken duvarları iyice daraldı. “Boğ aletimi, bebeğim. Benim için o kadar ıslanmışsın ki.”

Cezalandırıcı darbelerim onun orgazmını yaklaştırırken Grace nefes nefese inledi. Benim güzel kadını görmeye değer bir manzaraydı; öyle narin ve ateşliydi ki kalbimin kontrolsüzce atmasına neden oluyordu. Onu delirmiş bir hayvan gibi becerirken bile ruhum bu inanılmaz kadının *benim* olduğu düşüncesiyle eriyordu.

Ben de onundum, o istediği sürece tamamen ona aittim.

Kadınlığı aletimi bir kez daha sıkınca bir dakika daha dayanamayacağını anladım. Klitorisine zevk veren elimi çekip boğazına sardım. Kulağına doğru eğilerek, “Aletimin üzerine boşal, gün ışığı,” diye fısıldadım.

Bir anda patladı, altımda âdeta bir bomba gibi paramparça oldu. Beni sertçe sıkarken kıcının nefis tümseklerinin arasında ben de boşaldım. Daha önce bu kadar sert geldiğimi, içine boşalırken zihnimin bu denli bomboş olduğunu hatırlamıyordum. Tüm engellerimi aşabilecek tek bir kişi varsa o da Grace'di.

Kesik kesik nefes alarak omzuna yumuşak bir öpücük kondurdum. Sonra içinden çıktım ve prezervatifi çıkarırken yanına uzandım. “İyi misin, sevgilim?”

Nefes nefese kalmış Grace başını çevirdi, gözlerindeki parıltı kalbimi durdurmaya yeterdi. Yemin ederim daha önce hiç bu kadar güzel görünmemişti.

“İyiden de öteyim.” Belli belirsiz gülümsedi. “Sert sevdiğimi söylemiştim.”

Bu hoş bir sürpriz değil de neydi?

İkinci yatışımızda onu biraz daha sert becermeme izin vermiş, sonra da daha fazlası için yalvarmıştı. Ve daha da fazlası için. Benim gibi doyumsuzdu.

Grace'le seks yapmak fiziksel bir rahatlama olduğu kadar kalple-
nizin buyüyüp iyice birbirine yaklaşmasını da sağlıyordu. Sevgi ve
güven tohumları ekmenin ve büyüyerek kıymetli bir şeye dönüşme-
ni izlemenin bir yoluydu.

"Cal."

"Hmm..." Aklımı başımdan alan seksten sonra düşüncelerim pek
verinde değildi ve bunu bildiği için sarhoşluğuma kıkırdadı.

"Babalarım yılbaşında eve gitmemi istediler, biliyorsun değil mi?"
diye sorunca başımla onayladım. "Bugün hava durumuna baktım ve fir-
na bayağı geçmiş görünüyor, yani birkaç güne uçakla gidebileceğim."

"Harika." Bencil yanımla her gün onu görmeyi istiyordu ama bu
kadar uzun zaman sonra ailesini görmeyi çok istediğini açıkça belirt-
mişti. Bunu asla elinden almazdım.

"Benimle gelmeni istiyorum."

Bu beni *hemen* ayılttı. "Efendim?"

Kıkırdadı. "Dedim ki yılbaşında benimle Kanada'ya gelmeni is-
tiyorum."

Kalbim göğsümde güm güm attı. "Babalarınızla tanışmak için mi?"

"Evet."

"Benim gelmemi sorun etmezler mi?"

"Evet." Gülümsemesi tam anlamıyla hınzırdı. "Noel'den önce seni
onlara anlattım. Yani, sadece bir arkadaşım olduğunu söyledim çün-
kü gerçeği yüz yüze söylemek istiyordum. Hiç erkek arkadaşım
olmadı ve bu... her şey hesaba katılınca oldukça büyük bir olay."

"Tabii ki." Babalarının, yirmi iki yıllık bekârlığın ve katlanmak
zorunda kaldığı kişisel cehenneminden kızlarının... adamın bi-
riyle çıkması hakkında ne düşüneceklerini hayal dahi edemiyordum.

"Ama bugün birkaç güne gideceğimi onaylamak üzere aradım
ve... her şeyi itiraf ettim sanırım." Odamın içi karanlıktı ama en gü-
zel çiçekler gibi kızardığını biliyordum. "Onlara erkek arkadaşım ol-
duğumu ve sizi tanıştırmak istediğimi söyledim, onlar da kabul etti."

"Evinizde kalmamı sorun etmezler mi?" diye ikinci kez sordum
çünkü gerçekdişi geliyordu.

Tırnaklarını dövmeli kolumda yukarı aşağı gezdirdi. "Evet. Hatta
seninle tanışmak için çok heyecanlılar. Senin hakkında yalnızca iyi
şeyler anlattım, endişelenme."

“Endişelenmiyorum,” dedim dürüstçe. “Sadece biraz gözüm korktu o kadar.”

O küçük pislik -aynı zamanda hayatımın aşkı- sessizce güldü. “Güven bana, endişelenecek hiçbir şey yok. Babalarımın ikisi de aşırı sakindir. Yani tamam, babam birazcık ciddi olabilir ama babacığım seni hemen sevecektir.”

Merakla kaşımı kaldırdım. “Onlara baba ve babacığım mı diyorsun?”

“Başka türlü nasıl farklı olacaktı?”

“Tuş.”

Grace yeni tıraş ettiğim yanağıma yüksek sesli bir öpücük kondurdu.

“Biraz okusam sorun olur mu?”

“Hiç olmaz.” O komodindeki e-okuyucuya uzanırken sııttım. Evet, komodinlerimden biri artık onundu. “Acaba kim sana böyle düşünceli bir hediye aldı...”

Koluma yaramaz bir şaplak attı, ben de kahkaha atarken başımı geriye doğru eğdim. Noel’de ona, her ay sonsuz ücretsiz kitaba erişmesini sağlayan abonelikle beraber bir elektronik kitap okuyucu almıştım ve o zamandan beri sevinçten uçuyordu. Karton kapaklı kitapları sevdiğini ve onları satın alacağını biliyordum ama bu aynı zamanda paradan ve yerden bir hayli tasarruf etmesini sağlayacaktı. Bir yandan da başka türlü kitapçılarda görmeyeceği bağımsız yazarlarla tanışmasına yardımcı oluyordu.

Resmen cihaz için beni ekmişti. Yine de kin tutacak değildim. Kadınımı mutlu etmek *beni* mutlu ediyordu ve yeni bir kitap keşfettiğinde küçük yüzüne yerleşen gülümseme ona gerçekten ne kadar âşık olduğumu fark etmeme yol açıyordu.

Onu artık daha fazla sevmem mümkün değil derken daha da fazla âşık oluyordum.

Noel’de bana kafayı taktığım o dekoratif kaykaylardan almıştı ve o zamandan beri oturma odamda gururla sergiliyordum. En sevdiğim *rock* gruplarından birinin, hem de sınırlı sayıdaki muhteşem çizimini görünce resmen altıma yapmıştım.

Ne var ki asıl hediye, yanımda kitap okurken ona sarılabilmekti. Kollarımı ona -en yakın arkadaşım ve kız arkadaşım- sardım. Tanı-

... rahatlatıcı kokusu bütün hislerimi ele geçirince bedenim rahatladı ve kendimi karanlığa teslim ettim.

Ertesi gün öğleden sonra, "Ne götürmeliyim?" diye Inkjection'daki resepsiyonun arkasından Grace'e sordum.

Laptopunda kitabını yazmayı bırakırken hem şaşkın hem de hafifçe eğlenen bir bakışla beni süzdü. "Cal, bebeğim, yarın sabah gidiyoruz. Daha *hazırlanmadın mı?*"

Omuz silktim. "Bu sabah çamaşır yıkadım, her şey temiz yani. Kayak gibi delice bir şeyler yapacak mıyız?"

"Belki başka zaman." Laptopu kapatıp deri kanepede bıraktı ve gelip kollarını belime sardı. "Sadece dört gün kalacağız ve babalarımı olabildiğince çok görmek istiyorum. Kayağı pek sevmezler ama tenise bayılırlar."

"Tamam, kış sporu yok. Ne planladın o zaman?"

"Görüürsün." Güzel, yaramaz bir şekilde gülümseyerek çenesini koluma dayadı. Başı kol kaslarıma zar zor yetişiyordu ve bu bana çok sevimli geliyordu. "Sürpriz."

"Yılbaşı randevu fikrimi çalacaksın, değil mi?"

Kahkahalara boğulduğunda cevabından zaten şüpheleniyordum. "Sabırsız olma, Sammy."

"Himm..." diye mırıldandım, onu yakınımaya çekmek için kollarımı omuzlarına sardım. Trey beş dakika önce gitmişti, ben de eve gidip eşyalarımızı toplamak için dükkânı kapatmaya hazırlanıyordum.

Yarın sabah annemin evine uğrayıp Maddie'ye veda edecek ve yakında hediyelerle geri döneceğimize dair söz verecektik. Birkaç günlüğüne gideceğimizi zaten biliyordu, birazcık surat asmıştı ancak yeni bir oyuncak alma fikri onu her zaman neşelendirirdi.

Fakat Grace'i tanıyordum; nihayetinde valizimizin yarısı Maddie için aldığı eşyalarla dolu olacaktı. Kendimi küçük kardeşini belki biraz fazla şımartan bir ağabey olarak görüyor olabilirdim ama Grace bambaşka bir seviyedeydi. Her dışarı çıktığımızda ona Maddie'yi hatırlatan bir şey görüyor, almakta ısrar ediyor ve hayır kelimesini cevap olarak kabul etmiyordu. Benim inatçı, özverili kadını.

Geçen hafta, içinde sürpriz oyuncakları olan bir tür şeker almıştı. Pembe, simli ve kabında prenses olduğu için almak *zorundaydı*.

Grace'in kız kardeşimi isteyebileceğimden çok daha fazla önemse-

diğini kanıtlayan işte bu küçük detaylardı. Hatta beni sevdiğini itiraf ettiği gece onu da sevdiğini söylemişti. Maddie'nin, Grace'i her gördüğünde üzerine koşarak atlaması bir işaretse kız kardeşim de onu bir o kadar seviyordu.

Hayat bundan daha iyi olamazdı.

Elim başının arka tarafına uzanarak yumuşak sarı dalgalarına karıştı. "Seni seviyorum," diye fısıldadım, böylece yalnız olmamıza rağmen beni bir tek o duyabildi. "Sen benim hayatımsın, Grace."

"Sen de benim," diye fısıldarken gözlerinde yıldızlar parladı. "Ama ben seni daha çok seviyorum."

"Mümkün değil." Gülümsedim.

"Hı hı."

Başımı salladım, son derece açık bir niyetle eğilirken burnum onunkine değdi. "Bence berabere olabiliriz."

Güldü ve dudaklarından çıkan o güzel sesi hapsedtim. Grace kollarımda rahatladı, diliyle ağzımı aralayıp yavaşça keşfe çıkınca beni öldürmek istediğinden şüphelendim.

İnledim, saçlarındaki ve sırtındaki ellerim onu öyle yakınımaya çekti ki bedenlerimizin tek parça olmasını diledim. Sabırsız küçük parmakları, göğsüme ve kollarıma fazla yapışan, o yüzden onu deli eden tişörtümün önünü kavradı, ardından dudaklarıma doğru iç çekti. O sesi de hapsedtim.

Onu önünde durduğumuz tezgâhın üzerine eğip tatlılığının tadını çıkarmama iki saniye kalmışken dükkânın kapısı açıldı.

Aaron içeri girdi.

"Vay, vay, vay," dedi ağır ağır. "Zavallı, masum gözlerime çamaşır suyu dökmemin zamanı geldi galiba."

Grace geri çekildi, gözleri tam bir dehşetle açıldı ve ateş almışız gibi bedenlerimizin arasına güvenli bir mesafe koydu. "Aaron. N-Ne işin var burada?"

Yemek poşetini havaya kaldırdı. "Denemeniz için yeni *tapas*'lardan bırakmaya geldim. Ağızlarınızın zaten meşgul olacağı aklıma gelmedi."

Tuhaftır ki sesi sinirliden çok neşeli çıkıyordu. Yine de ne olur ne olmaz Grace'i kuzeninden korumam gerekirse diye ayağımı yere bastırıp kollarımı kavuşturdum. "Bir sorun mu var?"

Aaron hiçbir şekilde küçük, uysal bir erkek sayılmazdı ama yine de ondan biraz daha uzundum. Akıllı davranarak ellerini savunurca-
na havaya kaldırdı. "Pek sayılmaz çünkü dünkü çocuk değilim ve
aranızdaki elektriğin kokusunu bir kilometre öteden alabiliyorum."
Grace'e döndü ve gözlerinde hayal kırıklığına yakın bir ifade oluştu.
"Bana söylemeyecek miydin?"

Hızla tezgâhı aşarak kuzeninin önünde durdu. "Söyleyecektim,
emin ederim. Ama... korktum?"

Dudakları titredi. "Bu bir soru muydu, G?"

Neşeli bir şekilde gözlerini devirdi. "Kapa çeneni."

Aaron yemeği kanepeye bıraktı ve avuçlarını birbirine sürttü.
"Tamam o zaman." Bana döndüğünde göğsüme mantıksız bir kaygı
yerleşti. "Cal, konuşabilir miyiz?"

"Aaron," diye başladı Grace.

"Sorun değil." Elimi omzuna koydum ve rahatlatıcı bir şekilde
sıktım. Daha çok rahatlatıcı bir *öpücük* vermeyi tercih ederdim ama
şu anda doğru bir hareket olacağını sanmıyordum. Aaron'a, "Arkada
konuşalım," dedim.

Küçük bir ofisin yer aldığı dükkânın arka tarafına geçerken Gra-
ce'in yüksek sesi bize doğru geldi. "Sırf bu yüzden ikinizden biri ma-
ğara adamına dönüşecek olursa sizden sonsuza kadar nefret ederim!"

"Hiç sanmıyorum!" diye bağırdı Aaron.

Kapıyı açtım, tavandaki tiksindirici derecede parlak lambayı yak-
tım ve Aaron içeri girene kadar bekledim. Ağırlığımı nadiren kullan-
dığımız ahşap masaya verip başımı yana doğru eğdim. "Konuş ama
durumu daha kötü bir hale getirme."

Tam da Aaron'a yakışır bir şekilde beni iyice geren bilmiş bir sı-
rıtışla baktı. Yanlış anlaşılmasın, ondan korkmuyordum. Yıllardır ar-
kadaşımdı, değer verdiklerini savunmak söz konusu olunca kolayca
sinirlense de şiddet yanlısı bir adam değildi.

Yumruklarının canımı yakacağından korkmuyordum ama söz-
cükleri yakabilirdi.

"Bunu çabuk halledeceğim." İç çekti, kapıya yaslandı ve kollarını
kavuşturdu. Alnı kırışırken bana baktı, sonra da beklediğim son şeyi
söyledi. "Mantarlı lazanya sever misin?"

Bakakaldım. "Ne?"

“Duydun beni.” Mantıklı bir cümle kurmuş gibi omuz sıktı. “Annemin özel tarifidir ve evimize geldiğinde yapmak isteyecektir.”

Hâlâ ona bakmaya devam ediyordum. “Neden annenin evine gideyim?” Yani, kadına gazezim yoktu ama ne halt dönüyordu?

“Çünkü bir ara Grace’in erkek arkadaşıyla tanışmak isteyecektir.”

Ona yabancı bir dilde konuşuyormuşçasına bakmaya devam edince yine iç çekti ve kapıdan çekildi. Hemen yanımda durarak omzumun sıktı.

“Dinle, dostum. Grace’e aşırı korumacı tavrımı bırakacağıma söz verdim.” Tereddüt etti. “Hayatını nasıl yaşadığı ya da kiminle çıktığı beni ilgilendirmez. Onu önemsiyorum, ayrıca onun için en iyisini istiyorum. Bu yüzden şu anda kafayı yemiyorum.”

Bana öyle saf bir yoğunlukla bakıyordu ki neredeyse başımı çevirecektim. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani Cal, kardeşim, seni ona bakarken gördüm. Yanında nasıl davrandığını, adın geçtiğinde onun gözlerinin nasıl parladığını gördüm. Seninki de aynı oluyor.”

Grace’in bana olan hislerini başkasının bakış açısından duyunca kalbim tekledi. Birbirimize “seni seviyorum” demiş olabilirdik ama yine de Aaron’ın verdiği güven hoşuma gitmişti.

“Onu mutlu ediyorsun. Benim için önemli olan tek şey bu.” Sesi sert çıkınca yalan söylemediğini anladım. “Onu asla incitmeyeceğini biliyorum ve bana sorarsan bu oldukça büyük bir bonus.”

Dudaklarımda oluşan küçük gülümsemeyi durduramadım. “Onu asla incitmem, biliyorsun.”

“Evet. O yüzden bu olayı sorun etmiyorum. Gerçi kimse fikrimi umursamıyor ama...”

“Bu doğru değil, Aaron. Senin fikrine sandığından daha fazla değer veriyor. Güven bana.” Grace’in ağabeyi gibiydi, bu yüzden ben de ona güvence verme ihtiyacı hissettim.

“Teşekkürler.” Geri çekilerek elini omzumdan çekti.

Yüzünden bir tereddüt dalgası geçti. Şu anda dilini ısırıldığı o kadar belli oluyordu ki canımı yaktı. “Dökül hadi, Büyük A.”

Yüzünü ekşitti. “Emin değilim.”

“Söyle işte.”

“Bilgin olsun diye söylüyorum.” Savaşa girmişmişçasına omuzlarını dikleştirdi. “İstemiyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Söyle artık.”

“Yıllar önce olanları anlattı mı sana?”

O zor konuşmanın hatırası, ruhumu yeni bir yara misali yakarken bedenim tamamen dondu. Aaron bir şey söylememi beklemedi, yürüm ona gerekeni söylüyordu. “Sadece... saldırıdan hayatta kalanların partnerleri için internette kaynaklar olduğunu bildiğinden emin olmak istedim. Yani siz... Ne demek istediğimi biliyorsun işte.”

Biliyordum ve bu, lanet kuzeniyle yapmak istediğim bir konuşma değildi. “Her şey kontrol altında.”

Başıyla onayladı, detaylara girmek zorunda kalmaması onu açıkça rahatlatmıştı. “Güzel, güzel. Bu iyi. Ben sadece... ona göz kulak oluyorum.”

“Biliyorum. Her şey yolunda.”

Yutkundum, tereddütlü bir bakışın ardından, “Son birkaç yılda baktığım birkaç güvenli internet sitesinin linkini mesaj atarım. Bu tür travmalarla ilgilenen derneklere aitler, ailelere ve partnerlere her türde durumla baş etmeyi öğretiyorlar. Cal, bu... Bazen boğucu, fazla yardım edemiyormuşsun gibi gelmesi sorun değil. Ben de daha önce öyle hissettim.”

Şimdiye dek aramızda samimiyet açısından çok fazla sorun çıkmamış olsa da her şeyin her zaman pürüzsüz gideceğine inanacak kadar saf değildim. İyileşme tek taraflı ilerleyen bir şey değildi, o kadarını biliyordum ve tek istediğim Grace’in bana her konuda güvenebildiğini hissetmekti.

“Minnettarım,” dedim dürüstçe. “Mutlaka göz atacağım.”

Rahat bir şekilde gülümseyip sırtıma vurduktan sonra odadaki gerginlik kayboldu. Gözlerinde tam olarak çözemediğim bir bakışla döndüğünde arkasında yürüyordum.

“Onu seviyor musun?” diye sordu.

“Her şeyimle,” derken sesim yüksek ve netti.

Bölüm 40

CAL

Hayatta bana soğuk terler döktüren çok az şey vardı.

Hatta son günlerde beni endişelendiren tek şeyin Maddie'nin ve Grace'in başına kötü bir şey gelmesi düşüncesi olduğuna emin gibiydim.

Ama yalandı tabii.

Çünkü Grace kitabını yazarken oldukça küçük uçak koltuğunda yüzüncü kez arkama yaslanmamla panik listeme bir şey daha eklemem gerektiğini fark ettim: Grace'in babalarıyla tanışmak.

Normalde bavulumu bakmadan doldururken, bu dört günlük tatil için yanıma almak istediğim kıyafetlere karar vermem neredeyse bir saatimi almıştı. Bu durum şu anda aklımdan geçenleri apaçık göstermeye yeterdi.

Babaları hakkında yaptığımız az sayıdaki konuşmalarımıza göre beni endişelendirmesi gereken ebeveyn Grace'in babam dediği Daniel Allen'dı. Görünüşe göre babacığım dediği Marcus çok daha yumuşak başlıydı ve muhtemelen el sıkıştığımız anda beni sevecekti. Yine de rahatlayamıyordum. Birazcık bile.

Aaron'a dayılarıyla tanışacağımı söylediğimde sadece gülmüş ve bana şans dilemişti. Piç kurusu.

"Of." Grace yanımda inledi. Yorgun bir ifadeyle gözlerini ovaladı ve kulaklıklarını çıkardı. "Beynim yandı."

"Bugün iyi iş çıkardın. Gel buraya." Kollarımı açtım, o da göğ-

... çok oldu. Telefonumdaki saate baktığımda inişe yalnızca yirmi dakika kadar kaldığımı fark ettim ve yine endişelenmeye başladım.

Kalbin çok hızlı atıyor,” diye belirtip kollarımdan ayrılarak kaşlarını çatı. Sıcaklığımı hemen özledim. “Uçmaktan korkmuyorsun, değil mi?”

Bir kaşımı neşeyle kaldırdım. “Uçaktan korkuyor olsam şimdiye kadar anlardın bence.”

“Sorun ne o zaman?”

Ona söylesem mi yoksa kendime mi saklasam diye düşünmedim bile. Karşımdaki kişi Grace’di. “Babalarınla tanışacağım için biraz gerginim.”

Bunun üzerine alay edercesine gülümsedi. “Yaa, öyle mi? Çok tatlısın.”

Koltuğumda yine rahatsızca kıpırdandım. Cidden, normalden uzun boylu olduğumun farkındaydım ama ekonomi sınıfı yine de kötü bir şaka gibiydi. “Beni kışkırtma, gün ışığı. Yoksa eve döndüğümüzde sana şaplak atmak zorunda kalırım.”

Nefesi bir anlığına kesildikten sonra neşesi geri döndü. Sesini, kulağıma fısıldayacak kadar alçalttı. “Bana çocukluk odamda şaplak atmak istemez misin, Cal?”

Elim bacağına indi, kalın parmaklarım uyluğunu tamamen kapladı. Dilimi şaklattım. “Ne kadar pis bir ağzın var senin öyle, tatlım. Seni aletimle susturmak zorunda bırakma beni.”

Küçük pislik geri çekilmeden önce kulağıma ısırıldı, üzerimdeki etkisini ve şu anda bu konuda hiçbir şey yapamayacağımızı gayet iyi biliyordu. “Cidden ama... Yemin ederim endişelenmeni gerektiren bir şey yok. Sana bayılacaklar, eminim,” dedi, sanki az önce uçağın ortasında devasa bir ereksiyona maruz kalmama neden olmamış gibi.

Direnemeyerek dudaklarından öptüm. “Kafamda, gerçek hayat-takinden daha kötü olduğunu biliyorum ama bundan önce hiç ‘aileyle tanışma’ olayını yaşamadım.”

Gözleri az daha yuvalarından çıkacaktı. “Yaşamadın mı?”

“Hayır,” diye itiraf ettim. “Son ilişkim bunu düşünecek kadar ciddi değildi.”

“Ya.” Altdudağını ısırp bacağındaki elime baktı. Tekrar bana odaklandığında güzel gözlerindeki savunmasızlığı gördüm. Ama aynı zamanda çok az güvensizlik de gördüm ve bu hiç hoşuma gitmedi.

“Ne var aklında?” Alnına bir öpücük daha kondurdum.

“Kulağa aptalca gelebilir ve kesinlikle uçakta yapılması gereken bir konuşma değil ama...” Tekrar dudağını ısırdı. “Biz ne kadar ciddi-
diyiz?”

Bu meseleye önem verdiğini görmem için ona bir kez bakmam yeterliydi. Henüz, en azından *özel olarak* konuşmadığımız bir durum olduğunu kabul etmeliydim ama ben düşünmüştüm ki...

Ne düşündüğüm önemli değildi.

Kadınım güvenceye ihtiyaç duyuyorsa alacaktı.

“Ne kadar ciddi olabilirse, Grace,” dedim samimiyetle. “Sonuna kadar buradayım.”

Bunun üzerine rahatladı. “Tamam.” Gülümsedi. “Ben de öyle.”

Tam o sırada emniyet kemeri ışıkları yandı ve pilot birkaç dakika-
kaya ineceğimizi anons etti. Grace elimi tutup dövmeli parmakları-
mı öperken babalarıyla tanışma konusunda duyduğum gerginlik geri
döndü.

Kendimi onların sıradan insanlar olduğunu hatırlamaya zorla-
dım. Aaron’dan daha beter olamazlardı, değil mi?

Aileyle buluşma meselesi hakkında duyduğum kör edici heyecan
yüzünden Grace’in bizi havaalanından alacaklarını söylediğini unut-
muştum.

Bu yüzden gelen yolcu kapısından terminale girdiğimiz anda uzun
boyu, sarışın bir adamın kollarına atlayınca oracıkta donakaldım.

“Baba!” diye haykırarak bavulunu bıraktı, ben de tuttum. Yüzünü
babasının göğsüne gömerek, “İkinizi de çok özledim,” diye mırıldandı.

“Biz de seni özledik, tatlım,” dedi yanında duran siyah adam.
Kızının saçına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra rahat bir gü-
lümsemeyle bana döndü. “Sen Cal olmalısın. Ben Marcus, Grace’in
babasıyım.”

Elini bana doğru uzattığında tutup sonra da kendimi toparlamam
yalnızca yarım saniyemi aldı. “Tanıştığımıza memnun oldum, efen-
dim. Beni ağırladığınız için teşekkür ederim.”

“Bizim için bir zevk.” Beden dili rahat görünüyordu ve bu beni de
yatıştırmaya yetmişti. Çok az ama.

Fakat Grace, Marcus’la sarılmaya geçip beni Daniel’le yalnız bı-
rakınca hava değişti ve dikkatli bakışları altında omuzlarım ağırlaştı.

Benden birkaç santimetre kısaydı, zayıf bedeni ve nazik gözleriyle ilk baste çok da korkutucu görünmüyordu. Özellikle de benden uzun olan Marcus orada montunun altındaki dev kaslarla dururken.

Yine de tenimi karıncalandıran kişi Daniel'di.

Midemdeki endişe hissini bir kenara iterek elimi uzattım. "Tanıştırmaya memnun oldum, efendim."

Sadece bir saniyelğine tereddüt ettikten sonra elimi sıktı ancak bu bile altıma sıçmak istememe yetmişti. Benden şimdiden nefret ediyor olması mümkün müydü? Dövmelerim yüzünden miydi?

Bazı insanların benim gibi tamamen dövmeyle kaplı erkekleri yargıladığından, bizim tehlikeli suçlular falan olduğumuzu düşündüğünden acı verici bir biçimde haberdardım. Dövmelerimin büyük çoğunluğu giydiğim siyah kapüşonlunun altında gizlense de parmak eklerimdekiler son derece belirgindi. Ama o yüzden olamazdı. Grace'in, babalarının onu dövme yaptırması için cesaretlendirdiğini söylediğini açıkça hatırlıyordum. Bu, karşı olmadıklarını gösteriyor olmalıydı, değil mi? Öyle umuyordum.

Düşüncelerim hiç mantıklı değildi ve bu sayede düzeltilemeyecek kadar gergin olduğumun farkına vardım.

Marcus sadece, "Daniel," dedi.

Bedenimden sızan gerginliği hisseden Grace kolunu babasının kolumdan geçirdi ve ilerlemeye, neşeli bir şekilde sohbet etmeye başladı.

"Dur şunu alayım." Marcus kızının bavuluna uzandı; oldukça küçük olduğundan hem onunkini hem de kendiminkini taşıyabilecek olsam da yardım kabul etmeyecek kadar güçlü olduğunu düşünen şerefsizin teki gibi görünmek istemedim.

Onun yerine, "Teşekkürler, efendim," dedim.

"Lütfen bana Marcus de." Grace ile Daniel'in arkasından ilerlerken bir kez daha rahat bir gülümsemeyle baktı. "Uçuşunuz nasıldı? Umarım fırtınanın kalıntıları kışınızdan kan aldırılmamıştır."

Grace'in son derece ciddi şirket avukatı babasının -özellikle tanıştıktan iki dakika sonra- "kışından kan almak" deyimini kullandığını duyacağımı hiç düşünmemiştim, o yüzden kıkırdamamı engelleyemedim.

"Biraz türbülans vardı ama çok korkunç değildi. Grace hararetle kitabını yazıyordu, bu yüzden fark ettiğini bile sanmıyorum."

Özlem dolu gülümsemesi gözümünden kaçmadı. “Küçük bir kraken de çok yazardı. Eminim kısa öykülerinden bazıları evde bir yenderdir hâlâ.” Sonra beni bir kez daha şaşırtarak eğildi ve komple kurarcasına fısıldadı. “Sana gösterirsek üçümüzü de öldürmekle tehdit eder ama riski almaya razıyım.”

Söylediğine güldüm, hemen sonra cevap vermeye hazırlanırken Grace ansızın başını çevirip bize doğru gözlerini kıstı. “Bana karşı cephe oluşturmadan önce en azından eve gitmemizi bekleyemez mısınız?”

Marcus bir saniye bile beklemedi. “Olmaz, tatlım. Seni erkek arkadaşının önünde utandırmak için çok uzun zamandır beklediğimi biliyorsun. Bunu benim elimden alma.”

Grace neşesini gizleyemedi gözlerini devirdi, araba anahtarlarını cebinden çıkarırken Daniel da gülümsedi. Yarım saat sonra beyaz tuğlalı ve geniş ön bahçeli üç katlı bir evin önüne park ettik. “Burada büyüdüm işte.” Grace benim koltuğuma doğru eğilerek ikinci katı işaret etti. “Şurası benim odam.”

Bavulları arabadan çıkardıktan sonra Grace elimi tuttu ve yüzünde parlayan saf heyecanla beni çekti. “Hadi. Sana her şeyi göstermek istiyorum.”

Evin içini görünce ağızımın açık kalmasını engelleyemedim. Kesinlikle lükstü, benim büyürken gördüklerimden çok daha iyiydi.

Zemin katta ufak bir girişle küçük bir tuvalet, açık konseptli devasa bir mutfak ve oturma odası vardı. Televizyon, muhtemelen benim kiramdan bile pahalı L şeklindeki koltuğun hemen karşısındaki duvara monte edilmişti. Evin hoş, temiz, neredeyse çiçeksi bir kokusu vardı ve mutfakla yemek alanından bir sürü ağacın yer aldığı büyük bahçeyi görebiliyordum.

Maddie’nin içinde büyümesini hayal ettiğim türde bir yerdi.

“Yiyecek ya da içecek bir şey ister misin?” diye soran Grace, buzdolabını açarak rafları inceledi.

“Su yeterli.” Hem kendine hem de bana bir şişe çıkardı. Bana uzatırken parmaklarımız birbirine değdi ve eğilip onu öpmek üzereyken arkamızda babalarının uzaktan gelen seslerini duydum.

Grace kaşlarını çatı. “Ne oldu?”

Neredeyse gülünç bir şekilde sesimi azalttım. “Seni burada öpebilir miyim?”

Homurdandı. “Tabii ki öpebilirsin, Cal. Neden sordun?”

“Bilmem. Belki babalarının ‘bizim çatımız altında öpüşmek yok’ gibi bir kuralı vardır?”

Bunun üzerine kahkahalara boğuldu ve utançtan uzak mutluluğu biraz daha rahat nefes almamı sağladı. “Gel buraya, şapşal.”

Tepki verecek vakit bulamadan küçük eli enseme dolandı ve dudaklarımız buluşana dek beni kendine çekti. Ama elbette, *elbette* tam o sırada birisi arkamızda boğazını temizledi ve içten içe öldüm.

Grace parlak kırmızı yanaklarıyla geri çekildi, ardından omzumu üzerinden baktı. “İyi, selam.”

“Selam, sevgili kızım. Nasıl gidiyor?” Yüzünde neşeli bir gülümsemeyle görüş açıma girerken Marcus’un sesini tanıdım. “Aç mısınız? Erken akşam yemeği yiyebiliriz diye düşünüyorduk.”

“O-olur,” diye kekeledi.

“Bana da uygun,” diye ekledim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki bayılmak üzereydim. Tümümüyle küçük düşürücü bir durumdu.

Sonraki birkaç saat içinde gerginlik bedenimden yavaşça ayrıldı. Grace’in babaları karşılaştığım en yumuşak başlı, en misafirperver insanlardandı. Ve evet, Daniel bile. Her hareketimi izlediğini, her kelimemi analiz ettiğini anlasam da beni rahatsız etmiyordu.

Anlıyordum. Kızım bunca acı çektikten sonra birdenbire erkek arkadaş bulup onu eve getirse ben de eşiği geçer geçmez onu FBI misali sorgulardım.

İki adam da bana kendimi, Warlington’daki çocukluğumu, hatta kız kardeşimi sordu. Grace’in onlara temel bilgilerimi verdiğinden emin olsam da yine de ilgilerine minnettardım. Ne var ki Marcus, kızından yeni dövmesini göstermesini istediği anda her şey değişti.

“Bazen varlığını unutuyorum.” Grace kıkırdadı ve kazağını sutyenin altındaki dövme görünecek kadar sıyırdı.

Marcus eğilip her detayı inceledi. “Çok zarif,” diye neredeyse hayranlıkla mırıldandı.

Daniel bana döndü. “Bunu sen mi yaptın?”

Yutkundum. “Evet, efendim.”

Grace bana tuhaf bir bakış attıktan sonra tekrar babalarına döndü. "Biraz acıdı ama çok hızlı yaptı. Ayrıca bale kıyafetlerimin altında görünmüyor bile, o da bir artı."

"İstedğin zaman makyajla kapatabilirsin," dedim ona, gözlerim kaburgalarındaki küçük iki güneşe odaklandı. "İstersen birkaç iyi marka önerebilirim."

Ufak, utangaç bir gülümsemeyle bana baktı. "Teşekkür ederim."

Daniel da benimle aynı yere odaklanmış görünüyordu çünkü kızının dövmesini işaret ederek, "Neden iki güneş?" diye sordu.

"Ve virgül?" diye ekledi Marcus.

Tasarımın ardındaki düşünce sürecini ve ona verdiğim lakapla alakasını açıklarken Grace'in yanakları sevimli bir kırmızılıkla doldu. Babalarının gözlerinde anlayışa benzer bir ifade oluştu ve işte o zaman Daniel, bana her an saldırmaya hazırmiş gibi bakmayı bıraktı.

Yemeğimiz bittikten sonra babalarının itirazına rağmen Grace'le etrafı toplamaya yardım ettik. Birlikte bavulları yukarı taşıdık ve ikinci kata göz atma fırsatı buldum. Burada üç yatak odası vardı. Ebeveyn yatak odası, Grace'in odası ve banyonun hemen yanındaki misafirlere ayrılmış oda. Üçüncü kat, Grace'in eskiden oyun odası olan tavan arasıydı ancak o evden taşındıktan sonra sinema odasıyla spor salonunun birleşimi yapmışlardı.

Misafir odasına girmek üzereyken Grace'in bileğimdeki eli beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun sen?"

"Ben... odama gidiyorum?"

"Hayatta olmaz. Benimle uyuyacaksın."

"Şey, o konuda emin misin?" Ensem arkasını kaşıdım. "Babalarından izin aldın mı?"

Gözlerini devirdi. "Bir; ben yetişkin bir kadını ve istediğimi yapabilirim. Ayrıca burası benim de evim. Ve iki; evet, onlara odamda kalmanı istediğimi söyledim. Ben rahat olduğum müddetçe istediğimi yapabileceğimi söylediler."

Başımınla onayladım. "Pekâlâ. Sadece tuhaf bir durum olsun istemedim."

"Olmayacak." Parmak uçlarında yükselerek dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Hadi, sana odamı göstereyim."

Kapıyı açtığı anda anında taze çiçek kokusuyla karşılandık. Grace

bir anlığına şaşırmış göründükten sonra aynı anda masasındaki taze buketi fark etmemizle inledi.

“Çok güzeller.” Burnunu beyaz ve mor bukete gömüp notu okuyunca gülümsedi. “Babalarım almış.”

“Seni çok seviyorlar.” Arkasından sarıldım ve başımı onunkinin üstüne koydum. “Aşağı inip onlara teşekkür etmek ister misin?”

“Sonra.” Bana bakmak üzere döndü. “Şimdi sana odamı gezdireyim.”

Grace’in çocukluk odası aşağı yukarı benim dairemdeki odamın boyutundaydı ama onunki çok daha rahattı. Yarısını tertemiz örtüler serili çift kişilik bir yatak kaplıyordu. Üzerinde lamba olan bir komodin, beyaz bir halı, boş görünen bir masa ve büyük bir gardırop vardı. Duvarlar aile tatillerinin, bale resitallerinin resimleriyle, hatta üniversitedeki üç arkadaşıyla çektiği *selfie*’lerle süslenmişti. Özellikle bir fotoğraf dikkatimi çekti.

“Bu düşündüğüm kişi mi?” Karda oynayan iki çocuğa bakarak kıkırdadım. En fazla beş ya da altı yaşındaki Grace’in küçük elleri kara gömülüken bugünkü yaramaz gülümsemesini takınmış Aaron, kucağında kocaman bir kartopuyla yanında oturuyordu.

“Yıllar önce Gün Işığı Köyü’ne aile gezisine gitmiştik.” Fotoğrafa sevgiyle gülümsedi.

“Gün Işığı Köyü, ha?” diye sataştım. “Görünüşe göre lakabın bir şekilde hep peşindeymiş.”

Bana tekrar baktığında gözlerindeki yoğunluk beni eritti. “Öyle görünüyor.”

Saat çok geç olmasa da yarın sefil bir yorgunluk hissetmemek için günü bitirmeye karar verdik. Grace babalarıyla sohbet etmek üzere bir süreliğine aşağı inerken ben de duş alıp yatmadan önce Maddie’yle görüntülü görüştüm. Grace, kız kardeşime iyi geceler dilemek üzere tam zamanında geri döndü ve sonrasında yatağa girdik.

İçgüdüsel olarak kollarımı açtım, o da aralarına kıvrıldı. “Seni seviyorum,” diye mırıldandı göğsüme doğru, sesi çoktan yorgun çıkmaya başlamıştı.

“Ben de seni seviyorum, gün ışığı. İyi uykular.” Alnını son bir kez öperek gözlerimi kapattım ve dakikalar sonra uyudum.

Bölüm 41

GRACE

Cal'ın çocukluğunun geçtiği evde, büyüdüğüm şehirde kalması ve babalarımın takılması ateşliyen gördüğüm bir rüya gibiydi. Tabii ki mümkün olabilecek en iyi şekildeydi ama yine de tuhaftı.

Yılbaşı arifesinin sabahında Cal'e en popüler turistik yerleri göstermek üzere arabayla şehir merkezine gittik. Öğle yemeğinden sonra bulabildiğimiz her oyuncakçıyı ve kitapçıyı gezdik.

Cal, Maddie'ye Noel hediyesini çoktan vermiş olsa bile -çok istediği o bebek evi, içine birkaç oyuncak bebek ve ilk patenleri- ayrıca ben de ona birkaç şey almış olsam da mağazalardan birinde aşırı sevimli bir prenses kostümüne rastladık ve resmen almadan *duramadık*.

Antika mağazasındaki prenses kostümü hakkında Cal'le yaptığımız alışveriş dalaşını ve benim bir anlığına yalnız olmadığımızı unutmamı izlerken babalarım sevinçlerini saklamaya bile çalışmadı.

“Pembe seviyor. Pembesini almalıyız,” dedim Cal'e. Hediye konusunda bize yardımcı olan sevimli yaşlı kadın elinde bir değil, üç elbiseyle çıkagelmişti. Hem de hepsi farklı renkte.

Cal önümde tuttuğum pembe elbiseye, sonra da ellerindeki mor olana kaşlarını çatarak baktı. Kostüm zaten küçükken onun devasa pençeleri arasında gülünç olacak kadar ufak görünüyordu. “Çok fazla pembe eşyası var, Grace. Mor olanı sevecektir.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Geçen gün pembenin en sevdiği renk olduğunu çünkü prenses gibi hissetmesini sağladığını söylemiş-
n. Bektan bir ağabey mi olmak istiyorsun, Cal?”

Bunun üzerine dudakları titredi ve babalarımın biri kahkahasını bastırmak için arkamızda öksürünce seyircilerimiz olduğunu hatırladım.

“Ben sadece mor bir elbise onu öldürmez diyorum,” diye tartıştı. İkimizin de eline almaya zahmet etmediği diğer elbiseye göz atarak, “Sarı olana ne dersin?” dedi.

“Sarıyı seviyor mu?” diye sordum.

“Bence bütün renkleri seviyor.”

“Ama en çok pembeyi seviyor.”

“Ben de en çok akıl sağlığımı seviyorum, o yüzden birine karar verip gidelim.”

Arkamızdan bir kahkaha daha geldi. Belki biraz fazla abartılı bir şekilde iç çekerek babalarımın döndüm. “Siz seçin şu lanet elbiseyi.”

Babacığım sırtıttı. “Ben mavi severim. Mavisi yok muymuş?” diye sordu, mavinin bir seçenek olmadığını çok iyi bilmesine rağmen.

İnleyerek yine erkek arkadaşımın döndüm. “Tamam, yeter. Gözlerini kapat.” Söylediğimi yapınca üç elbiseyi de kollarıma aldım. “Bakmak yok. Elinle uzan, dokunduğunu alacağız. Sözümden dönmek yok.”

“Bana uyar.” Parmaklarını elbiselerden birine doladı. “Hangisi bu?”

Aşağı doğru baktım. “Sarı.”

Gözlerini açınca birbirimize neşe ve şüphe karışımı bir ifadeyle baktık. “Sence pembeyi almazsak bizden sonsuza kadar nefret etmez mi?” diye fısıldadım titreyen dudaklarla.

“Yok, bunu alalım. Oldukça... gün ışığı benzeri bir renk.” Sırtıttı, sarı elbiseyi aldı ve tezgâhın üzerine bıraktı.

Bir azize kadar sabırlı kadın geri döndüğünde -yaklaşık yirmi dakikadır o elbiselere bakıyorduk- sarı kostümü düzgünce katladı ve üzerinde küçük penguenler olan tatlı mı tatlı bir ambalaj kâğıdına sardı. Cal poşeti aldığı sırada vedalarımızı ederken kadının söyledikleri bir çukura girip ölmeyi istememe yol açtı.

“Satın aldığınız için teşekkürler. Kızınız bu elbiseyle çok tatlı görünecek!”

Yine mi?

Birisi ikinci kez Maddie'yi kızımız sanıyordu ve çok umursamam da babalarımın önünde gerçekleşmesi, yorum yapmasalar bile tamamen küçük düşürücü bir durumdu.

Birkaç saat sonra evdeyken babalarım yılbaşı partisi için arkadaşlarının evine gitmek üzere hazırlanıyordu. İstersek bizim de gelebileceğimiz konusunda ısrar etseler de çoktan plan yaptığımızı söyledim. Cal'in hakkında hiçbir şey bilmediği planlar.

"Yarın görüşürüz." Babacığım yanağımlı öperken babam elinde şarap şişesiyle kapıda bekledi. "İyi eğlenceler ve mutlu yıllar."

Arkalarından kapıyı kapattığım anda Cal beni omzuna atıp kucuma vurdu. "Tanrım, bunu çok uzun zamandır bekliyordum."

Kanepeye oturup beni kucığına çekerken kahkahalara boğuldum. "Bugün eğlendin mi? Bizimle geldikleri için üzgünüm, onları uzun zamandır görmemiştim ve..."

"Hey, özür dileme." Alnımı öptü. "Benim için hiç sorun değil. Babaların harika adamlar. Hatta benden hoşlanıyorlar galiba."

Gözlerimi devirdim. "Lütfen, sana *bayılıyorlar*. Yemin ederim benden çok seninle konuştular." Arabadaki aşırı uzun ve ciddi sohbetlerini -avukatlar ve dövmeler hakkında- hatırlayınca kıkırdadım. "Ayrıca babam da seviyor seni, güven bana. Sadece biraz daha sessizdir."

Kuşkulu görünüyordu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle." Garantiye almak için rahatlatıcı bir öpücük verdikten sonra mutfak duvarındaki saate göz attım. "Sürprizime hazırlanma vakti. Seksi görünsen iyi edersin, yoksa..."

"Yoksa..."

"Tatlı olarak seni yemem."

Cal yüzünü boynuma gömerek tenimde osuruk sesleri çıkarmaya başladı. Yüksek sesle cıyaklayıp tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama kıpırdamadı. Beni sırtüstü yatırdı ve üstüme tırmanıp göbeğimi gıdıkladı. Birdenbire zar zor nefes almaya başladım.

Bu güldüğüm için değildi.

Duvarlar üzerime kapanmaya başladı. Her daim sıcak ve davetkâr gelen ağırlığı ezici bir kaya gibi hissettirdi. Gülmeyi ve cıyaklamayı bıraktım, zihnim çok uzaklara süzülürken ellerim bedenimi onun kollarına demir atmasını sağladı.

“Grace?”

Onun sesi mi, yoksa hayal ürünüm mü olduğunu anlayamadım. Gözlerim kocaman açık olsa da hiçbir şey göremiyordu.

Kapana kısılmışlık hissinden, orada kendimi kurtaramaz vaziyette uzanırken benden çok daha güçlü birinin beni zapt ettiği, bana boyun eğdirdiği hissinden ötesini duyamadım.

“Grace.”

Şimdi iki ağır el başımı tutuyor, gözlerim doğruca koyu renkli gözbebeklerine bakıyordu. Fakat beynim yanıt vermedi, boğazım kuruydu; tek bir kelime dahi çıkaramıyordum...

“Hey, geçti. Güvendesin. Bana geri dön, sevgilim.”

Birkaç kez gözlerimi kırptırdım ve duvarlar her zamanki yerlerine döndü.

“C-Cal?”

Görüşüm nihayet odaklanınca erkek arkadaşımın perişan yüzüyle karşılaştım. “Nereye gittin öyle, *gün ışığı*?” Tekrar gözlerimi kırptım ve tek bir damla yaş aşağı düştü. “Konuş benimle, lütfen.”

“Kendimi kaybettim,” deyiverdim. Başka bir yaş, sonra bir tane daha yanağımdan aşağı akıyordu. “Ben ö-özür dilerim.”

“Asıl *ben* özür dilerim. Seni gıdıkladığım için mi oldu?” Çok stresli görünüyordu, yüzünü tamamen panik kapladığından dolayı ona az kalsın söylemeyecektim.

Ama karşımdaki Cal’di. En yakın arkadaşım, erkek arkadaşım, geleceğimdi ve bu tür şeyleri ondan saklayamazdım. O yüzden yavaşça başımla onaylayabildim. “Doğru düzgün nefes alamadım ve... bedenim beni ezdi ve... Özür dilerim Cal, seninle alakası yok. Kötü hissetmeni istemiyorum.”

Kanepeye oturduktan sonra, “Benim için endişelenme. Sen iyi misin? Sana yardım etmek için ne yapabilirim söyle,” dedi.

Başımı sallayarak ona gerçeği söyledim. “Biraz zamana ihtiyacım var.”

“Sen ne istersen, bebeğim. *Siktir*. Özür dilerim.” Bakışları benimkilerden ayrılmadı. Aklından geçen milyonlarca düşünceyi neredeyse *görebiliyordum*.

Sessiz bir dakika geçti ve kalp atışım normale döndü. Öyle gıdıklanmanın beni tetikleyeceğini düşünmemiştim ve onun kötü hisset-

mesinden nefret ediyordum. Çünkü onun suçu *değildi*. O yüzden kendime gelince yaklaşıp elini elime aldım. “Cal... Bunu bana kim yapsa korkardım. Aaron, Em, sen... Fark etmezdi, tamam mı? Seni seviyorum. Yemin ederim iyiyim ben. Anlık bir şeydi sadece. Gıdıklamanın beni tetiklediğini bile bilmiyordum,” dedim. “Ama şimdi biliyorum, diğer her şeyde yaptığımız gibi bunun üzerinde çalışacağız. Tamam mı?”

Biraz zaman alsa da sonunda çok hafifçe başıyla onayladı. “Tamam. İyi olduğuna emin misin?”

Kollarımı etrafına sardım ve boynundaki gül dövmesini öptüm. “Yemin ederim.”

Kollarını karnıma sardı, ardından beni göğsüne dayadı. “Seni seviyorum, Grace. Hem de çok fazla. Seni korkuttuğum için özür dilerim.”

“Özür dilemeyi bırak.” Dudaklarım yine boynuna değdi. “Biz bir ekibiz, değil mi?”

Asla bırakmak istemiyormuş gibi beni iyice kendine çekti. Ben de asla gitmek istemiyordum.

“Gelmiş geçmiş en iyi ekip, gün ışığı.”

Bir saat sonra Cal'in vücudundaki gerilimin neredeyse çoğunluğu kayboldu. Geriye kalanlarıysa sürprizimle yok etmeyi umuyordum.

Özel bir şey değildi ama bence yine de sevecekti.

Saçımı kıvrırmayı bitirdikten sonra banyodan çıktım ve Cal'in beni beklediği odama döndüm. Yatakta oturmuş telefonundaki bir şeye bakıyordu ama gözlerini bana çevirip giydiğim şeyi görünce ağzı tam anlamıyla açık kaldı.

Saldırıdan bu yana, cinselleştirilmekten korktuğum için beni seksi gösterecek dar, açık kıyafetler giymekten kaçınmıştım. Kıyafetlerin başıma gelenlerden sorumlu olmadığını bilsem de herhangi bir biçimde erkeklerin dikkatini çekmeye katlanamıyordum.

Fakat Cal'le her şey farklıydı.

Tüm kıvrımlarımı saran bu kısa, ince askılı, kırmızı elbiseyi giydiğimde bir et parçası gibi hissetmemiştim. Seksi hissediyordum, evet ama aynı zamanda özgüvenli ve daha sonra çıkardığımda bedenime tapınırken yapacakları konusunda heyecanlı hissediyordum.

Beni gözleriyle yiyip bitirmesine bakılırsa fantezilerim hiç de ihtimal dışı değildi.

"Siktir, gün ışığı. Nefes kesici görünüyorsun."

Dudaklarımı yaladım. "Sen de öyle."

Gerçekten öyle görünüyordu. Dövmeli kollarında sıyırdığı beyaz bır gömlek giymişti ve içim istemsizce ürperdi. Kumaş pantolonu ve havalı ayakkabılarıyla sahiden görülmeye değer bir manzaraydı.

Ona söylemek üzere olduklarım yüzünden neredeyse kötü hissedecektim.

"Ben, şey." Elleri kalçalarımaya değene ve bacaklarının arasında durana kadar yanına yürüdüm. "Uçuşumuzu planladıktan sonra birkaç restoranyı aradım ama hepsi doluydu, yani... Bu akşam dışarı çıkmıyoruz."

Başparmakları kaburgalarımaya daireler çizdi. "O zaman bu süslü kıyafetler niye?"

Yüzüm suçlulukla dolu haldeyken dudağımı ısırdım. "Senin *Armani* reklamında gibi gezinmeni görmek istedim aslında."

Cal gözlerini kırptı, sonra da başını arkaya atarak kahkaha patlattı. "Ciddi misin sen?"

"Evet?" Elimle boynundaki gül dövmesine dokundum ve onu tatlı tatlı okşadım. "Yani, aynı zamanda evde kalsak da hoş bir buluşma olsun istedim."

Gülümsedi. "Seni meleklerle benzer bir şekilde gördüğüm için her şeye değer."

"Elbisem kırmızı ama. Sence de daha çok şeytanımsı göstermiyor mu?"

Kalçamı daha sıkı tutup beni iyice kendine çekti. "Haklısın. Bu akşam en sevdiğim günaha benziyorsun."

Bir erkeğe -üstelik çocukluk odamda- ağaç misali tırmanmak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim ama şu anda buna sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım vardı.

Olmaz. Sonra yapabilirsin, seni azgın vahşi.

Şehvetle dolu çılgınlığımdan kendimi zorlukla sıyrarak bir adım geri gittim. "Gece henüz başlamadan rujumu mahvetme."

Güldü. "Hadi aşağı inelim."

Mutfaktan babamın meşhur etli böreğini, birkaç dilim havuçlu keki, fırında patatesi, iki şişe suyu ve peçeteleri aldı.

Sonrasında onu babalarımın küçük bir masayla iki sandalye koyduğu tavan arasındaki küçük terasa götürdüm. Neyse ki masa fırtınadan dolayı ıslak değildi. Terasımız çok büyük olmasa da fazlasıyla rahattı ve bahçeye bakıyordu.

Yiyeceklerle içecekleri güvenle masaya koyduktan sonra battaniye getirmek üzere içeri döndüm. İkimizin de üzerinde mont vardı ama benim bacaklarım çıplaktı ve burada kışların ne kadar sert olduğunu biliyordum.

Telefonumdan saate baktım, gece yarısına bir saatten az kalmıştı. Mükemmel.

“Buradan havai fişekleri görebileceğiz,” dedim, ardından yemeğimize başladık.

“Vay be.” Etli börekten bir lokma alınca gözleri büyüdü. “Çok iyi bu. Ev yapımı mı?”

“Evet.” Gururla sıırttım. “Hepsini babam yaptı. Kendisi şef sayılır.”

“Belli oluyor. Kahretsın.”

“Beğenmene sevindim.” Kendi dilimimden bir ısırık daha alırken tereddüt ettim. Yalnızca düşüncesi bile kalbimi hızlandırıyordu ancak kendime düşünecek zaman veremedi dudaklarım harekete geçti. “Bunlar beni rahatlatan yiyecekler, üçü de. Saldırıdan sonra hep bunları yemiştım. Pek iştahım yoktu ama babam bunlardan birini yapınca karşı koyamıyordum.”

Cal şakağımdan öpünce konuşmaya devam ettim. “Saatlerce burada oturur, kitap okur ya da film izlerdim ve hep bu üçünü yerdım. Ritüel gibiydi, sanırım. Güvenli ve rahat hissettiriyordu. Dışarı çıkmak istemiyordum, o yüzden burada olunca temiz hava da alabiliyordum.”

Sandalyesini benimkine yaklaştırdığını kolu omuzlarıma dolanana kadar fark etmedim. “Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim.” Yine şakağımdan öptü. “Seni seviyorum, gün ışığı ama aynı zamanda sana tahmin edeceğinden daha fazla hayranım.”

Tatlı sözleri kalbimi kavırıyor ve gitmesine izin vermiyordu. “Ben de seni seviyorum ve sana hayranım, biliyorsun değil mi? Dünya üzerindeki en iyi ağabey ve erkek arkadaşsın.”

“Deniyorum.”

Bunu üzgünce söyleyişi başımı çevirip gözlerine bakmamı sağladı.

"Ama öylesin. Sen benim kayamsın, Cal. Maddie sana, ona tüm dünyayı gümüş tabakta sunabilirmişsin gibi bakıyor ve bence yaparsın. O kavgılı aklından neler geçiriyor, aşkım?"

Dudaklarından yorgun bir iç çekiş çıktı. "Aynı şeyler işte. Kız kardeşim için yeterli olmadığımdan endişe ediyorum. İhtiyacın olan şekilde sana yardım edemeyeceğimden endişe ediyorum."

Yemeğimi masaya bıraktım, o da aynısını yaptı. Elimi yeni tıraş ettiği yanağına koyup başını kendime çevirdim. "Önümüzde zor zamanlar olacak, Cal. Hayat böyle. Ama sen hayatımı paylaşabileceğim en inanılmaz, en özverili ve en şefkatli adamsın. Seni seviyorum. Maddie de seviyor. Ne olursa olsun bu değişmeyecek."

Güm.

Uzaklarda bir havai fişek atıldı ve gökyüzünü kırmızıya boyadı. Cal'in gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan boğucu olabilecek kadar saf bir yoğunlukla doğruca ruhumun içine baktı.

Fakat hissettiğim tek şey karşımdaki adama duyduğum ölümsüz aşktı. Başımızın üzerinde bir havai fişek daha atıldı, mavi ışığı Cal'in esmer tenine yansıdı. Yutkundum, ben de yutkundum, tekrar konuşana ve dünyamı değiştirene dek kelimelerim aramızda asılı kaldı.

"Evlene benimle."

Güm.

Bu başka bir havai fişek miydi, yoksa kalbim miydi?

Bedenimin tamamen titremeye başlamasının nedeni soğuk değildi. "N-Ne? Şimdi mi?"

Nazik eli yüzümü avuçladı ve ona doğru yaslanarak rahatlamaya çalıştım. "Şimdi, gelecek sene, beş yıl sonra... Sen ne zaman istersen, gün ışığı. İster büyük bir düğün iste, istersen sadece ikimiz olalım de; umurumda değil. Tek istediğim bir gün karım olacağını ve senin kocan olacağımı bilmek çünkü sensiz bir hayat düşüncesine tahammül edemem, Grace. Hepsini, *her şeyi* seninle istiyorum. Mutlu sonumuza ulaşmamız için gerekirse sonsuzluğa kadar beklerim."

Aman Tanrım.

Başparmağı gözyaşlarımdan birini silene kadar ağladığımın farkına varamamıştım. Devam etmeden önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Şu anda yanımda yüzük yok," dedi neredeyse utanarak. Umurumda olmadığını söylemek üzereyken lafımı bilmiş

bir gülümsemeyle kesti. "Umurunda değil, biliyorum. Ama benim umurumda. Bu işi doğru düzgün yapmak istiyorum ve bir gün yapacağım. Bir dizimin üzerine çöküp o soruyu soracak..."

"Evet."

Bakakaldı. "Evet mi?"

"Seninle evlenirim, Cal."

"Ama daha dizimin üzerine çökmedi-"

"Umurumda değil. Çöktüğünde de cevabım *evet* olacak. Milyonlarca kez evet. Başka hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

Sonraki nefesimi alamadan Cal'in dudakları benimkilere kapandı. Bakışlarından dolayı beni yiyip bitirmesini bekliyordum ama dili benimkiyle buluşurken vücudumu nazikçe tutarak bütün engellerimi parçaladı. Birdenbire kucığında yan bir şekilde oturmaya başladım, hiç bırakmak istemeden kollarımı boynuna sararken elini sertçe sırtıma yerleştirmişti.

Başlarımızın üzerinde, içimde hissettiklerimi yansıtırçasına birkaç havai fişek daha patladı ancak benim tüm hislerim Cal'in benden çektiği saf duygulara odaklanmıştı. Zevk, rahatlık, güvenlik, aşk. İşte o zaman bana böyle nazikçe sarılan ve beni öpen adamın *gelecekteki kocam* olduğunu anladım.

Vay canına.

Göğsümde sıcak bir his çiçek açtı, her yanıma saf mutluluğun o sakinliğini yaydı. Eve dönüş gibi bir histi, sanki tam olarak burada olmam gerekiyordu. Cal'in kollarında olmalıydım, şimdi ve sonsuza dek. Gelecekteki kocamın kollarında olmalıydım.

Kesinlikle çabuk alışamayacağım türde bir farkındalıktı.

Açıkçası evliliği daha önce pek umursamamıştım. Diğer küçük kızların aksine hiç masal gibi bir düğün hayal etmemiştim veya aklımda tasarladığım mükemmel bir gelinlik yoktu.

Belki babalarım yıllardır birlikte olmalarına rağmen ben büyüye ne kadar resmi nikah kıyamadığından böyle bir şeyi anlamamıştım. Nihayet dünya evine girdiklerinde de sadece üçümüz ve yakın akrabalarımızla arkadaşlarımız vardı. Onlar umursamadıkları için tören hiç abartılı değildi.

Bana evliliğin nihai amaç olmadığını öğreten babalarımdı. Çünkü gerçek aşk önünde, parmaklarının ucundayken ve seni tatlı tatlı

arakten tek önemli olan iki ruhtu. Sadece o eşsiz, samimi ve ebedi
hüsnü önemli olan.

Ama Cal'le evlenmek istiyordum. Hem de nasıl.

Onu ezelden beri tanıyormuşum gibi hissetsem de aramızdaki şey
hâlâ yeni olduğundan tabii ki yakında olmayacaktı ama bir gün ola-
cağı güvencesi *doğru* hissettiriyordu. Bir gün ona kocam diyebilecek
ve onun karısı olacaktım.

Bu tam bir delilikti, değil mi?

Saatler gibi gelen sürenin ardından geri çekildik ama Cal'in du-
dakları çok uzaklaşmadı. Islak ve tembel öpücükleri boynumdaki
tüyleri diken diken etti, daha rahat ulaşsın diye başımı omzuna yas-
ladım. Tenimdeki sıcak ağzının tadını çıkarırken dudaklarımdan en-
gelleyemediğim bir soru çıktı. "Benimle her şeyi istediğini söyledin.
Neyi kastediyorsun?"

Hemen cevap vermedi. Büyük ellerinden biri battaniyenin altın-
dan kısa elbisemin ucuyla oynayarak beni çıldırttı ve salt arzudan ba-
yılmak üzere değilmişim gibi boynumu öpmeye devam etti. Nihayet,
"Sana istediğin her şeyi, istediğin zaman vereceğimi kastediyorum
çünkü şimdi yüzünde parlayan mutluluğu korumak için her şeyi ya-
parım, gün ışığı," dedi.

"Peki ya *senin* istediklerin?" diye sordum sessizce, sözlerindeki tat-
lılık boğazımı, şu anda kavrayamadığım saf duygularla tıkadı.

"Seninle evlenmek istiyorum," diyerek kulağımın arkasına tek bir
öpücük kondurdu. "Sen üniversiteyi bitirdikten sonra aynı eve çık-
alım istiyorum." İtirafıyla nefesim kesilirken bir daha öptü. "Bir gün
baba olmayı da çok isterim."

Tamam, artık resmileşmişti. Artık nefes almıyordum.

Bu kadar tatlı davranıp aynı zamanda bana fena şeyler yaparken
nasıl alabilirdim ki?

Ağzım açıldı ancak tek bir kelime bile çıkmadı. Nereden başlasam
bilemiyordum.

"S-Sen aynı eve taşınmamızı mı istiyorsun?" Kabul etmem gere-
kirse son günlerde bu düşünce aklımdan defalarca geçmişti ama onun
da benimle aynı hisleri paylaştığını bilmek içime bir elektrik ve umut
dalgası gönderdi.

Çenemi öptü. "İstiyorum. İşten döndüğümde seni orada bulmayı her şeyden çok istiyorum. Sen benim güvenli limanımsın, gün ışığı."

"Sen de benim," diye fısıldadım dudaklarına doğru, gözyaşlarım akmak üzereydi. "Mezun olduktan sonra yeni bir yer gerecek, yani..."

Cal boynuma doğru gülümsedi. "Vakti geldiğinde konuşacağız, değil mi?"

Başım la onayladım ama itirafının ikinci yarısını aklımdan çıkaramıyordum. Sesim utangaç bir fısıltı halinde çıktı. "Bir gün bebeğimiz mi olsun istiyorsun?"

Öyle kısık ve erkeksi bir sesle kıkırdadı ki bacaklarımı birbirine bastırdım. "Neden bu kadar şaşırmış gibi konuşuyorsun?"

Yanaklarıma koyu bir kızarıklık yayıldı ve saklamamı sağlayan karanlığa minnettardım. "Şaşırmadım. Ben... Bilmiyorum, heyecanlandım?"

Gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi?"

"Şimdi kim şaşırmış gibi konuşuyormuş, ha?" diye sataştım.

Kalçamı sıktı. "Benimle bebek yapmak için sahiden heyecanlı mısın?" Sesinde samimi bir hayret vardı, savunmasız görünmesine neden oluyordu.

"Evet, gerçekten." Burnunun ucuna yumuşak bir öpücük kondurdum. "Tıpkı harika bir ağabey olduğun gibi harika bir baba olursun."

"Seni seviyorum." Fısıltısı omurgama bir ürperti gönderdi. "Sen her şeyimsin, gün ışığı. Hayatımızın geri kalanı için sabırsızlanıyorum."

Beni yeniden öptü ve yemeklerimiz masada unutuldu. Dışarıda havai fişekler patladı, sessiz çocukluk sokağım birdenbire yeni yılı karşılayan komşularla dolmaya başlarken ben de Cal'in içimdeki yavaş, tutkulu darbelerini karşılıyordum. Nazik öpücükleriyle ve derinden inlemeleriyle.

Bedenlerimiz zevkle titrerken ve birlikle yukarıdan inerken Cal beni iri kollarına aldı; güvenlik ve saf sevgi etrafımı öyle bir sardı ki başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Bölüm 42

CAL

Warlington uçuşumuzdan önceki akşam Grace'e birden ilham geldi. Hiç tereddüt etmeden çantasından laptopunu alarak aşağıdan atıştırmalık getireceğime söz verip odasından ayrıldım.

Beş dakika sonra dolu buzdolabını incelerken arkamdan gelen bir ses az kalsın elime aldığım su şişesini düşürmeme neden oluyordu.

"Selam, Cal."

"*Siketim.*" Elim kalbime giderken arkamı döndüm ve Daniel'in örtülü bir neşeyle bana baktığını gördüm. "*Siktir. Yani, kahretsin. Affedersiniz, geldiğinizi duymadım.*"

"Sorun değil. Seni korkuttuğum için üzgünüm." Dudakları hafifçe kıvrıldı ama bu ciddi adamda o kadar nadir gördüğüm bir ifadeydi ki hayal ediyor da olabilirdim.

"Önemli değil," dedim hızla. Suyu bulduktan sonra buzdolabını kapatarak tüm cesaretimi topladım ve sordum.

"Buralarda atıştırmalık var mı? Kitabını yazıyor diye yukarıya, Grace'e götürecektim ama bir şey bulamadım."

"Var tabii. Buradalar." Tezgâhın üzerindeki dolaplardan birinin yanına gitti ve hakikaten de içi abur cuburla doluydu. Daniel bir kutu *Cheez-It* alarak bana uzattı. "Çocukken bunlara kafayı takmıştı."

Dudaklarım neşeyle kıvrıldı. Grace'in bu özelliğini bilmiyordum. Bunu özellikle sert babasından öğrenmiş olmam daha da özel kılıyordu. "Teşekkür ederim."

Ona doğru hafifçe gülümseyebildim ve merdivenlere doğru yarı dönmüşken tekrar konuştu. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Hay sikeyim.

Hissettiğim mutlak korkuyu gizlemek için elimden geleni yaptım ve mümkün olan en soğukkanlı biçimde, "Tabii," diyebildim.

Daniel'in peşinden oturma odasına giderken kızından uzak durmamı talep edecek kadar benden nefret ediyor mu acaba, diye düşündüm. Grace, birlikte olmamızı istediği müddetçe ondan uzak duracağımı sanmıyordum ama babasının kızı için doğru adam olmadığımı düşünmesi ihtimali beni mahvetmişti.

Devasa koltuğa oturdu, ben de atıştırmalıkları sehpaye bırakarak aynı şeyi yaptım. Tuttuğunu koparan bir avukat olan Daniel'in açık sözlü, boş laf etmeyen bir adam olduğunu tahmin etmeliydim. Yine de "Grace'i seviyor musun?" dediğinde kendimi tam olarak darbeye hazırlamamıştım.

Kalbimin ölümcül bir tempoda atmasına rağmen tereddüt etmedim. "Seviyorum, efendim."

Koltukta geriye yaslanırken aramızdaki sessizlik uzadı. Birkaç, en fazla beş saniye sürmüş olsa da aşırı çalışan beynimde lanet bir sonsuzluk gibi hissettirdi ve en sonunda, "Sana inanıyorum," dedi.

Ne?

"Ö-Öyle mi?"

Yoğun bakışları beni yerime sabitledi ve sinmemek için tüm içgüdülerimle savaştım. Aşırı kaslı, 1.90 cm boyunda biri olabilirdim ama tehdit edildiğimde anlardım.

Daniel yavaşça başını sallayarak beni ıstıraptan kurtardı. "Küçük şeylerden belli oluyor," derken gözleri oturma odasında dolaştı. "Bize çizimleri anlattı."

Nedendir bilmem, yutkundum. Az önce kızına duyduğum hislerin samimiyetine inandığını söylemişti ama bu, benden *hoşlandığı* anlamına gelmiyordu.

Konuşmaya devam ettiğine minnettardım çünkü şu anda dene-
sem dahi tek bir kelime dahi söyleyemezdim. Aptal boğazım tıkan-
mıştı.

"Bize her şeyi anlattı," diye devam etti Daniel. "Onu o partiden nasıl aldığını ve bir yemek kamyonuna götürdüğünü. Seçimlerini her

aman desteklediğini ve onu neşelendirdiğini. Arkadaşa ihtiyacı var-
ken yanında olduğunu.”

Boğazımdaki yumruyla beraber yutkundum. “Onun için her şeyi
vaparım.”

Yüzündeki ukala gülümsemeyi hayal ediyor olamazdım. “Aaron
da bir o kadar bahsetti.”

Bir dakika...

“Aaron’la benim hakkımda konuştunuz mu?”

“Tabii ki konuştum.” Koltukta kıpırdandı, bakışları benimkilerle
buluştu. “Grace bize Noel’i bir arkadaşıyla geçireceğini ve o arka-
daşın Aaron’ın arkadaşlarından biri olduğunu söylediğinde detayları
öğrenmek için onu aradım. Kızımın her daim güvende olduğundan
ve ilgilenildiğinden emin olmak baba olarak görevim.”

“Anlıyorum.”

“Güzel.” Bana yoğun bir şekilde baktığını gören biri, ruhumun
içini görmeye çalıştığını düşünürdü. Dürüst olmam gerekirse muh-
temelen görüyordu da. “Yeğenim bana ne dedi biliyor musun?” Ce-
vabımı beklemedi. “Güldü ve tam olarak aktarıyorum. ‘Kesinlikle
erkek arkadaşı. O ikisi hiç gizleyemiyor.’ Ama bu konuda endişelen-
memeliymişiz.”

O küçük pislği var ya...

“İyi bir adam olduğunu söyledi,” diye devam etti Daniel. “Ve onu
sana emanet edebildiğini söyledi. Yani ben de bir şekilde sana güven-
dim. Ve tanıştığımızda bu sezgimin yanlış olmadığını görünce rahat-
ladım.” Dirsekleri dizlerine gelecek şekilde yer değiştirdi. Grace’in
babası dosdoğru bana bakarak, “Başına gelenleri anlattığını tahmin
ediyorum,” dedi.

“Anlattı.”

“Durumu nasıl?”

Bu soru beni gafil avladı. O da bunu fark etmiş olmalıydı çünkü
şunu ekledi. “Sürekli zihinsel sağlığını soruyoruz ama bize her şeyi
anlattığına inanacak kadar saf değilim. Ebeveynlerin çocuklarının
hayatının her küçük detayını bilmemesi gerekir ve normal bir şey.
Ama daha önce ciddi ya da değil, ilişkisi olmadı. Bu değişikliğin onu
etkileyeceğinden endişe etmeden duramıyorum.”

“İyi olduğunu temin ederim, efendim,” dedim dürüstçe. “Biraz

daha... güvensiz hissettiği zamanlar oluyor diyebilirim. Ama üzerinde çalışıyor. Hâlâ terapistiyle görüşüyor ve hence çok yardımı oluyor. Bir şeyler hakkında nadiren rahatsızlık hissediyor, öyle olduğunda da hakkında konuşup çözüyoruz. Ben asla ama asla sınırlarına saygısızlık etmem.”

Başıyla onayladı, derin düşüncelere dalmış görünüyordu ve yeniden başım dönmeye başladı. Belki yanlış şeyi söylemişim? Ama doğrudu. *Bizim* doğrudumdu. Grace benim yanımda rahatsız değildi; olsa bana söyleyeceğini biliyordum çünkü bir numaralı kuralımız buydu.

Ne var ki resmin tamamını görmüyor olabileceğim kafama dank etti. Babasının benim görmediğim bir şeyi görmesi, Grace’in ihtiyaçlarını benden daha iyi bilmesi muhtemeldi ve...

“Bana efendim demek zorunda değilsin.” Bir dakika, ne? “Daniel diyebilirsin. Artık aileyiz ne de olsa.”

Şu anda rüya mı görüyordum?

“O kadar sersemlemiş görünme.” Sırttı.

Gözlerimi kırptırdım. “Affedersin efendim... *Daniel*. Sıçayım, affedersin. Affedersin. Ben sandım ki...” Gergin bir oğlan gibi ense mi kaşıdım. “Benden pek de hoşlanmıyorsun sandım.”

Kıkırdadı. “Ah, senden hoşlanıyorum, Cal. O konuda hiç endişelenme.” Arkamdaki bir yere odaklanırken gözleri parladı. “Gördün mü, hayatım? Hâlâ Korkunç Baba rolünü oynayabiliyorum.”

Marcus merdivenlerden bize doğru geldi, kocasına sevgiyle gözlerini devirdi. Birkaç saniye sonra koltukta yanıma otururken bir el omzumu sıktı.

“Seninle Korkunç Baba konuşması yapmasını engellemeye çalıştım ama dinlemedi,” diyen Marcus’un yüzündeki gülümseme hiç gitmemişti. Akrabalık olsun ya da olmasın, tıpkı kızı gibi gün ışığıydı. Şimdi kime çektiğini görüyordum. “Dramatik bir göt olmak istedi.”

Şimdi gözlerini devirme sırası Daniel’deydi. “Eh, işe yaradı ama. Cal ondan nefret ettiğimi sanmış.”

Marcus’un patlayan kahkahası odayı doldurdu. “Bu adama güvenme, Cal. Seni en başından beri sevdik. Gracie nerede bu arada?”

Dakikalar geçti ve Grace’in babalarıyla her şeyden konuşurken

ahpadaki atıştırma malikar çoktan unutuldu. Bana biraz daha Maddie'yi sordular ve fotoğrafını görmekte ısrar ettikten sonra kızlarını biraz daha utandırmak için aile albümlerini getirmenin adil olacağını düşündüler.

Bebek ve yürümeye başlamış Grace'in fotoğraflarına baktığımız süre boyunca yüzüme haylaz bir sırıtış hakimdi.

"Bunu okuldaki ilk gününde çekti," dedi Marcus.

Sahiden de okulun önünde genişçe gülümseyen Grace'in minyatür versiyonuydu. Mavi bir üniforma giymişti ve sarı saçları iki örgü yapılmıştı. Ancak nedense dikkatimi çeken küçük ellerinde tuttuğu pembe sırt çantası oldu.

Maddie'nin görüntüsü zihnime hücum etti, sonsuza kadar aklıma kazınmak istediğim Grace'in bebeklik fotoğraflarıyla birleşti çünkü ansızın, binlerce patlama gücündeki gerçek yüzüme çarptı.

İçime bebek ateşi düşmüştü. Hem de *sert* bir şekilde.

Gün ışıqlımla, prensesimle ve annesine çok benzeyeceğinden kalbimi hemen çalacak küçük gün ışıqlıyla mükemmel geleceğimi yine hayal ederken göğsümün içinde sıcak bir his büyüdü.

İşte o zaman ve orada, hiçbir şeyin beni hayatımın geri kalanını kızlarımla geçirmek kadar mutlu etmeyeceğini anladım. Belki bir ya da iki köpekle.

Küçükken örnek alacağım bir baba figürünün olmadığı düşünülürse baba olma düşüncesi muhtemelen beni korkutmalıydı. Ama Grace haklıydı; ben iyi bir ağabeydim ve o yanımda olduğu sürece mümkün olan en iyi baba olacaktım.

"Fotoğraf albümlerini çıkarmış olamazsınız." Keskin bir ses arkamızda duyuldu. "*Olamazsınız.*"

Güldüm, Grace'in şu anda babalarına ölümcül bakışlar attığı yere omzumun üstünden baktım. "Hadi ama, gün ışıqlı, yapma. Şu tombul yanaklara bak."

Albümü elimden kapıp sertçe kapattı. "Beni *yine* utandırmanız bayağı uzun sürdü."

Marcus kıkırdadı. "Bebeklik fotoğraflarında utanılacak bir şey yok, drama kraliçesi. Cal'e bebekken ne kadar tatlı olduğunu gösteriyorduk."

“Ben de bana atıştırmalık getirdiğini sanıyordum.” Orta sehpaye oturarak *Cheez-It* paketini açtı. “Er ya da geç bana karşı cephe alacağınızı tahmin etmeliydim.”

Daniel bir kolunu koltuğun arkasına atıp kızına ukala bir gülümsemeyle baktı. “Zavallı şey.”

Grace ona dil çıkardı. “Haksızlık bu. Bu evde çok fazla testosteron var. Bana Maddie lazım.”

Sözcükleri kalbimi sarmaladı ve *sıktı*. “Yoo. Siz ikiniz hep bana karşı cephe alıyorsunuz. Bir rahat verin,” dedim öylesine, kalbim deli gibi atıyor olsa da.

“Yazık sana.” Sırıttı.

Bebeklik fotoğraflarını görmemden hoşlanmıyor olsa da dördümüz aile albümlerini kurcalarken yanıma sokuldu. Daniel’le konuşmamızın ardından odadaki hava hafıfledi ve... evdeymiş, buraya aitmiş gibi hissettim. Grace’in yanında hep evimdeymiş gibi hissediyordum ancak bu seferki farklıydı. Şimdi, tıpkı onun Maddie’ye karşı hissettiği gibi ben de ailesinin benim parçam olduğunu hissediyordum. Saatler sonra onu kollarıma aldığımda bir gün kendi ailemizi kurma düşüncesiyle uyuyakaldım.

Bölüm 43

GRACE

Sıcaklık isteğiyle ellerimi dumanı tüten sıcak çikolatanın etrafına sardım, bir yandan da gerginlikle ayağımı ahşap zemine vuruyordum. Saniyeler sonra Luke laptopu kapattı ve kendi kupasını dudaklarına götürüp bir yudum alırken küstahça sırıttı.

“Uyuzluk yapma.” Ona gözlerimi kısarak baktım, gerginlikle yorumunu bekledim. “Ne düşünüyorsun? Daha ilk taslak, o yüzden...”

“Rahatla.” Kahvesini indirdi ve elinin tersini laptopuma vurdu. “Çok beğendim, Grace. Hikâye mantıklı ve karakterler iyi işlenmiş. Köpek de cabası. Birkaç yorum bıraktım ama kesinlikle büyük bir sorun görmüyorum.”

Ayağımın iğrenç sallanışı durdu ve daha rahat nefes alabildim. “Gerçekten mi?”

“Tabii ki. Sana yalan söylemem. Arkadaşımsın sonuçta,” diye temin edince ona inandım.

Son birkaç haftada Luke’un tavrı böyleydi. Onu reddettikten sonra bana böyle güzel destek vermeye devam etmesi, hakkında çok şey anlatıyordu. Cal’i biliyordu, hatra tahmin ettiğini söylemişti. Birlikte olmamızın mantıklı olduğunu belirtmişti.

Her cumartesi sabahı The Teal Rose’a gelmeye devam ediyordu ve ilk taslağımın beta okuyucusu olmaktan heyecan duyuyordu; ona inanılmaz minnettardım.

“Birkaç çocuğa okuyup hoşlarına gidip gitmediğine bakman iyi bir fikir olur,” diye ekledi. “Ailenden birine belki?”

Aklım Maddie'ye ve kitap sevgisine kaydı. Tamam, bu prenses ya da denizkızı hikâyesi değildi ama içinde Sammy vardı. Dikkatini çekmeye yetmeliydi. "Yapabilirim."

Yaklaşık bir saat daha kafede kaldık, o lakros antrenmanına gide- ne kadar sohbet ettik. Günün geri kalanında boştum ve Em'in de boş olduğunu biliyordum, o yüzden ne yaptığını öğrenmek için ona hızlı bir mesaj attım. Geceyi Cal'de geçirdikten sonra bu sabah yurda döndüğümde orada yoktu. Şimdi düşünüyordum da dünden beri ondan haber almamıştım.

Muhtemelen önemli bir şey değildi. Kötü bir şey olmuş olsa emim arkadaşlarımız şimdiye kadar bana haber verirdi... değil mi?

Yurdumuza doğru yola çıkmak üzereyken telefonum gelen mesajla titreyip beni rahatlatmıştı.

Em: Selam, tatlım. Kusura bakma, ortalıkta yoktum. Şimdi meşgulüm ama sonra görüşür müyüz? x

Meşgul Emily sıra dışı olmadığından rahatlamış bir şekilde kampüsten ayrıldım.

Midemin guruldaması, huysuzlaşmadan önce içini bir şeyle doldurmam gerektiğinin sinyallerini veriyordu, o yüzden yirmi dakika sonra kendimi The Spoon'da siparişimi beklerken buldum.

Garsonlardan biri Aaron'ın akşama kadar gelmeyeceğini söyleyince onun için de bir şeyler alıp dairesine doğru yola koyuldum. Boş günlerinde ya spor salonunda olur ya da televizyonun önüne uzanıp televizyon izler veya oyun oynardı -bazen Cal'le-, dolayısıyla onu evinde aramak için çok düşünmeme gerek yoktu.

On dakika sonra evinin kapısını çaldığımda hatamı anladım.

Geleceğim zaman hep mesaj atardım ancak bu kez tamamen aklımdan çıkmıştı. Bu *büyük* bir hataydı çünkü öyle olduğunu diliyor olsam da kapının diğer tarafından bir kadın sesi geldiğini hayal etmiyordum.

Aaron kilitle uğraşırken, "Ben bakarım, bebeğim," diyerek gizemli kadına seslenmişti.

Bebeğim mi?! Kim bu b-

"Grace?" Bir saniye sonra gözlerim kuzenim çıplak göğsü ve panik dolu yüz ifadesiyle karşılaştı. "Ne halt ediyorsun sen burada?"

Görünüşe göre şu anda kıpırdamamaya kadar sersemlemiş olan tek kişi ben değildim.

Çünkü Aaron'ın hemen arkasında, yüzünde aynı panik dolu ifadeyle üzerinde sadece kuzenimin tişörtlerinden biri olan en yakın arkadaşım duruyordu.

Emily.

Çok şükür taytını giydikten sonra Aaron'ın odasından çıkan Emily'nin ilk söylediği şey, "Tam olarak görüldüğü gibi," oldu.

En yakın arkadaşım ve onu daha önce iç çamaşırıyla görmüştüm ama içeri girdiğimde yarı çıplak olmasının nedenini tam anlamıyla bildiğimden bu konuda rahat olamıyordum.

İyk. Zihnimdeki görüntüler gitseydi keşke.

The Spoon'dan getirdiğim yiyecekler orta sehpanın üzerinde, beş dakika kadar önce kuryenin getirdiği birkaç pizza kutusuyla beraber duruyordu ve hiç olmadığı kadar itici görünüyordu. Belli ki Aaron beni kurye zannetmiş, o yüzden açmadan önce kapının diğer tarafında kim olduğunu kontrol etmeye zahmet etmemişti.

Kuzenim şu anda bol pastırmalı bir dilimi kemiriyordu ve bir anlığına sırf azıcık acı çektiğini göreyim diye boğulmasını diledim.

Çünkü ben şu anda *çok fazla* acı çekiyordum.

"İkinizden biri bugün bana gerçek bir açıklama yapacak mı?" Özünde onları... iş üstünde yakalamama rağmen hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünen hainlere ters ters baktım.

"Açıklanacak pek bir şey yok," dedi Aaron dolu ağzıyla. İğrenç.

"Birbirinizden hoşlanmadığınızı sanıyordum?" Kısa süre önce kuzenimle, hem de hiç nazik olmayan bir şekilde uğraştığını net bir şekilde hatırladığım arkadaşşıma bir kaşımı kaldırarak baktım.

Omuzlarını silkip pizza kutusunu açtı ve kendine bir dilim aldı. "Bazen kavga ediyoruz ama ön sevişme gibi oluyor."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım inanamayarak, bu iki iğrenç salağa bakmamak için yüzümü ellerimle gizledim. Bunu söylemiş *olamazdı*.

Aaron kankalarından biriymişim ve az önce ödümü koparmamışlar gibi omzuma vurdu. "Sakin ol, G. Her şey yolunda. Eğleniyoruz."

Yalnızca ikisi arasında en çok beyin hücrelerine sahip kişi olduğundan arkadaşşıma baktım. "Ne yani, siz, ne bileyim işte, yatan arkadaşlar falan mısınız? Ne zamandır takılıyorsunuz?"

"Bir aydır? Belki iki?" diye cevapladı Aaron.

Başımı aniden ona çevirdim. "O kadar uzun zamandır mı?! *En yakın arkadaşşımla* oynadığını neden bana söylemedin?"

Bana ters ters baktı. "Senin bana Cal'le çıktığını *hemen* söylemen gibi mi?"

"Tuş," diye araya girdi Emily.

"Tamam, neyse ne." Yenilmiş bir iç çekişle kendimi kanepeye bıraktım. "Plan ne o zaman?"

"Plan, yaptığımız şeye devam etmemiz," dedi Emily, bir dilim daha alıp kutuyu gösterdi. "Sen de ye, bebeğim. Herkese yetecek kadar var."

"Artık aç değilim," diye mırıldandım.

Beynim bu hayat değiştiren bilgiyi işleyecek zaman bulamadan Aaron bir kolunu boynuma doladı ve beni kendime çekti. "Bırak beni, hayvan!" Alnıma öpücüklerle saldırmaya başlayınca onu itmeye çalıştım ancak isteyene kadar durma planı olmadığı ortadaydı.

Yenilmiş bir halde göğsünde iç çektim ve birkaç saniyelik düşünceli, dramatik sessizliğin ardından, "Aranız açılır da işler çirkinleşirse taraf tutmak istemiyorum sadece," dedim.

"Seni asla o duruma sokmayız," diye güvence verdi Emily.

"Hem siz Cal'le ayrılırsanız beni o duruma sokacaksınız zaten," diye açıkladı Aaron. Sonra hızla ekledi. "Hiç ayrılacağınızı düşünmüyorum, onu kastetmedim. Demeye çalıştığım şu; anlayışla ve doğru tutumla yaklaşmazsak her durumun karmaşıklaşma potansiyeli var. Senin bunu yapabileceğini biliyorum, o yüzden endişeli değilim."

"Ben de öyle." Emily gülümsedi. "Bak Grace, burada hepimiz yetişkiniz. Aramızdaki bu durum bir süre tuhaf gelebilir ama devam ettirdiğimiz bu... ilişkiyi ikimiz de istiyoruz ve desteğine gerçekten minnettar oluruz."

"Tabii ki sizi destekliyorum. Zaten ihtiyacınız yok ama destekliyorum," diye temin ettim. "Sadece... yeni hissettiriyor, o kadar. Alışırım."

Alışacağımı da biliyordum. Hayatımdaki iki önemli insan birlikte mutluluğu buluyorsa ben kimdim ki yollarına çıkacaktım?

“Bir dakika.” Aniden anlayınca Em’e döndüm. “Bir arkadaşınla olduğunu söylediğin bunca zaman... onunla mıydın?”

En yakın arkadaşım sahte bir teslim oluşla ellerini kaldırdı.

“Suçumu kabul ediyorum, bebeğim.”

“Sana inanamıyorum.” Bugün belki yüzüncü kez ona ters ters baktım ama gülümsememi saklayamadım. Başımı sallayarak getirdiğim yiyecek poşetine uzandım. Yemekler şimdiye kadar soğumuştur herhalde. “Eh, bu aradan çıktığına göre ikiniz de ders için yazdığım çocuk kitabını okumak ister misiniz?”

Sonraki iki saat boyunca üçümüz Aaron’ın oturma odasında oturduk; hiçbirimiz dikkatimizi vermiyor olsak da arka planda bir aksiyon filmi oynuyordu. Bana evime yaptığım yolculuğu, babalarımın Cal hakkında ne düşündüğünü ve yeni ilişki durumum hakkında nasıl hissettiğimi sordular. İkisi de saldırıyı bildiğinden özgürce konuşabiliyordum. Gerçi anlatacak pek bir şey yoktu.

Bu kadar mutlu ya da hayatta hissettiğimi hatırlamıyordum... hem de hiç. Cal’le olmak sadece sevildiğimi ve güvende olduğumu hissettirmekle kalmıyor; aynı zamanda mantıklı, değerli, özgüvenli, yaptıklarım ve söylediklerim önemliymiş gibi hissetmemi sağlıyordu.

Ondan önce, yıllarca süren terapiyle karşımda duran iki kişinin de dahil olduğu ve her zaman olacağı harika destek sistemim sayesinde bunu zaten biliyordum.

Fakat birlikte olduktan sonra benim onun, onun da benim olduğunu bilmek; onu, beni ettiği kadar mutlu ettiğimi bilmek... hakikaten tarif edilemez bir duyguydu.

Birlikte olduğumuz her an enerji patlaması gibiydi; sanki hiçbir şey beni durduramaz ya da incitemezdi. Sanki sevgisi ve desteğiyle *her şeyi* yapabilirdim.

Aptalca olduğunun farkındaydım. Onunla tanışmadan önce de durdurulamaz bir güç olabileceğimi biliyordum ancak şimdi daha kolay geliyordu. Doğaldı, sanki yıllar önce içime ektiğim o yeni parçam nihayet çiçek açıyordu.

Sevginin insanı kurtaramayacağını, kişinin kendi kendini kurtarması gerektiğini söylerlerdi. Bunun her zaman doğru olduğunu dü-

şünmüyordum. Bence o kurtuluş tohumunu ilk eken kişi kendiniz olmalı ve sevginin onu sulamasına izin vermeliydiniz ki her durumda hayatta kalabilen güzeller güzeli, güçlü bir çiçek olsun.

Bu, bir ekip çalışmasıydı ve Cal'le biz kusursuz bir ekiptik.

Belki de bu yüzden geçen iki saat ve üç okunmamış mesajdan sonra birazcık endişelenmeye başladım.

Çalışıyordu, biliyordum ama yalnızca tek kelime veya gülme emojisi dahi olsa randevularının arasında mesaj atmaya zaman ayırırdı. Bazen de “seni seviyorum” yazardı.

Ancak cevap vermediğinden ve birkaç saati daha olduğundan Aaron'la Emily'nin yanında kaldım. Kendimi, aralarındaki bu anlaşmanın nasıl başladığının işkence edici öyküsüne teslim ettim.

“Başta ondan hoşlanmamıştım, o kadarı doğru.” Emily'nin ayağı Aaron'ın kucagındaydı, bir poşet karamelli patlamış mısır kemiriyordu. “Ama bir gece aynı partide denk geldik ve adamın teki beni yalnız bırakmayınca kuzenin onu dövmekle tehdit etti. Yalan söylemeyeceğim, bu beni biraz tahrik etti.”

“Çok fazla bilgi veriyorsun.”

“Bebeklik etme.” Aaron ayak bileğimi yakalayıp sıktı. Elini vurarak uzaklaştırdı geri zekâlı sadece güldü.

“Gerisi malum,” dedi Emily, ağzına tek bir patlamış mısır attı.

“Beni travmatik detaylardan kurtardığın için teşekkürler,” dedim ifadesiz bir şekilde.

“Hey! Daha geçen gün Cal'le seni birbirinizin yüzünü emerken yakaladım, o yüzden kapa çeneni, küçük hanım.” Aaron suçlayıcı parmağını bana doğru kaldırdı. “Asıl o travmatikti.”

Gözlerimi devirdim. “Bununla yaşamayı öğren, ezik.”

O cevap vermek üzereyken telefonum çaldı. Arayan kişiye tek bir bakış attığımda midem altüst olarak bir bulantı yerleşti. “Cal.”

Her şeyin boka sardığını nereden anladığımı bilmiyordum. Anlamıştım işte. İçgüdülerimin doğru olduğunu öğrenmek için telefonu açmama gerek yoktu ama yine de açtım.

“Hey. Her şey yolunda mı?” diye sorarken başparmağımın tırnağını kemiriyordum.

Birkaç saniye boyunca diğer taraftan sadece yüksek nefes sesi geldi. Şu anda çıkaramayacak kadar gergin olduğum arka plan sesleri de vardı.

“Cal?” diye sordum tekrar çünkü bir şey söylemiyordu, kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi hissediyordum. Göz ucuyla Aaron’ın ve Emily’nin kanepede doğrulduğunu, dikkatlerini bana verdiğini gördüm.

Cal nihayet konuştuğunda sesi boğuk ve acılıydı; tüm dünyam durup ayaklarımın altında parçalandı.

“Maddie. Bir kaza olmuş. O... *Siktir*. Hastanede.”

Bölüm 44

CAL

Göğsümde beni içten içe yiyen ve kanayan ruhumu azar azar tüketen kara bir delik vardı.

Ne hissedebiliyor ne umursayabiliyor ne de onu durdurabiliyordum.

Telefonum titreyen ellerimde çaldı ve hemen geleceğini söyleyen Grace'in sakinleştirici sözleri bile beni bu siktiğimin kâbusundan uyandırmaya yetmedi.

Bunun eninde sonunda gerçekleşeceğini bilmem garipti. Belki tam olarak bunu değil ama aile hayatımızın yakın zamanda patlayacak bir saatli bomba olduğundan her daim şüpheleniyordum.

Benim hatamdı. Durumu düzeltecek hiçbir şey yapmayarak buraya kadar gelmesine izin vermiştim.

Bir kez daha ailem Maddie'yi yüzüstü bırakmıştı. Ama bu kez onu acil servise götüren *benim* ihmalimdi.

Annem aradığında Oscar'a dövme yapıyordum. Çalışırken telefonumu pek açmazdım ama o asla ama *asla* aramadığı için arayan kişiyi gördüğüm anda anlamıştım. Anlamıştım işte.

Pete'la kavga etmişti ve bu da Pete'in çantalarını toplayıp gitmesiyle sonuçlanmıştı. Bu sefer temelli demişti. Çok şükür. En azından anlatacaklarının bu kadar olduğunu düşünerek ilk aklıma gelen bu olmuştu. Annem şu anda göremiyor olsa da Pete'in hayatımızdan çıkması ve bir daha asla dönmemesi lanetten çok lütuftu. Ama dahası da vardı.

Adam kapıdan çıkalı beş dakika olmadan annem içki dolabını açmış ve viskisini lanet şişesinden kafaya dikmişti. Sonra bir tane daha almıştı. Biliyordum çünkü her şeyi hıçkırıklarının arasında itiraf etmişti.

Bunların hepsi olurken kız kardeşim evdeydi. Annemizi kanepede, sarhoş ve hüngür hüngür ağlarken görünce yanına koşmuştu. Muhtemelen öldüğünü düşündüğü içindi. Yanına giderken annemin yerde bıraktığı şişeye takılmış ve başını orta sehpanın keskin köşesine vurmuştu.

Anneme hakkını vermem lazımdı, acınası durumuna rağmen ambulans çağırması gerektiğini anlayacak kadar ayılmıştı. İki şişe derinliğinde hiçliğe batmış olsa da kendine gelmesi için Maddie'nin ne kadar kan akıttığını ancak hayal edebiliyordum.

Şimdi, Maddie'nin başını diktikleri acil servisin dışındaki bekleme odasında tek başıma oturuyordum ve ne tür bir hasar aldığı hakkında en ufak fikrim bile yoktu. Beyin travması mı vardı, başka bir yerini mi incitmişti, yoksa çok kötü olduğu için bu gece, hatta birkaç gün hastanede mi kalması mı gerekecekti bilmiyordum.

Onun o küçük, kırılgan bedenini düşünmek nefes alamayacağım kadar boğulmama yol açıyordu. Kafa travmasını kaldıracak kadar güçlü olmayabilirdi... Şimdiden çok fazla kan kaybetmiş olabilirdi... Annem ambulansı çok geç aramış olabilirdi...

Yüzümü titreyen ellerimle kapattım ve kendimi kaybettim.

Hepsi benim suçumdu. Aklım olması gereken yerde değildi. Tek odağım kız kardeşim olmalıyken ben... başka şeylere dalmıştım. Uzun süredir işaretleri görmeyi reddediyordum, annemizin kendini toplayacağına ve bu felaketten kurtulacağımıza dair umudum beni kör etmişti. Tabii ki kurtulamamıştık, bu yüzden kız kardeşim siktigimin acil servisindeydi.

Eğer başaramazsa... Başına bir şey gelirse... "*Siktir.*"

Tüm bedenimin dönüp durduğunu, giderek aşağı çekildiğini hissettim ve...

"Cal."

Grace'in yumuşak, endişeli sesi boğucu çölün içinde temiz hava misali bana doğru sürüklendi ve bir anlığına bu kâbus kısa ömürlü bir rüyaya dönüştü.

“Cal...” Ellerini benimkinin üstüne getirerek onları yüzümden çekti.

Şu anda ona bakamazdım. Ona mıknaş misali çekilmekle savaşmak zorundayken olmazdı. Nazik öpücüğü gözyaşlarımı sildi. Maddie şu anda acil serviste yalnız ve korkuyorken bu kadar sevdiğim için suçlu hissettim. Grace ellerinden birini saçımın arkasına geçirdi, tırnaklarıyla kafa derimi nazikçe kaşıyarak beni yatıştırmaya çalıştı. “Ne oldu anlat, sevgilim.”

Ona bakmak için cesaretimi topladığımda yapmamış olmayı diledim.

Gözleri ağladığı için kızarmış ve şişmişti; kız kardeşim için o kadar perişan olmuştu ki yine kontrolü kaybetmeme sebep oldu. Konuşmadı. Sessizce kollarını bana doladı, ben de onu kucağıma çektim. Tatlı, tanıdık kokusu kalbimi sardı, öyle ki sonra ne yapacağımı düşünmek bile bir şeyleri kırmak istememe yol açtı.

“Lütfen,” diye inledi boynuma doğru. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki iz bırakabilirdi. Sikimde bile değildi. “Lütfen, olanları anlat. Beni belirsizlik içinde bırakma.”

Her şeyin farklı olmasını dileyerek, bizim için planlandığından çok emin olduğum o geleceğe özlem duyarak olanları ona anlattım.

Bir şey yapmam gerektiğini. Artık çok geç olduğunu. İşaretleri görmezden gelerek ne kadar bencilce davrandığımı, bunun kız kardeşime mal olduğunu...

Boğazım tıkanığında ve ne kadar denersem deneyeyim sözcükler artık çıkmaz olduğunda ikimiz de ağlıyorduk. Grace sakinleştikten sonra fısıldayarak, “Annen şimdi nerede?” diye sordu.

“Gözaltında.” Konuşurken sesim titredi. “Grace, ben... ben Maddie’nin velayetini almak için başvuracağım.”

İtirafım onu şok ettiyse bile göstermedi. “Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu onun yerine, boktan kalbimi yine sıkıştırmıştı.

“Olamazsın.” Boğazımdaki yumruyla birlikte yutkundum. “Sen... Sana bunu yapamam, Grace.”

Akıl sağlığım şanslıydı çünkü şu anda bu konuşmayı kaldıramazdım. Tam o sırada bir doktor bekleme odasına girdi. “Samuel Callaghan?”

Aceleyle ayağa kalkarken Grace’i de yanımda çektim.

“O nasıl?”

Doktor kısa bir süre kolumun altına sıkışmış Grace’e baktıktan sonra yavaşça bana döndü. “Uyanık ve iyileşiyor. Dikiş gerektiren yerdeki saçında hafif bir kesik var ama neyse ki çok fazla kan kaybetmemiş. Onu görmek ister misiniz?”

Hiçbir şey, kız kardeşimi hastane yatağında yatarken gördüğümdeki kalp kırıklığına beni hazırlayamazdı. Grace içeri girerken elimi sıkı, ikimiz de onu daha fazla korkutmamak için en sahte gülümsemelerimizi takınmıştık.

“Selam, prenses.” Yanında diz çökerek küçük, soğuk elini kendi tuttiren elime aldım. “Nasıl hissediyorsun?”

Maddie beni şaşırtarak gülümsedi. “Başım biraz ağrıyor ama doktor çok cesur olduğumu söyledi, o yüzden şimdi daha iyiyim galiba.” Gözleri arkama çevrildiğinde gülümsemesi genişledi. “Grace!”

“Selam, tatlım.” Gelip yanımda durdu ve Maddie’nin örtülü bacağını rahatlatıcı bir hareketle okşadı.

O kadar kaygılıydım ki doktor yeniden rahat bir gülümsemeyle gelene kadar hayvan çıkartmaları ve diğer çocuk süsleriyle dolu parlak sarı duvarları doğru düzgün fark etmedim. “Siz ağabeyisiniz, değil mi?” Başımla onayladım. “Bugün sizinle eve gidebilir mi?”

“Evet,” dedim tereddüt etmeden.

Kesik için bakım talimatlarını açıkladı ve hızlı bir kontrolün ardından eve gitmeye hazır olduğunu onayladıktan sonra yine normal bir şekilde nefes almaya başladım.

Kâbusun sona ermekten çok uzak olduğunu bilmiyordum.

GRACE

Cal benimle konuşmuyordu.

En azından özellikle gerekli olmadığı müddetçe. Bu da beni korkutuyordu.

Maddie’nin iyi olduğu ve eve gidebileceği onaylandıktan sonra Aaron’a gelişmeleri mesaj attım. Emily’yle birlikte, biraz yemek ve Maddie için birkaç oyuncak, ayrıca küçük kızın sevdiği ve hemen yatak odasına götürdüğü acayip büyük, pembe “Geçmiş Olsun” balonunu bırakmak üzere Cal’in dairesine uğradılar.

Fakat biz dinlenelim diye bir saat sonra gittiler. Cal'le yemeklerimizi bitirmemizin üzerinden on beş dakika geçmesine rağmen hâlâ tek bir kelime etmemişti. Aaron'la Em gider gitmez Maddie'yi yatırmıştı ve evde ürkütücü bir sessizlik vardı.

Bir aşamaya kadar hâlâ şokta olduğunu anlıyordum.

Biz tam hastaneden çıkarken annesi aramış, sosyal hizmetlerin iletişimde olacağını ve yapabildiği anda gönüllü olarak rehabilitasyona gideceğini söylemişti. Cal ancak birkaç kelime ettikten sonra telefonu kapatmıştı.

Sessizce, doğru düzgün birbirimize bakmadan otururken hastanede söyledikleri aklıma hücum etti.

Bunu sana yapamam, Grace.

Bunu derken neyi kastettiğine dair fikirlerim olsa da yara bandını tek seferde çekip bana söylemesini diliyordum.

Keşke benden ayrılmak istediğini söyleyecek cesareti bulsaydı.

“Konuşmak ister misin?” diye sordum, sağır edici sessizliğe artık dayanamayınca.

Bana bakmadan başıyla onayladı.

Derin bir nefes aldım. Cal'in şu anda iyi olmadığı ortadaydı, bu da gayet anlaşılır bir durumdu. Ayrıca bu yüzden ikimiz için de her zamankinden biraz daha fazla güçlü ve merhametli olmalıydım. Çünkü şu anda o bunu yapamazdı.

“Aklında ne var söyle,” diye başladım basitçe.

Yine de konuşmaya başlaması beş dakikasını daha aldı. Ama sabırlı olabilirdim. Onun için. İkimiz için.

“Bunun olacağını tahmin etmeliydim,” diye mırıldandı sonunda, gözleri masadan hiç ayrılmadı. “Annemin kendini toplayacağına çok fazla güvendim ama yapmamalıydım. İşaretler burnumun dibindeydi ve ben onları görmezden geldim.”

“Olanları öngörmene imkân yoktu, Cal.” Gözlerine bakmaya çalıştım ama nafileydi. “Lütfen, bu yüzden kendini cezalandırma.”

“Çok geç,” diye mırıldandı.

Tüm gücümü toplayarak içimden ona kadar saydım, ardından konuşmaya devam ettim. “Bu çok anlamsız. Olan oldu ve berbat bir durum ama ilerlemeye odaklanmalıyız. Maddie için.”

Bakışlarımız buluşana kadar başı yavaşça, çok yavaşça kalktı. Orada saf yıkım gördüm. “Biz mi?” Sesi fısıltı halindeydi.

“Seni bırakmayacağım, Cal.” Elimi uzatarak serçeparmağımı Jovmeli eline sürttüm. Şu anda dokunulmak istediğinden emin olmadığım için geri çekilmese de temasımızı en az seviyede tuttum. “Maddie’nin her daim önceliğin olduğunu anlıyorum derken yalan söylemiyordum.”

Beyninin içinde kopan fırtınayı görebiliyordum ve onunla tanıştığımndan beri ilk kez bunu durduracak bir şey yaptığını sanmıyordum. “Ben...” diye başladı ve kalbimin içinde, bir şekilde söyleyeceklerini anladım. “Ben bunu yapamam.”

Söylediği şeye rağmen sinirlerimi yuttum ve dışarıdan sakın görünmeye, sesimi düz tutmaya odaklandım. “Neyi yapamazsın?”

Hiçbir şey anlamıyormuşum gibi başını salladı. “Bu... Bu şeyi, Grace. Seni de bu kâbusun içine çekemem.”

“Hey.” Bu kez parmaklarımın hepsi kıpırdamayan eline sarıldı. “Bunun içine girmeyi *seçiyorum* çünkü seni seviyorum, tamam mı? İkinci de. Hiçbir yere gitmiyorum ve beni itmene izin vermeyi reddediyorum. Panikten böyle konuştuğunu, aslında bunu istemediğini biliyorum.”

Ama yine başını salladı ve elimi bıraktığında midem korkuyla burkuldu. “Panikle konuşmuyorum.”

Birdenbire en az boğazım kadar kuruyan dudaklarımı ıslattım.

“Ne demek istiyorsun?”

Eliyle gözlerini ovalarken yine göz göze gelmekten kaçındı. “Zamana ihtiyacım var.”

Zaman.

Bir kelimeyi çok fazla duyduğunuzda aklınızda bir anlam ifade etmemeye başladığı oldu mu hiç? Şu anda tam olarak o durumdaydım. Birisi fiziksel olarak defalarca “zaman” dediği için değil, başka bir şeye yer kalmayacak kadar beynimin içinde tekrar ettiği için.

Zaman. Zaman. Zaman.

Kaygı göğsümü sıktı ve bırakmayı reddetti. “Zaman,” diye tekrarladım. Dilimde yabancı bir kelime etkisi yarattı, tadı çok ekşiydi.

“Yarın daimi velayet için başvuracağım,” dedi. “Reşit olana kadar Maddie’nin yasal vasisi olacağım... Yani seninle baş başa bir haya-

tımız olmayacak, Grace. Artık sadece ikimiz olamayız. Birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyoruz, daha az süredir de beraberiz ve ben. senin özgürlüğünü elinden alamam.”

“Orada dur bakalım.” Sesimin her saniye daha da tedirginleşmesinden nefret ediyordum. “Bir; bunu zaten konuşmuştuk. Kız arkadaşın olmayı kabul etmeden önce de bunun olabileceğini biliyordum zaten, Cal. O yüzden bu yeni bir şeymiş gibi davranma. İki; hangi özgürlükten bahsediyorsun sen? Maddie yüzünden sana *zincirle bağlanacağımı* mı hissediyorsun ciddi?”

Aceleyle gözlerime baktı. “Ben öyle demek...”

“Ama öyle dedin.” *Derin nefesler, Grace. Derin nefesler.* Sesimi her zamanki yumuşak tonunda kalmaya zorlayarak ona sordum. “Hâlâ ayrılırsak Maddie’ye olabileceklerden mi korkuyorsun?”

Yutkundu. “Evet.”

“Tamam.” Başka bir gereksiz nefes aldım. “Anlıyorum. Ama beni itmene izin vermeyeceğim, Cal. *Asla* ayrılmama ihtimalimiz varken hem de. Çünkü ayrılacağımızı düşünmüyorum. Sen benim için doğru kişisin.”

“Sadece o değil.” Parmaklarını zaten karışmış saçlarından gerginlikle geçirdi. “Bu durumun ciddiyetini anladığımı sanmıyorum ve anlıyorum çünkü bu senin aile meselen değil.”

“Benim ailem *sensin.*”

Söylediğimi duymazdan geldi. “Ama artık uzun vadeli düşünmek zorundasın. Maddie yanıma taşınacak ve on sekizine girene kadar ayrılmayacak. Yani *on dört yıl* boyunca. Çocuğum varmış gibi olacak, Grace. Geçici bir şey değil ve ilişkimizi sonsuza kadar değiştirecek.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım sıkıştığım dişlerimin arasından. Çocuk olan *benmişim* gibi küçümseyen tavrı, bana böyle muamele etmesi sinirlerimi bozdu. Herhangi bir tepki göstermemek için kendimi çok zor tutuyordum. Eğer yaparsam hiçbir işe yaramazdı.

“Pek baş başa kalamayacağız,” diye devam etti, beni içten içe sömüren çaresizlikten habersizce. “Maddie çoğu zaman dibimizde olacak ve durum sadece bundan ibaret değil. Onu *ben* yetiştirmek zorundayım. Masraflarının tamamını. Bu da onunla alakalı her şeyi

benim karşılamak zorunda olduğum anlamına geliyor. Bu... bizim ilişkimiz için çok büyük bir baskı. Senin için. O kadar uzun süredir birlikte değiliz.”

“Biliyorum.” Artık öfkemin her kelimeme aktarılmasını durdurmak için çok geçti. “Sence ben evcilik mi oynuyorum? Başka nasıl anlatsam bilemiyorum. Cal, *seni seviyorum*. Seni her şeyimle seviyorum. Sen hayatımın aşkısın ve *bu*, insanların aşk uğruna yaptıkları bir şey.”

“Grace...”

“Bitirmedim.” Sandalyemden kalktım, birden kafesteki kuş gibi hissetmeye başlamıştım. Ellerimi ahşap masaya koyarak ona kısık ancak sert bir tonla şöyle dedim: “Maddie’yi kendi kız kardeşim gibi seviyorum ve ikiniz için de her şeyi ama her şeyi yaparım. Şimdiye kadar anladığınızı sanıyordum ama sanırım kendimi daha net ifade etmeliydim. Eh, o zaman dinle.”

Derin bir nefes alıp kendimi hazırladım.

“Mezun olur olmaz yanına taşınacağım. Adelaide’le stüdyoda tam zamanlı çalışma konusunda çoktan konuştum ve son birkaç yıldır biriktirdiğim parayla hem kirayı ödeyebilecek hem de Maddie’nin masraflarını karşılamana yardım edecek kadar param var. Hayır, duymak istemiyorum, Cal. Birlikteyse, karın ve çocuklarının annesi olacağsam *buna* katlanmak zorundasın. Benim inatçılığım, evet. Maddie benim çatım altında yaşayacaksa onun yiyecek, oyuncak, kıyafet ve başka her türlü masrafına ortak olacağımdan emin olabilirsin çünkü *aileler* böyle yapar.”

Avuçlarım terliyordu, kalbim hızlanmıştı ve başım dönüyordu. Cal’in alnına uzun bir öpücük kondurdum. “Zaman istedin, ben de sana veriyorum. Sadece lütfen seni bu dünyadaki her şeyden fazla sevdiğimi unutma. Söylediğim her kelimeye inandığın müddetçe vereceğin karara saygı duyacağım çünkü ben ciddiylim, Cal. Bu işte birlikteyiz. Her zaman.”

Cevabını beklemeden eşyalarımı aldım ve evinden, gözümünden dökülmeyen yaşlarla ayrıldım.

Bölüm 45

CAL

Sonraki birkaç gün çok yoğundu; içinden tek parça halinde nasıl çıkacağımı bilmediğim bir olay ve duygu kasırgasıydı âdeta.

Söz verildiği gibi kazadan sonraki sabah Çocuk Koruma Hizmetleri beni aradı ve annemin çocuk ihmalden ceza aldığını ancak aynı zamanda o rehabilitasyondan çıkana kadar benim Maddie'nin yasal vasisi olmamı istediğine dair geçici velayet sözleşmesi imzaladığını öğrendim.

Bunun “sonsuz kadar” için bir kod olduğunu çoktan anlamıştım.

Konuştuğum kadın, annemizin yazılı rızasının işlemleri hızlandırmaya yardım edeceğini ve Maddie'nin velayetini almamı kolaylaştıracağını söyleyerek içimi rahatlattı. Çünkü belli ki ufak bir reddedilme ihtimalim de vardı. Düşünebiliyor musunuz?

Pete gittiği ve ona ulaşamadığı için, annemin de ebeveynleri öldüğü ve tek çocuk olduğu için, ailede geriye kalan tek kişi bendim. Bu fazlasıyla yeterliydi.

Fiziksel etkinliklerde bulunursa dikişlerinin açılma riski olduğundan Maddie en azından bir hafta daha okula gitmeyecekti. Yani salondaki randevularımı yarıya indirmek ve hepsinde Maddie'yi yanımda götürmek zorundaydım.

Son birkaç günde Trey harika bir arkadaş ve sadık bir iş arkadaşı olmuştu. Müşterilerimin çok anlayışlı olması da yardımcı oluyordu. Hepsi, ben çalışırken iPad'imde bir şey çizmeye veya izlemeye gelen

kuşuk kardeşimle tatlı tatlı konuşuyordu. Aslında ideal olmasa da Injection iki kişilik bir salondtu. Trey'i bir haftalığına yalnız bırakmırdım. Tonla para kaybederdik ve şu anda ona her zamankinden çok ihtiyacım vardı.

Grace her gün Maddie'yle oynamak ya da onunla yürüyüş yapmak için salona geliyordu. Kazadan beri evimde uyumamıştı ve zarar konuşuyorduk. Zamana ihtiyacım vardı -hâlâ- ve Maddie'yle ilişkisini etkilemesine izin vermeden buna saygı göstermesi çok şey anlatıyordu.

Grace'i seviyordum. Ona karşı hissettiklerimle ilgili kalbimde en ufak şüphe bile yoktu. Benim için doğru kişiydi. Şimdi, geleceğim, her şeyimdi.

Ama önce durumu kabullenmeliydim. Ona bunu düşünmesi için yeterli zaman vermek istiyordum. İstedğim son şey bunların hepsini kabul ettikten aylar sonra yanıma gelip, "Hey. Fikrimi değiştirdim bu arada. Bu ortak ebeveynlik işinin ağzına sıçayım, ben gidiyorum," demesiydi. Hakkını vermem lazımdı, buna yakın bir şeyi bile hayatta söylemezdi ama hislerim yerinde duruyordu. Acele edersek kararından pişman olabilirdi ona ve daha da âşık olmaktansa birkaç ay içinde kaybetmeyi tercih ederdim.

Çünkü ona daha çok âşık olacağımı biliyordum. Olmamak imkânsızdı.

Aaron da her gün Maddie konusunda yardım etmek üzere dükkâna uğruyordu ve Grace meselesini açmamak için çok çaba gösterdiği belli oluyordu. Muhtemelen Grace onu uyarmıştı ki buna minnettardım. Her gün düşüncelerimi meşgul ediyor olsa da şu anda bu konuşmayı kaldıramazdım.

Gerçi bugünlerde aklımı meşgul eden bir şey daha vardı.

Kazadan üç hafta sonra avukatımla Maddie'nin velayetine başvurmak üzere çoktan görüşmüş, yaşayacak daha büyük bir yer aramaya başlamıştım. Dairem hoştu ama bundan böyle kendimi, kız kardeşimi büyütürken gördüğüm bir yer değildi. İçinde koşturacak ve oynayacak arka bahçesi olan, arkadaşlarının yatıya kalabileceği daha büyük yatak odalı ve bürünüyle içinde büyüyebileceği bir eve ihtiyacı vardı. Bu iki yatak odalı dairede olmazdı.

Fakat internette gördüğüm evler ne kadar iyi olursa olsun henüz

kira kontratını imzalayamıyordum. Beni tam olarak neyin geri tuttuğunu biliyordum. Daha doğrusu *kimin* geri tuttuğunu.

İşte bu yüzden, kader çarkımızı sonsuza dek değiştiren kazadan tam kırk altı gün sonra, elimde bir buket çiçek ve dudaklarımda tek bir soruyla kendimi boş olan Dans Sarayı'nın önünde buldum.

GRACE

Geçen bir buçuk ayda hayat fazlasıyla... perişandı aslında.

Cal zaman istemişti, ben de veriyordum. Yine de kazadan beri her gün Maddie'yi görüyordum çünkü nasıl görmeyecektim ki? Onu kendi kardeşim, en az Cal kadar ailem olarak gördüğümü söylediğimde şaka yapmıyordum.

Bu arada başka, o kadar perişan olmayan şeyler de gerçekleşmişti tabii. Mesela *Gracie ile Sammy: Gizli Dedektifler*'in son taslağını bitirmiştım ve Céline biçimlendirmeye yardım ediyordu çünkü yaşıma rağmen teknolojiden hiç anlamıyordum. Bu da vaktinden önce final projemi teslim edebileceğim, yani omuzlarımdan ağır bir yükün kalkacağı anlamına geliyordu. Geri kalan üniversite işlerimin çoğu, sahtekârlık sendromu şeytanlarımla karşılaştığımda parkta yürümeye benzer kaldığından en büyük yük oydu.

Birbirimizi eskisi kadar sık görmediğimiz için Cal'le ne kadar çok zaman geçirdiğimi gerçekten fark etmemiştim. Şimdi günlerim boştu, sıkıcıydı.

Yanlış anlaşılmasın; hayatımın çoğunu yanımda bir erkek olmadan yaşamıştım ve bunu sorunsuz devam ettirebilirdim. Ama istemiyordum.

Cal benim için her şeydi ve onu görmeden geçirdiğim son birkaç hafta yalnızca ona duyduğum hisleri sağlamlaştırmıştı. O en yakın arkadaşım, dayanağım, güvenli sığınağım, evimdi. Aramızdaki bağın yağmursuz ve çok güneş ışığı altında kalmış bir çiçek misali solduğunu hissediyordum. Bu yüzden bazen var olmak dahi canımı yakıyordu.

Zihnimi çok yüksek sesli olmaya başlayıp gerçekte bana ait olmayan düşünceler aklımın bir parçasını ele geçirince beni tekrar dünyaya döndürebilen tek şeye sığınıyordum.

Günün son dersinin ardından stüdyo boştu. Işıkları kıstım ve habire bir muzik açarak Pachelbel'in tanınık notalarının dizginleri eline almasına izin verdim. Ardından dans ettim.

Aklımda bir rutin olmadan ayaklarımın beni yönlendirmesine izin verdim. Düşünmek istemiyordum, sadece *hissetmeye* ihtiyacım vardı.

Müzik içimden akarken gözlerim kendiliğinden kapandı. Dans etmek küçüklükten beri yaşadığım her fırtınayı, her sisi, her heyelanı yatarmama yardımcı olmuştu. Ruhum ve kalbim böyle büyüyordu, normalde erişimimin olmadığı her parçamı beslememi sağlıyordu. İstesem de istemesem de dans beni iyileştiriyordu.

Adelaide her zaman bana dans etmenin konuşmanın başka bir yolu olduğunu söylerdi. Şarkı biterken bedenimin yüksek sesle ve net bir biçimde konuştuğunu duydum.

"Çok güzel."

Ancak konuşan bedenim değildi.

Derin sese doğru döndüm, göğsümden fırlayan kalbime elimi bastırarak inledim. "Ne işin var senin burada?"

İki eli de arkasında olan Cal, sınıfa girerek bana doğru yürüdü, bizi sadece birkaç santimetre ayırana kadar yaklaştı. "Seni görmek istedim."

O... O buradaydı. *Benim* için gelmişti.

"Bunlar sana," dedi ve bir saniye sonra harika bir pembe açelya buketini tutan elini uzatınca hemen gözlerim doldu. "Ağlama, gün ışığı."

"Ağlamıyorum," diye inkâr ettim aptal gibi, bir yandan da son derece belirgin gözyaşlarımı siliyordum.

Kıkırdadı. *Kıkırdadı*. Kırk altı gündür daha güzel bir ses duymamıştım. "Gel buraya."

Bedenlerimiz arasındaki acı verici mesafeyi yok ederek kollarımı boynuna doladım ve beni tekrar bırakmak ister diye sımsıkı sarıldım çünkü buna izin vermeyecektim. Bu gerçek bir tehditti.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı boynuma doğru, kolları bedenime dolanarak beni kendine çekti. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Cal. Her şeyden çok." Onu sıktım, o

da beni sıktı. "Senden bir daha ayrı kalmak istemiyorum, duyuyor musun beni?"

"Duyuyorum, gün ışığı." Geri çekildiğimizde boş eliyle yanağımı kavradı ve, "Bir daha asla," diye söz verdi. Dudakları nihayet benimkiyle buluştuğunda ağzı sıcaktı. Öpücüğüyle derin bir iç çektim. Bedenimdeki gerginlik tamamen kayboldu. Altdudağımı yalarken Cal nazikti, hafifçe dişledikten sonra dili dudaklarımı araladı ve inleyerek ağzımın içine kaydı. Dillerimiz buluşunca arzuyla inledim. Eli yanağımı tuttu, kollarım hâlâ boynuna sarılıydı.

Çiçeklerimizin tekrar açması için ihtiyaç duyduğu yağmur gibiydi tadı.

Ağır ağır nefes alarak dudaklarımızın buluştuğu şekilde nazikçe geri çekildi. "Benimle eve dön."

Ev.

Yüzünü tuttum, başparmaklarımın ucu yanaklarındaki kısa kirli sakalı okşadı. "Umarım kalmamı istiyorsundur çünkü hiçbir yere gitmiyorum."

Beni tekrar nazikçe ve hızlıca öptükten sonra bir kere daha geri çekilerek, "Merak etme, seni sonsuza kadar yanımda tutmaya niyetliyim," dedi.

Açelyaları uzatınca benimkine değen sıcak bedenini kaybettiğim için az daha inleyecekken ne yaptığını anladım.

Başka bir şey demeden Cal bir dizinin üzerine çöktü ve arka cebine uzandı.

Bedenim derhal tepki vermeyi bıraktı, yalnızca şokumu gizlemek için elim ağzıma gitti.

"Görüldüğü gibi değil." Küçük, parlak nesneyi ileri çıkarırken sırtıttı. Bir anahtardı. "Seninle evlenmeyi ne kadar çok istesem de henüz erken ve daha önümüzde hayatlarımızın geri kalanı olduğunu biliyorum. Ama sana bir soru soracağım, gün ışığı. Tabii duymak istersen."

Sessizce ve şaşkınlıkla başımı salladım.

Cal küçük anahtarı parmaklarının arasında kaldırdı. "Son birkaç haftada banliyölerdeki evlere bakıyordum. *Aile* mahallelerine. Sen de benim için öylesin, Grace. Seninle inşa etmek istediğim de bu; benimle aynı eve taşınma onurunu bahşeder misin bana? Maddie'yle de tabii."

Parmaklarım buketin etrafında titredi. "S-Senin yeni bir evin mi var?"

"Henüz değil," dedi. "Bir sürü hoş kiralık eve baktım ama henüz karar vermedim çünkü birlikte seçmemizi istiyorum. Bizim için, ailemiz için. O yüzden Grace, benimle..."

"Evet!"

Kendimi kollarına attım, onu yere düşürdüm ve beni göğsünde sırkarken kahkaha attı. "Tanrı'ya şükür."

"Sahiden hayır diyeceğimi mi düşündün?" Dalga geçercesine bir kaşımı kaldırdım.

Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Pek değil ama yine de duymak çok iyi hissettiriyor."

Ekstradan ben de onu öptüm. "Ee... Ne zaman taşınıyoruz?"

"Birkaç aya derslerin bitiyor, değil mi? O zaman yapabiliriz."

Başımınla onayladım. "Kulağa harika geliyor." Fakat mutluluğun beni çok uzun süre kör etmesine izin vermedim. "Son birkaç haftadır pek konuşmadık. Maddie ne durumda?"

Cal hemen kendine geldi ancak bir ay önceki gerginlik, yakışıklı yüzünden çoktan gitmişti. "Annemin iyi hissetmediğini, iyileşmesi için bir süre başka bir yerde yaşayacağını söyledim. İlk hafta kolay değildi. Çok ağladı ama benimle yaşamaya bayıldığı için sanırım fikre çok daha kolay alışıyor. Yine de annemi ziyaret edebilecek olması güzel."

"Peki ya Pete?" Koyu renkli saçlarını elimle okşadım, o da bana yaslandı. "Onu sordu mu?"

"Evet ve ona Pete'i anlatmak çok daha karmaşıktı çünkü... muhtemelen asla dönmeyecek." Yutkundum. "Geçen hafta bir terapist buldum. Şimdiye kadar iki kere oraya gitti ve hoşuna gidiyor."

"Bu harika, Cal." Burnunun ucuna bir öpücük koyarak onu gülümsettim. "En doğru şeyleri yapıyorsun. Kolay olmayacak ama Maddie güçlü bir küçük kız ve yanında kendisiyle ilgilenecek dünyanın en iyi ağabeyi var."

Gözleri stüdyonun loş ışığında parıldadı. "Sen de varsın."

"Ben de varım. Biz varız." Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Onu her şeyden çok seven bir ailesi var. Her şey yoluna girecek, Cal. Söz veriyorum."

Alnını benimkine yaslayıp fısıldadı. “Seni seviyorum, *gün ışığı*. Son nefesime kadar, rüzgârdaki bir fısıltı olana dek seveceğim.”

Gözlerim y şlarla dolarken konuştum. “Sen başıma gelen en güzel şeydin. Birlikte geçireceğimiz gelecek için sabırsızlanıyorum.”

“Geleceğimiz çoktan geldi, sevgilim.”

Yine nazikçe beni öptüğünde evrenimi değiştiren ve varış noktamda duran gerçeği hissedebiliyordum.

Çünkü ben buraya aittim. Nihayet ulaşmıştım.

Bölüm 46

GRACE

Sonraki birkaç ay büyük değişikliklerle ve çatışan duygularla doluydu.

Üniversite mezuniyetinden iki hafta önce Cal resmi olarak Maddie'nin daimi vasisi olmuştu. Avukatı vasi olmanın evlat edinmekle aynı şey olmadığını açıkladı -ben de başta öyle düşünmüştüm- ancak Cal bundan böyle kız kardeşine bir ebeveyn gibi bakabilecekti.

Süreç beklediğimizden daha meşakkatli çıkmıştı; özellikle de okulu, tıp merkezini, dişçiyi ve resmen herkesi bilgilendirmek zorunda olduğumuz için. Cal, Maddie'nin acil durumda aranacak kişi listesinde olmam sorun olur mu diye sordu, ben de elbette evet dedim.

Fakat en zor kısmı Maddie'nin bu yeni ev durumunu anlamasını sağlamaktı. Haftalarca annesini neden hastane gibi çalışan ama aslında öyle görünmeyen tuhaf bir binada ziyaret etmek zorunda olduğunu anlamadı. Neden yine annesiyle yaşayamadığını sorup durdu. Artık kendisini sevmediği için mi diye sorguladı.

"Annen seni seviyor, prenses," dedi Cal her sorduğunda, ki haftalar geçtikçe bu daha az sıklıkla oluyordu. "Şimdi hasta ve tekrar iyileşmesi için doktorlarla hemşirelerin yardımına ihtiyacı var."

Tuhaf bir şekilde Pete'i nadiren sordu. "Resmi" açıklama (dört yaşındaki bir çocuğa babasının onu terk ettiğini söylemeyecektik) uzakta bir iş bulduğu ve ziyarete gelebileceğinden emin olmadığıydı.

Maddie'nin babasına çok da bağlı olmadığından hep şüphelenmiştim -Tanrı'ya şükür- ve bu durum haklı olduğumu gösteriyordu.

Tıpkı daha önce yaptığı gibi Cal, okuldaki bir Baba-Kız etkinliğine daha katıldı ama tabii öncesinde ne kadar gereksiz ve düşüncesizce olduğundan şikâyet etti. Çoğu çocuğun bir nedenden ötürü babası yoktu. Onlara sınıf arkadaşları gibi olmadıklarını hatırlatmak manasızdı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Maddie "büyük kız okuluna" -artık anaokuluna böyle diyorduk- gittikten aylar sonra bu korkunç etkinlikleri Ebeveyn-Kız ile Ebeveyn-Oğul toplantıları haline getirdiklerini öğrendik; böylesi kulağa çok daha iyi geliyordu.

Gracie ile Sammy: Gizli Dedektifler'e gelecek olursak; kocaman, şişman bir A almakla kalmamış, aynı zamanda şahane bir fırsat yakalamıştım ve yazın bir ajans taslağını incelemişti. Profesör Danner birkaç yayınevine göndermeye degeceğini düşündü, ben de tam olarak öyle yaptım.

Sahtekâr sendromu bir kaltaksa ben ondan da büyük bir büyük kaltaktım.

Mezuniyetten bir ay önce Aaron beni yeni bitirdiğim bale derslerimden birinden sürükleyerek çıkardı. Müşterisi, nehrin kıyısındaki eski evlerden birini yenilemeyi bitirdiğini ve orayı kiraya vermek istediğini söylemişti. Yolda Cal ile Maddie'yi aldık. Üç odalı, iki banyolu, iki katlı eve adım attığımız anda doğru evi bulduğumuzu anlamıştık.

Warlington'ın en güzel bölgelerinden birinde, içinde gölet ve Maddie'nin beslemeye bayıldığı bir sürü ördek olan bir parkın yanındaydı. Çok uzak olduğu için evden Dans Sarayı'na yürümeme imkân yoktu. Neyse ki mezuniyetten bir gün önce babalarım yeni arabamı bırakmak için onca yolu gelince bu durum sorun olmaktan çıkmıştı.

Resmen saatlerce ağladım. Sadece ilk ve yeni arabam yüzünden değil -ki aşırı güzeldi bu arada- iki babam da kendini tanıtmak üzere sarı prenses kostümü ve balerin topuzuyla karşılarına çıkar çıkmaz Maddie'ye âşık olduğu için.

Bir anneyle baba yerine iki babam olmasına biraz şaşırmıştı ama Cal basitçe açıklayınca o şaşkınlığı geçmişti.

"Bazı ailelerde anne ve baba vardır ama bazılarında da iki anne veya iki baba olabilir," demişti ona.

“Ya da bir ağabey?” diye sormuştu Maddie, gözlerinde umut dolu bir parıltıyla.

Cal onu küçük alnından öpmüş ve, “O da olabilir, balkabağı,” demişti.

Bu bir yıl önceydi.

Şimdi, sıcak temmuz gününün öğleden sonrasında kafayı yemek üzereydim.

“Maddie! Yemek hazır!” diye bağırdım mutfaktan, muhtemelen yukarıda Cal’in tabletinden bir şeyler izliyor ve bir şey duymuyordu. “Maddie!”

“Geliyorum, Gracie!” Gürültülü adımlarını duymadan hemen öncesinde nihayet bağırarak cevap vermişti. Hemen ardından beş yaşındaki Maddie her yerinde çiçekler olan küçük, turuncu elbise-siyle açık konseptli mutfakta belirdi. Bugünlerde turuncuya kafayı rakmıştı. Tabii hemen şaşırmamak gerekiyordu çünkü çiçekleri hâlâ pembeydi. “Sammy nerede?”

“Ben de onu öğrenmek istiyorum,” diye mırıldandım ondan çok kendime. Büyük salata kâsesini alıp masaya görürsün diye Maddie’ye uzattım. Hep ev işlerinde yardımcı olmak istiyordu, bu da her seferinde içimi eritiyordu.

Cal onu iyi yetiştiriyordu. Ben de iyi bir iş çıkardığımı umuyordum. Sakinleşmeye çalışırken tavuğu, her gün aile olarak kahvaltı yaptığımız ve akşam yemeği yediğimiz ahşap masanın üzerine bırakarak -genelde öğle yemeklerini Cal’le salonda ya da Maddie okuldayken The Spoon’da yiyorduk- Maddie’nin başına bir öpücük kondurdum. Geçen yıldan bu yana biraz boyu uzamıştı ve hâlâ tatlı, küçük bir şey olsa da benim yaşıma geldiğinde muhtemelen benden uzun olacaktı. Gerçi bu başlangıç olarak çok da zor bir şey değildi.

Ama asla “Maddie çok hızlı büyüyor” konusu, Cal’in yanında açılmıyordu çünkü gerçek anlamda bir sinir krizi geçiriyordu, sonra hep onun küçük prensesi olarak kalacağını hatırlatmak için ona sarılmak zorunda kalıyordum. Tam bir koca bebektir.

Aşırı dramatik erkek arkadaşımın bahsetmişken...

Hangi cehennemdeydi o?

Yaklaşık bir saat önce sütün ve tereyağının bittiğini söyleyerek evden çıkmıştı. Halbuki süpermarket beş dakika ötemizdeydi. Tavuk

soğumuyor olsa gecikmesine aldırış etmezdim. Ya da mesajlarıma cevap vermiş olsa.

“Çok acıktım,” diye sızlandı Maddie, ardından abartılı bir iç çekişle kendini kanepeye bıraktı. Kendi kendime gülümsedim. Ağabeyine çekmişti.

“Eminim hemen gelecektir. Biraz kraker yemek ister misin? Sadece birkaç tane ama. Kuralı biliyorsun.” Kural, akşam yemeğinden hemen önce ağzını abur cuburla doldurmayı yasaklıyordu.

“Yaşasın! Sen harikasin, Gracie!”

Ancak on dakika daha geçtikten sonra Cal’in arabası *nihayet* evin önüne geldi. Maddie’ye elimi uzattım. “Gel. Bakalım ağabeyin neden bu kadar geç kalmış.”

El ele tutuşarak evin önüne yürüdük ve kapıyı açar açmaz boğucu bir sıcak dalgasıyla karşılaştık.

O sırada son derece güleç bir Cal sürücü koltuğundan kalktı, arabasının bagajına gitti ve oradan...

“Köpek mi o?!” Maddie gördüğüm en büyük, en tatlı siyah Labrador’u görünce çığlık attı.

“Sürpriz.” Cal utangaç bir gülümsemeyle baktı, köpeğin tasmaını tutarak evin önüne yürüdü. “Otur,” diye emir verdi hayvana ve köpek tereddüt etmeden denileni yapınca ağzım açık kaldı.

“Ne... Cal?” Nutkum tutulmuştu. Maddie’ye yakında bir köpek almayı konuşmuştuk ama önce davranıp her şeyi çoktan çözeceğini bilmiyordum. “Açıkla.”

Kıkırdadı. “Süpermarket olayı için özür dilerim, aslında oraya gitmedim.”

“Orasını anladım.” Gözlerimi devirdim, Maddie’nin heyecanla zıplamasını, köpeğin de tepki olarak kuyruğunu sallayışını izlerken gülümsemeden duramadım.

“Bu koca oğlanın adı Raket,” diye açıkladı, kız kardeşinin şaşkın bakışları altında. “Dört yıl önce buradaki bir barınakta doğmuş. Eğitimleri tam, büyüklüğüne rağmen çocuklarla ve diğer köpeklerle arası iyi. Onu sevmek ister misin, prenses?”

“Evet!”

“Tamam ama nazikçe yap.”

Maddie yeni aile üyemize doğru yürüyerek ona elini uzattı. Raket

de hiç vakit kaybetmeden koklayıp yalamaya başladı. Maddie kahkahattı. "Beni sevdi."

"Tabii ki sevdi, bebeğim. Gerçekten iyi bir oğlan o." Cal köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdı. "Gel buraya, gün ışığı. Oğlumuza merhaba de."

"Oğlumuz, ha?" Roker'in önünde diz çöktüm ve onaylarcasına elimi yalayana kadar bekledim. "Yaa, çok tatlı."

"Koca bir oyuncak ayı gibi," diye katıldı Cal. "Ayrıca arabada, getirdiğim mama, oyuncaklar ve köpek evi var."

Roker büyük arka bahçemize yerleşerek etrafta koşmaya ve koklamaya başladıktan sonra nihayet -artık soğumuş olan- yemeğimize gömüldük.

"Onu her gün gezdirmemiz gerekecek," dedi Cal, Maddie'ye. O da hemen başıyla onayladı.

"Evet, Sammy, ben gezdiririm. O benim en yakın arkadaşım," derken ağzı tavukla doluydu. "Biraz Poe'ya benziyor."

"Haklısın, benziyor," diye katıldım gülümseyerek.

Roker, *Gracie ile Sammy*'nin tüylü arkadaşı Poe'nun tıpatıp aynı sıydı. Cal yıllar önce köpeği öyle hayal etmişti ve bir ay kadar sonra raflara da öyle çıkacaktı.

Aynen öyle; *Gracie ile Sammy: Gizli Dedektifler*'in ilk kitabı çocukluktan beri çok sevdiğim bir yayınevi tarafından basılıyordu. Ve ilk kitap diyordum çünkü birkaç ay önce imzaladığım nefis sözleşmeye göre gelecek yıllarda iki tane daha çıkacaktı.

Ancak o konuda ne olursa olsun Adelaide'e benden kurtulamayacağını söylemiştim. Baleye -ve Dans Sarayı'na- bırakamayacağım kadar borçluydum. Planlarımın arasında o yoktu.

Akşamüstü esintisi, Roker'i çoktan evinde hissetmişçesine kelebek kovaladığı arka bahçeye bakan açık pencereden içeri süzüldü.

İçime sıcak bir sakinlik yerleşti. Gülerek Roker'i sevgi dolu gözlerle izleyen Maddie'ye ve Cal'e göz ucuyla baktığımda hayat bundan daha iyi olabilir mi diye düşündüm.

Kısa cevabı evetti. Evet, olabilirdi.

Gensöz

GRACE

Beş yıl sonra...

“NAZİKÇE, MADDIE.”

“Biliyorum, Sammy. Sıkıştırıp durma artık.”

“Ooo. Birileri huysuz,” diye espri yaptı Aaron.

Emily koluna vurdu. “Kıza sataşma. Gergin işte.”

“Gergin *değilim*.” Maddie ikisine de ters ters baktıktan sonra bana döndü. “Onlara gergin olmadığımı söyle, Gracie.”

“Kesinlikle gergin değil.” Sırıttım, bir yıldır evli olan en yakın arkadaşımın kuzenime bilmiş bir bakış attım. “Eğleniyoruz” demişlerdi, değil mi? O ikisi iflah olmaz bir çift ahmaktı ama yine de onları seviyordum.

“Gördünüz mü? Değilim,” diye ısrar etti on yaşındaki Maddie. Kısa kollarını ağabeyine doğru uzattı. “Onu bana verir misin, lütfen?”

“Tamam, prenses ama unutma...”

“Nazikçe, biliyorum.” Koltukta gerginlikle kıpırdandı çünkü soğukkanlı görünmesine rağmen kızımız kesinlikle kafayı yiyordu. Şüphesiz ağabeyinden miras kalan bir özellikti.

“Pekâlâ, al bakalım.” Cal dikkatle yanına oturdu ve daha yavaş bir hareketle küçük kundağı Maddie’nin bekleyen kollarına yerleştirdi.

Maddie kollarındaki minik bebeğe, ağzı hayret ve tarif edilemez bir sevgiyle açık kalmış halde bakarken dördümüz de nefeslerimizi tuttuk. Bu duyguyu tanıyordum çünkü iki gün önce kızımızı doğurduğumda ben de böyle hissetmişim, hâlâ da hissediyordum.

Bızım küçük çiçeğimiz, güzel Lila'mız.

"Merhaba, bebeğim," diye fısıldadı Maddie. Dikkatli bir şekilde parmağını Lila'nın alnına değdirip pembe şapkasından çıkan sarı tıvı itti. Daha önce hiç bu kadar âşık görünmeyen Cal'e göz ucuyla baktım. Üç yıl önce evlendiğimizde kendini kaybettiği düşünülürse bu çok şey anlatıyordu. "Ben Maddie halan. Çok miniksin."

"Artık ona güzelce göz kulak olman gerekecek," dedi Cal tatlı bir sesle, bir eliyle kız kardeşinin uzun, kahverengi saçlarını okşadı. "Seni örnek alacak ve halası gibi olmak isteyecek."

Maddie gözlerini yeni aile üyemizden ayırmadan gülümsedi. "Yeni en yakın arkadaşım," dedi. "Umarım Roker kıskanmaz."

Kıkırdadım. "Eminim Roker paylaşmayı sorun etmez. Artık ikiniz birden delirteceksiniz onu."

Aaron yeğenini sevgi dolu gözlerle izledi. Evet, ağabeyim değildi ve Maddie de kızım olmamasına rağmen kendini iki kızın da Havalı Dayısı olarak tanımlıyordu. "Em, ben de istiyorum," dedi birden.

En yakın arkadaşımın ukala cevaplarından birini vermesini beklerken, "Tamam. Eve gittiğimizde bir tane sipariş ederiz, umarım anlatabilmişimdir," dedi.

"İğrenç," diye mırıldanan Cal onlara neşeli bir bakış attı. "Birkaç gündür Maddie'yle ilgilendiğiniz için teşekkürler bu arada."

"Sorun değil." Aaron gülümsedi. "Pırlanta gibi bir kız ve eminim bu küçük de öyle olacaktır."

"Umarım çünkü gelecek birkaç yılda kaçıracağım uykuları çoktan özlemeye başladım." İç çekmem herkesi güldürdü.

Aaron ve Emily, Lila'ya ağızlarının sularını akıtmaya dönerken Cal beni kollarına aldı ve alnımdan öptü. "Sonunda geldi ve harika bir şey."

Ben de çenesine nazik bir öpücük kondurdum. "Seni çok seviyorum, Cal. Bana güzel ailemizi verdiğin için teşekkür ederim."

Beni iyice yakınına çekip, "Seni seviyorum, gün ışığı. Sonsuza kadar," diye fısıldadı.

Ani bir sevgi ve mutluluk patlaması, üzerime çok uzun zamandır kıyıya dönmeyi bekleyen bir dalga gibi çarptı. *Sonunda*, diye şakıdı kalbim saf mutluluğa boğulurken.

Sonraki gün babalarım yeni doğan torunlarıyla tanışmak üzere

Warlington'a geldiğinde sadece durdum... ve baktım. Sevdığım, hep özlemini duyduğum aileye baktım. O anda en önemli gerçeğin farkına vardım.

Yoluma ne kadar engel koyulursa koyulsun, ne kadar yetersiz hissedersen hissedeyim, hayat beni nereye ekerse eksin...

Zarafetle çiçek açmıştım.

SON

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı, yıllarca süren terapi sayesinde elinizde tutuyorsunuz. Son derece ihtiyacım olan yardımı istemesem birkaç yıl önce Grace ile Cal'in hikâyesini yayımlamayı aklıma getirecek kadar bile cesaretim olmazdı.

Sanırım, her şeyin olması gereken vakitte ve şekilde gerçekleştiğini söyleyenler haklılar.

Bunu okuyorsan, umarım sen de ihtiyacın olan yardımı alman için bir işaret olarak görürsün. Söz veriyorum iyi olacak. Çok, çok daha iyi olacak. Yalnız değilsin.

Bu kitap, on yıldan uzun zaman önce kalemi ve defteri alıp ilk hikâyesini yazma cesaretini gösteren o küçük kız için (bir de çok utandığından kimsenin okumasına izin vermemiştii. Bak şimdi ne haldesin. *Ha!*).

Bu kitap, hâlâ kendimi bulamamışken bile amacıma inanan herkes için. Bana duyduğunuz inanç buraya gelmemi sağladı ve ne kadar minnettar olduğumu söylemeye kelimeler yetmez.

Bu kitap senin için, *Abue*. Perdenin diğer tarafından sevgini hissediyorum, umarım sen de benimkini hissediyorsundur.

Geçmişinden kurtulmaya hazır bir kadın.
Hayatında bir dikkat dağınıklığını göze
alamayacak bir adam.

İyileştirici aşkın ilham veren yolculuğu.

Geçmişte yaşadığı travmatik olayları geride bırakma-
ya kararlı olan *Grace Allen*, iyileşme yolculuğunun
bir sonraki aşamasına hazırdı.
Flört havuzuna bir adım atacaktı.
Ama muhtemelen önce birkaç arkadaş edinmeliydi,
öyle değil mi?

Samuel "Cal" Callaghan, korkutucu bir fizik-
sel görünümüne, her tarafını kaplayan dövmelere ve
canından çok sevdiği küçük bir kız kardeşe sahipti.
Şu anda, aşk için hayatında bir yer ayırması kesinlikle
mümkün değildi.

Ancak gizemli geçmişi olan tatlı bir sarışın, bütün
duvarlarını yıkmaya başlamıştı ve
Cal'in duygularına karşı direnmesi zaman içerisinde
giderek zorlaşacaktı.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!